

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οι μαντικές δυνάμεις ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Χαρακτηριστικά γεγονότα

Τα ζώα, περισσότερο από τους ανθρώπους έχουν υπερφυσικές δυνάμεις και μπορούν να προβλέπουν το μέλλον. "Αν είχαν φωνή και γλώσσα, σίγουρα, θα μπορούσαν να προφυλάξουν τους ανθρώπους από πολλά κακά.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα ζώων που προέδωσαν θανάτους και δυστυχήματα, σά να ήταν προφήτες. "Ανάμεσα στα ζώα που έχουν μαντικές δυνάμεις, οι σκύλοι, είναι εκείνοι που κατέχουν την πρώτη θέση. Τα ζώα αυτά, που αποτελούν τους πιστότερους φίλους του ανθρώπου, μαντεύουν, καποτε, τι μπορεί να συμβεί στους ανθρώπους που αγαπούν και με ούρλιαχτά τους προειδοποιούν όταν παραστή ανάγκη.

Στην Αγγλία, σ' ένα χτήμα της Ουαλλίας, που άνηκε στην κ. Τέριτ, ένα βράδυ βροχερό, που έλειπε ο σύζυγος της ιδιοκτήτριας Ουίλλιαμ, ανδρακωρύχος, το μικρό σκυλάκι του σπιτιού, άρχισε ξαφνικά, δίχως καμιά δικαιολογία, να τρέχει σαν τρελλό μέσα στο σπίτι, ούρλιαζοντας συνεχώς και προσπαθώντας να βγεί έξω από το κτίριο. Μάλιστα η κ. Τέριτ προσπάθησε να το ήσυχάσει. Το μικρό ζώο, ήταν τόσο ταρραγμένο, ώστε δεν άφησε κανένα να το πλησιάσει και δάγκωνε εκείνον που θα τολμούσε να το πιάσει.

Τελικά, η κ. Τέριτ, άρχισε ν' ανησυχά. "Ο άντρας της άργουσε να γυρίσει και βρισκόταν μόνη της με τα δύο παιδιά της στο έρημο εκείνο σπίτι.

"Ετοιμαζόταν να βγει για να πει να δει τι συμβαίνει, όταν ξαφνικά, χτύπησαν την πόρτα της και της έφεραν τον άντρα της νεκρό, θύμα ενός δυστυχήματος στο ανδρακωρυχείο.

Μόλις φέριαν το νεκρό στο σπίτι, το σκυλάκι σταμάτησε το θλιμμένο ουρλιασμό του και τρύπωνε σε μια γωνιά. Λίγες ώρες αργότερα το σκυλάκι ψόφησε, δίχως ν' αλλάξει θέση. Όταν έμαθε η κ. Τέριτ την ώρα του θανάτου του άντρας της, διαπίστωσε ότι, το σκυλί, είχε αρχίσει να ούρλιαζε ακριβώς την ίδια ώρα.

Αλλά και το περιστατικό του μικρού Μπόμπ Ντέσεϊ, από το Σικάγο και του σκύλου του είναι πολύ χαρακτηριστικό.

Ο Μπόμπ, έπεσε ένα πρωί, στον κήπο του σπιτιού και χτύπησε. "Όλοι πίστευαν απ' την πρώτη στιγμή, πως το χτύπημα ήταν επιπόλαιο, γιατί το παιδάκι δεν έλαψε, ούτε είχε καμιά πληγή.

Ο σκύλος, όμως, του μικρού, ένα τεράστιο σπανόσκυλο, που είχε γεννηθεί την ίδια μέρα με τον Μπόμπ και ήταν ο πιο αγαπημένος φίλος του, άρχισε να ούρλιαζε αδιάκοπα και να γλύφει το μικρό, κυττάζοντας τον από μάτια, σαν να τον λυπόταν για την τύχη που τον περιέμενε.

Πραγματικά, δυο μέρες αργότερα, ο Μπόμπ, δίχως να το περιμένη κανείς, ούτε οι γιατροί που τον είχαν εξετάσει και που είχαν δηλώσει πως δεν είχε τίποτα, πέθανε από έγκεφαλική αιμορραγία. Και μόνον τότε ο σκύλος σταμάτησε τα ούρλιαχτά του.

Εκτός από τους σκύλους, υπάρχουν και άλλα ζώα με μαντικές ικανότητες.

Τα αλογα, λόγω χάριν, δισαθνόνται τον κίνδυνο από πολύ μακριά και με χρημετίσματα είδωποιούν τους ανθρώπους για το κακό που τους περιμένει. Διηγούνται, μάλιστα, για ένα αλόγο στον Καναδά, που πρόβλεπε πάντοτε με εξαιρετική ακρίβεια, τις χιονοστιβάδες που θα πέφτανε από τα βουνά στο δρόμο απ' όπου περνούσε κάθε μέρα ο ιδιοκτήτης του, πηγαίνοντας από το ένα χωριό στο άλλο.

Μια φορά, ο ιδιοκτήτης του αλόγου, βιαζόταν να γυρίσει στο χωριό του. Είχε ξεσπάσει φοβερή χιονοθύελλα και το αλόγο με δυσκολία μπορούσε να σύση το άμαξάκι του κυρίου του. Σαν έφτασε στο επικίνδυνο σημείο του δρόμου, το αλόγο στυλώθηκε στα πόδια του και αρνήθηκε να προχωρήσει. "Αδίκαια ο κύριός του το χτύπησε με το μαστίγιο. Το ζώο δεν έκανε ούτε ένα βήμα προς τα εμπρός. Και ξαφνικά, με μια απότομη κίνηση αναποδογύρισε το άμαξι και έριξε τον Καναδό χωρικό στη γη. Την ίδια στιγμή, μια τεράστια χιονοστιβάδα έπεσε σε απόσταση 100 περίπου μέτρων από το άμαξι. "Όταν πέρασε ο κίνδυνος, το αλόγο πλησίασε τον κύριό του και του έγλυψε το χέρι, χρημετίζοντας χαρούμενα σαν να του ζητούσε συγγνώμη για τον απότομο τρόπο του.

Υπάρχουν, τέλος, πολλά ζώα, που προβλέπουν τους σεισμούς. "Ετσι, πριν γίνη η σεισμική δόνησις εγκαταλείπουν τα σπίτια ή τις φωλιές τους και τρέχουν να σωθούν στο ύπαιθρο.

ΟΛΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Πρωτότυπο διήγημα

— "Όταν έρθη να με ζητήσει μια κυρία, να με ειδοποιήστε άμεσα, είπε ο Μωρίς.

Και μπήκε στο άσανσέρ του ξενοδοχείου, για ν' ανεβεί στο δωμάτιό του. Σέ λίγο, θάφτανε η Μάρτζορι. «Φοβάμαι, Μωρίς, φοβάμαι!...» θα τούλεγε.

«Μα γιατί, αγαπημένη μου; θα της απαντούσε. Θα φύγουμε με το πρώτο τρένο. Ξέρεις πως δεν υπάρχει άλλη λύσις. "Αν δεν έρθης μαζί μου, θα φύγης με τον άντρα σου για τις άποικίες, για 10 χρόνια... Αισθάνεσαι τη δύναμη να διακόψεις 10 χρόνια τον έρωτά μας; "Οχι; "Ούτε κι' εγώ!... "Ελα, πάμε!»

"Ενώ ήταν συνήθως ήρεμος και ψυχραιμός ο Μωρίς, τώρα πηγαίνοντας χόταν ανήσυχος στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, κυττάζοντας κάθε τόσο το ρολόι. Είχε αρχίσει ν' απλώνεται το μισοσκόταδο του δειλινού.

Θέλησε ν' ανάψει το φώς, αλλά πάτησε κατά λάθος το κουμπί του κουδουνιού.

— Δεν θέλω τίποτε, είπε στην καμαριέρα που εμφανίσθηκε σε λίγο. "Η μου... φέρε μου ένα τσάι!"

«Θά' μού κάνη καλό, σκέφθηκε. "Η αγωνία της αναμονής μ' έχει έννευρισει... "Ισως αυτή τη στιγμή φτάνει η Μάρτζορι, ίσως βρίσκεται στο άσανσέρ, στο διάδρομο... Νά την! Χτυπάει την πόρτα!»

Πραγματικά, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Μα ήταν η καμαριέρα, που έφερε το τσάι, μέσα σ' ένα δίσκο. Καθώς τον άφισε πάνω στο τραπέζι, ο δίσκος έγειρε δίπλα κι' έπεσε στο πάτωμα, μαζί μ' όλο του το περιεχόμενο.

— "Απρόσεκτη! φώναξε ο Μωρίς, θυμωμένος. Τη κατάστραψες είν' αυτή!

— Με συγχωρείτε, κύριε... μουρμούρισε η καμαριέρα, κατακόκκινη.

Μα ο Μωρίς είχε βρή αφορμή να ξεσπάσει.

— Τι θα πη να σε συγχωρήσω; γκρίνιασε. Δεν ξέρεις να σεβήσεις ένα φλυτζάνι τσάι!...

— Κι' όμως... ξέρετε καλά, κύριε, ότι σεβίρω το τσάι στην έντέλεια!

— "Εγώ; Που το ξέρω; απώρησε ο Μωρίς.

"Η καμαριέρα είχε μαζέψει στο μεταξί τα περιμένα αντικείμενα. "Ανασχημάτισε κι' είπε στο Μωρίς:

— Προσέξτε με καλλίτερα! Είνε δυνατόν να μη μ' αναγνωρίζετε;...

"Εκείνος την κύτταζε μ' έκπληξη και περιέργεια. Είχε μπροστά του μία γυναίκα μεσοκοίτη, με δέρμα κόκκινο και γεμάτο πανίδες, με μικροσκοπικά μάτια και ξεθωριασμένα τσίνορα. Τα μαλλιά της είχαν ένα χρώμα καστανό ξεπλυμένο και σπαλίζονταν από άβυσσους άσπρες τρίχες.

Ποιά ήταν;... Δεν του θύμιζε τίποτε ή φυσιογνωμία της... Μόνο έκαινε το σημάδι στο μέτωπο... Κάποτε τόχε ξαναδεί!... Οι αναμνήσεις έζητησαν σιγά - σιγά στα βάθη της μνήμης του.

— Μά... είνε δυνατόν; πρόφερε διατακτικά. "Εσείς;... "Εσύ;...

— Ναι, εγώ... η Τζορτζίνα Βόλο, απάντησε απλά η καμαριέρα.

"Η έκπληξη του Μωρίς την έκαμε να χαμογελάσει πικρά.

— Συχνά περνούν διάφοροι παλαιοί φίλοι μου απ' αυτό το ξενοδοχείο, είπε. Κανείς όμως δεν μ' αναγνωρίζει... Βέβαια, είνε τόσο δύσκολο!

— Πέστε καλλίτερα αδύνατον... Μα πως βρίσκεσθε εδώ;...

— Συνηθισμένη ιστορία! Θα σας την πω με δυο λόγια: Κάπνια μέρα, έπαψα πια να βρίσκω δουλειά στα θέατρα. "Από καντοναριστά, έγιναν τότε σερίφτορα. "Επειτα από χητσα ένα παιδί... "Εμεινα πάλι δίχως δουλειά... "Η ζωή είνε τόσο δύσκολη! Και δεν ήμουν πια 20 χρόνων... Το καταλαβαίνετε, αυτό...

— Μίλα μου καλλίτερα στον ένικό, Τζορτζίνα.

— Καλά, είτε η γυναίκα με μία έκφραση εύγνωμοσύνης. Το καταλαβαίνεις, αυτό...

"Ο Μωρίς δεν μπορούσε ακόμη να εξηγήσει τη σύμπτωση πουχε φέρει μπροστά του, τόσο αλλαγμένη, την παλιά του φιλένδα.

— Μά... είνε δυνατόν, είπε, ια μην έχω και συ καμιά εύθυνη για αυτή την κατάπτωση, να μην έκανες καμιά άνοηση;...

— "Οχι. "Εσπρωχνα όμως τους άλλους να κάνουν άνοησιες. Κι' αυτή το ξέρει καλλίτερα από κάθε άλλον!

"Η γυναίκα γέλασε. Κι' ο ήχος του γέλιου της ξανάφερε ξαφνικά στο νου του Μωρίς, σαν δραμητικό κύμα, όλες τις αναμνήσεις πουμεναν ακόμη κρυμμένες στις σκοτεινότερες γωνίες της μνήμης του.

Πραγματικά, είχε κάμει άλλοτε άνοησις, τρέλλες γι' αυτήν! Θυμόταν τώρα καθαρά πως την είχε απαγάγει απ' το θέατρο, τις ημέρες πουσαν περάσει μαζί στο Κάπρι, τα τηλεγραφήματα του πατέρα του, τη χρέη, τη θλίψη της επιστροφής, την απελπισία του για το άδοξο τέλος του ειδυλλίου που με την ώραίστερη χορεύτρια του μπαλέτου... Και τώρα είχε μπροστά του την ίδια γυναίκα, την Τζορτζίνα Βόλο...

— Πόσος καιρός πέρασε! μουρμούρισε, περιώντας το χέρι του πάνω στο μέτωπό του.

— Είμαι εύκολο να το λογαριάσουμε. "Ημουν τότε 25 χρόνων... "Επομένως, έχουν περάσει ακριβώς 10 χρόνια!

— Δέκα χρόνια!... πρόφερε ο Μωρίς, ανασκουτώντας.

"Όστε λοιπόν δέκα χρόνια είχαν τόσο μεγάλη δύναμη; Μπορούσαν να καταστρέψουν έτσι μια μορφή, ν' αλλάξουν φυσιογνωμία, να σβύσουν όνμα, αίσθημα, αναμνήσεις, ν' αναστατώσουν τόσο τη ζωή δυο ανθρώπων;...

"Ετσι λοιπόν θ' άλλαζε ίσως κι' η Μάρτζορι; Τα μαλλιά της θ' άσπριζαν; το πρόσωπό της θα γέμισε ρυτίδες;

Και τί θα άπομνε έπειτα από 10 χρόνια; Τί θ' άπομνε απ' την τρέλλα που έτοιμαζόνταν να κάμουν κι' οι δυο τους;... "Όλα σβύνουν... "Όλα πεθαίνουν!...

"Εκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, βυθισμένος στις σκέψεις του.

— Χάρηκα πολύ που σε ξαναείδα, Τζορτζίνα... ψιθύρισε ύστερα, απάχοντας το καπέλο και το παλτό του.

Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα του ξενοδοχείου κι' είπε στο θυρωρό:

— "Οξρή ν' αμ ζήτηση μια κυρία. Πέστε της πως ήμουν απολύτως αναγκασμένος να βγω έξω, πως δεν μπορούσα να την περιμένω. Θα ξαναγυρίσω...

Κι' ενώ άπομακρυνόταν, πρόσθεσε με το νου του:

«... "Επειτ' από δέκα χρόνια!...»

Στο δρόμο συλλογιόταν την εκπληξη της Μάρτζορι, την άπογητσει της. Τί να γίνη όμως; "Όλα σβύνουν... "Όλα πεθαίνουν...

— Πέστε καλλίτερα αδύνατον... Μα πως βρίσκεσθε εδώ;...

Μ. ΒΑΓΓΕΚΣΟΥΝΤ

ΕΤΟΣ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘ ΤΕΥΧΟΥΣ 603

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ : 27-135 — 29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὰ «σχεδόν» ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Χώρισαν, λέγαμε την περασμένη εβδομάδα, για να διασώσουν τον έρωτά τους από το ναυάγιο. Λατρεύονταν ως που να παντρευτούν. Παρά τρία να τους τα κνήμ μούσκεμα ο γάμος, ένας γάμος που ήταν το νόμιμο έπισφράγισμα πολυχρόνιας αγάπης. "Ο έρωτάς τους είχε αντισταθεί στις ταλαιπωρίες του ελεύθερου στίβου. Κίνδυνοι, σούσουρο, κουτοπομπιό, σκάνδαλο, πιέσεις από τα σπίτια τους. Και όμως κρατήθηκαν. Κινούνεφταν έντονα να καταστρέψουν τον έρωτά τους, όταν μπήκαν στον τροχό της νομιμότητας. Και για να μη σκοτώσουν την αγάπη τους, προτίμησαν να διαλύσουν το γάμο και να ξαναγυρίσουν στην παρανομία.

Το συμπέρασμα δεν είναι ότι σώνει και καλά η διάλυση του γάμου είνε το μόνο μέσο για τη διάσωση του έρωτα. "Ούτε όσοι θέλουν να διατηρήσουν ακούραστη την αγάπη τους πρέπει να μένουν σε απόσταση από το γάμο. Είνε εύκολες τέτοιες λύσεις. Πριν φτάσει όμως κανείς στην εγχείρησι, αναζητεί άλλους θεραπευτικούς τρόπους.

Γιατί, όταν πρόκειται για τις αγάπες μεταξύ των ανθρώπων, τη συνταγή που θα υποδείξετε, δε θα την κρίνεται μόνο από την καλή ή κακή επίδρασι που θα άσκηση σ' αυτούς οι όποιοι θα την εκτελέσουν. Θα την κρίνεται από την επίδρασι που πρόκειται να έχη στο σύνολο. Γιατί μόριο του συνόλου είνε ο καθένας μας. "Αποφεύγετε το γάμο ή διαλύετε το γάμο και προστατεύετε την αγάπη σας. Εύκολο για σας. "Υπάρχει όμως και πίσω από όσους ο κοινωνικός οργανισμός, που θα δεινοπαθήσει από τη θεραπευτική αυτή μέθοδο σας. Τορπιλλίζοντας το γάμο, τινάζουμε στον άέρα το κοινωνικό οικοδόμημα. "Υπάρχουν, βέβαια, και στιγμές που η διάλυσι ενός γάμου είνε η ανα-

παρακολουθήστε στη σελ. 6 τη νέα μας σειρά

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Γραμμένα από τον έκλεκτο συνεργάτη μας κ. "ΑΛ. Γ. ΠΩΠ.

Τα «Πολιτικά Πορτραίτα» περιλαμβάνουν τους αρχηγούς τόσο των Κυβερνητικών Κομμάτων, όσο και της "Αντιπολιτεύσεως και δίνουν τα βιογραφικά στοιχεία, την ιδιαιτερή ζωή των ηγετών, τις προτιμήσεις τους, τις αδυναμίες τους, όσα άγνωστοί το πολύ κοινόν.

Τα «Πορτραίτα» παρουσιάζονται με αστήρη αντικειμενικότητα, έξω από πολιτικές συμπάθειες και αντιπάθειες, σύμφωνα με την αρχή του «Θησαυρού» να μην αναμινύεται στην πολιτική.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

πόδραστη λύσι. "Αλλά πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι είνε η μόνη που μας άπέμεινε. Δεν είνε, νομίζω, η σημερινή περίπτωση. "Υπάρχει τρόπος και ο έρωτας να περιφρουρηθή και ο γάμος να διατηρηθή.

Λένε για τις συζυγικές διακοπές. Για τα ταξιδάκια αυτά, που άλλοτε για παραθερισμό, άλλοτε για υποθέσεις, παίρνουν, η γυναίκα ή ο άντρας, το βαλιτσάκι στο χέρι και άπομακρύνονται. Κακό δεν κάνουν, άλλ' ούτε και λύουν το πρόβλημα.

Σε μονιμότερα μέτρα θάπρεπε ν' αναζητηθή η λύσι. Σε κάποια αλλαγή του ρυθμού της καθημερινής ζωής. Μεταβολή των τεχνικών όρων της συμβίωσης. Του κοίτωνα πριν άπ' όλα. Ποσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα αν υπήρχε τρόπος νάχη ο καθένας το δικό του δωμάτιο. Να ύψωνόταν ένας τοίχος.

Να μια διαρρήχσι — η ύψωσι του τοίχου — που θα μπορούσε να παρατείνη το άμοιβαίο ένδιόφρον. Πολυτέλεια, θα μου πητε, σε μια εποχή που τρωμάουμε να εξασφαλίσουμε ένα παλαιοδωμάτιο για να στεγάσουμε την οικογένειά μας. "Εχετε δίκιο, αλλά τι να σας πω κι' εγώ; "Επιδιώξετε τουλάχιστον τις οικονομικότερες θεραπείες. Το χωριστό κρεβάτι, ξέσπαρα. "Ενα όρατο ή όρατο παραπάνω. Διατήρησι των τύπων. Να είνε εκείνη μια κι έσεις ένας. Νάρχεται κι' η στιγμή που θα πητε ο ένας στον άλλον να στραφή από την άλλη πλευρά, για να ντυθή, για να γδυθή, για να περιποιηθή τον εαυτό του. Να μη σβύσουν εκείνες οι μικροντροπές, που συνοδεύουν τους ανθρώπους στους ελεύθερους έρωτες. Και στον τελευταίο γυρολόγο που χτυπά την πόρτα μας, προσπαθούμε να παρουσιάσουμε ευπρόσποιο.

"Αν έκαναν το ίδιο τ' άντρώνα στις μεταξύ τους σχέσεις... Σας κομπλιμεντάρουν για την όμορφιά της γυναίκας σας και λέτε μέσα σας, πόσο διαφορετική θα ήταν η έντυπωσι για την καλλονή της συντροφού σας, αν την έβλεπαν στο πρώινο της ζήτημα, όπως την βλέπετε έσεις. Το ίδιο μίπως δεν έχει να πη κι' εκείνη για σας, όταν την κομπλιμεντάρουν για τη δική σας χάρι; Είνε το καθένας του γάμου αυτό. Πέντε χρόνια συνάεσθε έρωτικά με τη γυναίκα, τη νοιώθετε δική σας, τη βλέπετε κάθε μέρα. "Όταν όμως ξεκινάτε προς αυτήν, όλο και ρίχνετε μια ματιά στην καρέφτι σας. Και το αντίθετο : Πέντε βδομάδες δεν έπέρασαν από τη μέρα που γάμοι σας με μια γυναίκα που σας ήταν άγνωστη ως χτές και δε διατάξετε να βνήτε σά βρυκόλακας μπροστά της.

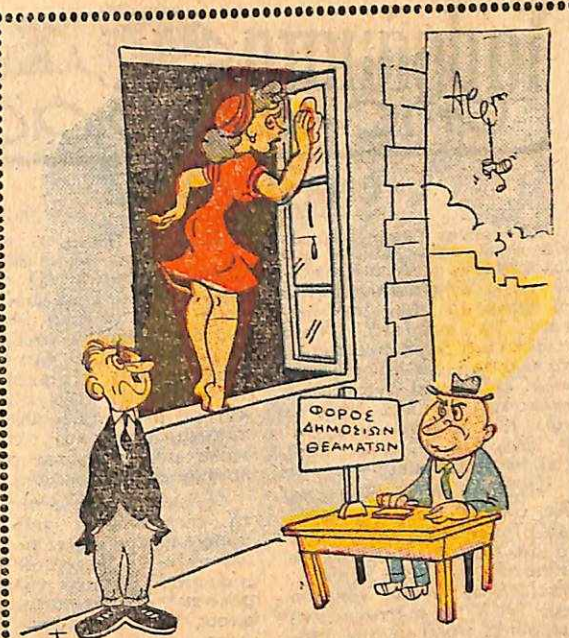
"Εραστές «σχεδόν» σαν παντρεμένοι, λέγαμε για το ζευγάρι που διέλυσε το γάμο του. "Ενα «σχεδόν» και για το γάμο ζητούμε τώρα. "Οχι έραστές που ζουν σχεδόν σαν παντρεμένοι, αλλά συζυγοί που ζουν σχεδόν σαν έραστές. Δηλαδή μια αγάπη, με άδρότητα, με την προσπάθεια να γίνη ένδιαφρων ο ένας στον άλλον, με όλο όσα προλαβαίνουν τον κόπο και τη ραθυμία.

Μου φτάνει τόσο... κι' έτσι, έχουμε μιλήσει. χωρίς να λέμε τόσα λόγια περιττά, όπως βουίζουν οι ματιές μας σαν μελισσι και με τα μάτια αγαπηθήκαμε αρκετά...

"Ο έρωτάς μας εύτυχια μας μοιράζει, οι δυο καρδιές μας, μ' ένα πόθο, λαχταρούν κι' αν δεν μου τώπες με το στόμα δεν πειράζει είναι τα μάτια σου που μου το μαρτυρούν!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Περάστε, κύριε, να πληρώσετε!...
(Του "Αρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Τò μυστικό

"Αν δεν μου τώπες, με το στόμα, δεν πειράζει. είναι τα μάτια σου που μου το μαρτυρούν. Κοντά μου νοιώθω μια καρδιά ν' αναστενάζει και δύο χείλη που άλλα χείλη καρτερούν. Τόσο η ματιά σου τρυφερά γλυκοχαράζει, που η χαρά μου πια δεν έχει τελειωμό.

κι' αν δεν μου τώπες με τα χείλη, δεν πειράζει το έχω νοιώσει απ' της ματιάς σου τον καύμο.

"Αν δεν μου τώπες το γλυκό το μυστικό σου μου το φανέρωσε η θερμή σου η ματιά, κι' έτσι διαβάζοντας τον πόθο το δικό σου μέσ' την καρδιά μου άνοιξε μια λαβωματιά. Μή μου το λές... θέλω σ' αλήθεια να μαντεύω στα δυο σου μάτια τα διεύρα μου τα πλατεία κι' από τις μαύρες βλεφαρίδες ν' άγνωστεύω την πιο θερμή, γλυκεία αγάπη, σαίτια...

Τα τόσα λόγια που οι άλλοι άραδιάζουν δεν ώφελούν, πολύ συχνά μας ξεγελούν... "Όταν τα μάτια μου στα μάτια σου διαβάζουν είνε ανάγκη και τα χείλη να μιλούν; Μή μου μιλήσης... τα γνωστά, συνηθισμένα τα έρωτόλογα, δεν κάνουνε καλό.

Τα δυο σου μάτια, σαν τα βλέπω δακρυσιμένα, μ' αναστατώνουν και μου παίρνουν το μωαλό!

"Αν δεν μου τώπες με τα χείλη δεν πειράζει τόχω μαντέψει το τρελλό το μυστικό και δεν με πνίγει ο πόθος ούτε το μαράζι γιατί το βλέμμα σου είνε τόσο εκφραστικό που όλα, όλα μου τα λές, τα μαρτυράει στον πιο γλυκό, τον πιο θεότρελλο ακρό στον πιο γλυκό, στην καρδιά μου δεν χωράει κι' άμφιβολία στην καρδιά μου δεν χωράει πως μ' αγαπάς όσο κι' εγώ σε αγαπώ...

Μου φτάνει τόσο... κι' έτσι, έχουμε μιλήσει. χωρίς να λέμε τόσα λόγια περιττά, όπως βουίζουν οι ματιές μας σαν μελισσι και με τα μάτια αγαπηθήκαμε αρκετά...

"Ο έρωτάς μας εύτυχια μας μοιράζει, οι δυο καρδιές μας, μ' ένα πόθο, λαχταρούν κι' αν δεν μου τώπες με το στόμα δεν πειράζει είναι τα μάτια σου που μου το μαρτυρούν!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Τὰ χρόνια έχουν βαρύνει πιά πάνω στους ώμους μου και βλέπετε από πολλόν καιρό νάχω αποτραπηχτή από τη θάλασσα. Δεν μου λείπουν τὰ χρήματα. Έχω φτιάξει μία γερή περιουσία, παλεύοντας με τὰ κύματα. Άλλ' έκτος από αγαπών τη θάλασσα, δεν έχω που να πάω. Και τὸ στίτι μου; Κι' ἡ Έντυ, ἡ γυναίκα μου; Και τὰ παιδιά μου;

Ἡ Έντυ, ἡ γυναίκα μου, είχε ἄλλοτε ὁλοκαὶν μαλλιά. Τώρα εἶνε κάτασπρα. Τὰ μαλλιά της ὅμως δεν ἀσπρίσαν ἀπὸ τὰ χρόνια, γιατί ἦταν πολὺ νεώτερη μου. Άλλ' ἡ δυστυχισμένη πικράθηκε πολὺ με τὴν ὑπόθεσι τοῦ Νάντο, τοῦ μεγαλύτερου ἀπὸ τοὺς γιούς μας...

Ἡ Έντυ δεν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τὴ Νέα Ὀρλεάν. Ἐγὼ γύριζα πότε στὸ ἓνα λιμάνι καὶ πότε στὸ ἄλλο. Τὸ δεύτερο χρόνο τοῦ γάμου μας γεννήθηκε ἓνα ἀγόρι, ὁ Νάντο κι' ἔπειτα ἓνα ἄλλο, ὁ Τζιμ.

Ὁ Νάντο μεγάλωσε με τὸν καιρὸ κι' ἔγινε μηχανικός. Μία μέρα — βρισκόμουν τότε στὸ Βαλπαράϊζο — διηύθυνα μίαν ἐπιχείρησι βενζινοπλῶιν — ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴ μητέρα του, πού με πληροφοροῦσε πὼς ὁ γιὸς μου εἶχε ἐρωτηθῇ μίαν ὁμορφὴ νεαρὴ κι' ὀρφανὴ δασκάλα τὴ Ρίτα, καὶ βιάζονταν νὰ τὴν παντρευτῇ.

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα βρισκόμουν στὴ Νέα Ὀρ-

λεάν. Ἡ Έντυ, ὁ Νάντο κι' ἡ Ρίτα με περιμέναν στὴν προκυμαία. Ὁ ἄλλος μου γιός, ὁ Τζιμ, πού φοιτοῦσε στὴ ναυτικὴ Ἀκαδημία δεν μπόρεσε νάρθῃ.

Αὐτὴ ἡ Ρίτα ἦταν, στ' ἀλήθειαν, μίαν ἐξαιρετὴ καὶ πολὺ ὁμορφὴ νέα. Ἐκανε καὶ σὲ μένα πολὺ καλὴ ἐντύπωση, ὅπως καὶ στὴ γυναίκα μου. Φαινόταν σεμνὴ, λογικὴ καὶ καλόκαρδη.

Ἐδῶσα, λοιπόν, πρόβλημα τὴ συγκατάθεσί μου καὶ συμφωνήσαμε πὼς ὁ Νάντο κι' ἡ Ρίτα θὰ ἐτοιμάζονταν, θὰ μὴν τηλεγραφούσαν γιὰ νὰ παρευρεθῶ στοὺς γάμους τοὺς.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ξαναφύγα γιὰ τὸ Βαλπαράϊζο καὶ τότε εἶδα αὐτὸ πὸν περιέργω ὄνειρο, μὲς' στὸ βαπόρι πού ταξίδευα. Ἐγὼ, ὁ Τζιμπερτ Μώρρεν, πατέρα τοῦ Νάντο Μώρρεν, εἶδα πὼς κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴ Ρίτα καὶ τὴ γέμια φίλια!

Ἐπὶ τὴν μουσκεμένην σὸν ἰδρώτα. Εἶνε ἀδύνατο νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἀηδία πού ἐννοῶσα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἀλλὰ... ὅχι... αὐτὴ πού κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου δεν ἦταν ἡ Ρίτα. Ἦταν ἡ Έντυ... Ἡ μικρὴ ἀπ' τὸ Ντελάουερ...

Τὴν εἶχα γνωρίσει ἓνα χρόνο μετὰ τὴ γέννησί τοῦ Τζιμ. Ἦταν μίαν δειλὴ καὶ ντροπαλὴ νέα καὶ πέρασα μαζί της μερικὸς εὐτυχισμένους ἡμέρας στὸ Ντελάουερ. Ἐπειτα ἔφυγα γιὰ τὰ λιμάνια τῆς Ἀσίας, ἀ-

φροντὰς τὴν Έντυ ἔγκυον... Τὰ γράμματά της με παρακολουθοῦσαν παντοῦ. Στὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ, πού ἔλαβα στὸ Καλλὰς, μὲ ἔγραφε:

«Ἐφερα στὸν κόσμον ἓνα κοριτσάκι. Ἄν δεν γυρίσης, θὰ σκοτωθῶ».

Δὲν γύρισα. Καὶ βρήκα μίαν εὐκαιρίαν νὰ πάω ἀκόμα πιο μακριά: στὶς θάλασσες τοῦ Νότου.

Ἀπὸ τότε, δεν ξαναλαβα ἄλλο γράμμα τῆς Έντυς, οὔτε ἑμὰθα τίποτε γι' αὐτήν.

Ἡ σκέψις ὅτι ἐκείνη πού κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου ἦταν ἡ Έντυ μ' ἀνακούφισε. Ἀλλὰ γιατί ἔμοιαζε τῆς Ρίτας; Ἡ καλύτερα γιατί ἡ Ρίτα τῆς ἐμοιάζε τόσο πολὺ;

Δὲν συνέχισα τὸ ταξίδι μου, ἀς τὸ Βαλπαράϊζο. Βρήκα στὴν πόλιν τοῦ Παναμά κι' ἀπὸ κεὶ πέρα ἓνα πλοῖο πού μ' ἔφερε στὸ Ντελάουερ.

Ἀρχισα ἀμέσως νὰ ψάχνω κι' οἱ ἐρευνῆς μου μ' ὤδηγησαν στὸ μοναστήρι τῆς «Μητέρας τοῦ Χριστοῦ». Ἡ Ρίτα Ντέρμπυ εἶχε μεγαλώσει ἐκεῖ. Ἡ μητέρα της, ὅπως ἔμαθα, δηλητηριάστηκε μίαν μέρα ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, ἀφοῦ ἐμπιστευθῆκε τὸ κοριτσάκι τῆς στὴν ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου. Κι' ἡ μητέρα της ἦταν ἡ Έντυ Ντέρμπυ. Στὴ ληξιαρχικὴ πράξι, ἡ Ρίτα ἀναφερόταν ὡς παιδί ἀγνώστου πατρός.

Ἡ ἐκπλήξις τῆς γυναίκας μου καὶ τοῦ Νάντο, ὅταν με ξαναεἶδαν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἦταν πολὺ μεγάλη. Δεν ἔμεινα στὸ στίτι περισσότερο ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Τὰ μόνον λόγια πού τοὺς εἶπα ἦταν:

«Ὁ γάμος τοῦ Νάντο καὶ τῆς Ρίτας δεν μπορεῖ νὰ γίνη. Τὸ γιατί θὰ τὸ μάθετε ὅταν ἀνοίξετε αὐτὸ τὸ φάκελλο».

Ἐπειτα ἔφυγα. Μέσα στὸ φάκελλο βρισκόταν ἓνα γράμμα καὶ μίαν συμβολαιογραφικὴ πράξις. Μετὰ τὸ γράμμα ἐξηγοῦσα τὰ πάντα καὶ ζητοῦσα ἀπὸ τοὺς γιούς νὰ με συγχωρῶν. Ἡ συμβολαιογραφικὴ πράξις ἦταν μίαν ἀναγνώρισις τῆς Ρίτας ὡς κόρης μου.

Εἶχα φερθῇ τίμια, ἀν αὐτὴ ἡ λέξις ταυριάζει στὴν περίπτωσί μου. Ἀλλ' εἶχα συντρίψει τὴν καρδίαν τῆς Ρίτας καὶ τοῦ Νάντο, χωρὶς νὰ λογαριάσω τὴ λύπη τῆς δυστυχισμένης μου Έντυ.

Ἀπὸ τότε, ζῶ μακριὰ ἀπὸ τὸ στίτι μου. Ἐαναγύρισα στὸ παλιὸ ἱστοφόρο, πού κυβερνοῦσα διὰ τὴν ἡμῶν νέας. Μ' αὐτὸ σιχθὲ καὶ πάλι τὶς θάλασσες. Ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ Νάντο πῆγε στὸν Καναδὰ γιὰ νὰ ἐκἀση. Ἡ Ρίτα ξανακεῖσθηκε στὸ μοναστήρι τῆς «Μητέρας τοῦ Χριστοῦ» καὶ φέρεται τὸ ράσο τῆς μοναχῆς. Ὁ Τζιμ πῆρε μίαν νέα πού ἀγαποῦσε. Στὸ μεγάλο στίτι τῆς Νέας Ὀρλεάνς, μίαν γυναίκα με κάτασπρα μαλλιά, γυρίζε ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο ἀναστενάζοντας. Κατένευ ἀπὸ τοὺς δικούς της δεν βρισκεται πιά κοντὰ της.

ΥΓΩΛΤΕΡ ΣΩΤΕΡΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ ἐμφάνισις τῆς κ. Κυβέλης στὸ θέατρο «Ἠντορέ», ὑστερ' ἀπὸ ἑκατὸ ὀλοκληρὰ χρόνια πού ἐλειψε ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴ σκηνή, ἦταν ἓνα σπάνιον καλλιτεχνικὸ γεγονός. Καὶ ἀφῆκε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ ὁρσία καὶ ἡ χαρὶ, ὅπως καὶ ἡ καθαρωτάτη ἀρρώσι τῆς μεγάλης μας καλλιτεχνίως στὸ ρόλο μίας χειραφετημένης μητέρας.

Μετὰ τὸ τέλος, τὸ καμπαρίνι τῆς ἔγινε ἀληθινὸ προσκύνημα καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ ἑκατοντάδες γνωστοὶ καὶ φίλοι, μετὰ τὸν ὅποιον καὶ ἓνας ἀρχηγὸς πολιτικοῦ κόμματος.

Ἀς σημειώθῃ ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς Κυβέλης, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πραγματοποιηθῇ ἓνα νεο ρεκόρ, ἡ μεγαλύτερη δηλαδὴ ἐὼς τώρα εἰσπράξις, θερινοῦ θεάτρου, σὲ μίαν παραστάσι.

Στὸ ἴδιο θέατρο ἐτοιμάζεται ἀπὸ μετὰ, ἡ «Μὴς Μείμπλ» με τὴν ὁποία θὰ κἀν τὴν ἐπανεμφάνισι τῆς καὶ ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, μετὰ τὴν Κυβέλη.

Με ἐπιτυχία ὄρχισαν τὶς παραστάσεις τοὺς καὶ τρία ἄλλα θεάτρα πρόδας, τῆς Κατερίνας, μετὰ τὸ «Χρυσὸ μου», τοῦ κ. Κουν στὸ «Μακέδον», μετὰ τὸ «Ἐγὼ καὶ τὸ κουνέλι» καὶ τῆς Μαυλίδου — Παππά στὴ «Γκλόρια» μετὰ τὸ «Τὸ νου σου στὴν Ἀμελίαν».

Ἐγὼτερα ἀπὸ ἀπουσία ὁ μὴνὼν γύρισε προχθὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερική ὁ δημοφιλὴς κωμικός μας Πιέρτος Κυριακός. Στὴν Ἀμερική ἐδόσε τέσσερις παραστάσεις, ἐφώνωγραφησε, σὲ οἰσκους 12 τραγουδία καὶ ἐκέρδισε 8 χιλιάδες δολαρία. Ἐλαβε πολλα ὠρα ἔξιας, μετὰ τὴν ὁποίαν ἓνα ἐπιχρυσὸ σερβιτόριον, πού τὸν προσέφερε ἡ ἐλληνικὴ παροικία τοῦ Σικάγου καὶ ἓνα δαχτυλίδι ἀρχαίου τυπου, ἀπὸ πλατίνην ὅπου τὸν ἄλλοτε πρωτοπυμαχοῦ τοῦ κόσμου Τζακ Ντέμσεϊ.

Στὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς, πρωτοβουλία τοῦ πλοιαρχοῦ τοῦ «Νεπτυνία» κ. Ι. Πολέμη ἔδωσε μίαν παραστάσι γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν ἐπιβατῶν, τὶς εἰσπράξεις τῆς ὁποίας ἀπέστειλε στὴ Βασίλισσα γιὰ τὰ ἀνταρτόληκτα.

Ὁ Κυριακός θὰ ξαναπᾶν στὴν Ἀμερική τὸ ἐρχομένο ἔτος μετὰ τὴν Κούλα Νικολαΐδου.

Μία ἀπὸ τὶς μεγάλες πρωτοτύπιες πού θὰ παρουσιάσῃ τὸ καινούργιο θέατρο «Βέμπο» (πρώην «Ερμής») θὰ εἶναι οἱ ἐπὶ χροὺς αὐλαίς, ἀπὸ ἓνα εἰδικὸ ὕψος πού χρησιμοποιοῦν τὰ Ἀμερικανικὰ θεάτρα.

Στὸ θέατρο «Κυβέλης» ὁ κονφερανσιέ Ἀρίας πού συγκεντρώνει καὶ ἐφέτος πολλὰς συμπάθειες, ἐμφανίζεται τώρα σὲ ἓνα σκέτος «Γκράν Γκινιόλ», πού ἔγραψε ὁ ἴδιος.

Στὸ μετὰ τὸ «Ριάλτο» λόγῳ τοῦ ἐπικινδύνου συναγωνισμοῦ μετὰ τὸ θέατρο «Κυβέλης» ἐνισχύθηκε ἀπὸ προχθὲς, μετὰ τὸ ὀριστικὸ κλείσιμο τῶν «Πεύκων» τοῦ Ζαππείου, μετὰ τὸ Γιώργο Οἰκονομίδην καὶ τὴ Λιάνα Βιττώρη.

Ἡ γνωστὴ καλλιτεχνίς τοῦ τραγουδιοῦ, Κάκια Μένδρη πού γύρισε πρὶν λίγες μέρες ἀπὸ τὴν Κύπρον, λανσάρει γιὰ πρώτη φορὰ στὰς Ἀθήνας τὴν τσάντα — ραδιόφωνο, μίαν τελευταία πικάντικὴ μόδα τῶν ἀστέρων.

Εἶναι ἓνα μικροσκοπικὸ κινητὸ ραδιοφώνον, σὲ σχῆμα βιβλίου καὶ φορμα κρεμαστής τσάντας, παγκόσμιου λήψως, μετεωρὶ ἀπόδοσι.

Στὸ μουσικὸ θίασο τῆς Ζωῆς Νταλμάς, πού παίζει στὴν Θεσσαλονίκη, ντεμπουτάρησε με ἐπιτυχία γιὰ πρώτη φορὰ, ὡς σουμπρέτα μίαν δεύτερη Ζωῆ, ἡ μικρούλα Σαπουντζάκη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Θεοινές διακοπές!

Τώρα πούπιασαν οἱ ζέστες καὶ πού σκάει τὸ τζιτζίκι καθεὺς ὑπάλληλος ἐν γενεὴ κάποιον ἀδεια ζητεῖ, πού ὅπως ξέρετε καὶ ξέρετε, ἀπ' τὸ νόμο τοῦ ἀνῆκει γιὰ νὰ κἀν τὰ λουτρά του ἢ καὶ νὰ ξεκουραστῇ φροντίζει ὅλο τὸ χρόνο τὰ λεφτὰ καὶ νὰ σιγορᾶν κι' ἔτσι τὸ μυαλὸ του σπάζει «τί νὰ κἀν», φυσικά, κι' ὅλα δὺσκολα τὰ βλέπει κι' ἴσως προβληματικά. Μία μικρὴ συνάδελφός του, πού με πάθος τὴ φλερτάρει τοῦχει πῆ γεμάτη πόθο:

Καὶ τῆς ἔχει δώσει λόγο πὼς μαζί τοῦ θὰ τὴν διψῶ! στὸ Λουτράκι καὶ στὴ Ρόδο, ἔστω καὶ στὴν Αἰδηψό. Ἀλλὰ εἶνε τόσο λίγες οἱ μικρὲς οικονομίες. Ἰσως — ἴσως φτάνουν γιὰ τοῦ γυρισμοῦ τὰ ναῦλα. Ἰσως — ἴσως φτάνουν γιὰ τοῦ γυρισμοῦ τὰ ναῦλα. Πᾶει ἡ Αἰδηψός κι' ἡ Ρόδος πᾶει καὶ ἡ τῆλεα καὶ ἡ παῦλα! Κι' ἀφοῦ δεν μποροῦν νὰ πᾶνε παρεκὶ οὔτε μίαν λεῦγα ἀγοράζοντας καὶ μίαν... πολυτελεστάτη «Ἐβγας»! Ἀγοράζοντας τὴν τῶνε, με ἀφελεία καὶ πόδα. Κι' ὅλη ἡ ἀδεια πέρναει, ἔτσι, μ' ἀναπαράδια, γιὰ σαμπάνια πότε — πότε πίνουνε καμμιὰ γκαζόζα κι' ὅλο «χτίζουμε παλάτια» φυσικά... στὴν ἀμμουδιά!

Μὰ ὑπάρχουν, ὅστόσο, κι' οἱ ὑπάλληλοι ἐκείνοι πού ὁ μισθὸς τοὺς ἐπιτρέπει μὴνιάια ἐξοχὴ καὶ ἴσως καὶ λουτρά νὰ κάνουν, στὴν Ὑππὴ, στὴν Κυλλήνη, ἀλλὰ βέβαια τὸ χρήμα δεν τοὺς τρέχει καὶ «βροχή»! Καὶ ἀρχίζουμε οἱ σκέψεις, τὰ μολύδια κι' οἱ μελέτες φιλικῆς πληροφορίας καὶ προϋπολογισμοῦ πὼς κάνουν τὰ πιάφια, τὰ ραγού, οἱ ὁμελέτες πὼς ἔχουν μετὰ τὴν βάρκα οἱ φτηνοὶ ῥωμαντισμοί. Οἱ λογαριασμοὶ τελειώνουν καὶ με κέφι κι' εὐθυμία ὁ ὑπάλληλος πού παίρει τὸ κορίτσι τοῦ μαζὶ σκέπτεται ἄπλως νὰ κἀν λογικὴν οικονομία καὶ νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὴ ζωὴ τοῦ τῆς περὶ πού τὴν πνίγει στὴν ρουτίνα κι' ἔτσι ἀχαρα τὴ ζῇ. Εἶν' ἰούνας! Γιὰ μάνια, εἶν' ὥραία ἐποχὴ! Φτάνουμε μετὰ τὸ βαπόρι, τὴ ὥραία ἐξοχὴ! Ἀλλὰ... οἱ τιμὲς εἶν' ἄλλες — κι' ἀχ! αὐτὸς δεν ἔχει

σπαταλεῖ καὶ παραγγέλλει δεύτερη καὶ τρίτη μύρτα καὶ τὸ ἀμυαλὸ κορίτσι, τρᾶει ψάρι καὶ τρίτη μύρτα καὶ ὅλο «σνίταε!» προτιμᾶει καὶ κοττόπουλο γαρνὶ! Ἀπ' τὴν τέταρτη τὴ μέρα τὰ λεφτὰ ἔχουν τελειώσῃ ἀλλὰ μένουν... ἀνανάτῳ ὡς νὰ βροῦντε δανείωσῃ καὶ σὲ ἄλλες δύο μέρες ἔχουν ἀπ' τὴν πείνα λυώσῃ ὡστ' ἀφήνουν τὰ μπαγάζια καί... τὸ σκᾶνε, φυσικά!

«Ἀκριδὰ πού εἶν' ἀλήθεια, τὰ ταξείδια καὶ οἱ ναῦλοι!» σκέπτονται καμποσοὶ ἄλλοι, πού μιλοῦν γιὰ ρεφενέ. Καὶ τὸ μῆνα τῆς «ἀδείας» τὸν περνᾶνε... μετὰ τὰ βῆλ, στὴ γωνία μίας συνοικίας, στὸ φτωχὸ τοῦς καφενέ! Μὲς' τοὺς σκονισμένους δρόμους καὶ τὰ γνωρίμα τὰ μέση — τάβλι, ντάλα — μεσημέρι! — καὶ ὡς τὶς ἔντεκα τὸ βράδυ... παραγγέλλουνε νερά! Ζοῦνε μετὰ τὴ γλώσσα ἐξῶ, πρέφα παῖζουν μετὰ τὴν καὶ περνᾶ ἡ ἀδεια τοὺς τῶν φτωχῶν τῶν ὑπαλλήλων, πού χωρὶς λεφτὰ, βεβαίως σ' ἓνα μόνον ὀφέλει! Νὰ γυρίσουν στὸ γραφεῖο... κουρασμένοι πιο πολὺ!

Εἰς τοὺς ἀφελῆς
Αἰμ. Ταῦτα
ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς
ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σκληρὰ μοίρα

Πρὸ ἡμερῶν περιπατῶν μετὰ πολλῆς σαγήνης καὶ ὦν ἐντὸς περιπατοῦς καὶ φλογερῶδους δινης ἡσθάνθη καρδιοκτυπιον κι' ἐρωτικὴν ἀνδρᾶν μβανίσας χήραν εὐσάμον ἢ ἄλλας νδανδανᾶσαν. Καὶ ὡς εἰκός, ἐπέτυχον κατὰκτησιν εὐθὲως, τούτεστιν δράσας πονηρῶς ὡς πόντις ἀρουραῖος. Μετ' οὐ πολὺ ἀμφότεροι, δικὴν γνῶστών καὶ οἰκείων μετέδμεν Φαληρικῶς εἰς κέντρον μβουζουκίων!

Ἐκεῖ δὲ ἡ λεγόμενη, πίνουσα καμπανίτην πολλὰκις ἀνεπόλησεν διενὸς τὸν μακαρίτην, κι' ἐν τῷ συνόλῳ ἔβραυσεν ἀπ' τὰς πολλὰς τὰς ζάλας τριάκοντα ποτήρια καὶ δώδεκα φίλας.

Τέλος, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ποτοῦ ἀγρίως ἐκορώθη, πρὸς δὲ κι' ἀπ' τὰ μβουζουκία σφοδρῶς ἐμβουζουκῶθη ἡγέρθη κι' ἐνᾶν νεαρὸν λαδοῦσα μετὰ λύσσης ἐχόρευεν χασάτικον δικὴν νδερνδερδίσσης.

Ἐν συνεχείᾳ δὲ — ὦ! Ζεῦ! ὦ! δεισι- (δαίμων μοῖρα! — δεόντως παραπαίουσα ἢ μβαρμδουνῶ- (δης χήρα κι' ἔχουσα καὶ τὸν νεαρὸν ὡς συνοδόν (τουτέστι τὸ κέντρον ἐγκατέλειπεν καὶ λαγῶδες (κατέστη! Καὶ οὕτω πὼς ὁ δύστηνος ἀντί σφο- (δρῶν ἐρώτων ὑπῆρξεν ὅμως ἀτυχῶν ποικίλων γεγο- (νότων), καθ' ὅσον τὴν λεγόμενην ἀπώλεσεν — (ὀϊμένα! — καὶ σὺν αὐτῇ ἐπλήρῳσεν, ὡς βλάξ τὰ (τεβραυσμένα!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ο τυπός του στρατιώτη που δεν μπορεί να αισθανεται καλά παρά μόνο μέσα στη στρατιωτική του στολή, έχοντας κάτω από τις διαταγές του μονάδες για να τις διαικήσει. Αυτός είναι ο στρατηγός Πλαστήρας, ο σημερινός Πρωθυπουργός της Ελλάδας.

Ενώ ο Παπανδρέου γεννήθηκε πολιτικός, ο Πλαστήρας αντίθετως δεν χωνεύει καθόλου την πολιτική και τα τερτίπια της. Δεν χωνεύει τους ρητορικούς αγώνες, αν και δεν του λείπει η ευχέρεια του λόγου. Η πολιτική προϋποθέτει θόρυβο, φασαρία. Ο Πλαστήρας αγαπά την απομόνωση, τη γαλήνη. Άλλα τα πράγματα τον υποχρεώνουν κάποτε ν' αλλάξει τακτική.

— Πρέπει να περιποιούμαι την... πελατεία μου! μου ετόνιζε πριν από λίγες μέρες όταν έπληγα να τον συναντήσω στο διαμέρισμά του, στο τρίτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας. Πριν ν' ανακατευθώ στην πολιτική, συνέχισε, η πελατεία μου ήταν σχετικά λιγοστή. Τώρα όμως, παιδί μου, μεγάλωσε και έχει και... απαιτήσεις!...

Και γέλασε σα μικρό παιδί.

— Ποιές είναι οι απαιτήσεις της ζωής σας, κ. Πρόεδρε;

— Μικροαπολαύσεις, παιδί μου. Τρώω λίγο, κρασί σχεδόν δεν πίνω, τσιγάρα σπινίω μόλις τρία την ημέρα κι' από χαρτιά και τ' άλλα παιχνίδια δεν καταλαβαίνω τίποτα, γιατί δεν έχω καιρό να τα μάθω...

Παρεμβάινει ο έμπιστος του Πλαστήρας, ο Διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου κ. Μοάτσος, που από δέκα πεντε τώρα χρόνια έχει γίνει η αχώριστη σκιά του στρατηγού και μου εξηγεί:

— Όταν βρισκόμουν στη Γαλλία προσπάθησα να πείσω τον στρατηγό ν' αλλάξει λίγο τρόπο ζωής. Μά στάθηκε αδύνατον.

— Όταν έμενε στις Κάννες — χρόνια ολόκληρα — δεν έπληγε ούτε μια φορά, από περιέργεια στο Καζίνο. Πολλοί Έλληνες που τον επισκέπτονταν, τον εύρισκαν πάντα στο σαλόνι του ξενοδοχείου να διαβάζει ή στους έξοχους περιπάτους της λουτροπόλεως. «Άλλως τε τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε σ' ένα όρεινο χωριό της Ριβιέρας, στη Βάνς, όπου δεχόταν ελάχιστους φίλους του. Οι κάτοικοι της Βάνς τον είχαν συνηθίσει και τον είχαν συμπαθήσει τόσο, που κάποτε σκέφθηκαν να τον προτείνουν για... δήμαρχο!

Παρ' όλα αυτά ο στρατηγός έχει μια μεγάλη αγάπη. Την αγάπη του κυνηγιού. — Πάθος αληθινό αισθανόμουνά άλλοτε για το κυνήγι, το μεγάλο και το μικρό, μάς λέει.

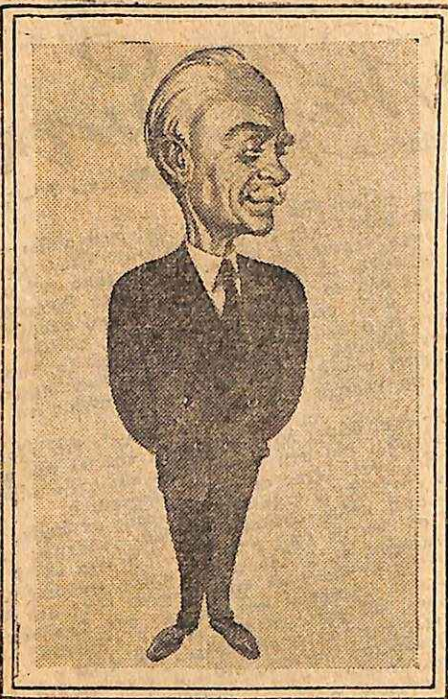
Και μάς διηγείται μια σχετική περιπέτεια του:

— Βρισκόμουν στη Μ. Ασία, στο Αϊβαλή με το σύνταγμα των Ευζώνων, γύρω στα 22, όταν μια μέρα, με πληροφόρησαν πως στην περιοχή αυτή είχαν ανακαλύψει ένα μεγάλο «πέραςμα» από αγριογούρουνα. Πήρα άμέσως μερικούς τσολιάδες και ξεκίνησα για να τα κυνηγήσω. Πραγματικά, την πρώτη μέρα είχα μεγάλη τύχη κι' από τα έφτα αγριογούρουνα που ζετρυπώσαμε σκότωσα μόνος μου τὰ ξη!...

— Ύστερα απ' την εξαιρετική αυτή επιτυχία μου αποφάσισα να ξαναδοκιμάσω την άλλη μέρα, γιατί σύμφωνα με νεώτερες πληροφορίες των χωρικών, το «πέραςμα» έδειχνε πως έπρόκειτο για ένα κοπάδι από 150 και πάνω αγριογούρουνα.

Αυτή τη φορά αποφάσισα να χρησιμοποιήσω πολυβόλο για να σκοτώσω περισσότερα. Έτσι θα εξασφάλιζα άφθονο και έκλεκτο συσσίτιο στους τσολιάδες μου.

— Πραγματικά, την άλλη μέρα το πρωί ξεκίνησα από την έδρα του συντάγματος συνοπτικά με μια ομάδα από ευζώνους που είχαν φορτώσει το πολυβόλο στον ώμο τους. Μόλις όμως στήσαμε καρτέρι και περιμέναμε να περάσει το κοπάδι, φτάνει ένας άγγελιαφόρος πρέχοντας και με είδοφοιεί να γυρίσω άμέσως στην έδρα μου, γιατί ο Μανέττας — πρόκειται για το

Νικόλαος Πλαστήρας

στρατηγό Μανέττα που είναι σήμερα βουλευτής Αθηνών της ΕΠΕΚ — είχε υποστηρίξει ξαφνικά επίθεσι σε κάποιο σημείο του μετώπου κι' έπρεπε να τον βοηθήσω με το σύνταγμα μου.

— Έτσι που λές, παιδί μου, άφησα ήσυχα τὰ αγριογούρουνα κι' έχασα την ευκαιρία να κάνω το πιο χοντρό κυνήγι της ζωής μου.

Ο στρατηγός Πλαστήρας βρίσκει μεγάλη ευχαρίστηση στο διάβασμα. Διαβάζει τα πάντα: Βιβλία φιλολογικά, ιστορικά, οικονομολογικά κλπ.

— Και το θέατρο, Στρατηγέ μου, το παρακολουθείτε; ρωτάμε.

— Να σου πω, παιδί μου, το θέατρο μου άρεσει πολύ, μα δυστυχώς το άποφύγω, ή μάλλον δεν έχω καιρό να το παρακολουθώ. Ύστερα, εδώ που τὰ λέμε, εκτός από το θέατρο άποφύγω και κάθε κοσμική κούρτια. Δεν μου άρεσει ο κόσμος. Άλλα και να μου άρεσε δεν πρέπει να ξεχνάς, πως ζω με τη συνταξί μου και ή κοσμική ζωή έχει απαιτήσεις που τὰ οικονομικά μου μέσα δεν μου επιτρέπουν ν' αντιμετώπισω!

Ο στρατηγός ζυγνύει στις ξη το πρωί κι' άφου ξυριστή, ξαπλώνει και πάλι στο κρεβάτι όπου διαβάζει τις εφημερίδες ως τις έννέα. Την ώρα αυτή σκηκώνεται πια όριστικά και τότε...

— Αρχίζω και δέχομαι... την πελατεία μου! μάς λέει.

Κατά τη μία το μεσημέρι, ο στρατηγός γευματίζει. Και πρέπει να σημειωθεί πως έννοει να παραγγέλλη μόνος του το μενού. Γι' αυτό, μια φορά, παρ' όλιγο να γίνει έπεισόδιο σε κάποιο γεύμα που του πρόσφερε ένας φίλος του. Ο φίλος του αυτός είχε φροντίσει να έτοιμασθούν τὰ πάντα με προσοχή. Έκανε όμως το λογαριασμό χωρίς τον ξενοδόχο ή μάλλον χωρίς το μυσσάφι του.

Όταν ο στρατηγός Πλαστήρας άντελήφθη πως θα γευματίσει σύμφωνα με πρωτοκαθωρισμένο μενού, με το γούστο του φίλου του, δηλαδή, αρνήθηκε κατηγορηματικά να φάγη, παρ' όλο τόν πλούτο των έκλεκτών έδεσμάτων. Και, χωρίς πολλές κουβέντες, πήγε στην κουζίνα, διάλεξε ένα από τὰ κοινότερα και απλούστερα φαγητά που του έκανε εκείνη την ώρα κεί να τὸ γευθῇ, δηλαδή ένα πιάτο μακαρόνια και κάθισε ικανοποιημένος στο τραπέζι.

Ο στρατηγός δεν είναι ξενοχτής.

— Αυτό το προτέρημα το χρωστάω στο στρατό, μου εξηγεί. Στις δώδεκα το άργότερο, πρέπει να βρίσκωαι σήμερα στο κρεβάτι, για να ξυπνώ στις πέντε.

Ο Νικόλαος Πλαστήρας γεννήθηκε στην Καρδίτσα της Θεσσαλίας το 1883 και δια-

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

τηρεί από τόν τόπο της καταγωγής του τη χαρακτηριστική βαρεία προφορά των κατοίκων του Θεσσαλικού κάμπου. Σήμερα είναι έξηντα όχτώ χρονών. Μ' όλο όμως τὸ άσπρίσμα των μαλλιών του θά μπορούσε ν' ήθελε, να κρύψη μερικά χρόνια.

Άφου φοίτησε στο σχολείο της ιδιαίτερης πατρίδας του κατατάχθηκε κατόπιν στο στρατό. Από την πρώτη στιγμή που φόρεσε τὸ χακί κατάλαβε πως είχε μεγάλες διοικητικές ικανότητες και εξαιρετικό θάρρος. Γι' αυτό μπήκε στη σχολή υπαξιωματικών από όπου βγήκε, έπειτα από δυό χρόνια, με τὸ βαθμό του άνθυπολοχαγού.

Τὸ όπλο που εδίαλεξε, γιατί πήγαινε καλύτερα με τόν χαρακτήρα του, ήταν τὸ πεζικό.

— Αυτό είναι τὸ όπλο για τούς στρατιώτες που άψηφούνε τις κακουχίες και έέρουν να βαστάξουν με ύπομνη τὰ δεινά ενός σκληρού πολέμου! συνήθιζε να λην ο Πλαστήρας παλαιότερα.

Ανάμεσα στους φαντάρους τὰ πιο αγαπημένα του παιδιά ήσαν πάντα οί ευζώνοι.

Με τὸ βαθμό του ύπολοχαγού κι' άργότερα με τὸ βαθμό του ταγματάρχη, ο Πλαστήρας έλαβε μέρος στους Βαλκανικούς και στον Βορειοηπειρωτικό άγώνα. Άργότερα πολέμησε στο Σκρά και προδιδάστηκε επ' άνδραγαθία σε άντισυνταγματάρχη. Καινούργια προαγωγή επ' άνδραγαθία πήρε ο Πλαστήρας στην έκστρατεία της Ουκρανίας, όπου έφτασε στο βαθμό του συνταγματάρχη. Άμέσως κατόπιν κατέβηκε στη Μικρά Ασία.

Είναι γνωστή ή κατοπινή δράσις του σημερινού Πρωθυπουργού της Ελλάδος, όταν, μετά την Μικρασιατική καταστροφή, γύρισε στην Αθήνα ως άρχηγός της Έπαναστάσεως. Άργότερα όταν έγιναν οί έκλογές του 1923 ο Νικόλαος Πλαστήρας άφησε την έξουσία και ζήτησε ν' άποστρατευθῇ. Η Έθνοσυνέλευσις δέχτηκε την αίτησί του. Άποστρατεύθηκε με τὸ βαθμό του άντιστρατήγου. Και τότε ανακηρύχθηκε «άξιος της Πατρίδος».

Από τὸ 1935 ο στρατηγός Πλαστήρας έζησε στη Γαλλία από όπου ξαναγύρισε τὸ Δεκέμβριο του 1944 για ν' αναλάβη, μερικές βδομάδες άργότερα την πρωθυπουργία και να υπογράψει τη συμφωνία της Βάρκιζας. Στις 15 Απριλίου του τρέχοντος έτους ξαναγίνε για τρίτη φορά μέσα σε 28 χρόνια πρωθυπουργός της Ελλάδος.

Πολλά είναι τὰ ανέκδοτα που αναφέρονται σχετικά με την αδιαφορία που δείχνει ο Πλαστήρας για ό,τι άφορά την έξωτερική του εμφάνιση, άρκούμενος στα άπολύτως άπαραίτητα.

Οί στενοί του κύκλοι διηγούνται τὸ έξης χαρακτηριστικό επεισόδιο. Στο μνημόσυνο μιας Έλληνικής προσωπικότητας, έτοιμάστηκε να ξεκινήση από τὸ σπίτι του φορώντας κοκκινωπή γραβάτα.

— Άρχηγέ, του έπτε τότε κάποιος από την ακολουθία του, κόκκινη γραβάτα σε μνημόσυνο δεν πάει!

Και ή άπάντησις:

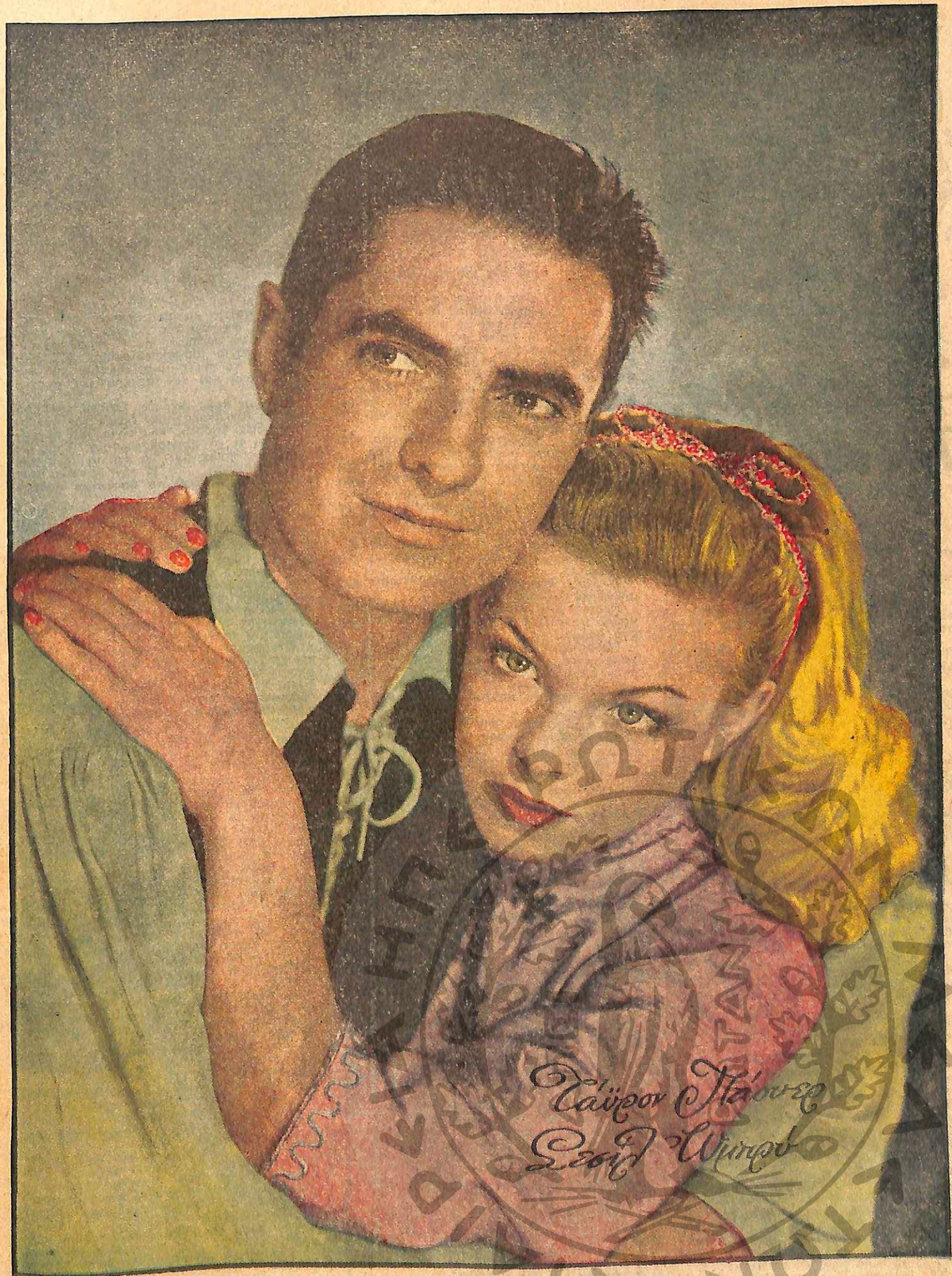
— Τὸ ξερω, παιδί μου, πως δεν πάει, μα τί να γίνῃ; Άλλη γραβάτα δεν έχω!...

Ο Πλαστήρας μιλάει θαυμασία τὰ γαλλικά, και διαβάσει μ' ευχέρεια τ' άγγλικά.

Ο στρατηγός έλάτρευε κυριολεκτικά τη μητέρα του, μιαν άπλοή γυναίκα, αλλά υπέροχη Έλληνίδα, που τὸν μεγάλωσε με μεγάλες θυσίες γιατί ήταν πολύ φτωχή. Τὸ όνομά της ήταν Λυδία. Και ο στρατηγός για νὰ τη θυμάται και να την τιμά, κάθε φορά που βάφτιζε κανένα κοριτσάκι τὸ δνόμαζε Λυδία.

Πολλοί που δεν γνωρίζανε τη μητέρα του στρατηγού νόμιζαν πως ο Πλαστήρας έδινε στις βαφτισμιές του τὸ όνομα Λυδία σ' άνάμνησι της περιοχής της Μικράς Ασίας όπου είχε πολέμησει. Και μόνον άργότερα κατάλαβαν πως ο στρατηγός χάγότερα κατάλαβαν πως ο στρατηγός χάγότερα τὸ όνομα της λατρευτής κι' αλησμόνητης μητέρας του στις βαφτισμιές του.

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η φλόγα της αγάπης

Οι στρατιώτες γυρίζουν

— Τί γίνεται στής κυράς Διαμάντως τό σπίτι; Γιατί χάλανε έτσι τόν κόσμο; 'Η Αύγη χαμήλωσε τ' μάτια της κι' έπειτα μέ φωνή βραχνή αποκρίθηκε:

— Γύρισε ο υιός της.

— Έδωσε την απάντησι αυτή, δίχως να κυττάξη την κυρά Θεοδώρα που τή ρώτασε.

— 'Η κυρά - Θεοδώρα, ή χήρα του Μιχάλη Τόγκα, αναστέναζε βαρεία. Έπειτα, τ' αχλώς της χείλη ψιθύρισε:

— Συχώρα με, Παναγία μου, που δεν μπορώ να χαρώ για τή χαρά αυτής της μάνας. 'Ο πάθος μου είναι μεγάλος. Κάνε να γυρίση και τ' παιδί μου! Τ' παιδί μου, ο Τάσος μου, ο μοναχογιός μου...

Γονάτισε ύστερα μπροστά στο είκονοστάσι. Τ' αχλώς της στήληθηκαν στην είκονα της Παναγίας, που τής χαμογελούσε θλιμμένη.

— Μανούλα του Χριστού, είτε με πονεμένη φωνή, κάνε να γυρίση και τ' δικό μου τ' παιδί, όπως γυρίζουν τ' άλλα παιδιά του κόσμου!...

Σταμάτησε κι' ακούμπησε τ' κεφάλι της κάτω στο πάτωμα, ενώ οι λυγμοί τράνταξαν τ' φτωχό γεροντικό της κορμί.

— 'Η Αύγη, παράμερα, δαγκώνει τ' αυτιά της, έσφιγγε τ'ς γροθιές της, κι' αγωνιζόταν να πνίξη τούς δικούς της λυγμούς. Έπειτα, προχώρησε κοντά στη γονατισμένη γυναίκα.

— Κυρά - Θεοδώρα, τής είπε σιγά, έλα, σήκω. Μην κάνης έτσι, γιατί θ' αρρωστήσης, κι' όταν έρθη ο Τάσος θα με μαλώση κι' εμένα.

Προσπαθούσε να χαμογελά η κοπέλλα, με απ' τ' αχλώς της έσταξαν τώρα θερμά, χοντρά δάκρυα.

— Έμεινε ή κυρά - Θεοδώρα κάμποση ώρα ακόμα γονατιστή. Τ' αχλώς της είχαν σκληρύνει πιά από τ' πολύ γονατισμό, και τήν πονούσαν. Ακούμπησε βαρεία στο μπράτσο της κοπέλλας για να σηκωθεί. 'Η Αύγη την κάθισε σε μία παλιά πολυθρόνα, κάθισε κι' αυτή κοντά της και κυττάχτηκαν με μάτια βουρκωμένα.

— Έρχονται πολλοί και σήμερα; ρώτησε ή γεροντίσσα.

— Ου, πολλοί, αποκρίθηκε ή Αύγη, όπως όλες αυτές τ'ς ημέρες. Όλο κι' έρχονται. Κι' είναι λυπη να τούς βλέπη κανείς: Κουρελιασμένες, πεινασμένες, τσακισμένοι απ' τον πόνο!... Μεγάλη λυπη.

— Λυπη; φώναξε ή μάνα. 'Ας έδωσα κι' εγώ τ' γυίο μου, κι' ας ήταν...

Τής έκλεισε με τόση ή Αύγη τ' στόμα με τ' χέρι της.

— Τί θέλεις να πής, κυρά - Θεοδώρα; ρώτησε.

— ...Κι' ας ήταν όπως θα ήθελε ο Θεός! ψιθύρισε ή μάνα.

— Όχι! 'Ο Τάσος θα γυρίση καλά, είτε ή κοπέλλα, και τ'ό πρόσωπό της φωτίστηκε από κάποιο γλυκό υπερκόσμιο φως.

Τής έσφιξε ή γεροντίσσα τ' χέρι θερμά. — Τον αγαπάς, τον αγαπάς αληθεία πολύ; ρώτησε, στήληνοντας στην κοπέλλα τ' αχλώς της.

— Ακούμπησε έκείνη τ' μάγουλό της στο χέρι της γεροντίσας.

— Αν τον αγαπώ; αποκρίθηκε με φωνή γεμάτη λατρεία. 'Εσύ, μάνα, τ' ξερείς πόσο τον αγαπώ. 'Εσύ μονάχα μπορείς να τ' καταλάβης. Αυτός όμως, δεν θα τ' καταλάβη ίσως ποτέ, ποτέ...

— Γιατί;

— Γιατί ποτέ δεν θα τολμήσω να του τ' φανερώσω.

— Κουτό! είπε ή μάνα και πρώτη φορά ένα χαμόγελο άχνυ άνθισε στα χείλη της. Έχεις ανάγκη να του τ' φανερώσης; Δεν τ' φανερώνει ή ματιά σου; Δεν τ' φανερώνει ή αγάπη που μουχίει έμένα; Μονάχα να του π'ω πως σταθηκε καλλίτερα κι' από κόρη για μένα, θα τ' καταλάβη.

— 'Η Αύγη σήκωσε τ' αχλώς της. Μιά λάμψη χαράς έλαμπε στο γάλογο τ'ς βάθος. — 'Εσύ, μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς σαν κόρη σου; ρώτησε.

— Πέρασε ή γεροντίσσα τ' άδύνατο χέρι της στα χρυσά μαλλιά της κοπέλλας.

— 'Η πιο μεγάλη μου ευτυχία θα είναι να σε ίδω νυφούλα, μέσα στο σπίτι μου, αποκρίθηκε με φωνή συγκινημένη.

Τής φίλησε ή Αύγη τ' χέρι και, κάμποση ώρα, οι δυο γυναίκες δεν μίλησαν, πνιγμένες από τ' συγκίνησι.

— Μάνα, είτε σε λίγο ή Αύγη, δεν θέλεις να πάμε μαζί έξω, να ρωτήσουμε για τόν Τάσο;

— Ναι, αποκρίθηκε ή γεροντίσσα και σηκώθηκε άμέσως.

— Πέρασε ένα μαύρο πανωφόρι, έδεσε ένα μαύρο μαντήλι στο κεφάλι της και βγήκαν στο δρόμο.

— Έλαμπε ο Άπριλιτικός ήλιος. Μα οι χαρούμενες άχτίδες του, έπεφταν πάνω στην έρημωσι, στην απελπισιά. 'Ο πόλεμος είχε τελειώσει, μα τ' όφικτό του πέρασμα είχε αφήσει παντού νύπη τ' σημάδια της συμφοράς.

Τ' περισσότερα σπίτια της μικρής κομπόλης, ήταν γκρεμισμένα. Σωροί από πέτρες και χωμάτα, έδειχναν στους διαβάτες τ' μέση που υψώνονταν άλλοτε χαρούμενα στα σπινάκια με τούς ανθισμένους κηπούς. Οι δρόμοι, ήταν σκαμμένοι εδώ κι' εκεί απ' τ'ς βόμβες και φραγμένοι ακόμα από τ' ερείπια που δεν είχαν προφτάσει να παραμερίσουν.

Πριν λίγες μέρες, ο ούρανος είχε σκοτεινιάσει πάλι πάνω από τή γαλήνια μικρή κομπόλη. Λίγα λεπτά της ώρας βάσταζε τ' σκοτεινιάσμα. Άεροπλάνα πέρασαν βουερά, σαν άγρια όρνια. 'Η γη σείστηκε απ' τ'ς βόμβες κι' οι ψυχές τών ανθρώπων, που ήταν μεκέννοι στα πρό-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

χειρά καταφύγια, συνταράχτηκαν κι' αυτές, θαρρείς. Κι' έπειτα, όταν έασπέρωσε ο ούρανος κι' έπαψε τ'ο κακό, οι άνθρωποι πούλησαν και βγήκαν από τ' καταφύγια, μάταια αναζητώντας ο ένας τ' άρχοντικό του σπίτι, ο άλλος, τ' αγαπημένο του καλυβάκι. Έρείπια. Πέτρες και χωμάτα!...

— 'Από τ' χίλια σπίτια που είχε πάνω - κάτω ή κομπόλη, μονάχα καμιά είκοσάρια στέκονταν ακόμα άνεπαφα. Τ' άλλα είχαν γίνει γκρεμισμένα. Και μέσα στους έτοιμους τοίχους έδλεπες ντουλάπες με θουμισμένους τούς καθρέφτες τους, κρεβάτια με λυγισμένα σίδερα, ρούχα μισοκαμένα.

— Άνάμεσα στα σπίτια που είχαν άφανιστή, ήταν και τ'ο χαρούμενο σπινάκι της κυρά - Θεοδώρας, τής χήρας, μαζί με τ' φτωχικό σπίτι της Αύγης, που ζούσε με τόν πατέρα της, τ'ο Βασίλη Δαστέρη, έναν πεινυτάρη λεβέντη κι' όμορφο, που ήταν τ'ο καμάρι του τόπου, στα νιάτα του. Και τ'α δυο σπίτια καταστράφηκαν. Στο ύπαιθριο του σπιτιού της Αύγης, είχαν κωλή δλοι για να σωθούν. Μα τ'ο πρόχειρο αυτό καταφύγιο μισογκρεμίστηκε. Κι' άνάμεσα απ' τ'ο συντριμμία, έβγαλαν τήν Αύγη έλυνταή και τόν πατέρα της σκοτωμένο.

— Έθωσαν τούς νεκρούς, Όρνηοι και μοιρολόγια δεν άκούστηκαν έκείνη τήν ήμέρα. Οι καρδιές, θαρρείς, πως είχαν πιά πετρώσει. Και τί να πρωτοβερνήσουν; Τους δικούς τους πούχωναν; Τ'α σπίτια τους που είχαν άφανιστή;... 'Η τήν πατρίδα που σπάρανε κάτω από τή θανάσιμη φοβέρα του κατακτητή!

— Βουδή, σπαράχνη, έθαψε κι' ή Αύγη τόν πατέρα της. Και γύρισε στο έρειπώμένο της σπίτι όρφανή, πεντάρφανη, έρημη στον κόσμο. Τ'α μητέρα της τήν είχε χάσει από μαρμό.

— 'Η κυρά - Θεοδώρα τήν πήρε μαζί της κι' έγκαταστάθηκαν σ' ένα καμαράκι μισο-ερείπωμένο, στην αυλή του σπιτιού της. Κι' έκεί ή Αύγη έπνιξε τόν πόνο της για τόν πατέρα της και παρηγορούσε τή γεροντίσσα για τ'ο γυίο της.

— Οι δρόμοι ήταν τώρα γεμάτοι. Γυναίκες κουρελιασμένες που κυττάζαν τούς περαστικούς με τήν αγωνία στα μάτια. Παιδιά που πεινούσαν κι' έλλαιγαν. Κι' απ' όλους πιο απελπισμένα, πιο μαρμαμένα, τ'α πρόσωπα τών παλληκαριών.

— Άχ, βόγγηξε ή κυρά - Θεοδώρα. Ποιος μπορεί να τ'α κυττάξη αυτά τ'α παλληκάρια και να μ'α ραγίση ή καρδιά του; Και να συλλογιστής πως αυτά τ'α παιδιά πολέμησαν έξη μήνες απ' άρβανίτικα βουνά και νίκησαν τ'ο στρατό μίας αυτοκρατορίας!...

— Τί παράπονο πούχουν τ'α μάτια τους!... Αύγη, πάμε πάλι μέσα. Δεν μπορώ να τούς βλέπ'ω τούς στρατιώτες μας να σέρνονται έτσι, έαρματωμένοι, αβύριστοι, σαν άγρίμια νικημένα.

— Μάνα, είτε ή κοπέλλα με θάρρος, αυτό δεν πρέπει να σε θλίβη τόσο. Τ'α παλληκάρια μας πολέμησαν. Αυτό δεν θέ ξεχαστή. Δεν νίκηθηκαν. Θάνατ' πάντα νικηται. Θ'α περάσουμε μαύρες μέρες, ίσως μήνες και χρόνια... Μα στο τέλος κανένας δεν θα ξεχάση πως είμαστε οι νικητάι... Μονάχα ο Τάσος να γυρίση καλά.

— Έσφιξε ή γεροντίσσα τ'ο χέρι της κοπέλλας.

— Έχεις δίκιο, ψιθύρισε. Οι στρατιώτες μας δεν είναι νικημένοι. 'Η μεγάλη λύπη τούς τσάκισε. Για κυττάξ'ε τους, σέρνονται σαν γέροι.

— Μ' ένα σύνθημα θα τούς δ'ες να παίρνουν όπλα, μάνα. 'Ας ρωτήσουμε άσπασο για τόν Τάσο.

— 'Ας ρωτήσουμε για τόν Τάσο, είτε και ή γεροντίσσα, με φωνή τρεμουλιαστή.

— Ναι, αγωνιούσε να μ'αβη για τ'ο παιδί της. Μα κάποιος φόβος άόριστος τήν κρατούσε συγχρόνως.

— 'Η Αύγη καταλάβαινε τήν αγωνία της και ένοιωσε και τή δική της τήν καρδιά να σφίγγεται από φόβο. Άσπασο, τράβηξε άπροσαςτικά τήν κυρά Θεοδώρα στον πυκνό όμιλο τών στρατιωτών που ήταν μαζεμένοι στην πλατεία.

— Δεν ήταν οι μόνες γυναίκες που προχωρούσαν προς τούς στρατιώτες με βήματα διατακτικά, με ματιές δειλές. Κι' άλλες γυναίκες, γεροντίσες και κοπέλλες, πήγαιναν για να ρωτήσουν, να μάθουν νέα.

— Όταν βρέθηκαν άνάμεσα στα παλληκάρια,

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ρια, ή Αύγη, με φωνή τρεμουλιαστή ρώτησε:

— Παιδιά, είδε κανένας σας τόν Τάσο Τόγκα;

— Στην αρχή κανείς δεν τούς αποκρίθηκε. Έπειτα, κάποιο ήλιοκαμμένο παλληκάρι αποκρίθηκε:

— Εγώ δεν τόν είδα.

— Για ποιόν ρωτάνε; φώναξε κάποιος.

— Για τόν Τάσο τόν Τόγκα.

— Για τόν Τάσο τόν Τόγκα; άντήχησε άεσφα μία νεανική φωνή. Τόν είδα εγώ. Μα πάει πολλός καιρός τώρα. Πολεμήσαμε μαζί. Μα, έπειτα τραυματίστηκε και δεν τόν ξανάδα.

— 'Η κυρά - Θεοδώρα κι' ή Αύγη τρέσανε κοντά στο λεβέντη. Ήταν ένας ξανθός νέος ως είκοσιδύο χρόνων, με γαλανά ματία. Καθόταν σε μία καρέκλα του καφενείου. Και στή θέσι που έπρεπε να βρίσκονται τ'α πόδια του, κάτω από τ'α γόνατα, δεν υπήρχε τίποτε! Άσπασο τ'ο παλληκάρι χαμογελούσε, καθώς είδε τ'ς δυο γυναίκες.

— Βλέπετε, τούς είπε, εγώ τραυματίστηκα στή μέση του πολεμού. Με τόν Τάσο ήμασταν πάντα μαζί. Καλό παιδί, και παλληκάρι. Ό,τι και να π'α κανείς για τήν καρδιά του, είναι λίγο.

— Κι' άρχισε να τούς διηγείται διάφορα έπεισόδια από τόν πόλεμο.

— Οι δυο γυναίκες τόν κυττάζαν με πόνο.

— 'Ας γυρίσουμε, ψιθύρισε σε λίγο ή κυρά - Θεοδώρα.

— Με χείλη σφιχτά πήραν τ'ο δρόμο προς τ'ο έρειπώμένο τους σπίτι. Κι' έκεί κάθισαν βουδές με τ'ς καρδιές παγωμένες.

— 'Αν γυρίση έτσι κι' ο Τάσος μου; ρώτησε έξαφνα ή γεροντίσσα, άχνά.

— Δεν αποκρίθηκε ή Αύγη. Έκρυψε μονάχα τ'ο πρόσωπό της από τ'α χέρια της κι' ο πόνος που τήν έπνιγε τ'σες μέρες ξέσπασε άγριος.

'Ο Τάσος ζή

— Πέρασαν κάμποσες ακόμα θλιμμένες, έφιαλτικές ήμέρες. 'Η κυρά Θεοδώρα ούτε κι' έβγαине από τ'ο σπίτι. 'Η Αύγη, κάθε βραδάκι μονάχα έκανε μιά βόλτα στην πλατεία, και ρωτούσε δειλά τούς φαντάρους πούφταναν. Μα ή απάντησι ήταν πάντα ή ίδια:

— Δεν τόν είδαμε!

— Κι' έρχονταν οι στρατιώτες, όλο έρχονταν. Γέλια άκούγονταν στα σπίτια που γιόρταζαν τ'ο γυρισμό τους. Μα τήν άλλη στιγμή πνίγονταν από τ'ο θρήνο που έσπουσε στα σπίτια όπου μάθαιναν πως τ'ο παιδί τους, ο άδελφός ή ο πατέρας τους δεν θα γυρίε πιά.

— 'Η κυρά Θεοδώρα βούλωνε τ' αυτιά της για να μ'α ακούη ούτε τ'α γέλια ούτε τ'α κλάμματα κι' έμεινε άρες γονατιστή μπροστά στο είκονοστάσι.

— Έτσι γονατιστή ήταν ένα άπόγεμα, όταν άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή κυρία Λουκία Ναγίδη, ή γυναίκα του Βαγγέλη Ναγίδη, του πιο πλούσιου χτηματία του τόπου. Τ'ο σπίτι της ήταν κοντά, ένα από τ'α λίγα σπίτια, που είχαν μείνει άνεπαφα από τήν καταστροφή.

— Ήταν μιά γυναίκα ως σαρανταπέντε χρόνων παχειά, μ' ένα πρόσωπο όλοστρώγυλο. Ντυνόταν πάντα φανταχτερά, και δεν είχε κατορθώσει ν' αλλάξη συνήθειες, ούτε μέσα στή συμφορά που είχε πέσει στην πατρίδα.

— Μπήκε στο φτωχικό, σκοτεινό καμαράκι. Φορούσε ένα μεταξωτό φουστάνι με ζωηρόχρωμα λουλούδια, κι' ένα κομψό τουρμπάν στα μαλλιά που άρχιζαν να γίνωνται γκριζά.

— Κυρά Θεοδώρα, είτε με τ'ο άριστο-κρατικό της ύφος από τήν πόρτα.

— Πετάρχησε ή γεροντίσσα, μα κι' ή Αύγη πήγε κοντά της και τή χαιρέτησε εύγενικά.

— 'Η κυρία Ναγίδη δεν άνταπέδωσε τ'ο χαιρετισμό της κοπέλλας. Έδωσε μόνο τ'ο χέρι της στην κυρά Θεοδώρα.

— Σου φέρνω νέα για τ'ο παιδί σου, τής είπε.

— 'Η γεροντίσσα έκλεισε για μιά στιγμή τ'α μάτια της. Χαλίστηκε. Τ'ο άναπάντεχο αυτό νέο λίγο έλειψε να τή σωριάση κάτω.

— Σου φέρνω νέα για τόν Τάσο, έσ-νάπε ή πλουσία κυρία.

— Ζή; Είπε καλά; ρώτησε επί τέλους άχνά ή μάνα.

— Ζή, αποκρίθηκε ή Λουκία Ναγίδη. Μόνο... είναι λιγάκι... μ'α πολύ λίγο έ-

.....

.....

.....

.....

.....

λαφρά, τραυματισμένος.

— Τραυματισμένος, ξεφώνισε ή Αύγη. Που έχει χτυπηθή;

— Δεν έρω ακριβώς, αποκρίθηκε ή κυρία. Μα δεν πιστεύω να είναι και πολύ σοβαρά ή κατάστασι του. 'Αν και ή κόρη μου, ή Καίτη, είναι λιγάκι υπερβολική...

— 'Η Καίτη σας γράφει για τ'ο γυίο μου; ρώτησε ή κυρά Θεοδώρα, ενώ τ'α χείλη της έτρεμαν τόσο, που δεν μπορούσε να άρθωση καλά τ'ς λέξεις.

— Ναι. Καθώς έχετε βέβαια ή Καίτη πήγε νοσοκόμος στην Άθήνα από τ'ς πρώτες κι' άλλες μέρες που κηρύχτηκε ο πόλεμος. Είναι ένα σπάνιο κορίτσι ή Καίτη μου!

— Χαμογελούσε τώρα ή κυρία Ναγίδη. Μα ή κυρά Θεοδώρα, τής άρπαξε τ'ο χέρι και τής είπε ικετευτικά:

— Τί σας γράφει για τ'ο παιδί μου; Πέστε μου, για όνομα του Θεού!

— Όριστε, διαβάστε καλλίτερα τ'ο γράμμα.

— Έβγαλε ή κυρία Ναγίδη ένα γράμμα. 'Η γεροντίσσα τ'ο άρπαξε με χέρια τρεμουλιαστά και θέλησε να τ'ο διαβάση. Τ'α γράμματα όμως χόρευαν μπροστά στα μάτια της.

— Δεν μπορώ... βόγγηξε. Διάβασε τ'ο έσύ, Αύγη.

— Δεν προτιμάτε να τ'ο διαβάσω εγώ; είπε ή κυρία Ναγίδη.

— Και με μιά έχθρική ματιά προς τήν Αύγη πήρε αυτή τ'ο γράμμα κι' άρχισε να διαβάση:

«... Στο νοσοκομείο που εργάζομαι έφεραν χθές τόν Τάσο Τόγκα. Φαντάζεσαι τή συγκίνησι μου, μαμά, όταν τόν είδα. Είναι σε... κακή κατάστασι. Τραύμα... σοβαρό στόν όμο. Οι γιατροί φοβούνται μην έχουν τίποτε έπιπολέες.

»Τ'ον περιποιούμαι όσο μπορώ. Να πής τής μητέρα του χαιρετισμάτος.

— Παιδάκι μου! Παιδάκι μου! φώναξε ή γριά με φωνή που αντιλαλούσε τήν τρελή χαρά της, αλλά και τήν αγωνία της.

— 'Η Αύγη έπεσε στην άγκαλιά της γεροντίσας.

— Ζή! ψιθύρισε, κι' ή φωνή της κόπηκε από λυγμούς έυτυχίας.

— Μα είναι άρρωστος, βαρείά άρρωστος! φώναξε ή μάνα.

— Θα γίνη καλά! ξεφώνισε τρελλή από χαρά ή κοπέλλα.

— Σε ποιο νοσοκομείο εργάζεται ή κόρη σας; ρώτησε ή γεροντίσσα τήν κ. Ναγίδη.

— Δεν ξέρω, δεν μου γράφει.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Μα πώς θα βρώ τ'ο παιδί μου; φώναξε ή μαύρη μάνα. Θέλω να πάω στην Άθήνα, να τ'ο βρώ.

— Να πάτε στην Άθήνα; έκανε ή κυρία Ναγίδη με άπορία. Είναι τόσο εύκολο νομίζετε τ'ο ταξίδι; Είναι πολύ δύσκολο.

— Πέστε μου έσεις που θα τόν βρώ. Πού θα τόν ζητήσω...

— Δεν ξέρω, σας λέω, σε ποιο νοσοκομείο εργάζεται ή Καίτη. Να πάτε όμως να βρ'ητε τήν κόρη μου! Θα σας δώσω τήν διεύθυνσί της. Κι' αυτή θα σας άδηγήση.

— Έγραψε ή Αύγη τή διεύθυνσι: «Όδός Πετσόδου 45».

— Έγώ πηγαίνω, είτε έπειτα ή κυρία Ναγίδη, 'Αν μάθω τίποτε νεώτερο θα σας τ'ο μνηύσω.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ!... φώναξε ή κυρά Θεοδώρα θερμά.

— Μπα, δεν βαριέστε, αποκρίθηκε ή πλούσια κυρία. Χρέος μου ήταν. 'Εξ άλλου, έχετε πως ή Καίτη μου, συμπαθεί πολύ τ'ο γυ

— Κόρη μου, της αποκριθήκε με συγκίνηση, πήγαινε με τη βοήθεια της Παναγίας. Να δώση ο Θεός να γυρίσης μαζί του. Κι' εγώ ν' αξιωθώ να σας δώσω την ευχή μου και να σας ιδώ ζευγάρι αγαπημένο.

Στην πρωτεύουσα

Μαυροντυμένη, χλωμή μιά κοπελλίτσα πήδησε από το τραίνο στο σταθμό της Λαρίσης. Σε άλλους καιρούς θάκανε έντυπωσι αυτό το άγνο, πονεμένο κορίτσι. 'Αλλά, ποιος είχε ορεθεί τώρα να προσέξη μιά φτωχή κοπελλά;

Όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα στους στρατιώτες. Σ' εκείνους που έφταναν συντριμμένοι στην πρωτεύουσα. Κάθε μέρα έφταναν, όλο και καινούργιοι. Κι' εδώ, όπως και στην επαρχία, τα ίδια εφιαλτικά πρόσωπα: αέριστα, πελιδνά, με τη λυπημένη ζωγραφισμένη πάνω τους...

Η Αύγη δεν γύρισε να κутτάξη κανένα. Σαν να ήξερε τα μέρη, τράβηξε ίσια στην έξοδο. Είχε έρθει κι' άλλη μιά φορά στην 'Αθήνα, με τον πατέρα της. Πριν τρία χρόνια. Προχώρησε μπροστά. Με τη φαντασία της έβλεπε τον Τάσο να της χαμογελάει, να της ανοίγει την αγκαλιά του...

Ρώτησε σε λίγο πού είναι η οδός Πετσόβου και της είπαν πως είναι ένα στενό στη Νεάπολη. Πήρε το δρόμο. Βαστώντας το βαλιτσάκι της στο χέρι.

Λαχανιασμένη έφτασε μπροστά σ' ένα διόροφο σπίτι.

— Η δεσποινίς Καίτη Ναυίδη; ρώτησε δειλά.

— Έδώ κάθεται, αποκρίθηκε μιά μεσόκοπη γυναίκα, αλλά δεν είναι εδώ αυτή τη στιγμή, είναι στο νοσοκομείο.

— Πότε θα έρθη;

— Ίσως το μεσημέρι. 'Αλλά μάλλον το βράδυ. Το μεσημέρι συνήθως μένει εκεί.

— Σε ποιο νοσοκομείο εργάζεται; Μπορώ να πάω να τη βρώ εκεί;

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε η γυναίκα.

— Τότε μπορώ να την περιμένω εδώ;

— Να την περιμένετε; φώναξε η σπιτονοικοκυρά. Κι' αν έρθη το βράδυ;

— Θα την περιμένω, είπε πάλι σταθερά η κοπέλλα.

Της έριξε στην αρχή μιά θυμωμένη ματιά η γυναίκα. 'Επειτα, της είπε:

— Καί γιατί δεν πάτε σπίτι σας και να έρθετε το βράδυ;

— Δεν μπορώ να γίνη αυτό. Είμαι ξένη. Τώρα μόλις έφτασα από την επαρχία και δεν ξέρω πού να μείνω.

— Καλά, αποκρίθηκε με μισό στόμα η γυναίκα. Όπως θέλετε. Να σας βάλω μιά καρέκλα έξω, στον κήπο να περιμένετε.

— Ήταν ένα μικροσκοπικό κηπάκι, μαρμαμένο. 'Εκεί πέρασε η Αύγη την πρώτη της μέρα στην 'Αθήνα. 'Ακίνητη στην καρέκλα, να μετρά τα λεφτά, τα δευτερόλεπτα με τους χτύπους της καρδιάς της.

— Από τον ήλιο, κι' από την πείνα που άρχισε να την τυραννεί, κατάλαβε πως πέρασε το μεσημέρι. Μά δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

Κατά τις τρεις παρουσιάστηκε η νοικοκυρά, που είχε εξαφανιστεί όλη την ημέρα.

— Θα πεινάσετε, της είπε.

— Δεν πειράζει, αποκρίθηκε μ' ένα άγχο χαμόγελο η κοπέλλα.

— Να με συγχωρήτε, είπε η γυναίκα, που δεν έχω τίποτε να σας δώσω. Ξέρετε πόσο υποφέρουμε! Χθες έκανα τρεις ώρες ούρα για να βρώ λίγο λάχανο, και δεν κατάφερα να πάω. Είμαι κι' εγώ σήμερα νηστική. Δεν έβαλα κατσαρόλα στη φωτιά.

— Δεν φαίνονται να ληψέματα. Τα μάγουλα της που ήταν βαθυλωμένα, μαρτυρούσαν την αλήθεια.

Κάθισε κοντά στην Αύγη κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν. Η Αύγη της διηγήθηκε την τραγική της ιστορία, κι' η κυρία Βέρα — έτσι την έλεγαν — άρχισε να της λέει για την οικήτη κατάστασι της 'Αθήνας:

— Όλα ακριβαίνουν από τη μιά στιγμή στην άλλη. Πού θα φτάσουμε, Παναγία μου; Θα πεθάνουμε! Θα πεθάνουμε στο δρόμο, σαν τα σκυλιά!...

— Η Αύγη άκουγε, κι' ένοιωσε, πρώτη φορά στη ζωή της, το στομάχι της άδειο, έντελως άδειο, και το κεφάλι της βαρύ. Μά αυτά τα παράθυρα, φτάνει να έρχονταν η Καίτη γρήγορα.

Βαρειές, εφιαλτικές πέρασαν οι ώρες. 'Επί τέλους ένα κλειδί άκούστηκε να γυρίση την κλειδαριά της πόρτας κι' η Καίτη Ναυίδη παρουσιάστηκε.

Φορούσε τη στολή της νοσοκόμου. 'Ηταν, όπως πάντα, παχουλή, ψηλή, επιβλητική. Είκοσιδύο χρόνων τώρα. Το πρόσωπό της είχε το ίδιο περήφανο ύφος που είχε και το πρόσωπο της μητέρας της. Μόλις όμως μίλούσε τα μούτρα της μάτια έπαιρναν μιά παράξενη λάμψη. 'Ωμορφη; Κατά την κρίσι κάθε ανθρώπου. Για μερικούς μπορούσε να είναι και καλλονή. Όλα της ήταν κανονικά. 'Η μύτη οδύσεια, τα χείλη καλοφτιασμένα, το δέρμα άσπρο ή κορμωστασί λυγρή. 'Ωστόσο από τη φυσιογνωμία της έλειπε κάτι. 'Ίσως κάποια γυναικεία χάρι, η γλύκα του χαμόγελου.

Μπροστά της η Αύγη φαίνονταν μικρή κι' άσημαντη την πρώτη στιγμή. Μά όταν την κούταζε καλλίτερα, άμέσως κατάλαβαινε πως η κοπελλίτσα αυτή ήταν ένα ζωντανό λουλούδι. 'Ανάστημα μέτριο, κορμί τέλειο, αρμονικό στις υπέροχες γραμμές του. Δέρμα ροδαλό, μαλλιά ξανθά, χείλη καμωμένα για να χαμογελάει. Μάτια βαθυγάλανα, γελαστά, που δάκρυζαν εύκολα κι' αντιφωγγίζαν μιά ψυχρή άγγελική, άγνη, περιπαθητή. Τα μάτια της ήταν το μεγαλύτερο της στολίδι. Κι' η χάρι της κάτι που δεν μπορούσε να όριστη, κάτι ασύλληπτο.

Μόλις είδε την Καίτη Ναυίδη σηκώθηκε κι' έτρεξε με αγωνία κοντά της.

Γνωρίζονταν από μικρές. 'Ησαν συμμαθήτριες μ' είχαν διατηρήσει μόνον μιά ά-

ραση το μεσημέρι. Μά δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

Κατά τις τρεις παρουσιάστηκε η νοικοκυρά, που είχε εξαφανιστεί όλη την ημέρα.

— Θα πεινάσετε, της είπε.

— Δεν πειράζει, αποκρίθηκε μ' ένα άγχο χαμόγελο η κοπέλλα.

— Να με συγχωρήτε, είπε η γυναίκα, που δεν έχω τίποτε να σας δώσω. Ξέρετε πόσο υποφέρουμε! Χθες έκανα τρεις ώρες ούρα για να βρώ λίγο λάχανο, και δεν κατάφερα να πάω. Είμαι κι' εγώ σήμερα νηστική. Δεν έβαλα κατσαρόλα στη φωτιά.

— Δεν φαίνονται να ληψέματα. Τα μάγουλα της που ήταν βαθυλωμένα, μαρτυρούσαν την αλήθεια.

Κάθισε κοντά στην Αύγη κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν. Η Αύγη της διηγήθηκε την τραγική της ιστορία, κι' η κυρία Βέρα — έτσι την έλεγαν — άρχισε να της λέει για την οικήτη κατάστασι της 'Αθήνας:

— Όλα ακριβαίνουν από τη μιά στιγμή στην άλλη. Πού θα φτάσουμε, Παναγία μου; Θα πεθάνουμε! Θα πεθάνουμε στο δρόμο, σαν τα σκυλιά!...

— Η Αύγη άκουγε, κι' ένοιωσε, πρώτη φορά στη ζωή της, το στομάχι της άδειο, έντελως άδειο, και το κεφάλι της βαρύ. Μά αυτά τα παράθυρα, φτάνει να έρχονταν η Καίτη γρήγορα.

Βαρειές, εφιαλτικές πέρασαν οι ώρες. 'Επί τέλους ένα κλειδί άκούστηκε να γυρίση την κλειδαριά της πόρτας κι' η Καίτη Ναυίδη παρουσιάστηκε.

Φορούσε τη στολή της νοσοκόμου. 'Ηταν, όπως πάντα, παχουλή, ψηλή, επιβλητική. Είκοσιδύο χρόνων τώρα. Το πρόσωπό της είχε το ίδιο περήφανο ύφος που είχε και το πρόσωπο της μητέρας της. Μόλις όμως μίλούσε τα μούτρα της μάτια έπαιρναν μιά παράξενη λάμψη. 'Ωμορφη; Κατά την κρίσι κάθε ανθρώπου. Για μερικούς μπορούσε να είναι και καλλονή. Όλα της ήταν κανονικά. 'Η μύτη οδύσεια, τα χείλη καλοφτιασμένα, το δέρμα άσπρο ή κορμωστασί λυγρή. 'Ωστόσο από τη φυσιογνωμία της έλειπε κάτι. 'Ίσως κάποια γυναικεία χάρι, η γλύκα του χαμόγελου.

Μπροστά της η Αύγη φαίνονταν μικρή κι' άσημαντη την πρώτη στιγμή. Μά όταν την κούταζε καλλίτερα, άμέσως κατάλαβαινε πως η κοπελλίτσα αυτή ήταν ένα ζωντανό λουλούδι. 'Ανάστημα μέτριο, κορμί τέλειο, αρμονικό στις υπέροχες γραμμές του. Δέρμα ροδαλό, μαλλιά ξανθά, χείλη καμωμένα για να χαμογελάει. Μάτια βαθυγάλανα, γελαστά, που δάκρυζαν εύκολα κι' αντιφωγγίζαν μιά ψυχρή άγγελική, άγνη, περιπαθητή. Τα μάτια της ήταν το μεγαλύτερο της στολίδι. Κι' η χάρι της κάτι που δεν μπορούσε να όριστη, κάτι ασύλληπτο.

Μόλις είδε την Καίτη Ναυίδη σηκώθηκε κι' έτρεξε με αγωνία κοντά της.

Γνωρίζονταν από μικρές. 'Ησαν συμμαθήτριες μ' είχαν διατηρήσει μόνον μιά ά-

πλή καλημέρα. Δεν ήταν φίλες γιατί ποτέ δεν ταίριαζαν οι χαρακτήρες τους.

— Καίτη! φώναξε.

— Αύγη! έκανε η κοπέλλα παραξενεμένη. 'Εσύ εδώ; Πώς αυτό;

— 'Ηρθα... αποκρίθηκε τραυλίζοντας η Αύγη... μ' έστειλε η μάνα μου για να μάθω... τι κάνει ο Τάσος ο Τόγκας.

— 'Α! έκανε η Καίτη, και άγκασε τα χείλη της.

Για λίγα δευτερόλεπτα δεν μίλησε. Κούταζε μονάχα την Αύγη, με τα σκοτεινά της μάτια έρευνητικά. Κι' η κοπελλίτσα, στενοχωρημένη κάτω από την επίμονη αυτή ματιά εξήγησε:

— 'Ηρθε η μητέρα σου, Καίτη και είπε στη μητέρα του Τάσου πως νοσηλεύεις το γυιό της. Κι' αυτή μ' έστειλε στην 'Αθήνα να ιδώ τι κάνει.

— Δεν ήταν ανάγκη, αποκρίθηκε η Καίτη. Τι μπορείς να τού κάνης εσύ; Πως μπορείς να τον βοηθήσης; Είμαστε εμείς γι' αυτή τη δουλειά, κι' η περιποίησι δεν τους λείπει.

— Μά... έκανε η Αύγη, κοκκινίζοντας, καταλαβαίνεις την αγωνία της κυρά Θεοδώρας. 'Ηθελε νάρη μόνη της, άρχισε να ετοιμάζεται. Αλλά τα πόδια της δεν τη βαστούσαν... Πές μου όμως, Καίτη, πως είναι ο Τάσος;

— Τα ίδια, αποκρίθηκε η Καίτη.

— Βρίσκεται σ' ε κίνδυνο;

— Βεβαίωτα. Μπορεί να μ'η βρίσκεται σ' ε κίνδυνο.

— Δεν πιστεύω όμως να...

— Όταν σου λέω πως βρίσκεται σ' ε κίνδυνο, όλα πρέπει να τ'η πιστεύης.

— Η Αύγη κέρωσε. Κούταξε την Καίτη με τρόμο. Κι' αυτή, λές κι' εύρισκε κάποια αλλόκοτη χαρά να τη φοβίζει, είπε πάλι:

— Δεν πιστεύω να τη γλυτώσης. 'Η κατάστασί του είναι απελπιστική.

— Καίτη, παρακάλεσε η Αύγη, είναι δυνατόν να πάω άπόψε να τον ιδώ;

— 'Απόψε! φώναξε η Καίτη. Είσαι καλά, Αύγη; Πρώτα — πρώτα πως θα πάς μόνη σου τέτοια ώρα μέσα στο σκοτάδι; 'Επειτα, νομίζεις πως στα νοσοκομεία άλλη δουλειά δεν έχουν παρά να δέχονται επισκέψεις;

— Τότε αύριο πολύ πρωί.

— Τι μέρα είναι αύριο; Πέμπτη; 'Οχι, δεν μπορείς. Δέχονται Δευτέρα. Τετάρτη και Παρασκευή απόγευμα, από τις δύο ως τις τέσσερις.

— Καίτη, φώναξε πάλι η Αύγη ίκετευτικά, δεν είναι δυνατόν να καθήσω όλη την ημέρα αύριο και να μ'η τον ιδώ. Δεν είναι δυνατόν αυτό. Σκέψου, έκανα ολόκληρο ταξίδι γι' αυτό...

Την κούταξε η Καίτη με μάτια σκληρά.

— Δεν μου λές, ρώτησε άπότομα, μήπως είσαι έρωτοχτυπημένη μαζί του;

— 'Οχι, αποκρίθηκε η Αύγη κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά. 'Αλλά... αν πάθι τίποτα θα λυπηθώ πολύ. Τι θα π'η της μητέρας του, που μ' έστειλε για να τον συντροφέω, για να του δώσω μήνυμα από αυτή;

Σταμάτησε γιατί ένοιωσε πως η φωνή της κοβόταν. 'Αν μιλούσε ακόμα δεν θα μπορούσε να κρατήσει το μυστικό της. Είχε όμως κι' όλος προδοθή. 'Η Καίτη την κούταζε μ' ένα ύφος γεμάτο περιέργεια, αλλά και κακία. Το άπαθές της πρόσωπο είχε κοκκινίσει τώρα κι' έδειχνε την ταραχή της.

— Άκουσε, Αύγη, είπε τέλος προσπαθώντας να μιλήση ψυχραία. 'Εμείς εί νοσοκόμες δεν μπορούμε παρά να λαβαίνουμε ύπ' όσιν την κατάστασι των άρρώστων και τους κανονισμούς του ιδρύματος. 'Οχι μονάχα δεν έχουμε το δικαίωμα να κάνουμε χατήρια, αλλά, κι' αν μεθάρσιο την Παρασκευή, η κατάστασι του Τάσου Τόγκας δεν είναι καλή δεν θα σ' αφήσουν να τον ιδής.

— Η Αύγη δεν μίλησε. Σήκωσε μονάχα τα γαλανά της μάτια και κούταξε την Καίτη. Κατάλαβε πως η νέα αυτή της μισούσε. Κι' άναστέναζε βαθεία μ' άπογοήτευσι.

— Η Καίτη πέρασε το χέρι της στους ώμους της Αύγης, με μιά κίνηση προστατευτική.

— Άκουσε, της είπε. Σήμερα κι' αύριο, κι' όσες μέρες μείνης στην 'Αθήνα θα καθήσης εδώ, μαζί μου. Ή;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Η συνέχεια της «ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ» στη σελ. 31

Η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν και ο Τζόζεφ Κόττεν στο ειλμ «Επτά χρόνια χωρισμού», το τελευταίο που γύρισε η 'Ινγκριντ στο Χόλλυγουντ.

Διαβάζοντας, έδω και λίγες μέρες, σε μιά εφημερίδα την πρώτη συνέντευξι που έδωσε σε δημοσιογράφο η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, ύστερ' από τη νομιμοποίησι των σχέσεών της με το Ρομπέρτο Ροσσελίνι, ξαναθυμήθηκα πολλά πράγματα που μου είχε π'η ή ίδια όταν γυρίζαμε μαζί τις ταινίες: «Ο εφιάλτης» και «Επτά χρόνια χωρισμού».

Η συνεργασία μας είχε κρατήσει πάνω από έξη μήνες και στο χρονικό αυτό διάστημα μπόρεσα, νομίζω, να την ψυχολογήσω αρκετά. 'Ήξερα, βέβαια, ότι ήταν εξαιρετική ήθοποιός, καλή και πιστή σύζυγος, αλλά και τρυφερή μητέρα. Συχνά όμως την έβλεπα μελαγχολική, βυθισμένη σε σκέψεις, μά δεν μπορούσα να καταλάβω τί ήταν αυτό που τόσο την άπασχολούσε.

Τέλος, μιά μέρα, έδω και τρία χρόνια, η 'Ινγκριντ, μου άνοιξε την καρδιά της.

— Θέλω να σου μιλήσω, Τζό, μου είπε, Ξέρεις είμαι πολύ δυστυχισμένη. 'Η ψυχή μου διψάει για λίγη αγάπη, μά δεν μπορεί να τη βρ'η. 'Αν δεν σκεπτόμουναι την κόρη μου, την Πία, δεν ξέρω κι' εγώ τί θαύκανα...

— Και ο άντρας σου, 'Ινγκριντ; τ'όλμησα να τη ρωτήσω, δίχως να κρύψω την έκπληξί μου. Σ' αγαπάει τόσο πολύ...

— 'Ο! έκανε η 'Ινγκριντ, χαμογελώντας με λύπη. 'Ο Π'ητερ δ'ε μ' αγαπήσε ποτέ του. Είναι τόσο άφοσιωμένος στην

έπιστήμη του που δεν έχει τον καιρό ν' ασχοληθ'η με τίποτ' άλλο. Τι τα θέλεις, αγαπητέ μου Τζό, ποτέ μας δεν υπορέσαμε να συνεννοηθούμε. 'Αλλά μήπως βλέπουμε; 'Η θα λείπει αυτός απ' το σπίτι ή εγώ.

Και πρόσθεσε με έξαψι:

— Δεν μπορείς ίσως να με καταλάβης. Δεν είμαι μόνον καλλιτέχνης... είμαι και γυναίκα. Ξέρεις τί θα π'η αυτό;

— Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, 'Ινγκριντ, της απάντησα ελαφρά συγκινημένος.

Πραγματικά, καταλαβαίνα πως η 'Ινγκριντ ένοιωσε ένα μεγάλο κενό στην ψυχή της. Και το κενό αυτό δεν μπορούσε να τ'η γεμίση παρά μόνο ένας μεγάλος, φλογερός έρωτας. Και τον έρωτα αυτόν τον βρήκε στο Ροσσελίνι.

Όταν η 'Ινγκριντ είδε τα δυό φίλμ του 'Ιταλού σκηνοθέτη «Ρώμη, άνοχύρωτος πόλις» και «Παίζω», ένθουσιασθηκε τόσο που π'όδησε να

Η Μπέργκμαν και ο Ροσσελίνι την εποχή που «γύριζαν» το φίλμ «Στρόμπολι».

τον γνωρίση και να γυρίση μαζί του μιά ταινία. Του έγραψε σχετικά κι' άργότερα έμαθε πως το γράμμα της είχε κάνει μεγάλη έντύπωσι στο Ρομπέρτο, που δεν φανταζόταν πως ήταν δυνατό να συνεργασθ'η μαζί της.

Το 1948, η Μπέργκμαν ταξίδεψε στην πατρίδα της, τη Σουηδία. Γυρίζοντας, πέρασε απ' το Λονδίνο, όπου σε μιά κινηματογραφική εταιρεία ανακάλυψε μιά φωτογραφία του Ρομπέρτο που δεν τον κολάκευ όμως καθόλου. Τον παρουσίαζε κοντό και χοντρό.

«'Ημουνά βέβαιη πως η φωτογραφία τον άδικούσε, είπε η 'Ινγκριντ στη συζήτησί της, γιατί ο Ρομπέρτο ήταν όπως εγώ τον είχα φανταστή. Στο Λονδίνο, όταν ζήτησα πληροφορίες για το Ροσσελίνι, όλοι μου απάντησαν με μιά φωνή: «Είνε ένας τρελλός!». 'Εναν τρελλό γύρευα κι' εγώ!».

Στις 25 Σεπτεμβρίου του 1948, οι δυό πρωταγωνιστάι του πολυκροτού μεταπολεμικού ειδυλλίου, συναντήθηκαν στο Παρίσι για πρώτη φορά. 'Ακολούθησαν, φυσικά, άλλες συναντήσεις στην 'Αμερική και τέλος, η 'Ινγκριντ πήγε στην 'Ιταλία για το γύρισμα του «Στρόμπολι».

Τότε άρχισε η κατακραυγή εναντίον της ήθοποιού. 'Όλοι άρχισαν να την κακολογούν, με χυδαίες συχνά εκφράσεις, για το δεσμό της με τον 'Ιταλό σκηνοθέτη.

«'Η γενική αυτή επίθεσι εναντίον μου, είπε η 'Ινγκριντ στους δημοσιογράφους, όμολογώ πως με τρώαξε. Φοβόμουναι π'η πάντων για το παιδί που είχα στα σπλάχνα μου. 'Ημουνά τρομερά στενοχωρημένη και δεν ήξερα ποιά θάταν η επίδρασι στη γέννησί του. Ευτυχώς όμως το παιδί μας είναι μιά χαρά. Τα μάτια του έχουν το χρώμα του ώραιου 'Ιταλικού ούρανού και τα μάγουλά του το χρώμα των ρόδων. 'Ενα μόνο με δυσρεσεί: ποιά θάνη η γνώμη της Πίας, της κορούλας μου; 'Αλλά τώρα ζω, ζω, μέσα σε μιά πλήρητα ψυχής που χρόνια την όνειρευόμουναι και που επιτέλους τη βρήκα!».

Παρ' όλ' αυτά, η κατακραυγή εξακολουθεί. Το σκάνδαλο της 'Ινγκριντ συνεχίζεται και τα πικρόχολα σχόλια

Διαβάζοντας, έδω και λίγες μέρες, σε μιά εφημερίδα την πρώτη συνέντευξι που έδωσε σε δημοσιογράφο η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, ύστερ' από τη νομιμοποίησι των σχέσεών της με το Ρομπέρτο Ροσσελίνι, ξαναθυμήθηκα πολλά πράγματα που μου είχε π'η ή ίδια όταν γυρίζαμε μαζί τις ταινίες: «Ο εφιάλτης» και «Επτά χρόνια χωρισμού».

Η συνεργασία μας είχε κρατήσει πάνω από έξη μήνες και στο χρονικό αυτό διάστημα μπόρεσα, νομίζω, να την ψυχολογήσω αρκετά. 'Ήξερα, βέβαια, ότι ήταν εξαιρετική ήθοποιός, καλή και πιστή σύζυγος, αλλά και τρυφερή μητέρα. Συχνά όμως την έβλεπα μελαγχολική, βυθισμένη σε σκέψεις, μά δεν μπορούσα να καταλάβω τί ήταν αυτό που τόσο την άπασχολούσε.

Τέλος, μιά μέρα, έδω και τρία χρόνια, η 'Ινγκριντ, μου άνοιξε την καρδιά της.

— Θέλω να σου μιλήσω, Τζό, μου είπε, Ξέρεις είμαι πολύ δυστυχισμένη. 'Η ψυχή μου διψάει για λίγη αγάπη, μά δεν μπορεί να τη βρ'η. 'Αν δεν σκεπτόμουναι την κόρη μου, την Πία, δεν ξέρω κι' εγώ τί θαύκανα...

— Και ο άντρας σου, 'Ινγκριντ; τ'όλμησα να τη ρωτήσω, δίχως να κρύψω την έκπληξί μου. Σ' αγαπάει τόσο πολύ...

— 'Ο! έκανε η 'Ινγκριντ, χαμογελώντας με λύπη. 'Ο Π'ητερ δ'ε μ' αγαπήσε ποτέ του. Είναι τόσο άφοσιωμένος στην

έπιστήμη του που δεν έχει τον καιρό ν' ασχοληθ'η με τίποτ' άλλο. Τι τα θέλεις, αγαπητέ μου Τζό, ποτέ μας δεν υπορέσαμε να συνεννοηθούμε. 'Αλλά μήπως βλέπουμε; 'Η θα λείπει αυτός απ' το σπίτι ή εγώ.

Και πρόσθεσε με έξαψι:

— Δεν μπορείς ίσως να με καταλάβης. Δεν είμαι μόνον καλλιτέχνης... είμαι και γυναίκα. Ξέρεις τί θα π'η αυτό;

— Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, 'Ινγκριντ, της απάντησα ελαφρά συγκινημένος.

Πραγματικά, καταλαβαίνα πως η 'Ινγκριντ ένοιωσε ένα μεγάλο κενό στην ψυχή της. Και το κενό αυτό δεν μπορούσε να τ'η γεμίση παρά μόνο ένας μεγάλος, φλογερός έρωτας. Και τον έρωτα αυτόν τον βρήκε στο Ροσσελίνι.

Όταν η 'Ινγκριντ είδε τα δυό φίλμ του 'Ιταλού σκηνοθέτη «Ρώμη, άνοχύρωτος πόλις» και «Παίζω», ένθουσιασθηκε τόσο που π'όδησε να

τον γνωρίση και να γυρίση μαζί του μιά ταινία. Του έγραψε σχετικά κι' άργότερα έμαθε πως το γράμμα της είχε κάνει μεγάλη έντύπωσι στο Ρομπέρτο, που δεν φανταζόταν πως ήταν δυνατό να συνεργασθ'η μαζί της.

Το 1948, η Μπέργκμαν ταξίδεψε στην πατρίδα της, τη Σουηδία. Γυρίζοντας, πέρασε απ' το Λονδίνο, όπου σε μιά κινηματογραφική εταιρεία ανακάλυψε μιά φωτογραφία του Ρομπέρτο που δεν τον κολάκευ όμως καθόλου. Τον παρουσίαζε κοντό και χοντρό.

«'Ημουνά βέβαιη πως η φωτογραφία τον άδικούσε, είπε η 'Ινγκριντ στη συζήτησί της, γιατί ο Ρομπέρτο ήταν όπως εγώ τον είχα φανταστή. Στο Λονδίνο, όταν ζήτησα πληροφορίες για το Ροσσελίνι, όλοι μου απάντησαν με μιά φωνή: «Είνε ένας τρελλός!». 'Εναν τρελλό γύρευα κι' εγώ!».

Στις 25 Σεπτεμβρίου του 1948, οι δυό πρωταγωνιστάι του πολυκροτού μεταπολεμικού ειδυλλίου, συναντήθηκαν στο Παρίσι για πρώτη φορά. 'Ακολούθησαν, φυσικά, άλλες συναντήσεις στην 'Αμερική και τέλος, η 'Ινγκριντ πήγε στην 'Ιταλία για το γύρισμα του «Στρόμπολι».

Τότε άρχισε η κατακραυγή εναντίον της ήθοποιού. 'Όλοι άρχισαν να την κακολογούν, με χυδαίες συχνά εκφράσεις, για το δεσμό της με τον 'Ιταλό σκηνοθέτη.

«'Η γενική αυτή επίθεσι εναντίον μου, είπε η 'Ινγκριντ στους δημοσιογράφους, όμολογώ πως με τρώαξε. Φοβόμουναι π'η πάντων για το παιδί που είχα στα σπλάχνα μου. 'Ημουνά τρομερά στενοχωρημένη και δεν ήξερα ποιά θάταν η επίδρασι στη γέννησί του. Ευτυχώς όμως το παιδί μας είναι μιά χαρά. Τα μάτια του έχουν το χρώμα του ώραιου 'Ιταλικού ούρανού και τα μάγουλά του το χρώμα των ρόδων. 'Ενα μόνο με δυσρεσεί: ποιά θάνη η γνώμη της Πίας, της κορούλας μου; 'Αλλά τώρα ζω, ζω, μέσα σε μιά πλήρητα ψυχής που χρόνια την όνειρευόμουναι και που επιτέλους τη βρήκα!».

Παρ' όλ' αυτά, η κατακραυγή εξακολουθεί. Το σκάνδαλο της 'Ινγκριντ συνεχίζεται και τα πικρόχολα σχόλια

Διαβάζοντας, έδω και λίγες μέρες, σε μιά εφημερίδα την πρώτη συνέντευξι που έδωσε σε δημοσιογράφο η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, ύστερ' από τη νομιμοποίησι των σχέσεών της με το Ρομπέρτο Ροσσελίνι, ξαναθυμήθηκα πολλά πράγματα που μου είχε π'η ή ίδια όταν γυρίζαμε μαζί τις ταινίες: «Ο εφιάλτης» και «Επτά χρόνια χωρισμού».

Η συνεργασία μας είχε κρατήσει πάνω από έξη μήνες και στο χρονικό αυτό διάστημα μπόρεσα, νομίζω, να την ψυχολογήσω αρκετά. 'Ήξερα, βέβαια, ότι ήταν εξαιρετική ήθοποιός, καλή και πιστή σύζυγος, αλλά και τρυφερή μητέρα. Συχνά όμως την έβλεπα μελαγχολική, βυθισμένη σε σκέψεις, μά δεν μπορούσα να καταλάβω τί ήταν αυτό που τόσο την άπασχολούσε.

Τέλος, μιά μέρα, έδω και τρία χρόνια, η 'Ινγκριντ, μου άνοιξε την καρδιά της.

— Θέλω να σου μιλήσω, Τζό, μου είπε, Ξέρεις είμαι πολύ δυστυχισμένη. 'Η ψυχή μου διψάει για λίγη αγάπη, μά δεν μπορεί να τη βρ'η. 'Αν δεν σκεπτόμουναι την κόρη μου, την Πία, δεν ξέρω κι' εγώ τί θαύκανα...

— Και ο άντρας σου, 'Ινγκριντ; τ'όλμησα να τη ρωτήσω, δίχως να κρύψω την έκπληξί μου. Σ' αγαπάει τόσο πολύ...

— 'Ο! έκανε η 'Ινγκριντ, χαμογελώντας με λύπη. 'Ο Π'ητερ δ'ε μ' αγαπήσε ποτέ του. Είναι τόσο άφοσιωμένος στην

έπιστήμη του που δεν έχει τον καιρό ν' ασχοληθ'η με τίποτ' άλλο. Τι τα θέλεις, αγαπητέ μου Τζό, ποτέ μας δεν υπορέσαμε να συνεννοηθούμε. 'Αλλά μήπως βλέπουμε; 'Η θα λείπει αυτός απ' το σπίτι ή εγώ.

Και πρόσθεσε με έξαψι:

— Δεν μπορείς ίσως να με καταλάβης. Δεν είμαι μόνον καλλιτέχνης... είμαι και γυναίκα. Ξέρεις τί θα π'η αυτό;

— Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, 'Ινγκριντ, της απάντησα ελαφρά συγκινημένος.

Πραγματικά, καταλαβαίνα πως η 'Ινγκριντ ένοιωσε ένα μεγάλο κενό στην ψυχή της. Και το κενό

Ερωτας δολοφόνος...

Το ζευγάρι είχε πλανηθεί μέσ' στην ήρε-
μία της ανοιξιάτικης εξοχής, που ήταν γε-
μάτη άρώματα βορείων, χρώματα απαλά,
κρυστάλλινους ήχους... Έκείνος είχε περά-
σει το χέρι του στη μέση της, εκείνη είχε
γυρίσει το όλοσ'αυτο κεφαλάκι της στον ώμο
του.

— Δεν μπορώ πιά, Πέτρο... του παρα-
πονιόταν με την απαλή φωνή της που χεί-
δευε τ' αυτιά του σ' αγκυρώσει μουσική. 'Η
ζωή μου είναι κόλαση μακριά σου!...
— Εκείνος της χείδευε τρυφερά τα μαλ-
λιά:

— Κάνε υπομονή, αγαπούλα μου... της
έλεγε.
— Υπομονή!... Υπομονή!... Δεν μπορώ
πιά!... 'Ο χωρισμός μας με σκοτώνει!...
— Ποιος χωρισμός μας;... Μήπως τώρα
δεν είμαστε μαζί;...
— Ναι, μα δεν θαμώστε σε λίγο...
— Θαμώστε όμως πάλι αύριο...
— 'Η γυναίκα στάθηκε απότομα:

— 'Ακουσε! του φώναξε. Βαρέθηκα ν'αναι
ή αγάπη μας λαθραία... Βαρέθηκα ν' ανή-
κω νόμιμα σ' έναν άνθρωπο που δεν μιλάει
στην ψυχή μου... Βαρέθηκα να καρδιοχτυ-
πώ τις λίγες στιγμές που βρίσκουμε
στο πλευρό σου... 'Ονειρό μου είναι να
ζήσω και να πεθάνω δίπλα σου...
— Αυτό δεν μπορεί να γίνει, το ξέρεις
καλά... της είπε σοβαρά εκείνος.

— Γιατί;
— Γιατί; Ξεχνάς πως είσαι παντρεμένη;
— 'Η γυναίκα έσφίξε τις γροθιές της με
λύσσα:

— Αυτός ο γάμος βαρύνει άπάνω μου
σαν κατάρρα! φώναξε.
— Μικρή μου Μαργαρίτα, βλέπεις ότι
πρόφτασε κάποιος άλλος να σε κερδίσει...
— Ήταν μοιραίο εγώ, πούθρα ύστερ' από
αυτόν, να μείνω στο περιβόριο της ζωής
σου...

— 'Η γυναίκα χτύπησε με πείσμα το τα-
κοβί του σκαρπινιού της στο χώμα:
— Θέλω να κερδίσω την ελευθερία μου!
φώναξε. Και θα το καταφέρω με κάθε
τρόπο!...

— Εκείνος χαμογέλασε:
— Δηλαδή, τί έννοιες «με κάθε τρόπο»;
Μήπως πρόκειται να τον σκοτώσεις αυτόν
τον καμένο τόν Κώστα Λιγνίδη, που έχει
την ανουσία να σ' αγαπάει πάντα;...
— Γιατί;... Δεν το αξίζω να μ' αγα-
πάει;... ρώτησε παιχνιδιάρικα η γυναίκα.

— 'Αφού δεν τον αγαπάς εσύ;...
— 'Ας μ' άφησε τότε ελεύθερη, για να
παντρευτώ τον άντρα που λατρεύω — τον
φράτο μου Πέτρο Δαμίρη!...
— Εκείνος, φανερά κολακευμένος, την έ-

σφίξε τρυφερά στην αγκαλιά του:
— Σ' ευχαριστώ για τα αισθήματά σου,
καλή μου Μαργαρίτα... της είπε. Όμως,
πολύ φοβάμαι, ότι εγώ δεν είμαι ικανός
να ένσαρκώσω το συζυγικό ιδανικό μιας
γυναίκας...

— 'Η Μαργαρίτα τούδωσε ένα χαδιάρικο
μπατσάκι:
— Το ξέρω... Το ξέρω... Όλες οι
γυναίκες σ' έχουνε κοικομαθεί με την αγά-
πη τους... Γι' αυτό κι' εσύ δεν μπορείς
να μείνεις με καμιά μόνιμα... Πότε έδω,
πότε εκεί, πότε στη μία, πότε στην άλλη...

— Δηλαδή...
— Σήκωσε το κεφάλι της με περηφάνεια η
γυναίκα:
— Εγώ όμως, του είπε με πεποίθηση,
είμαι σίγουρη ότι μπορώ να σε παντρευτώ,
να σε κρατήσω για πάντα κοντά μου, και
να σε κάνω ευτυχισμένο...

— 'Ο Δαμίρης τη φίλησε τρυφερά στο στό-
μα μ' ένα μικρό ρίγος στη ραχοκοκκαλιά
του. Ένοιωσε λίγγο, μόνο με την ιδέα πως
μπορούσε να παντρευτεί και ν' άφοσιωθεί
ανάγκαστικά σε μια γυναίκα — αυτός,
που τις είχε όλες τις γυναίκες δικές του,
βλέπαιμένες μαζί του, υποδουλωμένες στο
βέλεμα του...

Πέρασε κάμποσος καιρός. Και μια νύ-
χτα, άργα, την ώρα που ο Δαμίρης διάβα-
ζε μέσ' στο γραφείο του, το ρόπτρο της
εξώθυρας χτύπησε δυνατά, ή πόρτα ά-
νοιξε, και μια γυναίκα κατάχλωμη, με τα
ξανθά μαλλιά της αναστατωμένα, τυλιγ-
μένη σ' ένα πρόχειρο πανωφόρι, χύμηξε
μέσα. 'Ο Δαμίρης πετάχτηκε όρθος, ανα-
γνωρίζοντας τη Μαργαρίτα.

— Τι συμβαίνει;... τη ρώτησε, κλει-
νοντας την πόρτα του γραφείου του.
— Εκείνη έπεσε με λυγμούς ανακατωμέ-
νους με γέλια στην αγκαλιά του:

— Είμαι δική σου πιά!... 'Ολότελα
δική σου!... του μουρμούρισε τρυφερά
σ' αυτή. Έσπασε κάθε μισή του δεσμό με
το παρελθόν, κι' είμαι πιά ελεύθερη να
ζήσω για πάντα στην αγκαλιά σου!...
— 'Ο Δαμίρης την απομάκρυνε λίγο από
κοντά του για να την κυττάξει στα μάτια:
— Ελευθερί!... Πώς είναι δυνατό, ά-
φου είσαι παντρεμένη;... τη ρώτησε.

— 'Ο άντρας μου σε λίγο θ'αναι πεθα-
μένος!... του ψιθύρισε βραχνά.
— 'Ο Δαμίρης την έσπρωξε απότομα, γε-
μάτος φρίκης:

— Πεθαμένος; Τι έκανες;... 'Ομολό-
γησέ μου το, δυστυχισμένη...
— Γρήγορα — γρήγορα, σ'α να μετάνιω-
νε γι' αυτό που έλεγε, η Μαργαρίτα του διη-
γήθηκε με τη φωνή της κομμένη από τη συγ-
κίνηση:

— Στο κοιμοδίδιο κάθε βράδυ βρίσκε-
ται ή καρόφα με το μεταλλικό νερό για τη
νύχτα... Μόλις κοιμήθηκε ο άντρας μου, έρ-

Εισοδαντάρς

— Τον παλιάνθρωπο το μανάθη!
μουρμουρίζει ή κυρία Άσπασία. Θα τον
πάρω στο τηλέφωνο να του τα ψάλω έ-
να χεράκι.

Και δεν χάνει καιρό.
— Εμπρός! εμπρός! φωνάζει σε λί-
γο στο τηλέφωνο. 'Ο μανάθης εκεί; Εί-
μαι ή κυρία Άσπασία. Πρό όλιγου έ-
στειλα τον Τότη να του δώσης μια όκλα
κεράσια. Τώρα που τα έφερε σίπιτι τα
ζυγισα και είναι μόνο 300 δράμια. Δεν
ντρέπεσαι, κύρ - Μητσο, να κλέβεις έτσι
τους πελάτες σου;

— Κυρία μου, κανείς ως τώρα δεν
μου έκανε παράπονα για τη ζυγαρία
μου, άπαντα ή μανάθης. Είπε πολύ έν-
τάξει κι' αυτή κι' εγώ. Γι' αυτό καλά
θάκανες να ζυγίζεις το γυίο σου για να
δής μήπως βάρυνε κατά 100 δράμια
παραπάνω!

Ο ΦΑΚΟΣ

ριζα μέσα τις παστιλίες με το σουμπλι-
μέ... Ύστερα, σηκώθηκα, φόρεσα κάτι ά-
πανω μου, και τσάκασα...
— 'Ο Δαμίρης χλωμός, αναστατωμένος, την
έπιασε από τους ώμους και την κούνησε
δυνατά:

— Τόκανες αυτό;! ούρλιασε. Τρελλή!...
Μ' αυτό είναι καταστροφή και για τους
δύο μας... Ένας τέτοιος θάνατος είναι
έγκλημα!... Άντι να μάς ένώση πιά πο-
λύ, θα μάς χωρίση για πάντα... Έκτος
αν μάς ένωση στη φυλακή!...

— Παγωμένη, εκείνη τον άκουγε:
— Δεν μ' αγαπάς, Πέτρο... του πα-
ραπονέθηκε στο τέλος. Άν μ' αγαπούσες...
— Όχι!... Δεν σ' αγαπάω!... της
πέταξε σκληρά. Μου προξενείς φρίκη!...
Κατάφερες να κάνεις τον έρωτά μας κοινό
δολοφόνο από φτερωτό άγγελούδι... Φύγε!...

— Εκείνη κρεμάστηκε γεμάτη απόγνωση
άπάνω του:
— Όχι!... Μή με διώχνεις!... τον
ικέτησε. Είμαι τρελλή από άγάπη για
σενα!...

— Ξαφνικά, εκείνος την έπιασε από το πη-
γούρι, και την κύταξε βαθιά στα μάτια,
μ' εκείνο το βλέμμα του που έφερε όλες να
τις γοητεύη κι' όλες να τις υποτάξη:
— Άν μ' αγαπάς πραγματικά, της είπε,
τρέξε!... Πρόφτασε!... Πήγαινε στο
σπίτι σου, και χύσε το δηλητηριασμένο
νερό... Σώσε τον άντρα σου και τον έρω-
τά μας...

— Εκείνη τον άφησε να τη σπρώξει προς
την έξοδο. Στην εξώπορτα, ο Δαμίρης έ-
στειλε τον υπηρέτη του να φωνάξη ένα
λαντώ. Πριν φύγη, τρελλή από έρωτα ή
Μαργαρίτα, κόλλησε δίπασμένη τα χείλια
της άπάνω στα δικά του... Κι' ύστερα
ανέθηκε στο άμαξι, χωρίς να κυττάξη πί-
σω της.

— 'Η Μαργαρίτα πρόφτασε. Το νερό της
καρόφας χύθηκε, κι' ο άντρας της, ο ευπύ-
στος άνθρωπάκος Κώστας Λιγνίδης, ποτέ
δεν έμαθε τον κίνδυνο που έ διατρέχει, και
πως είχε γλυτώσει από ένα θάνατο...
Κι' ο Δαμίρης, για να σωθί από την έ-
πικίνδυνη αγάπημένη του, έφυγε ύστερ'
από λίγες μέρες σ' ένα μακρινό ταξίδι,
χωρίς να της πη ούτε αντίο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Πιάνει ποντίκι με το φλάουτο

Υπάρχει ένας άνθρωπος, ένας Άγγλος,
ονόματι Τζών Χέγγουντ, που έξοντώνει τα
ποντίκια καλύτερα απ' όλα τα όπληθρια,
τις φάκες και τις γάτες... Μεταχειρίζεται
γι' αυτό ένα είδος μικρού ξύλινου φλαουτού,
δικής του κατασκευής, με το οποίο παίζει
μία παράξενη «ρομάντσα» με άκατανίκητη
γοητεία. Άμεσως τα ποντίκια ξεπροβάλ-
λουν απ' τις τρύπες τους, τρέχοντας προς
την καταστροφή τους...

«Ένδιαφέρθηκα για πρώτη φορά για τις
φωνές των αγριμιών — λέει ο ίδιος — ό-
ταν ήμουν δασοφύλακας σ' ένα κτήμα του
Γιορκσάιρ. Συνήθιζα τότε να διασκεδάζω
προσπαθώντας να τις ιμηνώ με σφυρίγ-
ματα.

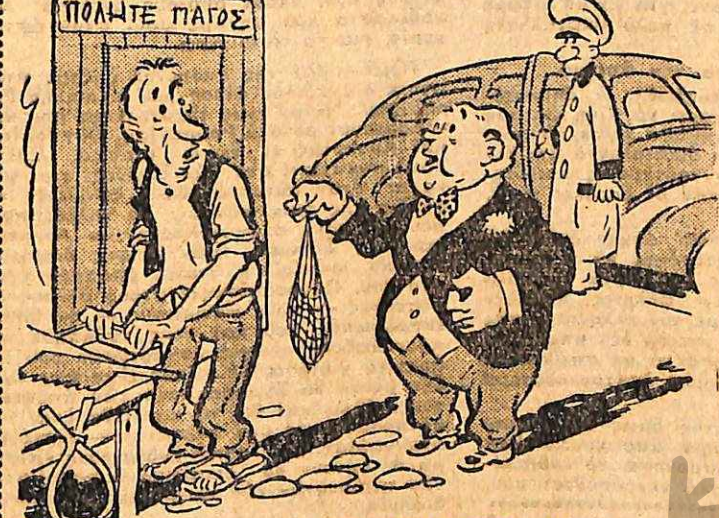
»Αργότερα, σκέφθηκα να μεταχειρισθώ
ένα φλάουτο για να προσελκύω τα ποντί-
κια, απομιμούμενος τις έρωτικές προσκλη-
σεις τους. Άρχισα λοιπόν να πηγαίνω σε
σταύλους γεμάτους ποντίκια και ν' άκούω
τις φωνές τους τη νύχτα. 'Η πρόσκλησι του
άρσενικού ποντικού είναι διαφορετική απ'
του θηλυκού, κι' αυτό έκανε δυσκολώτερη
τη μελέτη του προβλήματος. Δοκίμασα ώ-
στόσο πολλά σφυρίγματα, διάφορα φλάου-
τα... Στην αρχή, κατάφερα να βγαίνουν τα
ποντίκια απ' την τρύπα τους μια στιγμή
μόνο, για να ρίξουν μια ματιά. Τέλος, έ-
πειτα από 3 χρόνια, πέτυχα το σωστό ήχο.
Άπό τότε, όταν τον άκούσουν, τα ποντίκια
ξεπροβάλλουν, σαν ύπνωτισμένα, και μαζεύ-
ονται γύρω μου... για να τα σκοτώσω με
μπαστούνιες. Άν είναι πολλά τους ρίχνω
δηλητήριο.

Βεβαιώνει ότι, με τη μέθοδό του, έχει
έξοντώσει ως τώρα έκατοντάδες χιλιάδες
ποντίκια. Το ρεκόρ του ήταν 1.147 πον-
τικοί σκοτωμένοι σε μια νύχτα.

Τελευταίως, πρότεινε να φύγη για την
Άμερική, για να προστατεύη απ' τους
ποντικούς τα φορτία τροφίμων του Σχεδίου
Μάρσαλ που στέλνονται στην Εύρώπη!

— 'Η γυναίκα του παγοπώλη: Δεν κάθεται χρυσή
μου να δροσιστής λιγάκι:

— 'Ο κύριος Φιξ: Μου δίνετε σ'ας παρακαλώ ένα τεταρ-
τάκι πάγο:

— Άφήστε με ήσυχο βρέ παιδιά. Δεν πρόκειται να της
δώσω πάγο!

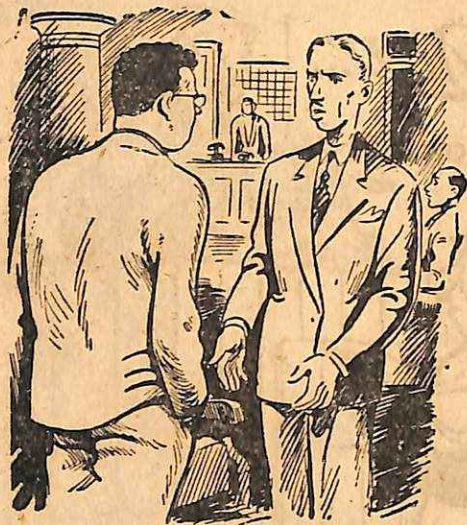
— Δέ μπορείς να μη μου δώσης, σήμερα, παγο, κύρ - Γιόρ-
γη. Άπό χτές κρατάω σειρά!...

— Μπεκρούλιακα! Δεν μπορούσες, τουλάχιστο, να φέρη;
κάτα τον πάγο στο σπίτι;

— 'Ο γιατρός του σύστησε πάγο στο κεφάλι, αλλά δεν
βρίσκει και σκέφθηκα να του βάζω παγωτά!...

— Θα τακτοποιήσω το ζήτημα. Δεν θέλω να ενοχλήσω για μια τέτοια μικροπρέπεια τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως...

ΕΝΑΣ ΑΠΑΤΕΩΝ πολύ καθώς πρέπει...

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συγγραφέα **Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ**

Υπάρχουν πολλών ειδών άπατεώνες, Οί καταχωρημένοι — πρώτα — πρώτα — στη Χρυσή Βίβλο της άστυνομίας. Άπ' αυτούς μπορεί να προφυλαχτή κανείς εύκολάτα. Υστερα είναι οι άπλως ύποπτοι. Αυτούς μπορεί να τους πάρης μυρωδιά και να τους προσεχής. Επικινδύνει είναι οι άπατεώνες που διαφημίζουν την... έντιμότητά τους, την καλωσύνη τους και την κακοτυχία τους. Επίσης οι μεγαλοπράγμονες που έχουν «μεγάλες σχέσεις» και «μέσα» και... δημεροβραδυάζονται με τους ύπουργούς και άλλους έψημους. Όσοι ανήκουν στην κατηγορία αυτή έχουν πολλές ικανότητες: Μιλούν με εύφραδεια, ξερο τον δλους τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, ντυνούνται κομψά. Σε κόβουν με τους λεπτούς τρόπους τους.

Το 1928 βρισκόμουν στη Ρουμανία με δημοσιογραφική άποστολή. Από την πρώτη μέρα της άφίξεώς μου στο Βουκουρέστι, ζήτησε να με γνωρίση ένας «καθώς πρέπει» κύριος, που μου συστήθηκε με το όνομα Μάκης Γερασίμου και μου είπε πως θα ήταν εύτυχης αν μπορούσε να μου φανή χρήσιμος. Είχα αρκετές γνωριμίες με τον Βουκουρέστι — τον έξαιρετο πατριώτη Λεωνίδα Καστομήρη, έκδότη της εκεί εφημερίδας «Έθνος», το διευθυντή του Γραφείου Τύπου κ. Κλ. Τσούρκα, ήδη πρόξενο στο Σουέζ και άλλους — και δεν υπήρχε λόγος να κάνω χρήση της ευγενικής προσφοράς του προθυμοτάτου κ. Μάκη.

Κύριος σκοπός της άποστολής μου ήταν να πάρω ένα είδος συνεντεύξεως με τον τότε μικροσκοπικό — μόλις 7 ή 8 ετών — βασιλέα Μιχαήλ και να περιγράψω τις λεπτομέρειες της ζωής του. Νομίζα πως δεν θα ήταν δύσκολο να εισαχθώ στα ανάκτορα της Συνάιας, αλλά ήταν. Μου έφεραν ένα σωρό δυσκολίες με την πρόφασι ότι έπειδή ο Μιχαήλ ήταν πολύ μικρός, δεν επιτρεπόταν στους δημοσιογράφους να τον βλέπουν από φόδο μήπως του άποσπάσουν καμμία κουβέντα σημαντική με τον πατέρα του, που μπορούσε να δημιουργήσει ζητήματα.

Ένα άπόγευμα είδα στο «ώλ του ξενοδοχείου τον άξιότιμο κ. Μάκη και δεν παρέλειψα να του εκφράσω τη στενοχώρια μου με τις δυσκολίες που συναντούσα στην εκπλήρωση της άποστολής μου. Ό ύποχρεωτικώτατος συνομιλητής μου μόνο που δεν έκλαψε από το θυμό του.

— Θα διαμαρτυρηθώ, μου είπε άγανακτισμένα, στο Μεγάλο Αύλαρχη των Άνακτόρων. Δεν θέλω να... ενοχλήσω για μια τέτοια μικροπρέπεια τον Πρόεδρο της Κυ-

βερνήσεως. Θα τακτοποιηθώ το ζήτημά σας σε δυο μέρες.

— Ευχαριστώ. Με σκαδώνετε...
— Παρακαλώ. Άστέια πράγματα...

Με πήρε και πήγαμε στον τηλεφωνικό θάλαμο του ξενοδοχείου. Πήρε ένα αριθμό κι άρχισε να μιλά θυμωμένα — στη ρουμανική φυσικά, που δεν καταλάβαινα γρύ — αναφέροντας κάθε τόσο το όνομά μου! Θα μπορούσε κανείς να νομίση πως άπειλούσε τον Αύλαρχη με άγχονη, αν δεν έσπευδε να τακτοποίηση το ζήτημά μου χωρίς άναβολή.

Δυο μέρες άργότερα, μου δόθηκε η άδεια. Πήγα στη Συνάια και είδα το μικροσκοπικό τότε βασιλιά. (Σχετικά έγγραφα παλαιότερα στο «Θησαυρό» στη σειρά των δημοσιογραφικών άναμνήσεων). Δεν ήμουν σίγουρος πως το ζήτημα το είχε τακτοποιήσει ο άπροσδόκητος φίλος μου κ. Γερασίμου. Είχα φροντίσει κι' εγώ προσωπικά. Και η Πρεσβεία.

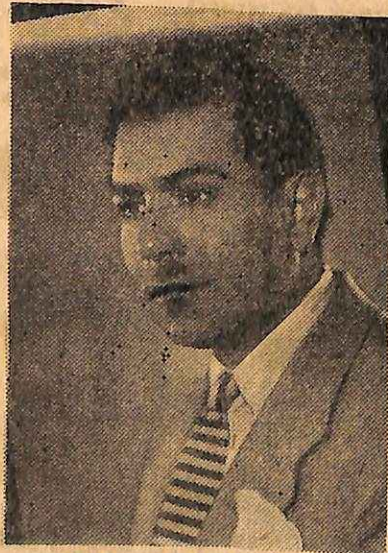
Μετά μερικές ημέρες ο πάντα πρόθυμος και έξυπνотικώτατος κ. Μάκης, μου ανέπτυξε ένα θέμα για δημοσιογραφική καμπάνια. Συγκεκριμένα έπρόκειτο για κάτι πελώρια δασικά και άλλα κτήματα, που ήταν άλλοτε ιδιοκτησία ελληνικών κοινοτήτων οι όποιες όμως είχαν διαλυθώ πριν από πολλά χρόνια. Τα κτήματα αυτά τα ένεμοντο μερικοί τυχοδιωκτικοί τύποι, ελληνικής πιθανώς καταγωγής, αλλά άπόγονοι οικογενειών που είχαν εκρουμανισθώ παλαιότερα, φανατικοί μισέλληνες πάντως. Ό τότε πρεσβευτής μας που τον ρώτησα σχετικά, μου είπε ότι κείνη καλύτερα να μη γραφή τίποτε, για να μη βίξωμε τα κακώς κείμενα σε πολύ άκατάλληλη στιγμή.

— Γιατί; εξέφρασα την άπορίο.

— Έπειδή, μου έδηλώθη, ο δημοσιογραφικός θόρυβος μπορεί να γίνει άφορμή να μάς πάρη τα κτήματα αυτά το ρουμανικό κράτος, με τη δικαιολογία ότι δεν υπάρχουν πια οι συγκροτημένες κοινότητες στις όποιες ανήκαν οι δασικές κ. ά. περιουσίες.

Η άποψις ήταν κατ' άρχην όρθή. Μ' όλα ταύτα ήταν άκατανόητο να νευώνται τις περιουσίες αυτές δυο-τρία τυχοδιωκτικά στοιχεία, δθεν Έλληνες, ενώ δεν είχαν καμμία σχέση με τον ελληνισμό της Ρουμανίας. Πάντως, έπειδή δεν μπορούσα να βρω άκρη, προτίρησα να μη σπεύσω να γράψω, προτού έρευνήσω λεπτομερέστερα το ζήτημα.

Ό ύποχρεωτικώτατος όμως φίλος μου κ. Μάκης δεν μ' άφησε από κοντά. Και δεν μπορούσα να λησμονήσω το ένδιαφέρον που είχε δείξει για την ύπόθεσί μου.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ό γνωστός τραγουδιστής Σάκος Σιδηρόπουλος, ένας από τους πιο διαλεκτικούς καλλιτέχνες μας, που το έφετεινο καλοκαίρι εμφανίζεται άποκλειστικά στο «Λίντο».

Ούτε το όργίλο τηλεφώνημα προς τον Αύλαρχη των Άνακτόρων της Συνάιας.

Τί ήθελε ο άπροσδόκητος φίλος μου; Να γράψω ύπέρ της διατήρησης του «στάτους κβό» των κτημάτων, μεταξύ των όποιων υπήρχε και μία ιστορική εκκλησία, κτισμένη στο Μπράσοβο, με πολλά κειμήλια και με άπεράντα ιδιοκτητή δάση. Περίπου τα ίδια που έλεγε και η Πρεσβεία. Με τη μόνη διαφορά ότι... Έγκριτος φίλος μου ύπεστήριξε πως αυτοί που ένεμοντο τις περιουσίες ήταν Έλληνες χίλια τοίς εκατό, πατριώτες ως το κόκκαλο, κτλ. Ήθελε δηλαδή να παρουσιάση την κατακράτηση των περιουσιών ως ένα είδος έπιτυχίας!

Πέρασαν έτσι δέκα μέρες περίπου κι' έτοιμαζόμουν να φύγω από το Βουκουρέστι, όταν ένα άπόγευμα δέχθηκα στο ξενοδοχείο μου την έπισκεψη δυο άγνωστων. Ό ένας που ήξερε λίγα σπασμένα ελληνικά, άρχισε να μου έκβητε το ζήτημα των περιουσιών, και στο τέλος μου άποκάλυψε ότι ήταν ένας από τους άμέσως ένδιαφερομένους. Κατέληξε λέγοντάς μου τα εξής:

— Όπως είδατε, φάνηκα συνεπής στη συμφωνία που κάναμε μέσον του αντιπροσώπου σας κ. Γερασίμου. Κατά τον ίδιο τρόπο θα μετρήσω στον αντιπρόσωπό σας τα... υπόλοιπα, μετά τη δημοσίευσι των άρθρων!

Τον εύχαρίστησα και τον παρεκάλεσα να περάση την έπομένη για κάτι μικρολεπτομέρειες. Έτρεξα άμέσως σ' ένα-δυο φίλους μου, στους όποιους άνεφερα τα καθέκαστα και πήγαμε μαζί στην άστυνομία για τα περαιτέρω.

Πρωί-πρωί της έπομένης ημέρας πιάστηκε ο έγκριτος φίλος μου κ. Μάκης Γερασίμου. Ήταν ένας τυχοδιωκτής που κυκλοφορούσε μεταξύ Ρουμανίας, Ουγγαρίας και Αυστρίας κι' έκανε άπάτες. Έμενε κατά σύμπτωση στο ίδιο ξενοδοχείο με μένα κι' όταν άυτοσυστήθηκε, συνέλαβε το σχέδιο της έπιχειρήσεως. Το τηλεφώνημα που είχε κάνει στον Αύλαρχη των Άνακτόρων της Συνάιας, ήταν έπισης άπατεωνιστικό. Μιλούσε μ' έναν... μάγιστρο γνωστό του. Παρουσιάστηκε στους άλλους άπατεώνες — τους Ρουμάνους — ως δθεν εκπρόσωπός μου και τους τσίμπησε ως προκαταβολή — για λογαριασμό μου — αρκετές χιλιάδες λεί. Τους είπε πως εγώ όχι μόνον θα έγραφα ύπέρ των άπόψεών τους, αλλά και θα τα κανόνιζα έτσι — με προσωπικές μου ενέργειες — ώστε να άναγνωρίση η ελληνική κυβέρνηση έπισημα σ' αυτούς το δικαίωμα διαχειρίσεως των περιουσιών των κοινοτήτων που είχαν διαλυθώ.

Ό άξιότιμος κ. Μάκης έφαγε 4 μήνες φυλακή. Πάλι καλά...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Καντρίλλιες

Ό Τσάρλι Σμιθ κι' η σύζυγός του Έβελιν χώρισαν πριν από ένα χρόνο. Άλλά λόγω της κρίσεως της στέγης, αναγκάστηκαν να μείνουν στο ίδιο σπίτι και μετά το χωρισμό τους. Ό Σμιθ ξαναπαντρεύτηκε πριν από μερικούς μήνες. Κι' η Έβελιν τον μιμήθηκε σε λίγο. Τα δυο άντρώγυνα έζησαν αρκετά ήρεμα επί ένα διάστημα. Άλλά, στο τέλος, ο Τσάρλι Σμιθ ανακάλυψε πως δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπάη τη γυναίκα του. Την ίδια άνακάλυψη έκανε κι' η Έβελιν. Άπό τ' άλλο μέρος, ο νέος σύζυγος της Έβελιν κι' η νεα σύζυγος του Τσάρλι ανακάλυψαν άμοιβαία πως συντρέχαν πολλοί λόγοι για ν' αγαπήσουν ο ένας τον άλλον.

Τα δυο άντρώγυνα κατέφυγαν, λοιπόν, στα δικαστήρια και χώρισαν. Έπειτα, ο Τσάρλι Σμιθ ξαναπηρε τη γυναίκα του κι' η πρώην δεύτερη γυναίκα του παντρεύτηκε τον πρώην δεύτερο σύζυγο της Έβελιν. Τα δυο άντρώγυνα εξακολουθούν να ζούν μαζί, πράγμα που δεν άποκλείει μία καινούργια καντρίλλια σε προσεχές μέλλον!...

Και ύστερα σου λένε ότι ο γάμος είναι αιώνιο βασανιστήριο!

Η Μύρνα Λόυ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των αστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ Το πολυτελέστατο καμπαρί της Ρίτας Χάινγκουορθ στα στούντιο της «Κολούμπια» που έμενε κλειστό χρόνια τώρα, παραχωρήθηκε για πρώτη φορά σε μίαν άλλη στή: στην Τζόαν Κράουφορντ που γυρίζει ένα φιλμ για λογαριασμό της ίδιας εταιρείας.

★ Ό «Έρρολ Φλύνν άναγγείλει πως ο γάμος του με την πριγκίπισσα Ταϊά θα γίνει στη Γαλλία, όπου θα γυριστούν τα έξωτερικά της προσεχούς ταινίας του: «Η συμφωρία». Θα γίνει έτσι πολυς θόρυβος και ώραία ρεκλάμα γύρω από το όνομά μου και το φιλμ» πρόσθεσε ο Έρρολ, άποδεικνύοντας έτσι για μία ακόμα φορά πως δεν διατάζει ποτέ να πη την αλήθεια.

★ Η άδελφή της Κάθλιν Ράιν, Καίτη Ράιν, θα παίξη ένα ρόλο στο φιλμ «Θύλα και άμμος». Τυχρό κορίτσι! Και να σκεθώ κανείς πως είχε πάει στο Χόλλυγουντ για να συνοδεύση άπλως την άδελφή της.

★ Η εταιρία που πρόκειται να γυρίση το φιλμ «Ροδινών Κρούσος» έπρότεινε το ρόλο του ήρωος στον Στιούαρτ Γκρέντζερ. Ό νέος Δόν Ζουάν της θόνης δέχτηκε με την προϋπόθεσι να έχη στο φιλμ ένα θηλυκό... Παραφίλμ... Η άπαίτησις του αυτή έχει βάλει την εταιρία σε μεγάλες σκέψεις.

★ Η Μύρνα Λόυ νοίκιασε για ένα χρόνο την ώραία Βίλλα της στο Μπέδερλ Χίλλ. Οι γνωρίζοντες καλά τα πράγματα δίνουν δυο εξηγήσεις στην άπόφασί της αυτή: ή πρόκειται να συμφιλιωθώ με τον άντρά της Τζέιν Μάρκεϊ ή θα δέχθω τις επανειλημμένες προτάσεις γάμου κάποιου Νόρρις Ρέντικερ που είνε μονίμως έγγαμος στην Νέα Υόρκη.

★ Ό Ντέιβιντ Ο' Σέλβικ, έπρότεινε στον Πάλ Μιορνι το ρόλο του πρωταγωνιστού στο φιλμ «Το τείχος» που σκηθεύει να γυρίση στην Πολωνία

με πρωταγωνίστρια — ποιάν άλλη, — τη σύζυγό του Τζέιν-νιφερ Τζώνς. Μένει να δούμε αν θα έπιτύχη η πρώτη αυτή άπόπειρα του άμερικανικού κινηματογραφικού φακού να περάση το περίφημο Σιδηρούν Παραπέτασμα.

★ Η στήλη αυτή έγραψε κατ' επανάληψιν για τις προτάσεις που γίνονται στη Γκρέτα Γκάρμπο να ξαναπαίξη στον κινηματογράφο. Άλλά κάθε φορά κάποιος έμπόδιο ματαίωνε, την τελευταία στιγμή, την πραγματοποίηση των σχεδίων. Τώρα όμως τα πράγματα έγιναν σοβαρά. Ό Γουώλτερ Βόνζερ, που ξόδεψε χιλιάδες δολάρια για να προετοιμάση το φιλμ «Έρασθής και φίλος», άπειλεί να κάνει μήνυση στη Γκρέτα αν άρνηθώ να παίξη και σ' αυτό το φιλμ.

★ Την 1η Ιουνίου άρχισε στο Χόλλυγουντ το γύρισμα του φιλμ «Ροδόλφος Βαλεντίνο» όπου έκτός του Ροδόλφου θα ξαναφαντασθώ και μερικές άλλες παλές δόξες της θόνης: ο Τζών Μπάρνμυρ, ο Ντούγκλας Φαίρμπανξ (πατήρ), ο Μπάμπαρα Λαμάρ, ο Γουάιλας Ρέιντ, κ.ά.

★ Ό Σάρλ Μπουαγιέ δήλωσε έπισημως πως δεν πρόκειται πια στο μέλλον να παίξη ρόλους «φλογερών έρωτευμένων». «Οι ρόλοι αυτοί δεν είνε πια της ηλικίας μου» πρόσθεσε ο Σάρλ, που παρ' τα 51 χρόνια του, εξακολουθεί να είνε γοητευτικός. Στο τελευταίο του φιλμ «Η πρώτη Λεγεώνα», ο Σάρλ παίξει το ρόλο ενός παπ. Φαίνεται πως άοχως να φροντίζει για την σωτηρία της ψυχής του!

★ Ό Άμερικανός στατιστικός του κινηματογράφου είχαν την ύποψιν να υπολογίσουν ότι, από την εποχή της άνακαλύψεως της έδδους τεχνής ως σήμερα, έχουν κινηματογραφηθώ συνολικά 900.000 φιλιά. Κατά τα τελευταία χρόνια, ώστόσο, ο αριθμός των φιλίων στην θόνη ελαττώθηκε σημαντικά. Πρό της άνακαλύψεως του ήχητικού, κινηματογραφούντο κάθε χρόνο τουλάχιστον 50.000 φιλιά. Άλλά σήμερα δεν κινηματογραφούνται κατά το ίδιο χρονικό διάστημα περισσότερα από 2.500.

★ Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ πρόκειται να χωρίση με το Ρόμπερτ Τάιλορ. Κατά τον τελευταίο καιρό, εμφανίζεταν συχνά με το Μπάρετ Λάνκαστερ.

★ Το Πάμλ Σπρίνγκς, στους πρόποδες του όρους Σάν Τσασκίντο έγινε ο τόπος παραθερισμού των ήθοποιών του Χόλλυγουντ. Γι' αυτό ένα τραγούδι που λανσαρίστηκε τελευταία στην Άμερική λέει: «Στο Πάμλ Σπρίνγκς ο ήλιος λάμπει πάνω στ' άστρα...». Όλοι σχεδόν οι γνωστοί ήθοποιοι του Χόλλυγουντ έχουν εκεί τις έπαυλεις τους ή, για την ακρίβεια, τις πολυτελέστατες έξιλιες καλύδες τους, όπως άπαιτεί η μόδα. Είνε φτιαγμένες από έξολο ύπερπολυτελείας, περιέχουν όλα τα σύγχρονα κομφορ και στοιχίζουν — μίνι τρομάζετε! — 100.000 δολάρια η καθεμία.

★ Η τελευταία μόδα του Χόλλυγουντ: πάρτυ μέσα στις πισίνες. Χωρίς νερό, φυσικά. Άλλά το μαγικό είνε ύποχρεωτικό. Μερικές εφημερίδες τα άποκάλεσαν «πάρτυ γύμνιας».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Οι ιδιοτροπίες του Νίκου

Ό καυγάς που έγινε στο σπίτι του ζεύγους Πορτογαλλίδης έκείνο το πρωί, ήταν άλλο πράγμα. Κάτι φωνές συντακτικές ακούστηκαν, που τρυπούσαν τα τζαμιά των παραθύρων και τις πόρτες κι' άπλώνονταν ως το δρόμο. Άκριθως, δηλαδή, δεν ήταν καυγάς. Γιατί ο καυγάς άπαιτεί άπό δυο φωνές κι' άπάνω, να φωνάζουν δυο ή και περισσότεροι και να μη βγάινε συμπεράσμα άπ' αυτή την όχλοδοή. Έδώ όμως ήταν μονόλογος. Ένας μονάχα φώναζε και φώναζε σκληρά και άγρια — ο κύριος Νίκος Πορτογαλλίδης. Και φυσικά, με κάποιον πρέπει να τάχε, γιατί μόνο οι τρελλοί φωνάζουν χωρίς άκροατήριο και ο κύριος Πορτογαλλίδης δεν ήταν τρελλός.

Μισή ώρα κράτησε αυτή η τρομακτική φασαρία. Κι' έπειτα από τη δραματική αυτή μισή ώρα, ακούστηκε ένα συνταρακτικό βρόντηγμα της πόρτας, που έκανε τους τοίχους να σειστούν κι' ένας άνθρωπος με στρουγγυλό και κατακόκκινο, σαν άστακό, πρόσωπο και γουρλωμένα κατακόκκινα έπίσης μάτια, βγήκε και κατέθεκε τις λίγες σκέλες του διαδρόμου. Ό άνθρωπος αυτός ήταν ο κύριος Νίκος Πορτογαλλίδης. Στο τελευταίο σκαλοπάτι σκόνταψε. Είπε «άει στο διάολο κι' εσύ», βγήκε στο πεζοδρόμιο και χάθηκε μέσα στην κίνησι του δρόμου, με τα βιαστικά βήματα του ανθρώπου που τον πνίγει ο θυμός, που έχει κάνει το καυγαδάκι του, έχει πη σκληρές και άγανακτισμένες κουβέντες κι' εξακολουθεί να παραμυλά, σαν ν' άπευθύνεται ακόμα προς τον αντίπαλό του...

Αυτές είνε όλες κι' όλες οι ιδιοτροπίες του κυρίου Πορτογαλλίδη. Και νομίζω πως, για έναν καλό νοικοκύρη και καλοάντιπαλό του...

Αυτές είνε όλες κι' όλες οι ιδιοτροπίες του κυρίου Πορτογαλλίδη. Και νομίζω πως, για έναν καλό νοικοκύρη και καλοάντιπαλό του...

— Είνε πολύ κρύα η θάλασσα σήμερα, βρε γυναίκα και πήρα λίγο κονιακάκι μαζί μου, μην πάθω καμμία ψύξι!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

κοιβαλητή, δεν είχε πολλές.

Εκείνο το πρωί, λοιπόν, ο Νίκος ξύπνησε στις έξι και μισή, όπως πάντα. Έπαιε λίγο τα μάτια του για να δώσει τα τελευταία υπολείμματα του ύπνου, ανακλαδίστηκε στο κρεβάτι και μισοσηκώθηκε. Όπως ήταν καθισμένος στην κνήμη του κρεβατιού, κατέβασε τα πόδια του για να μπουν στις παντόφλες, που έπρεπε να τον περιμένουν, κάτω ακριβώς από το κρεβάτι. Και τότε δεξί πόδι βρήκε την αριστερή παντόφλα και τακτοποιήθηκε. Αλλά το αριστερό έμεινε όρθιο. Ο Νίκος έσυρε αυτό το πόδι μπρος και πίσω, δεξιά κι αριστερά για να βρή την αριστερή παντόφλα. Το μούτρο του άρχισε να κοκκινίζει — προμήνυμα της μεγάλης σκηνής που θα ξεπούσε σε λίγο. Η παντόφλα όμως δεν ήταν στη θέση της. Τότε ο Νίκος έσκυψε κι έψαξε με τα μάτια. Κτύπησε και κάτω από το κρεβάτι. Πουθενά η παντόφλα. Και τότε ξέσπασε!

Χτύπησε με το χέρι του το κομοδίνο κι έβαλε τις φωνές. — Πού να σας πάρη!... Πού είσαστε βρέ!...

Η κυρία Νίτσα και η Κατίνα, η υπηρέτρια, που βρισκόταν στην κουζίνα, έτρεξαν άμέσως. — Τι τρέχει; ρώτησε η Νίτσα.

— Τον κακό σας τον καιρό, τρέχει! φώναξε ο Νίκος. Πού είναι η παντόφλα μου;... Η αριστερή μου παντόφλα!...

— Καλά ντέ! Μην κάνεις έτσι, χριστιανέ μου. Θα βρεθεί! — Τι να μην κάνω έτσι, πού να σας πάρη και να σας σηκώση!... φώναξε ο Νίκος κι έκανε νευρικές βόλτες μέσα στο δωμάτιο, με το ένα πόδι στην παντόφλα και το άλλο ευχολόητο. Είναι κατάσταση αυτή!... Αίσχος! Σας τόχω πη χίλιες φορές: Οι παντόφλες μου θέλω να είναι πάντα στη θέση τους! Τι σας ζητάω μωρέ; Τον ουρανό με τ' άστρα σας ζητάω; Τις παντόφλες μου ζητάω!

Η κυρία Νίτσα έψαχνε ψυχή, σαν να μην έδινε σημασία κι η Κατίνα, τρομαγμένη, κτύπαζε στ' άλλα δωμάτια, ενώ ο μπέμης στεκόταν στο χάλ και κύταζε με απορία το θυμωμένο πατέρα του.

Σε μία στιγμή η Νίτσα τράβηξε τη χαμένο παντόφλα, από κάτω από τη ντουλάπα.

— Νά τη! είπε με χαρά. Ψάξε και λίγο καυμένη! Τι βάσεις τις φωνές;

Ο Νίκος άρπαξε την παντόφλα και την πέταξε με θυμό στη ντουλάπα.

— Νά τη βράσω τώρα! Τώρα δεν τη θέλω!

Και πέταξε και την άλλη.

— Έλα, ήσυχασε τώρα, είπε η Νίτσα.

— Πώς να ήσυχάσω μωρέ, πού να το πάρη ο διάολος για σπιτί! Σπιτί είν' αυτό, ή τρελλοκομείο; Τι κάνετε εδώ μέσα μωρέ; Δυο γυναίκες και δεν μπορείτε να μουχτε τις παντόφλες μου στη θέση τους!... Κι' εγώ τώρα πρέπει να πάω στο γραφείο να έργαθώ! Με τί μυαλό θα πάω μωρέ; Αϊ! Με τί νεύρα θα πάω στο γραφείο μου; Σκοτώνομαι στη δουλειά από το πρωί ως το βράδυ για να σας φέρω να φάτε και είσαστε ανάξια να κρατήσετε ένα σπιτί! Νοικοκυρά, σου λέει ο άλλος! Νοικοκυρά που δεν φροντίζει για τον άντρα της! Σπιτί

είν' αυτό; Όχι δεν είναι σπιτί! Είναι σκορποχώρι!... Η παντόφλα κάτω από τη ντουλάπα! Ορίστε κατάσται! Η παντόφλα κάτω από τη ντουλάπα!... Πού να το πάρη ο διάολος για σπιτί!...

— Θα σ' ακούσουν οι γείτονες και θα νομίζουν πως είναι τίποτα σοβαρό ζήτημα! του είπε σε μία στιγμή.

— Νά μ' ακούσουν! Χίλιες φορές να μ' ακούσουν, για να μάθουν πως δεν υπάρχει νοικοκυρά εδώ μέσα! Για να ξέρουν ότι με τυραννάτε και με βασανίζετε! Ότι μ' έχετε παραπεταμένο, έμένα που σας κουβαλάω και τρώτε!

Σ' αυτή την αξιολύπητη κατάσταση και ευπόλητος — για να τις εκδικηθή — ο Νίκος, έπληγε στο μπάνιο κι έκανε την πρωινή του τουαλέττα — χωρίς να πάψη ούτε για ένα δευτερόλεπτο τον εξάσφαμο. Φώναζε ενώ ξυριζόταν, κραυγάζε ενώ πλένόταν, ορμούταν κι ενώ ντυνόταν κι έβαζε τη γραβάτα του στραβά. Κι' έλεγε λόγια σκληρά, πικρά, προσβλητικά, για να καταλήξη στον επίλογο: «Ανάθεμα την ώρα που παντρεύομαι»!

Ο καφές σας κύριε! είπε δειλά η Κατίνα, κρατώντας το δίσκο.

Ο Νίκος άρπαξε το φλυτζάνι και το σφεντόνισε στον τοίχο.

— Νά ο καφές μου! φώναξε. Νίκο, παραφέρεσαι! είπε η Νίτσα.

— Τον κακό σου τον καιρό! απάντησε ο Νίκος, βάζοντας άναποδα το καπέλλο του και τραβώντας προς την πόρτα.

Ανάμεσα στα πόδια του βρέθηκε ο Μπέμης.

Μπαμπά, να μου φέρης κοκά! του είπε, αδιαφορώντας για τα νεύρα του πατέρα του.

— Άει στο διάολο κι' εσύ! Βρωμόπαιδο! του απάντησε ο Νίκος, δίνοντας μία σπρωξιά στο αίμα του.

Έτσι άνοιξε την πόρτα, τη βρόντηξε μέχρι να φύγη από τη θέση της και βγήκε στο δρόμο, κόκκινος σαν άστακος και με τα μάτια γουρλωμένα, σαν του Κокκίνης.

Οι άνθρωποι όμως που θυμούν εύκολα, έτσι εύκολα ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Ξεφουσκώνουν σαν μπαλόνι που το τρύπησαν. Και στο γραφείο σκεπτόταν πόσο άδικα είχε φερθή στη γυναίκα του και στο παιδί του, εξ αιτίας μιάς αριστερής παντόφλας. Ναι, βέβαια, είχε αυτή την ιδιοτροπία, να θέλει τις παντόφλες του στη θέση τους, όπως και τ' άλλα πράγματα του, αλλά αυτός δεν ήταν λόγος ούτε να πη στη Νίτσα πως δεν ήταν νοικοκυρά και πως αναθεμάτιζε την ώρα που την παντρεύτηκε, ούτε να σπρώξει το μπέμη του, ούτε να τους στείλη στο διάολο έφτα φορές τον καθένα χωριστά κι άλλες έφτά, όλους μαζί, το όλον δεκατέσσερις. Τώρα θα κλαιγαν στο σπιτί από τη στενοχώρια τους και θα έλεγαν πως είχαν έναν τυράννο στο σπιτί.

Και το μεσημέρι γύρισε φορτωμένος. Κρατούσε δυο-τρία δέματα. Είχε αγοράσει ένα κολλάρι — όχι αληθινά μαργαριτάρια βέβαια — που τόχε δη η Νίτσα σε μία βιτρίνα και της είχε άρσει, ένα σιδηροδρομικό για το Μπέμη και «κοκά» για όλους.

Τα μούτρα που αντίκρουσε η-

ταν ψυχρά και λυπημένα. Μά ξανόιζαν άμέσως, μόλις φάνηκαν τα δέματα και το χαρούμενο πρόσωπο του Νίκου.

— Το πρωί παραφέρθηκα! είπε ο τύραννος. Μά ως το ξεχάσουμε τώρα! Αϊ, νευρικός είμαι, το ξέρετε, αλλά σας αγαπάω.

— Όχι, είχας δίκιο! απάντησε η Νίτσα. Έσύ που δουλεύεις και κουβαλάς, έχεις το δικαίωμα να θέλεις τις παντόφλες σου στη θέση τους. Δεν σε άδικω!

Η Νίτσα πέρασε το κολλάρι στο λαιμό της κι ένθουσιάσθηκε. Ο μπέμης άρπαξε το σιδηροδρομικό και το χάλασε άμέσως. Η Κατίνα χαμογέλασε που είδε σε καλή κατάσταση τον κύριο.

Αυτή τη φορά ο καυγάς έγινε άπομειμήμερο. Μετά το φαί ο Νίκος έπεσε ν' αναπαυθή. Και άπαιτούσε νεκρική ήσυχία. Να μην ακούγεται ούτε θρόισμα από πέταγμα μύγας, γιατί, όπως έλεγε, «ο ύπνος του εργαζομένου είναι ιερό». Αλλά εκείνο το απόγεμα δεν σεβάστηκε την ιερωσύνη του. Μόλις τον είχε πάρει ο καυμένος ο Νίκος, όταν ξαφνικά άκούστηκε ένα φρικαλέο χτύπημα πόρτας, σαν κι' αυτό που είχε άκουστή όταν έφυγε θυμωμένος απ' το σπιτί. Τινάχτηκε.

— Πού να πάρη ο διάολος! φώναξε. Τι κάνετε εκεί μέσα;

— Δεν είναι τίποτα! του είπε σιγά, από το διάδρομο, η Νίτσα. Μπήκε ρεύμα από το παράθυρο!

Και γιατί δεν στηλώνετε τις πόρτες; Χίλιες φορές σας τόχω πη! Ο ύπνος είναι ιερό!... Πού να πάρη ο διάολος να πάρη!... Δεν θα μ' άφήσετε να κοιμηθώ σήμερα!...

Δεν του απάντησε κανείς, για να μη γίνη... θόρυβος! Κι' ο Νίκος ξανακλείσε τα γουρλωμένα του μάτια, προσπαθώντας να ξανασυναντήσει το χαμένο του ύπνο. Τα κατάφερε να ξαναγλαρώση. Πέρασαν κάπου είκοσι λεπτά της ώρας, όταν άκουστηκε άλλη ενόχληση: Γάζωμα στη ραπτομηχανή. Ο Νίκος ξαναπετάχτηκε.

— Τι διάολο κάνετε κεί μέ- σα; Τώρα βρεθήκατε να ράψετε; Τώρα σας έπιασε η προκοπή;

— Μά... ακούγεται; ρώτησε η Νίτσα. Έγώ ράβω σιγά και είμαι στο μέσα δωμάτιο!

— Τι δεν ακούγεται μωρέ, πού χαλάει ο κόσμος;

Πήδησε από το κρεβάτι, πήγε έξαλλος στο μέσα δωμάτιο, σκέπασε τη ραπτομηχανή και είπε:

— Θα μ' άφήσετε να κοιμηθώ ή όχι; Δεν έννοω ν' ακούσω ούτε κιχ!... Άλλοιώς θα σας πάρη και θα σας σηκώση!

Και ξαναπέσε. Για να ξαναπεταχτή από το σιδηροδρομικό του Μπέμη, που το κυλούσε στο διάδρομο. Αυτή τη φορά έγινε η μεγάλη σκηνή.

— Σπιτί είν' αυτό ή γύφτικο; Πού σκοτώνομαι όλη μέρα στη δουλειά και δεν μ' άφινετε ν' αναπαυθώ λιγάκι! Μάννα είσαι σύ που άφινεις το γυίο σου να παίζει μεσημεριάτικα; Ανάθεμα την ώρα που παντρεύηκα!

— Καλά, είπε η Νίτσα. Πέσε τώρα ν' αναπαυθής!

— Τον κακό σας τον καιρό! Τώρα πάει ο ύπνος!...

Είκοσι λεπτά της ώρας ο Νί-

κος έβριζε και καταριόταν. Φώναζε και χάλαγε τον κόσμο. Και ντυνόταν.

— Πάω! φώναξε. Πάω σ' ένα ξενοδοχείο να κοιμηθώ... Πού να πάρη ο διάολος!... Γύφτοι!

Κι' όπως βρέθηκε το σιδηροδρομικό στο διάδρομο ξέσπασε σ' αυτό. Το κοπάνησε έξαγριωμένος με τα παπούτσια του και το έκανε χίλια κομμάτια, ο Μπέμης έλκλαιγε, κι' ο Νίκος, μ' ένα φοβερό βρόντηγμα της πόρτας, έφυγε κόκκινος σαν άστακος, μέσα στο λιοπύρι του καλοκαιριάτικου άπομειμήμερου.

Και το βράδυ γύρισε φορτωμένος. Δυο ζευγάρια νάυλων, ένα κουτί παιχνιδία για το Μπέμη και κοκά για όλους. Η ήσυχία βασίλεψε για λίγες μέρες άκόμη.

Και λίγες μέρες άργότερα, ο Νίκος κι' η Νίτσα είχαν βγή μαζί. Καθώς περνούσαν από την όδον Έρμού, η Νίτσα σταθηκε σε μία βιτρίνα και είπε:

— Άχ! τί όμορφο αυτό το ύφασμα! Είναι μέσα στην ψυχή μου! Και θα μου πηγαίνει τρέλλα.

— Το βρίσκω περιττό, Νίτσα. Φορέματα έχεις, μπόλικά.

— Ναι, αλλά τέτοιο δεν έχω!...

Το πρωί, μόλις ξύπνησε ο Νίκος, άπλωσε το χέρι του για να βρή την εφημερίδα που έπρεπε να βρίσκεται στο κομοδίνο. Έπρεπε, αλλά δεν ήταν!

— Την εφημερίδα! Πού είναι η εφημερίδα, πού να πάρη ο διάολος να πάρη;

Έψαξαν οι δυο γυναίκες να τη βρουν, ενώ ο Νίκος εξακολουθούσε τις φωνές. Τέλος ήρθε η Κατίνα φοδισμένη, με κάτι κομμάτια εφημερίδας στο χέρι.

— Την πήρε ο Μπέμης κι' έπαιξε, κύριε. Και την έχισες!

— Την εφημερίδα μου! Πώς την πήρε την εφημερίδα μου; Χίλιες φορές σας έχω πη πως πρέπει να με στο κομοδίνο!

— Καλά ντέ! Μην κάνεις έτσι, είπε η Νίτσα. Παιδί είναι, την πήρε!

— Και σύ πού τάχεις τα στραβά σου;

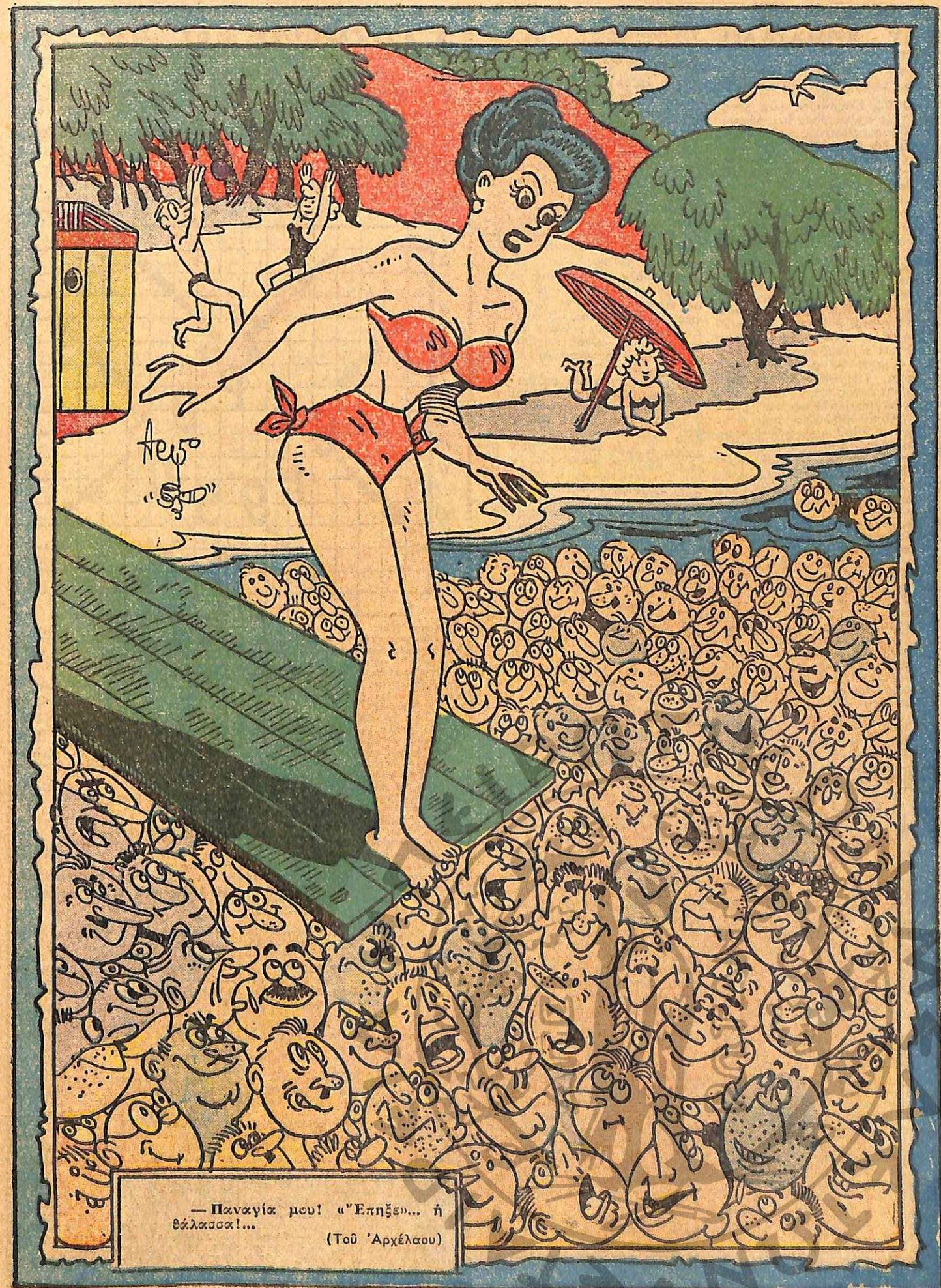
— Νά σας πάρω μία άλλη, κύριε!

— Όχι! Δεν θέλω! Νά μη μου πάρετε τίποτα, πού να σας πάρη ο διάολος!

Κι' έκανε καυγά τρικούβερο, που κράτησε μισή ώρα. Και είπε σκληρά και πικρά λόγια και πέταξε τον καφέ στο χαλί και κλώτσησε καρέκλες και έγινε ανάστα ο κύριος, και είπε πως θα φύγη και δεν θα ξαναπατήσει και βρόντηξε την πόρτα κι' έφυγε κατακόκκινος σαν άστακος. Και το μεσημέρι γύρισε μ' ένα δέματάκι. Ήταν το φόρεμα που είχε βάλε στο μάτι η Νίτσα. Και κοκά για όλους.

Κι' έτσι περνάει η ζωή του καυμένου του Νίκου. Πέντε μέρες ήσυχία και όλα στη θέση τους κι' έπειτα η παντόφλα θα λείπει, ή τα βιβλία του θα είναι ανακατωμένα, ή κάποιος θα κάνει θόρυβο την ώρα του «ιερού» του ύπνου. Και ο Νίκος θάρχεται πάντα φορτωμένος με τα τον καυγά. Γιατί καταλαβατε, υποθέτω, τί συμβαίνει. Ο μόνος που δεν τόχει καταλάβει και ούτε θα υποπτευθή ποτέ, είναι ο καλός ιδιότροπος Νίκος. Έκτος αν διαβάση το παρόν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Παναγία μου! «Έπηξε»... ή
βάλασσα!...
(Του Άρχέλαου)

Η αυτοκτονία του Σηληιάδη

Ένας άγνωστος άλλος και τραγικός πατριώτης

Ο Ν. Σηληιάδης είναι ένας απ' τους καλύτερους ιστορικούς της 'Επαναστάσεως του 1821. Κι' αν δεν πήρε μέρος στον 'Αγώνα πρόσφερε ωστόσο πολύτιμες υπηρεσίες κι' εργάστηκε με σπάνια άφοβη σιγή στο καθήκον του. Γι' αυτά τα προτερήματα του ο Καποδίστριας τον έκανε στα 1828 Γραμματέα της 'Επικρατείας, Πρωθυπουργό δηλαδή. Όταν ο Σηληιάδης έδωσε τον πρώτο τόμο των 'Απομνημονευμάτων του, όπου μεταξύ άλλων ιστορούσε και την είσοδο του Δράμαλη στην Πελοπόννησο, ο Ρ. Παλαμήδης, ο Μωραΐτης πολιτευόμενος, που έγινε και πολλές φορές υπουργός, θυμήσε γι' αυτή την εξίστορησι. Την χαρακτήρισε ως «κειμένην εκτός πάσης αληθείας και πραγματικότητας», σ' ένα απαντητικό φυλλάδιο που τύπωσε το 1853 με τον τίτλο: «Πρόχειρος απάντησις επί των περί είσοδου του Δράμαλη εις την Πελοπόννησον ιστορουμένων εν τω Α. τομ. κεφ. Ε. των λεγομένων απομνημονευμάτων του κυρίου Ν. Σηληιάδου». Και για να τονίσει ότι ο Σηληιάδης ήταν απληροφόρητος πάνω σ' εκείνα που έγραφε και πως άκομη ήταν και «εμπάθη», έλεγε ότι, ενώ έφτασε στην 'Ελλάδα το Σεπτέμβριο του 1821 άσχολεται με γεγονότα του 'Αγώνος από 25 Μαρτίου μέχρι Σεπτεμβρίου του 21, που ούτε τα είδε και ούτε φρόντισε να τα μάθω, ότι κηρύχθη να μην είς τους σκοπούς της Φιλικής 'Εταιρείας και ότι απειπειράθη αυτοκτονίαν εν πλώ από Κων'πόλεως εις Τεργέστην και ενώ το πλοίον ευρίσκετο εις Αύλων». «Αλλά — προσθέτει ο Παλαμήδης — δεν θ' αναφέρω δια πόιους λόγους έκαμε αυτήν την απόπειραν κατά της ιδίας του της ζωής».

Όσα ο Παλαμήδης έλεγε για τη «μυήσι» του Σηληιάδη και την απόπειρα αυτοκτονίας του ήταν σωστά. Αλλά τί είχε γίνει ακριβώς;

Όταν ο Σηληιάδης είχε πάει, πριν το 21, στην Οδησό για να εργασθώ, έγινε γρήγορα αγαπητός στους έλληνικούς κύκλους για την εργατικότητα του, τον τιμώ χαρακτήρα του και τη φιλοπατρία του. Δεν πρέπει λοιπόν να φανή περίεργο ότι πρότερον και σ' αυτόν ο Σκουφάς να τον μυήση στη Φιλική 'Εταιρεία.

Ο Σηληιάδης δέχτηκε την πρότασι. Όταν όμως άρχισε η μυήσι ο Σηληιάδης έρευνήθηκε και περιέργως, αλλά και με γερό μυαλό προκρίσμενος, άρχισε να διστάζει. ... Απορούσε μάλιστα πως στο Σκουφά άνθρωπο με άπειρες οικονομικές δυσχέρειες και άποτυχημένο στις έμπορικες ασχολίες του, είχαν εμπιστευθώ την αρχηγία μιας τόσο μεγάλης ιδέας. Αυτά σκεφτόταν, αλλά δεν μιλούσε.

Ενώ όμως ο Σηληιάδης σκεφτόταν, ο Σκουφάς ψυχολόγους! Κι' ενώ είχε άρχισει ο μυημένος Σηληιάδης να γράφει το «εφοδιαστικό», πήρε κάποια πρόσφασι ο Σκουφάς και του πήρε το χαρτί από τα χέρια.

Περίμενε μια στιγμή, του έπε, να παραβάλω το κείμενο του «εφοδιαστικού»!

Μπήκε ο Σκουφάς στο διπλανό δωμάτιο, κι' από κεί έγινε άφαντος! Γι' αυτό το περιστατικό ο Σηληιάδης δεν έπτε λέξει σε κανένα.

Σε λίγο μπαίνουμε σε νέα φάσι. Η 'Εταιρεία θριαμβεύει. Ο Σηληιάδης μετανοεί τώρα για τις παλιές αμφιβολίες του. Με τη φαντασία του μάλιστα μεγαλοποιεί τα πράγματα και θεωρεί τον Καποδίστρια αρχηγό της, που αντιπροσώπευε κι' όλους τον αυτοκράτορα της Ρωσίας. Ζητάει να δράση στην 'Εταιρεία και του αρνούνται. Παρακαλάει να τον δεχτούν σε ακρόασι, του υπόσχονται, αλλά τον κοροϊδεύουν.

Αυτά όλα από τη μια μεριά κι' από την άλλη η καταδίκη σε θάνατο από την 'Εταιρεία των προδοτών της Γαλάτης και Καμαρινού, του γεννάνε την ιδέα πως κι' αυτός καταδικάζεται. ... Και αποφασίζει ν' αυτοκτονήσει!

Λέει ψέμματα ότι φεύγει για την Μασσαλία και μπαίνει σ' ένα πλοίο που πήγαινε στην Τεργέστη. Οι μέρες του ταξιδιού του είναι μαρτυρικές. Ακουει, η του φαίνεται πως άκουει ύππτες κουβέντες. Νομίζει ότι κινδυνεύει η ζωή του πριν ο ίδιος κόψη, όπως είχε αποφασίσει, το νήμα της. Ανεβαίνει, τότε, στο καστρώμα, βάζει το πιστόλι μέσα στο στόμα του και πυροβολεί.

Να πως μας περιγράφει μόνος του ο Σηληιάδης την απόπειρα:

«Το πρωί της 29 'Ιανουαρίου 1821 προσεκήθη έρευνά από την πόλιν Αύλωνα (στο λιμάνι της είχε άρξει το πλοίο, κι' ετοιμαζόταν εκείνη την ημέρα να σηκώσει άγκυρα) και έψαλεν άγισμόν επί του καστρώματος. Τότε άφου ήσπασθην των άγιων Λειψάνων και τον Σταυρόν, άπεσύνθη, ύψωσα τους όφθαλμούς μου προς τον ούρανον, παρεκάλεσα τον Θεόν να μ' έλεησιν, και άνησα το πιστόλιον εις το στόμα μου. Αλλά η δια την παλαιότητα της πυρίτιδος, η δια το πιστόλιον την σμικρότητα, η δια το σιδηρόν την ποιότητα δεν έμεινα νεκρός. Όμως έπληγώθην επικινδύνως τραπήσας τον ούρανό μου. Όλοι οι έν τω πλοίω εξέστησαν δια τοούτο. ... Ετόλμησα την αυτοχειρίαν μου μη φαντασθείς ότι θα άποτύχω, αλλά έπίστευσα ότι δια της Θείας Προνοίας, προνοούσης υπέρ της άθωπότητός μου, εσώθην».

Έτσι έμεινε κάμποσο καιρό στον Αύλωνα τραυματισμένος στον ούρανό και άμα έγινε καλά έφυγε από κεί για την Τεργέστη. Από την Τεργέστη, με ένίσχυση των όμογενών, κατέβηκε στην 'Ελλάδα το Σεπτέμβριο του 1821.

Ο Σηληιάδης πάντα υπήρθε πιστός σε αξιώματα σημαντικά την πατρίδα του, Ωστόσο και η 'Αντιβασίλεια και οι 'Οθωνικές κυβερνήσεις τον άγνοήσανε. Έζησε έτσι με στερήσεις, φτωχός αλλά τίμιος, και πείνασαν τα παιδιά του.

Τους δυο τελευταίους τόμους του έργου του που περιγράφουν την Καποδιστριακή έποχή δεν μπόρεσε, όσο ζούσε, να τους εκδώσει.

Έμεινε πιστός σε δυο πράγματα: στην τιμιότητα και στο Καποδιστριακό, που τον κράτησε πρωθυπουργό από τα 1828 ως τα 1831.

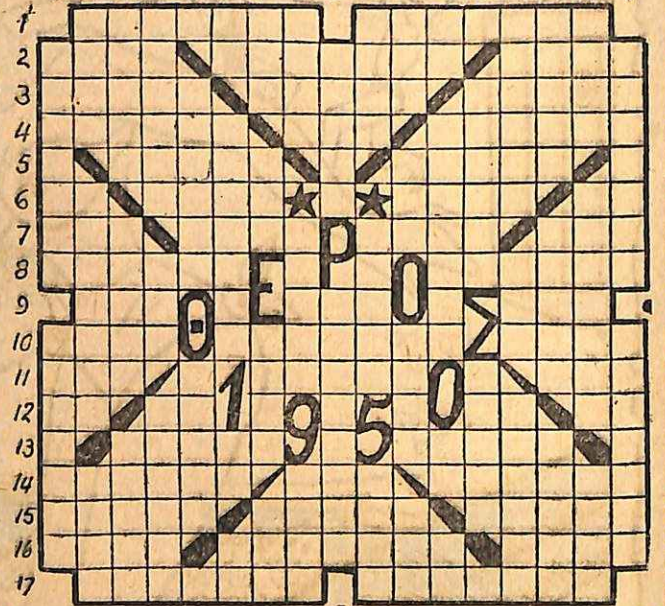
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 281

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Άκρατήριος της Πελοποννήσου. — Μέγας Ρώσος ποιητής.
- 2) Πρωτεργάτης της Γαλλικής 'Επαναστάσεως. — Στήριγμα οικοδομής (καθ.). — Γνωστό ταίρκο.
- 3) Μία κάθε άλλο παρά ήβικά. — Διοικητική περιφέρεια. — Νηματουργικό όργανο.
- 4) Άπαραίτητη άλλοτε σε όσους είχαν ρολόι της τσέπης. — Λέγε.

- 5) Κούνια (καθ.). — Χημικά προϊόντα προερχόμενα από την ένωση βωσών και οξέων.
- 6) Αιγυπτιακή θεότης. — Περιοχή μοναστηρίου. — Έτσι αποκαλούν οι Γάλλοι τους άντάρτες τους.
- 7) Άρχικα ιδρύματος. — Κτητική άνωτομία. — Αποτελεί θρεπτική τροφή. — Μισή «λεκάνη».
- 8) Άπαραίτητα σε μια όρχηστρα. — Χωρίς αξία και όχημα.
- 9) Στη χώρα αυτή βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέντρο. — Έποχή. — Τίτλος σε αφρικανική χώρα.
- 10) Δούλι του Άβρααμ. — Σκέπτομαι περσμένα πράγματα. — Περιφραζά.
- 11) Κατάφασις. — Άρπακτικό πηγά (δημ.). — Άνθος.
- 12) Πρόθεσις (άρκ.). — Άνεστραμμένο σχηματίζουν αντίθετο σύνθετο. — Πρόθεσις μπροστά σε φωνήν. — Κτητική άνωτομία. (πληθ.).
- 13) Υπόμνησις. — Ουράνιο φαινόμενο.
- 14) Άρρώστια των ούτων. — Άρχικα μέγας οργανισμού. — Δεν έχει ύψος.
- 15) Κι' αυτός δεν έχει ανάστημα. — Κουτιά. — Κάθε σελίδα μας έχει τουλάχιστον δυό, έδω μόνο μιά.
- 16) Περιφραζόμενος μαθηματικός της αρχαιότητας. — Παλαιά έπαρχία της Αυστρονγγαρίας με πρωτεύουσα τη Λεμεβέρη. — Αποτελούν τους μέγας του σματάς μας.
- 17) Άοριστολογία. — Όμοιος.

- 1) Άναφορική άνωτομία (πληθ.). — Χρονικό έπίρημα (δημ.). — Έταίρα της αρχαιότητας. — Η πρώτη άνωτομία της σειράς αυτής στο θηλυκό γένος.
- 12) Χοίρος. — Φωνάζω δυνατά. — Πρόθεσις. — Ποιότης εξαιρετική.
- 13) Όσπριο πολύ νόστιμο όταν είναι φρέσκο. — Το χρησιμοποιούν οι 'Ινδιάνοι στα φίλμ.
- 14) Κρυάνη το νερό. — Άρχαία θεά. — Το μικρό όνομα μεγάλου 'Ινδού ηγέτου.
- 15) Άρχαία πόλις της Σικελίας. — Περιφραζόμενος. — Κάνω κάτι να σταθώ όρθιο.
- 16) Πηγή νερού. — Άνιερος. — Χωρίς να εξαιρεθώ καμιά.
- 17) Δίνει ιδιαίτερη γεύσι στο κρασί (γεν. καθ.). — Κατοικεί στα άνάκτορα (γεν.).

ΣΠΥΡΟΣ ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ
Η λύσις του 280 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΒΕΜΒΕ — ΣΥΝΟΡΑ. 2) ΠΑΛΑ — ΑΥΘΙΩ — ΣΕΙΩ. 3) ΜΑΘΗΜΑ — ΠΛΑΣΜΑ. 4) ΑΡΜ — ΡΕΓΓΑ — ΙΟΝ. 5) ΚΑΙΩ — ΙΟΙ. — ΟΘΩ — ΠΟΣΑ. 6) ΔΑΚΝΩ. 7) ΟΣ — ΧΥΜΑ — ΣΗ — ΠΩ — ΕΚ. 8) ΣΙΤΙΩΝ — ΑΓΩ — ΡΟΔΑΛΗ. 9) ΕΠΙΧΡΙΩ. 10) ΣΥΧΝΟΙ — ΑΡΑ — ΕΓΚΑΤΑ. 11) ΚΑ — ΙΡΑΚ — ΑΣΙΑ — ΗΝ. 12) ΙΑΣΙΣ. 13) ΥΒΟΣ — ΚΚ. — ΔΩΝ — ΧΡΩΣ. 14) ΝΑΥΣ — ΝΥ — ΕΙΣ — ΕΤΙ. 15) ΑΜΥΡΑ — Α — ΔΕΙΣ. 16) ΣΟΦΗ — ΤΑΓΜΑ — ΗΤΙΣ. 17) ΣΗΤΟΣ — ΑΝΕΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ιταλός κυνικός που έρέταε πρωτογονισμέν. — Άνθος της έδοχής.
- 2) Το μικρό όνομα μεγάλης κατασκευής. — Άρχαία έλληνική πόλις και ποταμός της Σικελίας. — Άφαιρεται από το βάρος.
- 3) Ποδι (χλευαστ.). — Βρίσκοντα κοντά στο Θεό (πληθ. θηλ.). — Βασίλειος της Κρήτης.
- 4) Υπόαρκος, σφοδρά. — Ποταμός πολλά σε μια τράπεζα. — Ποταμός του Βελγίου.
- 5) Τοπικό έπίρημα. — Γλυκεία. — Βυζαντινή νότα. — Τα χρυσά μολοιούν κυρίως οι γυναίκες. — Νέα άνεστραμμένη. — Θα το βρήτε μόνο στο αέρα γεμ.
- 7) ... Μπλάττω: γνωστή στέρ. — Μεγάλος οργανισμός. — Υπάρχει μουσική και διπλωματική. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 8) Χρησιμοποιείται στα τηλεγράφημα. — Κοινώς λέγεται ζυγ. — Αίθρια.
- 9) 'Ήσυχια και άκίνητα ζώα. — Μονόρροφι (καθ.).
- 10) Πρόθεσις. — Πρέπει να τους στέβουμε. — Τα έν... μη έν δημψ.

Αθηναϊκά Εδίκαια

Έφεσις

Ο φίλος μας Μπακόπουλος, το φίνο το παιδί, προχθές στο δικαστήριο, με κάτι «έπειδη» και «διά ταύτα» μερικά για τη γνωστή άμάκα είκοσι χρόνια άρπαξε, ο άτυχής, φυλάκα.

Μα δεν εύχαριστήθηκε! Κι' εύθους κι' άγάλι - άγάλι, στο έφετειο προσέφυγε κι' άναίρεσι υποβάλλει, κατηγορών τους δικαστάς πως πήραν στραδών (νόμων) και στην άπόφασι έκαναν κατ'άχρησι των... (νόμων).

Γι' αυτό ζητά το δίκιο του άμέσως να το βρή. Και της ποινης του τάχιστα να γίνη κάποια μείωσι. Γιατί είνε η άπόφασι βαρεία και άυστηρη, κι' ίσως ζητήση άργότερα και κάποια... άποζημίωσι!

Άντιαλκοολικόν

Είς δόκτωρ, λέει, Τζέιμς Σμιθ, γιατρός 'Αμερικάνος, έδήλωσε πρό ήμερών, λίαν υπερίφανως, ότι του αλκοολισμού βρήκε τη θεραπεία, με μία νέα μέθοδο, σπουδαία, η οποία, έχει ως άποτέλεσμα — τί φάρμακο θρασύ! — σε ώρες είκοστέσσερις να κόβη το κρασί!

Έτσι μας λέει ο δόκτωρ Σμιθ. Μ' άς έρθη στην 'Αθήνα, άς δοκιμάση μια βραδυά λιγάκι τη ρετσίνα, που όταν δηλώσεις έκανε δεν θα την είχε ύπ' όψει, και τότε πλέον άς μας πη, αν θέλη να το κόψη! Μες στο ποτηρι θα πνιγί η τόση του σοφία και θα γινή στο «Θησαυρό» και... γελοιογραφία!

Ιά μεγάφωνα

Δόξα σοι, δόξα σοι ο Θεός! Αυτό άς πούμε μόνον. Έτέθη τέρμα στην παλιά πληγή των μεγάλων. Έσίγησαν οι τύραννοι των νεύρων και των ώτων, που μας έδασανίζανε με θόρυβον και κρότον.

Σωπάσαν τα ρεμπέτικα, οι ράσες και οι σάμπες οι άμάνεδες, οι συρτοί, οι πάμπες κι' οι κοράμπες που μας έκυνθούσαν άγρια και φοβερά και πελατεία έστειλαν συχνά στον Κατσαρά.

Ω! Κύριε Βρανόπουλε! Θερμά συγχαρητήρια. Ως λυτρωθέντες των δεινών αυτών εύχαριστήρια, όλοι σου άπευθύναμε, γιατί σε αγαπάμε. Κι' εικόνα θα σου στήσουμε και βά σε προσκυνάμε!

Άγριέματα

Πολλοί συμμοριόπληκτοι που στα χωριά τους γύριζαν, μετά από χρόνια δύσκολα, χρόνια δραματικά, με άπορία κι' έκπληξι μεγάλη παρατήρησαν ότι τα ζώα άγρίψαν εκεί τα οικιακά!

Γάτες, κασίκες και σκυλιά και πρόβατα και κόττες, τις σχέσεις με τον άνθρωπο εξέχασαν τις πρώτες, και τώρα σαν τον βλέπουνε φεύγουνε τρομαγμένα και από πέρα τον κυττούν με μάτια άγριέμενα!

Μα έγώ το βρίσκω φυσικόν έτούτο το φαινόμενον. Είδαν πολλά τα μάτια τους. Και όπως ήτο έπόμενον, άγρίψαν τα ζώα μας στη στάσι και στους τροπούς, με άλλα λόγια δηλαδή μοιάσαν με τους... (πούς)!

Διωγμός

Στα ζεύγη τα έρωτικά που εις τα πάρκα τρέπονται με βράδυα και κρυφομιλούν αλλά και παρεκτρέπονται,

εξάφνου εκηρύχθη διωγμός απ' την άστυνομία που φαίνεται τους έκανε πολύ γερά ζημία! Τα ζεύγη πανικοβλήθη εκόψαν την τσάρκα και για έφτα - όχτώ βραδύες έρήμωσαν τα πάρκα.

Το μέτρο έκρίθη άδικο. Και τώρα, έλευθέρως δηλούται ότι δύναται να έντρυφα ό έρωας στα πάρκα τα δημόσια που πάντοτε συχνάζει και στα παγκάκια κάθεται και κρυφαστενάζει! Κι' έτσι, όπως ήτο έπόμενον κι' αντίρρησης καμιά, ο Έρως κατετρόπωσε και την... Άστυνομία!

Άσάθεια

Πολιτική κατάστασης όλίγον άδεβία. Έτσι δείχνουν τα πράγματα τα τελευταία νέα που λένε ότι πιθανόν να έχουμε και κρίσι, με άλλα λόγια δηλαδή, καινούργιο ραβδίσι.

Αίτια, λέν, της κρίσεως είνε ο Σοφοκλής, που είν της κυβερνήσεως η δύστροπος η κλείς. Άρνείται στην κυβέρνησι να μη άυτοπροσώπως. Ο Παπανδρέου όργίζεται πολυποικιλοτρόπως και του Πλαστήρα - Τσουδερού πήγε άδικο ο κόπος.

Έτσι, καινούργιων εκλογών θα έχουμε χαμπάρια, για το άκατανοητο των άρχων καπρίσιο. Κι' έτσι θα δούμε γρήγορα στών δρόμων τα ντου (βάρια) ξανά τις φάτσες τις γνωστές, ξανά... «Σταυρό (στο Νίτσο)»!

Άποσυμφόρησις

Ξανά έπαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία. Μέτρα άποσυμφορήσεως για την κυκλοφορία. Να άραιώση δηλαδή της ρόδας η σωρεία, για νάνε κάπως άσφαλής και η πεζοπορεία.

Κάθε ειδικός κι' άρμόδιος λέει τη δική του γνώμη. Λέν όλοι πράγματα πολλά που δυστυχώς δεν γίνονται.

Γιατί είν στενοί κι' άνεπαρκείς των 'Αθηνών οι δρόμοι και τ' αυτοκίνητα διαρκώς αύξάνουν και πληθύνονται.

Όμως άς μη παιδεύονται τη λύσι για να βρούνε. Μια λύσι μόνο άπόμεινε σοφή κι' όχι χαζή. Να γίνη καταμετρήσιμος. Και να κυκλοφορούνε μια μέρα τ' αυτοκίνητα και μια όι πεζοί!

Μαθητική δρᾶσις

Η έβδομάς που πέρασε ήτο σημαντική. Σπουδαία σημειώθηκε δρᾶσις μαθητική, που δείχνει πως η σύγχρονη χρυσή μας νεολαία εν γένει αναπτύσσεται πολύ - πολύ σπουδαία.

1ον

Είς μαθητής σεμνότατος που όμοιος δεν υπάρχει, μια έπιστολή άπέστειλε σε κάποιον λυκειάρχη και λίρες πεντεκαίδεκα ζητούσε να του δώση, άλλες, τον ήπειλησε ότι θα τον σκοτώση! Όμως αυτόν τον νεαρόν — των μαθητών το φίλο — τον έτοιμήσαν μια χαρά εύθους κι' επ' αυτόφωρω. Κι' όπως ήτο έπόμενον στη φυλακή εκλείστη και του έγράψαν στο χαρτί: «Διαγωγή άρίστη»!

2ον

Τρεις μαθητάι δε έτεροι, που είχανε προμευρες διότι στα μαθήματα ήσαν πολύ κουμπούρες, εις τη Γλυφάδα άρπάξανε μια βάρκα, την «Υδώνη» και, στο γαλάζιο πέλαγος έξανοιχθήκαν μόνοι, να πάν σε μέρη άγνωστα, σε μακρινές εκτάσεις, διότι ν' άποφύγουνε θέλαν της εξετάσεως! Μα ν' άπομακρυνθούν πολύ καθόλου δεν προφτάσανε. Μόλις έκάνανε πανιά το μπουσούλα έχασανε. Κι' έτσι στάς εξέτασεις των που κατ' αυτάς θα είν άσφαλές και βέβαιον πως θα τα... θα αλασ- (σώσουν)!

3ον

Έξ έλλου δυο μαθητρίνες, πολύ καλές και φίνες εις τους καιρούς μας τους πεζούς και τους ύλιν- (ιστικούς),

έπήρανε η κάθε μια δεκαοχτώ άσπρίνες, για λόγους λίαν τρυφερούς και αίσθηματικούς. Αυτές οι δυο το ξέρανε καλά το μαθημα τους, πλην όμως άπερρίφθησαν εις τα... αίσθηματά τους. Κι' οι νεαροί που άγάπησαν με έρωτα μυστήριο, τους είχαν δώσει φαίνεται, οι σκληροί... άπολυ- (τήριο)!

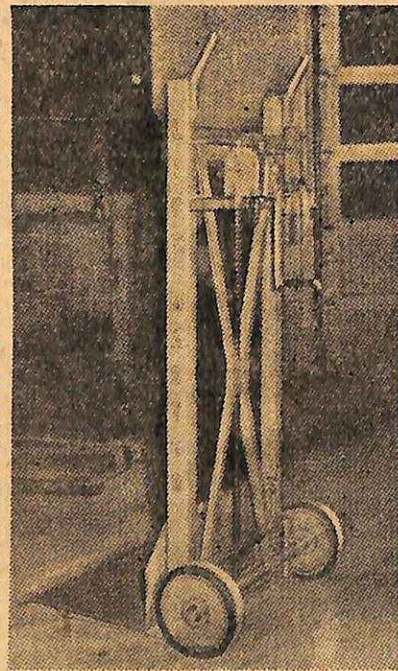
Αυτά τα νέα διάβασα και είπα σαν τα είδα: — Ζήτη η νεολαία μας, του Έθνους η έλπίδα!...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ραζή. Παρακαλώ ν' ανταποδοστέ τις σήμερας σας
 τους χαιρετικούς που μου στέλνε. Π. α. ν. γ. ι. ω.
 τ-η ν. Ξ. α. ν. ν. δ. η. ν. Χαρτούς: Τόσο γρήγο-
 ρα μὲν ξεχάσατε λοιπόν; Σας έστειλα δύο γραμ-
 ματά, αλλά ακόμη δεν μου ἀπάντησατε. Γιατί;
 Α. π. Σ. α. ρ. ρ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Καναβά: Σας έ-
 γραφα και περιμένα. Για το φίλο σας Jerry Dun-
 can, συγκέντρωσα αρκετά στοιχεία που θα συμπλη-
 ρωθούν μὲ τὰ δικά σας. Ο Duncan έπεσε μὲ ἀνε-
 ξίτητο στο μαζι πλοία του Ταυτότου στις 11
 Μαΐου 1943 κι έβρισε στην Έλλάδα κάπου δύο
 μήνες. Για τὰ καλά σας λόγια και την ἀγάπη σας,
 ευχαριστώ. Ν. Χ. ο. ρ. α. τ. ζ. η. ν. Πιτουρούγκι:
 Σας έγραφα και περιμένα τὴν «Φωνή τῆς Κ.Ε.Π.Α.»
 και συμπληρωματικὴς πληροφορίας γιὰ τὸν ἀείνων
 συμπατριώτη σας Χριστόφορο Λιτό. Ἀπὸ τὰ
 δικά μου ἀρβρα είσαστε εὐχεστέρως να συγκυριάζε-
 στε ὅσες πληροφορίες σας ἐνδιαφέρουν. Κ. υ. ρ. ι. α.
 κ. ο. υ. Σ. Χ. α. τ. ζ. η. κ. υ. ρ. ι. α. κ. ο. υ., ὑπαλλήλου
 Διοικήσεως, Παφού, Κύπρου: Ἐγώ τι τόσο ἀγο-
 ράστει, ἀγαπητέ κύριε; Σας έγραφα δύο γραμμα-
 τὰ, αλλά δεν έλαβα ἀπάντησιν σας. Θε ήθελα πά-
 ρα να μου στέλνατε τις συμπληρωματικὴς
 πληροφορίες που έχετε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς κ.
 Σμιθ και γιὰ τὴ δική σας. Σας ευχαριστῶ πάντως
 γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Β. ε. ν. ι. α. μ. Λ. α. υ. ρ. α. γ.
 α. ν. Ν. Υ.: Χαιρόμαι πού οἱ «Κατάσκοποι» σας
 δίνουν τόσο χαρά, όταν τους διαβάζετε. Λέτε πως
 ὁ πόλεμος σας ἔρχεται στὴν Ἀμερική και δὲν μπο-
 ρέσατε να προσφέρτε τίποτε στὴν Έλλάδα. Ἀ-
 φοῦ όμως πολέμησατε ὁ Ἀμερικανὸς στρατιώτης
 τῆς Μπουρμπά και στὸ Γκουαντακανάλ, εἰνε το ἴ-
 οιο. Ο ἔχρος θοῦ κοινός, εἴτε στὴν Έλλάδα θρι-
 σκοσταν, εἴτε στὴν Ἱταλία. Γιὰ τὴν ἀγάπη σας,
 χίλια ευχαριστῶ. Μ. α. ρ. η. η. ν. Π. η. α. λ. ε. ν. ι.
 νου, Σικάγο: Δὲν θέλω να μου στείλετε ἀπολύτως
 τίποτε ἀπ' τὴν πόλιν τὸν «ἐγκύκλιον», ὅπως μου
 γράφατε. Τὰ βιβλία σας, οἱ ἐφημερίδες σας και τὰ
 περιοδικά σας, έρχονται τακτικά στὴν Έλλάδα κι
 ἐπομένως ἂν ἀπὸ μέρους σας ἀποσταλῇ τους στὸ
 «Θεσσαυρὸ» και σὲ μένα θα εἰνε μάλλον περὶ τι-
 μόν. Πάντως σὰς ευχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας
 και γιὰ τὴν ευγενική σας χειρονομία. Οἱ «Κατά-
 σκοποι» θα ἐκδοθῶν σὲ βιβλίο, μόλις τελειωθῇ ἡ
 δημοσίευσίς τους. Κ. ω. σ. τ. α. ν. Π. α. π. α. κ. ω. σ.
 τ. α. ν. τ. ι. ν. ο. υ., Θεολογία: Μην ἀμφισβallest.
 Ο Κ17 τῆς «Μπουμπουλίνας» εἰνε πολὺ γνωστὸ
 μὸν πρόσωπο. Τόσο γνωστὸ μὸν σὰν να εἰμαι ἑγὼ
 ὁ ἴδιος. Μπορεῖτε να γραφετε σὲ μένα ὅτι θέλετε
 κι ἑγὼ θα τοῦ το μεταβιβάσω. Δυστυχῶς τῆς διευ-
 θυσι τοῦ δὲν μπορῶ να σας τὴ γράψω. Λ. ε. ω. ν. γ.
 δ. α. ν. Α. ὕ. γ. ε. ρ. ι. ν. ο. ν., Κυνουρία: Οἱ τρεῖς Ἀγ-
 γλοι πού ἀναφέρτε στὸ γράμμα σας φιλοξενήθηκαν
 στὸ μοναστήρι πού Ἀγίου Ανδρέα, στὸ Ἀστρος.
 Εἰσάσατε τόσο κοντὰ πού μπορεῖτε να ζητήσατε πλη-
 ροφίες ἀπ' τοὺς καλοήθους. Γιὰ τὰ καλά σας
 λόγια, ευχαριστῶ. Μ. ι. χ. α. λ. η. Π. α. π. α. δ. ο. π. ο. υ.
 λ. ο. Κ.Ε.Ν.Π. Σ.Τ.Γ. 907: Αυτοῦμαι πάρα πολ-
 λὸ πού ήρθατε στὸ γραφεῖο μας και δὲ μὲ ήρνηκα-
 ν. Οἱ μέρες όμως πού έχω καθορίσει γιὰ νὰ μὲ ήρι-
 σκουν οἱ φίλοι μου εἰνε Δευτέρα, Τετάρτη, Σάβ-
 βατο 12—2. Ἐλπίζω ν' ἀπολυθῇτε γρήγορα ἀπὸ
 τὸ στρατό, ὅπως μου γράφατε, και τότε πια ὁ και-

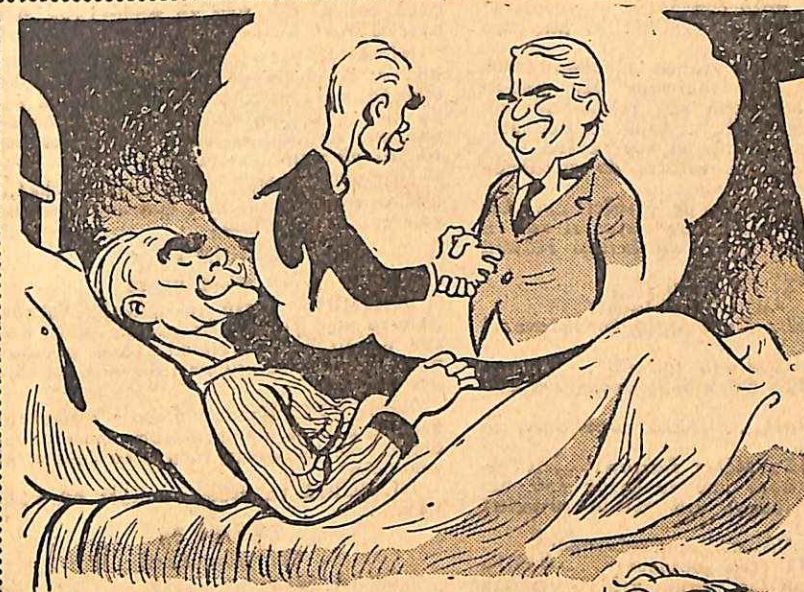

ΚΑΡΟΤΣΙ ΜΕ ΑΝΥΨΩΤΗΡΑ

Αυτό το χειρισμένο καροτσάκι, δεν εινε σαν τα συνηθισμένα που χρησιμοποιούν ως σήμερα οι άχθοφόροι. Έχει ένα ειδικό σύστημα που σηκώνει το φορτίο ως το ύψος του ατοκινητήου, έπάνω στο όποιο πρόκειται να φορωθώ και κοστίζει το διπλάσιο απ' τα κοινά καροτσάκια.

ρὸς δὲν δικὸς μας. Ἄ β ρ α ῶ μ . Μ π ε ν σ ὶ ν ,
Θεσλίκη: Γιά τὸν Ἰσραηλῆτι δὲν ἔχει καμμία
προκατάληψη. Δὲν γράφω, γιατί δὲν πρὲς ἀκόμη ὁ
καιρὸς τους. Πάντως πρέπει νὰ ζήτησι τίς ἐξ ἡ-
τοίμα πολλά κεφάλαια γι' αὐτοὺς, ποὺ θ' ἀποτελέ-
σουν ξεχωριστὸ τόμο μέσα στοὺς «Κατοσκοποὺς»
ὅταν θὰ κυκλοφοροῦν στὸ βιβλίον. Ἀλλὰ καὶ στὸ
«Θεσφαῖρ» θὰ δημοσιεύω μερικὰ. Οἱ Ἰσραηλῆτις
ὑπάρχουν πάντοτε φίλοι μας καὶ ἀληθινὸν Ἕλληνας
ποῦ πολεμοῦσαν μαζί μας στ' Ἀλβανία βῆνα καὶ
στὶς πολιτείες στὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς. Στὸ
σπίτι μου εἶχα κρυμμένον ἕνα Ἐβραϊστὸν ἀπ' τὴν
Βεσσαλονίκη, τὸ Βιτάλ Ἀντζέλ, καὶ θαύμασα πολ-
λὰς φορὲς τὸ θάρρος του καὶ τὴν τιμιότητα του.
Γιὰτὶ λοιπὸν νῶχα προκατάληψη; Ἰ σ ρ α η λ ῖ τ
η ν , Θεσλίκη: Ἡ ἀπάντησί μου στὸν κ.
Αβραὰμ Μπενσὸν, εἶνε καὶ γιὰ σὰς καὶ γιὰ ὅλους
τούς φίλους μου Ἰσραηλῆτις. Γιὰ τὰ ἔθρια σας λό-
για, ευχαριστῶ. Ἰ ω ἄ ν ν η ν . Κ α ρ υ σ τ ῆ
ν ὦ ν , Πιερβέζαν: Νὰ μοῦ γράψετε, ὅτι θέλετε.
ἐγὼ ἐνδιαφέρω τὸ θέμα, ἀν εἶνε ὅπως τὰ λέτε. Γιὰ
τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας τὴν δι-
εύθυνσι τοῦ «Θεσφαῖρου». Ἀλλ' ὅσο ξέρω τουλαχί-
στον τὸ περιοδικὸ μας δὲν δημοσιεύει ἀνταποκρί-
σεις. Γιὰ τὴν ἀγάπὴ σας, ευχαριστῶ. Χ ρ ὶ σ τ ῖ ν
α μ . Γ ι α ν ν ὸ κ ο υ , Ἐνταῦθα: Οἱ Γερ-
μανοὶ ἐκτελοῦσαν καὶ Γερμανούς. Ὅπως εἶνε γνω-
στὸν, στὸ νεκροτάφειον Ν. Κοκκιναῖς, υπάρχουν ἐ-
κατὸν δώδεκα τάφοι ποὺ κλείνουν ἰσραήλινους συμ-
πατριώτας. Τους θεωροῦσαν πρὸς τοὺς, ἐπειδὴ
συμπεριεστέθηκαν μετ' αὐτοὺς Συμμάχους. Ἀλλὰ δὲν ἦ-
σαν πρὸς τοὺς. Ἦσαν ἀπλῶς ἀντιχιταϊστικοί. Γ ε ρ μ
α ν ο κ ρ α τ ο ῦ μ ε ν ο ν , Ἐνταῦθα: Εἶνε μιὰ
ψυχολογικὴ κατάσταση ποὺ σὰς ἔμεινε ἀπ' τὴν ἑ-
ποχὴ τῆς Κατοχῆς. Ὅς σὰς πέρασ' ὅμως μετὰ τὸν
καιρὸν, νὰ εἴσαστε βέβαιοι. Δὲν εἶμαι γιὰτὸς γιὰ
νὰ σὰς πῶ τί πρέπει νὰ κάνετε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται
πὺς πρέπει νὰ ἐπιβλέπητε στὸν ἑαυτὸ σας.
Καὶ μπορᾶ νὰ σὰς τὸ διαβεβαιώσω. Οἱ... Γερμα-
νοὶ δὲν πρόκειται πιά νὰ ξαναφύγουν ποτὲ στὴν
Ἑλλάδα! Οὔτε καὶ ποθενᾶ ἄλλου. Μειντε ἴσχυ-
ρος. Γερασίμου Μαρκάτου, Κεραλλήν-
ος: Γιὰ τοὺς... ἱπταμένους δίκους, καλὰ θὰ κά-
νετε νὰ ρυθίσετε τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Μεξικού,
ποὺ παρακολουθεῖ ἀγρυπνὰ τὸ πέρασμά τους! Γιὰ
τὰ καλὰ σας αἰσθήματα, ἡ διεύθυνσι τοῦ «Θεσφα-
ῖρου» σὰς ευχαριστοῖ. Χ ρ ῆ σ τ ο ν Δ α π ε ρ γ ὸ
λ α ν . Λευκάδης: Ὅταν μοῦ στείλετε συμπληρωματικὰ
στοιχεῖα γιὰ τὸν Ν. Ν. Δὲν μπορᾶ νὰ γραφῶ τί-
ποτε δὲν βεβαιώσῃ πράττει γιὰ τὴν ὑπαρξί του.
Στὴν ἑμ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὰ καὶ τοὺς δυο τοὺς
γνωρίζω πολὺ καλά. Ἐπομένως ὁ δικὸς σας μὺς
φαίνεται λιγισκί... ὑποπτικῶς! Ρ ῖ τ α ν Τ σ α ο ῦ
σ η , Ἐνταῦθα: Ἡ ἐκπορῆ! Ἀντίστασι, ὅπως μοῦ
γράφετε, ἔκανε κ' ἡ ἀντὶ τῆς δουλειᾶς τῆς καὶ μαλ-
τὰ καλὴ δουλειά. Ἡ ἀντίστασι τοῦ Ἑλληνικοῦ
Λαοῦ, ἡ «δωδεκὴ» ἵπταν ἄλλο πράγμα. Ἐνα «πρῶ-
τακούστο» θαῦμα, ὅπως ἀναφέρει τὸ Τσάρλιτ
στ' «Απομνημονεύματα» του. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν
ὑπερίσμον κριτήριον οὔτε γιὰ τὴν μίαν, οὔτε γιὰ τὴν
ἄλλη. Θάνατι ποὺ τὴν ἔκαναν Ἕλληνας. Ὅ λ γ α
Κ α λ α μ ῖ ω τ ο ν , Ἐνταῦθα: Στὸν κ. Γιαννᾶτο
παράδωκα τὸ γράμμα σας. Νὰ μοῦ γράψετε τὴν δι-
εύθυνσιν σας ἢ νὰ ποτὶ πιστοκεφθετὸ στὸ σπίτι του.
Ἐμμ. Μπενεάκη 40. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ευ-
χαριστῶ. Οἱ «Κατοσκοποὶ» θὰ κυκλοφοροῦν στὸ
βιβλίον μόλις τελειώσῃ ἡ δημοσίευσίς τους στὸ
«Θεσφαῖρ». Μ ῖ χ α λ ῆ η ν Β ῖ κ ῆ λ ῖ ν , Κρή-
την: Δὲν ἔλαβε κανένα τέτοιο γράμμα καὶ ποτὶ
πρέπει νὰ ἔχετε παράπονον μαζί μου. Κάνω ἐν-
τιμὸν γιὰ νὰ ευχοριστήσω τοὺς πολυτιμὰς φί-
λους μας. Ἡ φωτογραφία τοῦ πέρασιν σας καὶ
τὸ ἱστορικὸ ποῦ, βρίσκονταὶ στὰ χεῖρά μου. Ν. Δ.,
ἀστυφύλακα Τροχιάς: Σὰς εἶνα ἀπάντησι
γιὰ τὸ ζήτημά σας στὸ ὑπ' ἀριθ. 582 τέυχος τοῦ
«Θεσφαῖρου». Καλλιτέρη δῶμα νὰ πέραστέ ἀπ' τὰ
γράφεα μας γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ὅτ' ὀκνὰ.
Ἐγὼ γράφω γιὰ πολλοὺς συνανδέρφους σας. Για-
τὶ νὰ μὴ γράφω καὶ γιὰ σὰς; Ὁ εὐ φ ῖ λ ο ν
Β α β α κ ῆ α ν καὶ Κ ὠ σ τ ῖ ν Ἀ λ ῆ ῖ ἄ
δ η ν : Ευχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐ λ ῆ η ν
Ἀ ν δ ρ ῖ ο κ π ο ὺ λ ο ν , Ἀδριας: Ἐξαιρε-
τικὴ συγκινητικὴ τὸ γράμμα σας. Δὲν ξέρω πῶς
ποῖον τρόπο νὰ σὰς ευχοριστήσω. Ὅ γ ρ α φ ῶ
συμπληρωματικὰ γιὰ σὰς, ἀλλὰ ὅλῳ μερικὰ συμ-
πληρωματικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ σύντομό σας Μ. Κ.
Μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλετε τὸ ἱστορικὸ ποῦ καὶ
μιὰ φωτογραφία του; Εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ ἔχετε.
Ευχαριστῶ καὶ παλὶ. Κ ὠ ν σ τ ῖ ν ὶ ν
Λ ῖ ν ὸ ρ ὶ ο ν , Εὐθείαν: Μ' ἐνδιαφέρουν ὅλοι
οἱ ἐργαστικὸν στὴν Κατοχή. Τὸ γράμμα σας
γιὰ τὸν κ. Γιαννᾶτο θὰ τὸ παραδώσω στὰ χεῖρά
του. Δὲν πρόκειται νὰ χαθῇ. Ἡ διεύθυνσι τοῦ
ἔινε: Ἐμμ. Μπενεάκη 40, Ἀθήνα. Ἰ λ ῆ κ ῖ ο ν
Μ π ο ν η ν , Ἐνταῦθα: Καποὶ λῶδός θὰ συμ-
βαίνει. Ὅ γ ρ α φ ῶ ευχαριστῶς, ἀν μοῦ στείλετε τὰ
στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρει στὸ γράμμα σας. Ἐχουν
ἐνδιαφέρον κ' εἶνε ἀμάρτια νὰ πᾶνε χαμένα. Περι-
μένω κ' ἡ ευχαριστία. Ἰ ω ἄ ν ν η ν Β λ α β ῖ α
ν ὦ ν , Ἐνταῦθα: Ἀν μοῦ τὸ βεβαιώσετε ἔγγρα-
φως, τότε θὰ πῶ πὺς ἔχετε δικη. Μὰ ἔρω πῶς
αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιατί ὁ Α. Ν. εἶνε ἐν-
ανῶς Ἕλληνας καὶ ἀληθινὸς πατριώτης. Δ. Δ.
Π., Γύθειον: Γιὰ τὸ λογάδι Πάνο Κατασάρη ἔχω
ἀρκετὰ στοιχεῖα καὶ θὰ σὰς τὰ στείλω ευχαρι-
στῶς. Γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι νὰ γράψω κ' ὁ
συμπληρῶς σας φαρμακοποιὸς κ. Κώστας Λυμ-
πέρης. Τὸ ἔσπελα, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπάντησε. Γρά-
φετε μοῦ τὴν διεύθυνσιν σας κ' εἶμαι στὴ διαθεσί-
α σας. Γιὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια ευχαριστῶ,
ἀν κπὶ τὰ βλακικὰ υπερβολικὰ,

I. B. I.

Στην άκμή του είνε τώρα, φυσικά τὸ καλοκαίρι
ψηνέται κανεὶς τὴ νύχτα, καίγεται τὸ μεσημέρι!
Κ' ὅσοι κάποιαν άσχολία, ἔχουν λίαν σοβαρὴ
ὅλοι ἀνήσυχια κοιμούνται... Τί ἀπαίσιοι καιροί!...
Ἔτσι κ' οἱ πολιτικοὶ μας, δὲν μποροῦν νὰ κλείσουν (μάτι,
συνεχῶς στριφογυρίζουν ὅλη νύχτα στὸ κρεβάτι
κ' ὅσοι ασκοῦν τὴν ἐξουσία κ' ὅσοι ἐμείναν ἐκτός
αὐτῆς, ἀπὸ τὴν ὥρην ὅλα «θερινὴ νύκτος»!

‘Ο Πλαστήρας βλέπει κάλμα σ’ όλες τις ανωμαλίες
κι’ ὅτι πραγματοποιούνται όλες οἱ ἐπαγγελίες!
Στὸ γραφεῖο του εἶναι, λέει, κι’ ὁ καθένas τὸν συγ-
κι’ ὁ Τσαλδάρης λέει «εὖγε» καὶ τοῦ δίνει καὶ τὸ
(χαίρει!)
(χέρι!)
Φοβερά συγκινημένοι τὸν ὕμνον ἐχθροὶ καὶ φίλοι,
ἀπ’ τὸ Σβῶλο τὸν Ἀλέκο μέχρι τὸν Τουρκοβασίλη,
στὰ αἰσθητά τῶν πάντων γίνεται μεταστροφή
κι’ ἡ Βουλὴ, «ἐμπιστοσύνη» τοῦ παρεῖχε παμπφή!
Μταίνει στὴ Βουλὴ ὁ Νίκος, τὸν χειροκροτοῦν ὅλοι
— παλαμῖα καὶ Ἀμανιάδης, παλαμῖα καὶ ὁ Σβῶ-
— λει.

δουλος τώρα ο Πλαστήρας, γενικώς τους έχει φίλους, γιατί έδωσε αύξησης τρανταχτές στους υπαλλήλους γιατί μείωσε τους φόρους κι όλοι ζούνε δίκως ευνοισμένοι στην Ελλάδα του Πλαστήρα, μιά ζωή παραδεισένια! Μα ό στρατηγός θυπνέται, με μείδισμα πικρόν, γιατί σκέπτεται πως έγινε... όνειρο προς τό παρόν!

Ο Γιωργάκης Παπανδρέου, όνειρο μεγάλο βλέπει
ότι εκλογές και πάλι να προκηρυχθούν πρέπει!
"Όλοι, λείει, του φωνάζουν: «Μπρός, μεγάλε αρ-
(χνη)
κί' έτσι έντός... δευτερολέπτο, προκηρύσσοντ' έκλο-
(γαι)
κί' άνεβαίνει στα μπαλκόνια και άρχίζει να μιλάει
με τη γλώσσα του που όντας σάν το χείμαρο κυλάει.
Πότε μιλάει στο βατόρι, πότε πάει μ' αεροπλάνο
γιατί έλπίζει να πετύχθι καμιά έδρα παραπάνω
και φωνάζει πώς του Κέντρον ήλθε άδοξο το τέλος
γιατί στην Κυβέρνησή του δεν έμπηκε ο Βενιζέλος.
—Τώρα, λείει, όλοι πρέπει νάσαστε δικοί μου φίλοι!
Και χαϊδεύει το μαλλί του και τινάζει το μαυητή.
κί' έξυμνει μετροφορώως τα πολλά του τὰ προσόντα
κί' ο Λαός του δίνει, λείει... έδρες έκατόν ούδοντα!
Είνε τώρα «Κυβερνήτης» δυνατός και φοβερός,
στη Βουλή του πλησιάζουν οι Πλαστήρας - Τσουδερός
κάτι θέλουν να του πούνε, μα τινάζει τα μαλλιά
και τούς λέει όλο ύφος: «... κί' έχω δουλειά!

«Έτσι, μόνος «Κυβερνήτης» ο Γιωργάκης Παπανδρέου εφαρμόζει απροσκόπτως και το Κράτος του Δικαίου κι' όλα πια κυλούν ωραία και κανένας δεν πεινάει, ευτυχάνει!»

★
Σοφοκλής ὁ Βενιζέλος. Βλέπει ὄνειρο κι' ἐκείνος :
Ὅλοι ἀνακατεμμένοι : Παπαντρέου, Νίκος, Ντίνος,
Τσουδερός καὶ Μανιάδης, εἶνε μέσα στὴ Βουλὴ
καὶ φωνάζουν καὶ τσιρίζουν καὶ τσακύνονται πολὺ.
Τοῦ φωνάζει ὁ Πλαστήρας :
Εἰς τὸ κόμμα σου ἀκουμπῶ!

109510A
ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ...

καὶ ὁ Ζώρζ τοῦ λέει «ἔμπα!», κι' ἀπαντάει :
— Λέν θὰ μπῶ!

Καὶ μαλώνουνε καὶ πάλι, καὶ τσακώνονται πολὺ
κι' ἔτσι πιά μὲ τοὺς καυγάδες διαλύετ' ἡ Βουλὴ!
Καὶ στὶς ἐκλογὰς τὶς νέες, νὰ κι' ἐπικρατοῦν στὸ

κι' ἔχουμε πλειοψηφία ἢ Ἐπὲκ κι' ὁ Βενιζέλος
καὶ ὁ Σοφοκλῆς φωνάζει στοῦ Σταθμοῦ μας τὸν
(πομπό :

— Τώρα, δίχως Παπανδρέου, στην κυβέρνηση θα (μπω!)

Μα ξυπνάει και προτιμάει ν'αν' άπλως στην εξουσία
 άπ' τὸ νάχη μοιρασμένη... καὶ τὴν ἀντιπροεδρεία!

Ὁ Τσαλδάρης! Τ' ὄνειρό του εἶνε ὀλόγλυκο καὶ
(πλάνο)

Ταξειδεύει, λέει, πάλι, συνεχῶς μ' ἀεροπλάνο!
Ἡ Κυβέρνησι ἔχει πᾶσαι, αἰφνιδίως κατ' αὐτὰς
καὶ αὐτὸς ποὺ διαθέτει καὶ ἐξήντα βουλευτὰς

ἐξοχημάστει τῇ νεᾷ
 μέ τοι Σοφοκλῇ, βεβαίως, ὑποστήριξι γενναία.
 Τοῦδ' ὡσαν ἀκόμα ψῆφος κ' ἄλλοι παλαιοὶ τὸν φίλον
 ἀπ' τὸν Κῶστα Μανιαδάκι μέχρι τὸν Τουρκοβασίλιν
 κ' ἔχει τὴν πλειοψηφίαν παλὶ τώρα «αἰωνίως»
 καὶ τοῦ ποῦρου τοῦ καπνίζει, συνεχὲς κ' ἀρεμινάων.
 Κάθε νόμο τοῦ Πλαστήρα, ἐπειγόντως τὸν ἀλλάζει
 καὶ τὸ Σαμουὴλ ἀμέσως με δῆταγμα τὸν βγάζει
 Εἶνε παλὶ αὐτὸς τὸ Κράτος κ' ὅτι, θελεῖ τοῦ περναεῖ
 ἀλλὰ νά, πάνω στὴ γλύκα... ἔνας κώνωψ τὸν ξυπνάει!
 Κι' ἔτσι ἀγούρουξυπνιμένος, σκέπτεται πικρὰ πολὺ
 κ' ἀγρυπνῶν τρεῖς ὧρες μένει με τὸ μάτι τὸν γαρίδα
 (Λένε, ὅτι τ' οὐνερο τοῦ... τῶραπαρὰ τοῦ Σοφοκλῇ
 ἴσως με κρυφὸν ἐλπῖδα!).

"Αχ! ὁ ὕπνος! "Αχ! ὁ ὕπνος! Εἶνε μάγος κ' εἶνε
(πλάνος!

“Ονειρο μεγάλο είδε και ὁ καυμένος Χατζηπάνος.
Εἶδε, λέει, πὺς συνηλθε ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκείνη
ὅπου ἡ ἀποφασὶς τῆς πάντας θὰ τὸν συνεκίνει,
κι’ ὁμοφώνως εἶπε ὅτι, δι’ ἐγγράφων ἐπὶσημῶν
ἀπεδείχθη εὐσεβείᾳ ἡ δουλίτσα τῶν καυσιμῶν!
Ἐυεργετήσε το Κράτος! Καὶ νὰ τάχῃ γιὰ καμὲρ
ἄποιος εἶνε τὴν ἰδέα καὶ παρόσημο νὰ πάρῃ!

καὶ τὸν τέως ὑπουργό της χειροκρότησ' ἡ Βουλὴ
καὶ ἀπάνω πιά στὴν ὥρα

«Ονειρο θαρρώ πώς είδε κι ο Μανώλης Τσουδερός Βαδίζει στο δρόμο, λέει, σκεπτικός και σοβαρός και για τα οικονομικά μας, του έρχοταν να κλάι»

— Μὴν ἀνησυχῆς, Μανώλη, κι' ὅσα θέλεις θὰ σοι
(δῶσω

Τὰ κρασιὰ καὶ τὰ καπνὰ σου, τ' ἀγοράζω ὅσο - ὅσο
Τὴ Βοήθεια — προσέξτε, μὴν τὸ πῆτε σὲ κανένα —
Θὰ τὴν παρατείνω τώρα μέχρι τὸ Ἐξήντα ἓνα

Θα σου δίνω κι' άλλα τόσα, ξέτρα κάθε νέο έτος
Τὸν Προϋπολογισμό σου; Οὐτ' αὐτὸν θὰ παραλείψω
ἐπαρκῶς νὰ στὸν καλύψω!

Γεία σου φίλτατε, Μανώλη!...
Ταῦτα εἶπε Χάρρυ Τρούμαν, σθεναρῶς καὶ ζωηρῶς
καὶ... ἐξύπνησ' ὁ καυμένος ὁ Μανώλης Τσουδερός

Κι' εἶπ' ἀγούροξυπνημένοι : — Ἄς κυττάξουμε καμμία
... πιό σκληρὰν οἰκονομία!

“Ονειρά οί πάντες είδαν.” Αφθονα τὰ ὄνειρα!
“Ονειρά πολύ ἄθωα κι’ ὄνειρα... παμπρόνηρα!”
“Ονειρά σάν ἐφιόλτες που τοὺς φέραν διαθυμίσαι

κι' άλλα ποὺ ἐπικαλέσει... μίᾳ κρυφῇ ἐπιθυμίᾳ.
'Απ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα, λίγο ἂν τροποποιηθοῦν,
κἄνα - δυό... ἴσως μπορούνε, νὰ πραγματοποιηθοῦν

Καποτε αυτό που είδες κάποια νύχτα θερινή
σου τὸ ζωντανεύει μία... νύχτα φθινοπωρινή

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΞΥΠΝΗΣΑΝΕ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΟΥΛΑ: Νεαρούλα, πεταχούλα, τσαχπινούλα και γλυκούλα για να όμοιοκαταλήξη με πλούσιες ρίμες το χαϊδευτικό της όνομα. ΜΠΕΜΠΗΣ: Νεαρός, πεταχτός, τσαχπίνης, όμορφος και γλυκός. ΝΙΝΑ: Τσαχπινά!... Μπορούσαμε να την πούμε «Ρούλα» για ν' αρχίσουμε τα «μικρούλα», «νεαρούλα» κ.λ.π. αλλά θα ήταν ού! αυτά μία απλή φραστική... σα-χλαμορούλα! Ο άναγνώστης θα καταλάβει τα υπόλοιπα προσόντα! Τ' άλλα πρόσωπα, φυσικά, βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα νυκτερινό κέντρο)

ΜΠΕΜΠΗΣ (άναφοκοκκινισμένος): Φοβερός χορός αυτή η σάμα!... (Σκουπίζει τον ιδρώτα του μ' όση μπορεί κομψή κι επιτηδευμένη αφέλεια). Κούλα, χορεύουμε; ΚΟΥΛΑ:... Κάτσε λίγο να ξεκουρασ- τής.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Όχι δά! Δεν έσκαβα! Χό- ρευ~! (Σηκώνονται).

ΝΙΝΑ (γελώντας): Μην άργήσετε πολύ γιατί... έχω σειρά στον καβαλλέρο!...

ΚΟΥΛΑ (πιδνώντας το Μπέμπε για ν' αρχίσουν το χορό): Πολύ έγωίστρια εί- σαι!... Τώρα... το «ταξι» τ'όχω έγω!...

ΜΠΕΜΠΗΣ (μόλις άπομακρυνθούν): «Η- βελα να πιώ δυό ποτήρια για να πάω θάρρος να σοβ πώ κάτι!...

ΚΟΥΛΑ: Μου το είπες!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: Τί σου είπα;

ΚΟΥΛΑ: Αυτό που ήθελες!... Μην προχωρήσεις γιατί κινδυνεύεις να γίνης σαχλός!... Άύριο στίς έξη και μισή στο «πατάρι» του Λουμίδη.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Σύμφωνοι!... (Μέσα

του). Μωρέ, πολύ ξυπνήσανε οι γυναίκες! ΝΙΝΑ (τους γνέφει): «Ε!... Μία ώρα θα χορεύετε».

ΚΟΥΛΑ: Πάμε για να μην ύποπτευθώ. Δυό λεπτά που χορέψαμε δεν μπορεί βέβαια να φανταστή πως τελειώσαμε την κουβέντα μας. Καί... άκου να σου πώ: Να φλερτάρης αυτήν κι' όχι μένα.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Σε νοιάζει άν καταλάβη τίποτε;

ΚΟΥΛΑ: Φυσικά, με νοιάζει!... Δεν σ' έχω δοκιμάσει άκόμα! Μπορεί και να μη μ' άρέσκει! Γιατί να έκτεθώ τζάμπα και βερεσέ;

ΜΠΕΜΠΗΣ: «Α, έτσι;

ΚΟΥΛΑ: Άμ' πώς, άλλωώς;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Μωρέ πολύ ξυπνήσανε οι γυναίκες!...

(Ξαναγυρίζουν στο τραπέζι).

ΜΠΕΜΠΗΣ: Θα πιούμε άκόμη ένα ούτ- σκι;

ΝΙΝΑ: Ναί!... Άλλά τώρα σήκη να με χορέψης!

ΜΠΕΜΠΗΣ: Μόλις έκατσα!... (Τρυ- φερά). Μά άφου μου το ζητάς έσύ, δεν ύπάρχει αντίρρηση για τέτοια εύτυχία! (Σηκώνεται).

ΚΟΥΛΑ: Πώ, πώ, κοπλιμένταρος!

ΜΠΕΜΠΗΣ (ένώ χορεύουν):... Θάθελα να πιώ άκόμη ένα ποτήρι για να σπάσω μέσα στην καρδιά μου το τράκι!...

ΚΟΥΛΑ: Άλλά δεν άντέχω άλλο, Νίνα!... Θα στο πώ, αυτό που θέλω, έστω κι' άδέξια!...

ΝΙΝΑ: Το είπες και μάλιστα πολύ επί- δέξια! Μην προχωρήσης γιατί θα τα κάνης θάλασσα! Άύριο στίς έννηα το βράδυ στο «πατάρι» του Λουμίδη!...

ΜΠΕΜΠΗΣ: Μωρέ, πολύ ξυπνήσανε οι γυναίκες!...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο πατάρι του Λουμίδη)

ΜΠΕΜΠΗΣ... (συνεχίζει μ' έλαφρό κόπο): Ναί, Κούλα. Σ' άγαπώ αληθινά!...

Μ' όλη μου την ψυχή, μ' όλο μου το πά-θος... Θέλω να γίνης γυναίκα μου!...

ΚΟΥΛΑ: Καλά, βλέπουμε! Μη βιάζε-σαι! Δεν πρόκειται να σ' έκδωσω!...

Πάμε τώρα έναν μακρυνό περίπατο να σε δοκιμάσω άν φιλάς ωραία!... (Σηκώνε-ται).

ΜΠΕΜΠΗΣ (φυσικά σηκώνεται κι' αυ- τός): Πάμε, ναί! Σε λαχταρώ τόσο! (Μέ-σα του). Μωρέ, πολύ ξυπνήσανε οι γυναί- κες!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο ίδιο πατάρι σε τρείς ώρες)

ΜΠΕΜΠΗΣ (κουρασμένος άπ' τόν πρώ- το έρωτικό άγώνα, με φανερά τή ίχνη άπ' τή τριψίματα πούκανε στο μούτρο του με το μαντήλι για να βγάλει τα κοκκινά-δια της Κούλας):... Σ' άγαπώ, Νίνα!...

Σέ λατρεύω! Σ' άγαπώ μ' όλη μου την

ςυχή και μ' όλο μου το πάθος!... Δεν άντέχω πια! Θέλω να γίνης γυναίκα μου!

ΝΙΝΑ: Κάτσε να δούμε άν ταιριάζουμε, πρώτα. Διάβαζε σε πολλά επιστημονικά συγγράμματα πως το πρώτο θέμα στο γά- μο είναι ή ψυχική άρμονία!... «Άντε! πλήρωσε να πάμε κανένα μακρυνό περίπα- το και να πειραματισθούμε».

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ναί, άγάπη μου, πάμε!... (Μέσα του). Μωρέ, πως ξυπνήσανε οι γυ- ναίκες;... Μυστήριο!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τήν άλλη μέρα)

ΜΠΕΜΠΗΣ (στο τηλέφωνο): Λοιπόν, Χρήστο μου, τις τύλιξε και τίς δυό! Καί τήν Κούλα και τί Νίνα! Δυό μεγάλες προίκες! Όποια και να τσακώσω, το ίδιο μου κάνει!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πρόσεξε τώρα! Έσύ είσαι άτσίδα, βέβαια, θα χρειάζεσαι και τί συμ- βουλή μου. Να κανής τί μιά να ζηλέψη με τήν άλλη!

ΜΠΕΜΠΗΣ (μ' ένθουσιασμό): Αυτό κά- να!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τήν ίδια ώρα)

ΚΟΥΛΑ (στο τηλέφωνο):... Σού τόν έστειλα κατάκοπο!

ΝΙΝΑ: Ναί, τα χάλια του είχε ό Δόν Ζουάν!... (Έπιεικώς). Το φουκαρούλη! Καλός είναι για να γλεντήσουμε λιγάκι!...

Να σπάσουμε λίγο πλάκα!... Αυτός πάει να κολλήση σε μιάν άπ' τίς δυό μας για να τσεπώσει τήν προίκα! Άλλά δεν έξερει πού έπεσε!...

ΚΟΥΛΑ: Ναί, ό δυστυχής! Μά είδες τί κουτοί που είναι οι άντρες, Νίνα μου;

ΝΙΝΑ: Ναί, μωρέ παιδί μου! Κουκού- τσι μυαλό δεν έχουνε!...

ΣΚΗΝΗ 6η

ΜΠΕΜΠΗΣ (δένοντας μ' έπιμέλεια τί γραβάτα του στον καθρέπτη): Στίς 7 ραν- τεβού με τί Νίνα! Στίς 10 με τί Νίνα!...

(Θριαμβευτικό χαμόγελο). Όσο και να ξυπνήσανε οι γυναίκες οι άντρες έχουνε πάντα μυαλό περισσύτερο!... (Αυ- τοθαυμάζεται). Πώς τίς δουλεύω και τίς δυό!...

Άυλαία!

ΕΨΙΛΟΝ

Ευδύμα Λόγια

— Έμαθα πως χωρίζεις άπ' τόν άντρα σου γιατί σ' έπιασε έπ' αυτοφώρω με το φίλο σου. Είν' αλήθεια;

— Όχι, Λέλα μου! Χωρίζουμε γιατί μούπε ψεύδη, ό παληάνθρωπος.

— Άληθιά;

— Ένώ μ' είχε διαβεβαιώσει πως θα- λειπε δυό μέρες σε ταξίδι, γύρισε το ίδιο βράδυ!...

— Πώς! Δίνεις τήν κόρη σου σ' αυτό τόν άνθρωπο που μισείς;

— Ναί, για να τόν έκδικηθώ!

— Δεν σε καταλαβαίνω...

— Έτσι, θα κάνη πεθερά τί γυναίκα μου...

— Η κόρη του παπά, λέει στον άρραβω- νιαστικό της;

— Σήμερα, ό μπαμπάς θα μιλήση στήν έκκλησία, με θέμα το «Άγαπάτε αλλη- λους». Θα πάμε να τόν ακούσουμε, Γι- ώργο;

— Δεν είναι προτιμώτερο, Νίτσα μου, να μένουμε στο σπίτι καί... να εφαρμόσω- με πρακτικά το θέμα του;

— Ό κύριος, που πρόσφερε τί θέσι του στο τραμ σε μιά κυρία;

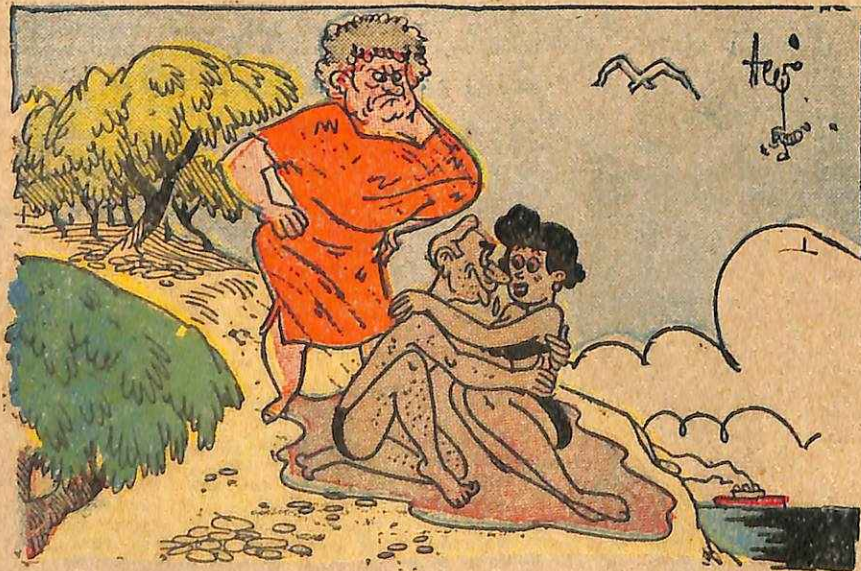
— Είπατε τίποτε, κυρία μου;

— Όχι, δεν έμίλησα.

— Ά, με συγχωρήτε! Νόμιζα πως μού- πατε εύχαριστώ...

— Δυό πεκρήδες είναι παρόντες τί στιγμή που άνασφύρεται άπ' τί θάλασσα το πτώ- μα ενός πνιγμένου. Κι' ό ένας λέει στον άλλον:

— Βλέπεις τί παθαίνει όποιος πίνει πολύ νερό;...

— Όχι! χρυσέ μου! Συνέφιασε! Θα με ζητάη ή... μαμά μου!

(Τού Άρχέλαου).

Μία φορά τήν έβδομάδα πρέπει να βουρτσίζετε το δέρμα του προσώ- που σας...

ΕΧΕΤΕ προσέξει ότι πολλές φορές κρεμούν στα κατα- στήματα μιά μεγάλη ταμπέλλα με τίς λέξεις: «Κλειστόν λόγω έπισκευών». Αυτό γίνεται συνήθως σε κάθε άλλαγή έποχής. Άλλά αν αυτές οι έπισκευές είναι απα- ραίτητες για ένα κατάστημα, τό- τε τί πρέπει να κάνετε για να φρεσκάρετε τήν όμορφή σας, που είναι το πιο εύθραστο πράγμα του κόσμου;

Κάθε έποχή ή γυναίκα χρειά- ζεται έπισκεψη και φροντίδες. Καί πιο πολύ το καλοκαίρι, που είναι μιά πολύ επικίνδυνη έποχή για τήν όμορφή της. Η έπισκευή κατά τήν έποχή αυτή πρέπει να είναι γενική και να επέκταθ ό' όλο σας το σώμα. Ειδικώτερα, τα σημεία που πρέ- πει να προσέξετε είναι τα ακόλουθα:

Το δέρμα. Μία φορά τήν έβδομάδα πρέπει να βουρτσίζετε το δέρμα του προ- σώπου σας μ' ένα λεπτό και μαλακό βουρτσάκι, για να το άπαλλάξετε από τίς ακαθαρσίες που συγκεντρώνονται πάνω του. Το βουρτσισμα θα γίνεται άφου πρώ- τα σαπουνισθήτε με χλιαρή σαπουνάδα. Το σαπουνισμα και το βουρτσισμα ένδει- κνυνται και για τίς γυναίκες που έχουν εη- ρό δέρμα. Άρκει να μην είναι πολύ συχνό. Θα προτιμήσετε ένα «ουδέτερο» σαπουνί, άπ' αυτά που χρησιμοποιούνται για τήν τουαλέτα των βρεφών. Θα ξεπλυθήτε με δροσερό νερό. Κατόπιν θα αλείψετε τήν έπιδερμίδα σας μ' ένα καλό τριαντικό.

Αυτή ή περιποίηση πρέπει να γίνεται το βράδυ, προτού πέσετε να κοιμηθήτε, για να έχη τόν καιρό το δέρμα σας να ξεκουρασθή. Το πρωί θα εισάστε δροσερή σάν να περάσατε δυό βδομάδες στήν έ- ξευχή.

Για το τρίψιμο του σώματος θα χρ- σιμοποιήσετε μιά σκληρότερη βούρτσα. Άλλ' αυτό υποθέτω ότι το κάνετε πάν- τοτε, χειμώνα καλοκαίρι.

Τα μαλλιά. Το καθημερινό βούρτσισμα προς όλες τίς διευθύνσεις με μιά βούρτσα άρκετά σκληρή είναι άπαραίτητο. Μόνο σε δυό περιπτώσεις άντεδενκνυνται: 1) αν

Για να διατηρήσετε τη φρεσκάδα σας

τα μαλλιά σας είναι πολύ λιπαρά, 2) αν έχουν «ψαλλίδα» στις άκρες.

Έναντίον τής υπερβολικής λιπαρότητας ένδεικνυνται οι συχνές έντρίδες μ' ένα βαμ- βάκι βρεγμένο μέσα σ' ένα τριαντικό φάρμα- κο με οινόπνευμα ή σε άπλό ύδωρ κολωνίας. Άν τα μαλλιά σας έχουν «ψαλλίδα» και κό- βωνται εύκολα μη διατάξετε να καταφύγετε σ' έναν ειδικό γιατρό.

Τα μάτια. Οι γυναίκες που ζουν ήρεμη ζωή και δεν κάνουν καταγρήσεις στο φαγητό τους έχουν κατά κανόνα ωραία μάτια.

Το καθημερινό πλύσιμο με χλιαρό

* Επ' άνω: Προτού να κοιμηθήτε, περνάτε τα ματωσίνορά σας μ' ένα ά- πό το δυό παρασκευάσματα που άνα- φέρουμε... Κάτω: Χρησιμοποιήτε χυμό λεμονιού για να διατηρήτε ζω- ρόχρομα τα χείλη σας...

τσάι, χαμομήλι ή κενταύριον τους δίνει ζωηρότητα και λάμψη.

Για τα φρύδια, είναι πολύ καλό το κά- τωθι παρασκευάσμα, που μπορείτε να το φτιάξετε μόνη σας:

* Αβόνερο

Καθαρό νερό βρασμένο σε ίσια μέρη

* Ένα κουταλάκι ύδατος κολωνίας

* Ένα κουταλάκι γλυκερίνη

Θα βουτάτε σ' αυτό ένα μικρό πινέλο και θα περνάτε τα φρύδια σας κάθε πρωί.

Για τα ματωσίνορα, θα πητέ στο φαρ- μακοποιό σας να φτιάξη τήν κάτωθι συν- ταγή:

Ρετινιόλαδο 10 γραμ.

Ρουμί 50 βαθμών 10 »

Βάμμα Κίνας 10 »

Η τήν έξης:

* Έκχυμα τριανγίου δυνατό ... 100 »

Θειική κινίνη 50 »

Με το ένα ή το άλλο άπ' αυτά τα δυό παρασκευάσματα, θα περνάτε τα ματω- σίνορα σας προσεκτικά κάθε βράδυ, προ- τού πάτε να κοιμηθήτε.

Τα χείλη. Για να διατηρήτε τα χείλη σας άπαλά και ζωηρόχρομα, μην χρησι- μοποιήτε ποτέ γλυκερίνη, αλλά χυμό λε- μονιού.

Σε περίπτωση σκασίματος ή όποιου- δήποτε έρεθισμού, που είναι συχνό κα- τά τους μήνες του καλοκαιριού, θα κάμε-

τε συχνές πλύσεις με σόδα ή βόρακα.

Η μύτη. Είναι το πιο λι- παρό μέρος του προσώπου. Οι πλύσεις με σόδα κάνουν πολύ καλό. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε μιά στυ- πτική λοσιόν άπ' αυτές που ύπάρχουν στα φαρμακεία. Μην βάζετε ποτέ κρέμες στή μύτη σας. Το άπλό που- δράρισμα είναι άρκετό. Η μό- δα θέλει να βάζετε μιά ιδέα ρουζ στήν άκρη των ρουθου- νιών.

Τα αυτιά. Τα αυτιά πολ- λών γυναικών γυαλίζουν το καλοκαίρι, ενώ σε άλλες φαίνονται σαν καμωμένα από πορσελάνη και ξένα. Στήν περίπτωση αυτή θα σας κάνουν καλό οι θρεπτικές κρέμες. Θα εξαφανίσουν το γυα- λισμα και θα ξαναδώσουν στα αυτιά σας τί φρεσκάδα τους. Μιά ιδέα ρουζ στήν άκρη των λοβών, ζωηρεύει το προσώ- πο σας και έπαυξάνει τί γοητεία σας.

Και μερικά μυστικά για τήν όμορφιά

Πόσες γυναίκες παραπονιούνται για πρόωρες ρυτίδες! Ξέρете γιατί; Γιατί περιμένουν πρώτα να τίς δούν για να τίς θεραπεύσουν, πράγμα δυσκολώτατο, για πρόωρη κόυρα, θα διώξετε αυτές τίς τόσο εύκολα να μην τίς άφήσουν να φανούν.

Ξέρете από ποιά ηλικία πρέπει ν' άρ- χίζετε τόν πόλεμο κατά τών ρυτίδων; Ά- πό τα είκοσι σας χρόνια! Σας φαίνεται ίσως παράξενο; Καί όμως με μιά τέτοια πρόωρη κόυρα, θα διώξετε αυτές τίς τόσο ανεπιθύμητες έπισκέπτριες...

Η κόυρα αυτή συνίσταται σε τεχνικό μασάζ που για να φέρη όμωσ άποτελέ- σμα πρέπει να γίνεται συστηματικά και κάθε μέρα.

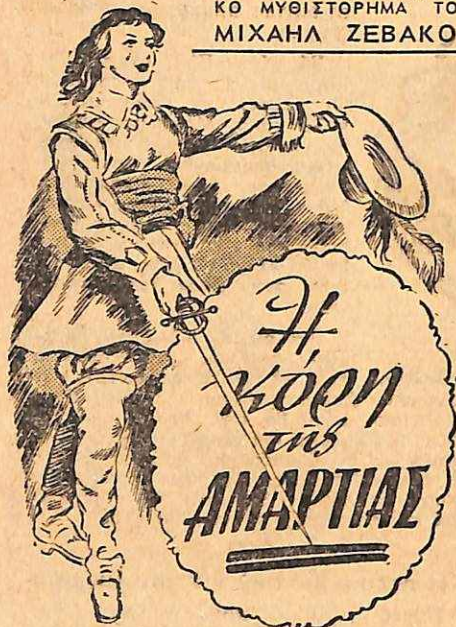
Το πως πρέπει να γίνεται το έξηγή- σαμε πολλές φορές.

Αυτό όμως που θα τονίσωμε σήμερα είναι ότι πρέπει να έχετε χέρια άπλώς καθαρά για να κάνετε μασάζ στο πρόσω- πο και στο λαιμό. Το μασάζ σας πρέπει

να γίνεται σε βραδυή ώ- ρα προ του ύπνου και με μιά θρεπτική κρέμα καλής ποιότητας.

Χαλιναγωγήστε συγχρόνως το χαρα- κτήρα σας για ν' άποφύγετε τίς πρόωρες ρυτίδες. Μην ένκευρίζετε, μη θυμώνετε με το τίποτε, κάνετε μιά ζωή ήρεμη και άποφύγετε τα συχνά ξενύχτια.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λουδινί άποκαλύπτει στον Καρδινάλιο τη συνωμοσία εναντίον του κι' ο Ρισελιέ λαμβάνει τα μέτρα του: Στέλνει στην έπαυλη του Σαλαί τον Σαίμπριακ, ντυμένο με τη στολή του και πάνω στο ιδιαίτερο άλογό του. Ο Σαίμπριακ βρίσκει στην έπαυλη την 'Ανναΐδα. Ο Τραγκαβέλ δεν έχει φτάσει ακόμα. Η 'Ανναΐδα νομίζει και πάλι πως την πρόδωσε. Ο Σαίμπριακ τη ρωτάει τι ζητάει στο μέρος αυτό και ποίον σκοπεύει να σκοτώσει.

Ψυχρή, μ' έκφραση περιφρονησεως, η 'Ανναΐδα, άπλωσε, έπιασε τον πολυτελή καρδινάλιακό μανδύα του Σαίμπριακ και είπε: — Γιατί φοράτε τα ράσα του Ρισελιέ; Ποιος είναι ο σκοπός σας; Εκτός αν σας προβόδα σε «καρδινάλιο» ο πανίσχυρος «άφέντης» σας!

Ο Σαίμπριακ, με κινήσεις λυσσασμένες έδωλε τον καρδινάλιακό μανδύα, τον πέταξε σε μία γωνία και είπε:

— Κατάλαβα, δεσποινί!... Το Ρισελιέ θέλατε να σκοτώσετε;... Μ' αυτόν θελάτε να μονομαχήσετε;... Πόσο είσαστε ωραία! Σας προσφέρω το στήθος μου, δεσποινίς, αν σας χρειάζεται ένα στήθος για να το τρυπήσετε με το σπαθί σας. Σας προειδοποιώ όμως, ότι σ' αυτό το στήθος υπάρχει μία καρδιά που σας λατρεύει!... Δεν είναι στήθος έχθρου, το στήθος μου!

Ο Σαίμπριακ λαχάνιαζε. Τα κοκκίνα μαλλιά του φρικιούσαν. Άρχισε να τραυλίζει:

— Ναί... εγώ μόνον σας αγαπώ!... Σας λατρεύω!... Κανέναν άλλον...

— Έμπρός, τον έκοψε ψυχρά η 'Ανναΐδα. Κάνετε τη δουλειά σας... Ο καρδινάλιος περιμένει την αναφορά σας. Περιμένει το δελτίο της κατασκοπείας σας!

Ο Σαίμπριακ έμεινε για λίγο βουδός. Κλονιζόταν. Η γαλήνια περιφρόνησι της 'Ανναΐδας τον έκανε θηρίο.

— Θα σας αναγκάσω να με μισήσετε! τραύλισε. Αυτό το σπαθί που έχετε στη μέση σας, θα σας αναγκάσω να το ανυψώσετε εναντίον μου!... Θέλω να δите το χρώμα του αίματός μου, που φλογίζεται από τη λατρεία μου για σας.

Η 'Ανναΐδα, με την ίδια ψυχρότητα, τράβηξε το σπαθί της, τόσπασε στα δύο, χτυπώντας το άπάνω στο γόνατό της και πέταξε μακριά τα κομμάτια του.

— Δεν μονομαχώ μ' έναν άτιμο! φώναξε.

Ο Σαίμπριακ, κρύβοντας το προσωπό του με τα χέρια του, μούγκρισε:

— Οχι!... Δεν θα πεθάνω από γροπή, με νεκροβάφτη μου την περιφρόνησί σας... Πρωτιμώ να πεθάνω άπ' τη θλίψι μου για το μίσος σας αυτό!

— Τού κάκου! είπε άπλά η 'Ανναΐδα. Δεν θα σας μισώ ποτέ μου!

— Θα με μισήσετε... Αυτό θα το καθορώσω... Ξέρετε κάτι;... Η μητέρα σας...

Ο Σαίμπριακ, σταμάτησε διατάσσοντας. Η 'Ανναΐδα σκίρτησε από λαχτάρα και φώναξε:

— Τι θέλετε να πείτε, αναφέροντας τη μητέρα μου;

Και το μυστικό — με το οποίο θα χτυπούσε κατάστηθα την κοπέλλα — άρχισε να βγαίνει ώμα από την ταραγμένη του ψυχή:

— Η μητέρα σας!... Αυτή ήταν το μεγαλύτερο έμπόδιο, το οποίο με χύριξε από την αγάπη σας!... Πριν ακόμα ο Ρισελιέ σκεφθί να τη σκοτώσει, είχα σκεφθί εγώ να τη σκοτώσω!

Η 'Ανναΐδα, άκουγε, ανατριχιάζοντας. Ο Σαίμπριακ, άγκομαχώντας, συνέχισε:

— Τόν άνθρωπο, τον οποίο έστειλε ο Ρισελιέ να δολοφονήσει τη μητέρα σας τον βρήκα και του μίλησα και συμφωνήσαμε τα έξης: Αυτός να καυχηθί στον καρδινάλιο, ότι διέπραξε τη δολοφονία... αλλά εγώ ήμουν, που διέπραξα το έγκλημα!... Ναί, εγώ έχυσα το δηλητήριο!... Εγώ τη σκοτώσα... Και ξέρετε γιατί; Γιατί δεν θα παραδεχόταν ποτέ το γάμο σας μαζί μου ή περηφανή μητέρα σας... Έπρεπε να λείψι από τη μέση!... Και την εξόντωσα! Λοιπόν αξίζω τώρα το μίσος σας;

Η 'Ανναΐδα έριξε βλέμματα φλογερά στο κομματιασμένο σπαθί της.

— Τώρα είναι άργα πιά! ούρλιασε με άγριο γέλιο ο Σαίμπριακ. Το σπάσατε μόνη σας! Τώρα που μάθατε το μυστικό, δεν θα σας άφινει να με σκοτώσετε! Γιατί;... Γιατί αισθάνομαι όλο το μίσος που αισθανόσθε κι' έσεις για μένα!... Αλλά τώρα είμαι πιο δυνατός και είσαστε δική μου!

Και γυρίζοντας προς την αούλη, φώναξε: — Ε, έσεις εκεί κάτω, κοιτάστε εδώ!

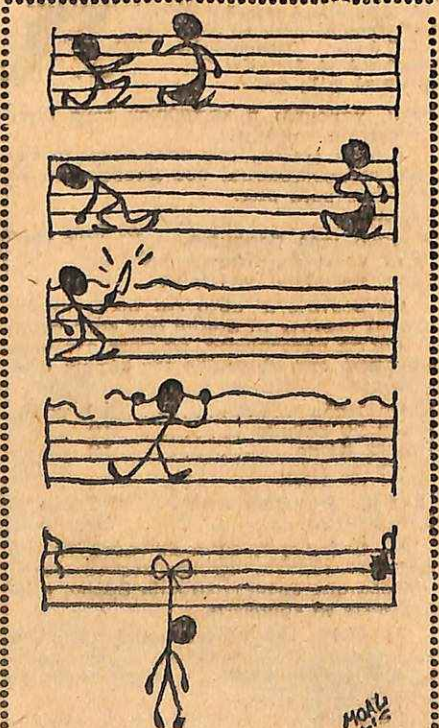
Η αίθουσα γέμισε από τους όπλοφόρους του Σαίμπριακ. Η 'Ανναΐδα βρέθηκε σε μία στιγμή, περικυκλωμένη. Άκουσε το Σαίμπριακ να δίνει σύντομες διαταγές. Και σε λίγο, βρέθηκε καβάλα πάνω σ' ένα άλογο.

Ο Σαίμπριακ, μπήκε έπικεφαλής των έφιππων ανδρών του, έριξε ένα βλέμμα στην 'Ανναΐδα και φώναξε:

— Ακολουθήστε με!...

— Όλα αυτά έγιναν μέσα σε λίγα λεπτά.

— Υστερ' από τρεις ώρες, ο Σαίμπριακ, έφτασε όλοταχώς στη Βασιλική Πλατεία.

Ενα θλιβερό τραγούδι.
(Από το κεί Paris)

Δυό λεπτά της ώρας αργότερα, έμπαινε στο ιδιαίτερο γραφείο του Ρισελιέ.

Ο καρδινάλιος τον κυτούσε έκπληκτος κι' άφωνος. Ο Σαίμπριακ κατάλαβε την έκπληξί του, χαμογέλασε και είπε:

— Εκλαμπρότατε, καθώς βλέπετε, η καρδινάλιακή στολή σας που φορώ, είναι τελείως άθικτη... Έπιστρέφω σε σας σώος και άδολής. Τιμήθηκε μάλιστα, κι' από τις ζητωκραυγές του πλήθους, που ξεγέλασθη άπ' τη στολή και με πήρε για την 'Εκλαμπρότητά σας.

Ο καρδινάλιος ανυπόμονος τον ρώτησε:

— Λοιπόν;... Πώς σας δέχτηκε ο κόμης ντε Σαλαί;... Τι σας είπε;

— Ω, με δέχτηκε ευγενέστατα!... Ήταν μόνος τον στην έπαυλη, 'Εκλαμπρότατε!... Ήθελε να σας περιποιηθί προσωπικώς και γι' αυτό είχε δώσει τους έτοιμους του... Λοιπόν τα φαγητά ήταν έτοιμα και... είχα μία όρεξη, 'Εκλαμπρότατε...

— Έπειτα, βλέπετε, έμεινε πολύ ο κύριος κόμης, ώστε δεν μπόρεσα να άρνηθώ την πρόσκλησί του... Καθόσαμε λοιπόν στο τραπέζι, φάγαμε όλα τα φαγητά κι' ήπιαμε όλο το κρασί στην υγεία σας!... Ο Ρισελιέ, ήσυχος πιά, άλλα και έχολημένος από τη φλυαρία του Σαίμπριακ τούγνεψε ν' άποσυρθί. Ο βαρύνος υποκλήθηκε και βγαίνοντας άπ' το καρδινάλιακο γραφείο σκεφτόταν:

— Είναι δική μου!... Δική μου!...

Ο Ρισελιέ μόλις έμεινε μόνος ψιθύρισε σκεπτικός:

— Κάτι του συνέβη, αυτού του διαβολο-Σαίμπριακ... Άλλά τί;... Ω, πρέπει να το μάθω!...

Ο Τραγκαβέλ κάλπαζε, όπως είπαμε, έφιππος.

Ήταν εύθυμος. Όταν έφτασε στο κοντινό με την έπαυλη του Σαλαί μοναστήρι του Σαιν - Λαζάρ, σταμάτησε ξαφνικά.

Είδε μακριά ένα πυκνό σύννεφο σκόνης που το σήκωνε μία ομάδα έφιππων ανδρών...

— Ενοίωσε τότε μία άόριστη άγωνία.

— Τι είν' αυτό;... Τι σημαίνει αυτό;

Στηρούνισε το άλογό του και κάλπασε άστραπιαία προς την έπαυλη του Σαλαί που ήταν τόσο κοντά τώρα. Έφτασε και πήδησε γοργά άπ' το λαχανιασμένο άλογό του.

Η πόρτα της έπαύλεως ήταν όρθάνοικτη. Γιατί, άραγε;... Με σφιγμένη τη καρδιά μπήκε. Όλα εκεί ήταν εν τάξει.

— Λαμπρά! ψιθύρισε. Πρώτος άπ' όλους έφτασα φαίνεται.

Την ίδια στιγμή, σύμφωνα με τη διαταγή του Ρισελιέ, όλες οι πύλες του Παρισιού έκλειναν πλην δύο. Στην κάθε μία από αυτές είχε τοποθετηθί τώρα και προσβετη φρουρά μ' έναν αξιωματικό και είκοσι λοχχοφόρους.

Κι' ο καθένας άπ' τους δυό αυτούς αξιωματικούς έτριβε τα χέρια του και ψιθύριζε:

— Η παγίδα μου είναι έτοιμη... Ο Τραγκαβέλ μπορεί τώρα να κοπιάση!...

Και πραγματικά όλα ήταν έτοιμα.

— Ως κι' η άγχόνη, ακόμα!...

— Άς γυρίσουμε τώρα λίγες ώρες πιο πίσω για να παρακολουθήσουμε τα τρία σπουδαία πρόσωπα: Το Ρασκάς, τον Κορινιάν και το Μονταριόλ.

Την προηγούμενη βραδυά, ο Ρασκάς είχε φύγει άπ' το καπηλειό, με πολύ άσχημο κέφι. Το κρασί που είχε πιή και η γκίβνια του στα χαρτιά, τον έκαναν να φύγη με μισοαδειασμένη την τσέπη.

Κατοικούσε στην όδο Σαιντ - Άντουάν, δηλαδή κοντά στη Βασιλική Πλατεία, όπου βρισκόταν το μέγαρο του Ρισελιέ.

Στο σπίτι αυτό που ήταν μία μοναχική τρυπα κατοικούσε ο Ρασκάς, από τότε που προσελήφθη ως κατάσκοπος άπ' τον Ρισελιέ. Ήταν άγαμος. Δεν μπορούσε ο άκοινώνητος Ρασκάς να χανέψη την ιδέα του γάμου, της οικογενείας, των παιδιών, της φασαρίας τους! Είχε πάρει κάποτε μία υπηρέτρια, που την έδιωξε σε λίγες μέρες, γιατί είχε την άφέλεια να του πη ότι τον άκουσε να παραμιλάει τις νύχτες και να λέη όλα του τα μυστικά.

Ο Ρασκάς ήταν μπεκός, χαρτοπαίτης, ψεύτης, ζηλιάρης στο έπακρον. Ά-

κόμα ήταν εκ γενετής κακοφτιαγμένος... Γι' αυτό, μνησικακούσε εναντίον κάθε ανθρώπου που δεν είχε τα έλαττώματά του και την άσχημία του.

Είπαμε ότι ο Ρασκάς ζούσε όλομόναχος. Πρέπει να διορθώσουμε λίγο αυτή τη βεβαιωσί μας: Ο Ρασκάς ζούσε μαζί μ' έ-δαιωσί μας: Ο Ρασκάς ζούσε μαζί μ' έ-δαιωσί μας, με τον οποίο συνεννοείτο θαν-μάσια. Τού είχε δώσει το όνομα του έχθρου του, τον φώναζε: «Κορινιάν»! Ήταν κι' αυτός ψωριάρας, ύπουλος, κακομοίρης.

Άφέντης και σκύλος έμοιαζαν στον χαρακτήρα. Εκτός αυτού ο Ρασκάς είχε το σκύλλο του και για ζυπητήρι!

Ο Ρασκάς γύριζε τις πιο πολλές φορές μεθυσμένος κι' έπεφτε κώφιος στο κρεβάτι του. Έπρεπε όμως να ζυπηνάει νωρίς το πρωί, αναγκασμένος άπ' την τραχεία ύπνησσία του...

Έπρεπε λοιπόν να ύπάρχη κάποιος που να ζυπηνάη το Ρασκάς. Κι' αυτός ο κάποιος ήταν ο «Κορινιάν». Τον είχε γυμνάσει καλά ο Ρασκάς. Δεν έδινε κόκκαλα στο σκύλλο του, παρά μία φορά την ήμερα, στις έφτά ή ώρα το πρωί...

Έτσι αν ο Ρασκάς βυθιζόταν στον ύπνο ο «Κορινιάν» πεινασμένος και άξιόδακρυτος άρχιζε πρωί - πρωί να χοροπιδάη γύρω στον άφέντη του.

Το βράδυ λοιπόν εκείνο ο Ρασκάς γύρισε κακόκεφος κι' άπένταρος. Μά πριν πλαγιάσει μωμυούρισε:

— Εύτυχός αύριο θα πιάσω τον Τραγκαβέλ και θα πάρω εγώ τις διακόσιες πιστόλες του καρδινάλιου! Δεν πιστεύω να έχη την άξιώσις ο καπουκίνος να τις μοιράσουμε!

Το πρωί, μόλις ο «Κορινιάν» άρχισε τους χορούς του, ζύπνησε ο Ρασκάς κι' έτρεξε στο σταύλο. Σέλλωσε το άλογό του, πήρε ένα ζευγάρι καλά πιστόλια, ένα μπουκάλι κρασί, ψωμί και κρεατόπηττα, άπλίστηκε και μ' ένα στυλέττο, ζώστηκε το σπαθί του και τράβηξε για την πύλη της Μονμάρτης.

Εκεί είδε ότι οι φρουροί είχαν διπλασιασθί. Φώναξε τότε τον αξιωματικό και του έδειξε τη διαταγή του καρδινάλιου, σύμφωνα με την οποία έπρεπε όλοι οι άντρες της φρουράς να τον ύπακούουν.

Ο αξιωματικός την διάβασε και του την έπέστρεψε λέγοντάς του με περιφρόνησι:

— Καλά!

Ο Ρασκάς, πέρασε κατόπιν την πύλη και τράβηξε για την έπαυλη του Σαλαί... Άνυπομονούσε να πιάση εκεί τον Τραγκαβέλ.

Έφτασε, έπί τέλους, στην έπαυλη, αλλά τη βρήκε έρημη. Ή φαινόταν ότι ήταν έρημη. Δεν θελήσε να μπη από την κυρία είσοδο. Έδεσε το άλογό του εκεί κοντά, έκανε ένα γύρο κι' ανέβηκε σ' ένα παράθυρο.

Τόσπρωξε και πήδησε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, που βρισκόταν πλάι στη μεγάλη αίθουσα, προς τα δεξιά της.

— Έδώ θα παραμονεύω! μωμυούρισε ικανοποιημένος. Κρίμα όμως σ' αυτόν τον Τραγκαβέλ!... Είναι καλό παιδί, μούσωσε τη ζωή κι' εγώ σκοπεύω να τον πιάσω τώρα!... Τι να γίνη όμως... Βλέπετε είναι στη μέση το καθήκον και οι διακόσιες πιστόλες του καρδινάλιου.

— Υστερ' από τις σκέψεις του αυτές, ο Ρασκάς κλείδωσε από μέσα την πόρτα του δωματίου...

Και τώρα άς πούμε δυό λόγια και για τον Κορινιάν:

Ο Κορινιάν ήταν ματαιόδοξος με μυαλό βαρύ. Ο καπουκίνος αυτός καλόγηρος, έπερνούσε όλους σχεδόν τους καλογήρους του Παρισιού στην παληανθρωπιά. Ήταν ψεύτης, άναίσχυτος, φιλήδονος, τεμπέλης και δειλός.

Στην αρχή ο πάτερ 'Ιωσήφ σκέφθηκε να τον κάνη κατάσκοπό του, βρίσκοντάς τον κατάλληλο για το έπάγγελμα αυτό. Κατόπιν όμως τον πρόσφερε στον Ρισελιέ.

Το ράσο του ένέπνεε στις λαϊκές μάζες έμπιστοσύνη. Άκόμα περιφανευόταν για το γιγαντιαίο ανάστημά του, για τις τεράστιες γροθιές του και για τα λατινικά του.

Κατοικούσε στο μοναστήρι, παρ' όλο που το συχνιούσαν, γιατί κάθε φορά που πατούσε εκεί το πόδι του, τον έκλειναν στο

«πειθαρχείο» για παληές και νέες μωμυουριές του.

Ωστόσο ο Κορινιάν είχε πολλά καταφύγια. Και τον ύποδεχόντουσαν παντού με καλωσύνη, γιατί είχε πάντα το πορτοφόλι του γεμάτο.

Την ήμερα αυτή, ο Κορινιάν, σηκώθηκε πρωί κι' έτρεξε στο μοναστήρι. Μπήκε στο σταύλο, σέλλωσε ένα μούλαρι, ζώστηκε ένα σπαθί κάτω από το ράσο του και τράβηξε για την πύλη Σαιν - Ντενύ.

Είδε κι' αυτός τη φρουρά ένισχυμένη κι' έδειξε στον αξιωματικό τη διαταγή του Ρισελιέ.

Ο αξιωματικός μόλις τη διάβασε μωμυούρισε με λύσσα:

— Να πάρη ο διάβολος όλους τους ρασφόρους της Γαλλίας, από τον καρδινάλιο ως αυτόν εδώ τον σατανά!

Ο Κορινιάν στο μεταξύ σκέφτοταν: — Τι κάθομαι εδώ; Γιατί να μοιράσω τις 200 πιστόλες μ' αυτό το γουρούνι τον Ρασκάς;... Δεν πάω στην έπαυλη Σαλαί να πιάσω μόνος μου τον Τραγκαβέλ;

Ξεκίνησε με καλτσάκι κι' έφτασε στην έπαυλη. Τη βρήκε έρημη. Έδεσε το μούλαρι του πίσω από ένα φράχτη, και σφίγοντας τη λαβή του κρυμμένου σπαθιού του, προχώρησε έμπρός.

— Εύτυχός που δεν είναι κανέναν εδώ! ψιθύρισε. Όλες τις πιστόλες τις βλέπω στην τσέπη μου!... Άς παραμονεύω, χωρίς να με βλέπη κανείς!

Μπήκε στο σπίτι, τρύπωσε στο δωμάτιο που ήταν άριστερά στην αίθουσα και κλείδωσε την πόρτα. Πήγε ύστερα να έρειυνήρη πίσω άπ' τις κουρτίνες και μία κραυγή του ξεφύγε:

— Μπά!... Ο Μονταριόλ!

— Ολόκληρος, αιδεσιμώτατε διαβολοκαλόγερε! είπε σαρκαστικά εκείνος. Πώς είσαστε; Και τί ζητάτε, σαν κλέφτης δώ πέρα;...

Κατά τα ξημερώματα της ίδιας ήμερας στο σπίτι του Τραγκαβέλ βρισκόντουσαν ο κόμης ντε Μολού, κι' ο Μονταριόλ.

Ο Τραγκαβέλ τους διηγήθηκε για τη συνωμοτική σύσκεψη αό μέγαρο ντε Γκίζ, και για την ύπόσχεσι που είχε δώσει στην 'Ανναΐδα.

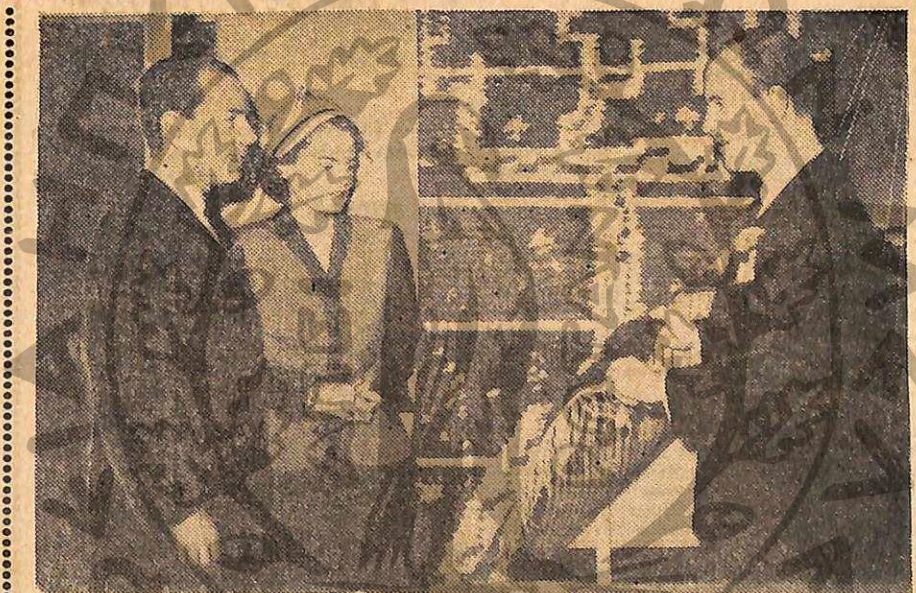
— Ωστε ο ντε Σαλαί, είπε ψυχρά ο Μολού, έλπίζει ότι ο Ρισελιέ θα πάη στην έπαυλή του. Κι' εκεί, ο καρδινάλιος αντί να βρη το Σαλαί θα συναντήση την 'Ανναΐδα με το σπαθί στο χέρι...

— Άχ, τί γευνάιο και άμορφο κορίτσι! τον δίκωσε ο Μονταριόλ.

— Θέλεις να σου πώ τη γνώμη μου;

— Να τον πάρη ο διάβολος τον παληοκατάσκοπο! μωμυούρισε. Δεν πάω όπο τώρα να τον κανονίσω, πριν μαζευτούν κι' άλλοι ύστερα;

Βγήκε προφυλακτικά άπ' το δωμάτιό του. Κι' έπειδή η πόρτα που βρισκόταν ο Ρασκάς ήταν κλειδωμένη, λοσοδρόμησε και πήδησε μέσα από το παράθυρο. Εκεί

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ... ΠΛΑΣΙΕ

Στο «Παλαί ντε Γκλας» της Στοκχόλμης όπου γίνεται τώρα μία μεγάλη έκθεση των προϊόντων της σουηδικής βιομηχανίας, ένα περίτερο τραβάει ιδιαίτερος την προσοχή των επισκεπτών. Πρόκειται για το περίτερο μιας νέας βιομηχανίας ταπητών που ιδρύθηκε από τον πρίγκηπα Σίγκβαρντ Μπεριαντόττε, που παρατηρήθηκε των δικαιωμάτων του επί του σουηδικού θρόνου για να παντρευθί μία Δανιά άσχη. Ο πρίγκηψ είναι σχεδιστής με μεγάλο ταλέντο και η βιομηχανία του, τα προϊόντα της οποίας παρουσιάζει ο ίδιος στην έκθεση, κενά χρωστές δουλειές.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ
ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Κάθε μέρα, στο Σταθμό Α΄ Βοη-
θιών, θα μεταφερθούν μερικοί αν-
θρώποι που έχουν πέσει θύματα αυ-
τοκινητιστικού δυστυχήματος. Όλοι
μας, είναι ή αλήθεια, άμέσως μετ-
ένα τέτοιο δυστύχημα, λέμε πώς
φταίει ο σωφρέ. Είτε γιατί έτρεχε,
είτε γιατί έχασε την ψυχραιμία του,
είτε γιατί έκανε κάποιον κακό χει-
ρισμό. Μα ή αλήθεια είναι ότι φταί-
νε πολλές φορές και οι διαβάτες.
Είμαστε πολύ απρόσεχτοι, πολύ α-
φηρημένοι και καμιά φορά υπερ-
βολικά τολμηροί, εκεί που δεν χρει-
άζεται. Γι'αυτό στο σημερινό μας
άρθρο δεν πρόκειται να σας μιλή-
σουμε γι' αυτά τα δυστυχήματα
που, τέλος πάντων, είναι μια κοινή
και συνθησιώμενη περίπτωση στην
καθημερινή ζωή μας. Θα μας απα-
σχολήσουν τ' απρόοπτα των αυτοκι-
νητιστικών δυστυχημάτων, ή ψυχο-
λογία των οδηγών και οι τυχεροί
άνθρωποι στις περιστάσεις αυτές.
Αυτό που ακόμη κι' από ένα δυ-
στύχημα βγαίνουν όφελαιμένοι. Κι'
αρχίζουμε:

Ένα αυτόκινητο φορτηγό έτοιμάζεται να ξεκινήσει από την πλατεία του Θησείου. Ο σωφөрς κυτάει φυσικά μπροστά του και βλέπει ότι ο δρόμος είναι ελεύθερος. Στο δίσταγμα αυτό έβμας από το πεδοδρόμιο κατεβαίνει, πίσω από τ' αυτόκινητο, και πάει να περάση ένας γέρος. Περπατάει πολύ άργα. Η καρσοσσιρί τον κρύβει, ο σωφөрς δέν τον έχει αντίληθθαι και κάνει λίγο πίσω γιά να μπορέση να πάρη τή στροφηί του. Η καρσοσσιρί χτυπάει τότε το γέρο και τόν ρίχνει καταγής. Η δεξιή πίσω ροδά τόν πατάει και τόν άφηνει στον τόπο!...

Τὸ δυστύχημα ἔγινε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ὁ σωφὲρ, στενωχωρημένος, τρέχει, ἀρπάζει τὸν γέρο καὶ τὸν μεταφέρει στὸν Σταθμὸ Α'. Βοηθεῖων, ἀδιαφορῶντας ἀνθὰ τὸν πιάσων ἀμέσως γιὰ νὰ δώσῃ λόγο στὴ δικαιοσύνη.

“Άλλο παράδειγμα: Βράδυ. Ένα ασύκτινο διασχίζει ολταχώς την όδον Μεσογείων. Έξω άνθρωποι βαδίζουν δεξιά της λεωφόρου. Ο σωφέρ που τρέχει ολταχώς βλέπει νάρχαται από τού αντίθετο μέρος ένα λεωφορείο. Δεν ανακόπτει ώστος ταχύτητα. Έχει εμπιστοσύνη στην επιδεξιότητά του. Κόβει λίγο δεξιά τού τιμονι κ' έπειτα πάλι άριστερα γιά να βρεθί μεταξύ τών διαβατών και τού λεωφορείου. Μά ό υπολογισμός του δεν είναι ακριβής. Η μεγάλη ταχύτητα έμποδίζει τού τιμονι να πειθαρχήσει. Πέφτον στους έξη ανθρώπους. Τινάζει τόν ένα μακριά να σπασμένο τού πόδι, αρπάζει τόν άλλο ό ένας τροχός, τόν σέρνει κατά γής και τόν

κομματίζει! Όλοι νομίζουν ότι το αυτοκίνητο θα σταθῇ. Μά γελιούνται. Ο σωφὲρ του είναι λιγώψυχος και δειλός. Και συγχρόνως αδιαφορεῖ γιὰ τὴν συνανθρώπινη ζωῇ. Σβύνει ὅλα τὰ φῶτα του αὐτοκινήτου του, ἀναπαύσει μεγαλειότερη ταχύτητα και ἔξαφανίζεται.

Τρίτο χαρακτηριστικό παράδειγμα: Στην λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας ένα ταξί ανεδείχθη. Ξαφνικά ένας πιστολικός πηδάει από το πεδούρι στο κατάστρωμα του δρόμου. Το φτερό τον χτυπάει και τον τραυματίζει. Ο σωφές σταματάει, παραλαμβάνει το μικρό τραυματία, τον άκουμπάει στο πεδούρι για να μην τόν... πατήση και κανένα άλλο αυτόκινητο και εξαφανίζεται.

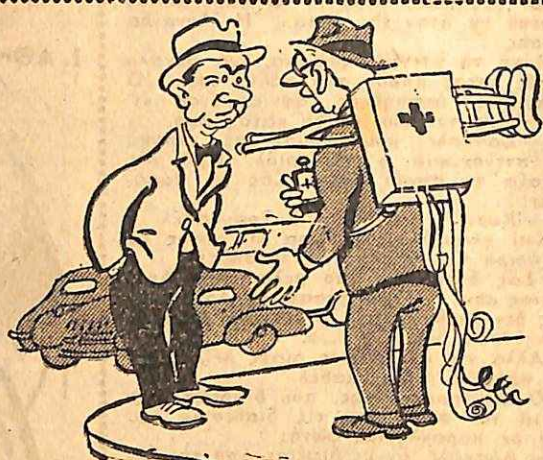
“Άλλη περίπτωση: Στον ίδιο δρόμο ένα άλλο ταξί χτυπάει μία άμομφη μικρούλα. Το κορίτσιο γεμάτο αίματα μένει αναίσθητο. Ο σφαιρ σματάται, το παίρνει στην άγκυλιά του, τρέχει άμείως στο Σταθμό Α΄ Βοηθειών και περιμένει να του παράσχουν τις πρώτες βοήθειες. “Επειτα το πηγαίνει ο ίδιος στο νοσοκομείο και ειδοποιεί τους γονείς του.

Κάθε άνθρωπος, όπως βλέπετε, κάθε σωφρέ, έχει και το χαρακτήρι του. Να όμως κι ένα αυτόκινητιστικό δυστύχημα που υπήρξε ή αφορμή διαζυγίου! Ένα λεωφορείο της γραμμής Π. Φαλήρου κατεβαίνει τη λεωφόρο Συγγρού. Ξαφικά πέφτει δίπλα του, ένα φορτηγό αυτόκινητο που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα. Ο οδηγός του και δύο άλλοι φίλοι του το έχουν κλείσει και προσπαθούν να το πάνε εκεί που θέλουν πριν τους αντίληφθαι κανείς. Δεν προσέχουν φυσικά και δεν κρατούν καμιά απ' τις διατάξεις της Τροχαίας. Έτσι πέφτουν πάνω στο λεωφορείο και το «τρώει» κυριολεκτικώς της άριστερης πλευρά. Δέκα απ' τους επιβάτες τραυματίζονται σοβαρά. Μεταξύ αυτών είναι ένας μηχανικός και μία ομορφη κυρία, ρωσικής καταγωγής, σύζυγος Έλληνας. Ο σύζυγος της το μαθαίνει. Τρέχει στο νοσοκομείο παραγμένος. Διπλοταραγμένος γιατί νόμιζε τη γυναίκα του στο σπίτι της αδελφής της στην Κηφισιά. Έτσι τουλάχιστον του είχε τηλεφωνήσει πριν από μία ώρα. Πώς βρέθηκε μέσα σ' ένα λεωφορείο του Π. Φαλήρου, με συντροφιά έναν οικογενειακό τους φίλο μηχανικό; Σκαλίζει τη hypothesis ο σύζυγος και δεν άργει ν' αντιληφθί το δράμα του. Έρευνά στο σπίτι. Κάτι τρυφερά γράμματα — έχουν την άδυναμία να τα κρατούν όλες οι γυναίκες — τον δια φωτίζουν περισσότερο. Και καταφεύγει στα δικαστήρια ζητώντας διαζύγιο. Είπε απ' τα άπρόοπτα καμιάματα της ζωής που μάς τα κάνει για έκδοκση.

«Άλλα περιπτώσεις, επίσης χαρκτηριστική, είναι η ακόλουθη: Μόλις είχε τελειώσει ο γάμος ένωσ' Αθηναίω με μιὰ πλούσια μοναχόκορη. Ο γαμπρός κι' η νύφη μπαίνουν στ' αυτοκίνητο. Πρόκειται ν' ακολουθήσουν τα πεθερικά. Μά' εκείνη τη στιγμή' ένα αυτοκίνητο που τρέχει λιγυγιοδώς· παρασύρει τὸν πατέρα τῆς νύφης καθώς στέκεται στὴν ἄκρη τοῦ πεδερδορίου καὶ τὸ ἀφήνει στὸν τόπο! Κι' ὁ γαμπρός γίνεται κάτοχος τῆς τεραστίας περιουσίας τοῦ πεθεροῦ του.

Μὰ τί τὰ θέλετε; Δὲν σὰς εὐλό-
γηθα νὰ πάθετε ἕνα ἀκρίαντιστο
κό δυστύχημα, ἔστω κι' ἂν προκει-
ται νὰ γίνετε ἑκατομμυριούχος.
Προτιμοῦμε νὰ σὰς συμboleψοῦ-
με νὰ βροδέιτε προσηκτικά στὸ δρόμο
σας. Εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ
τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ μεγα-
λύτερο ἀγαθόν.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

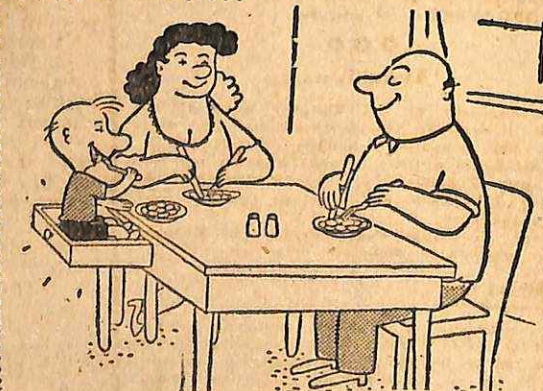
— Τόσα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα γίνονται, Νικολάκη μου! Πώς νὰ μὴν κρατῶ λοιπὸν καμμιὰ γάλα καὶ λίγο ἰώδιο;... .. (Ἀπὸ τὸ «Marius»)

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί καθυστερεῖ ὁ γαμπρός!...

—'Ο διευθυντὴς σκοπεύει νὰ σὲ διώξη...
—Ἐπειδὴ κοιμάμαι;
—'Οχι, ἐπειδὴ ροχαλίζεις καὶ δὲν τὸν ἀφίνεις νὰ
κοιμηθῇ κι' αὐτός!...

Πρακτικοὶ γονεῖς.

Η ΣΩΣ να φαίνεται άπιστευτο, είνε όμως αληθινό ότι τὰ τελευταία χρόνια πολλοί σοβαροί έπίσημοι ασχολήθηκαν με την μελέτη της τέχνης του φιλιού. Ένας Άμερικανός ψυχολόγος πού έκανε μακροχρόνιες έρευνες πάνω σ' αυτό το θέμα απόδειξε ότι τὰ 72% απ' τους ανθρώπους πού φιλιούνται κλείνουν τὰ μάτια τους και μάλιστα και οι δυο συγχρόως. Μονάχα τὰ 3% περιορίζονται στο να κλείνουν το ένα μάτι την ώρα πού φιλιούνται και 21% κρατούν και τὰ δυο μάτια άνοιχτά. Τὰ υπόλοιπα 4% άρχίζουν να φιλιούνται με άνοιχτά μάτια, αλλά τὰ κλείνουν σύντομα.

Σύμφωνα με τις απαντήσεις των προσώπων που υποβλήθηκαν στα «πειράματά» αυτά, το κλεισμό των ματιών οφείλεται σε διαφορετικές αιτίες. Οι περισσότεροι κλείνουν για να συγκεντρωθούν καλύτερα στο φίλι και να τ' απολαύσουν έτσι περισσότερο, άλλοι γιατί ντρέπονται λίγο, άλλοι γιατί βρίσκονται σεως και άλλοι, τέλος, γιατί θέλουν να έπαρτεναί τους όταν οι τελευταίοι αυτοί ε ποασίστοι. Πάντως το επάγγελμα του υος του φιλιού» δεν φαίνεται καθόλου άσχημο.

Τα είδη του φιλιού είναι πολλά και άνηκουν σε διάφορες κατηγορίες. Το πρώτο ντροπαλό ερωτικό φιλή που δι-
νεται ως επί το πλείστον αρκετά αδέ-
λεια και από την πολλή συγκίνηση δεν
κατορθώνει σχεδόν να το απολαύση
κανείς, μένει πάντα μιά από τις γλυ-
κύστες αναμνήσεις ολοκλήρης της
ζωής μας. Είναι το φιλή μεταξύ Έρω-
τος και Ψυχής. Είναι το σύνορο μετα-
ξύ πλατωνικών και ερωτικών συναισθη-
ματος και θυμικής άκομης ελαφρά το
υπνικού, το αδελφικού ή το φιλικού φιλή.

Τσιγά - τσιγά όπως άποχτά κανείς
τη συνήθεια και στο ζήτημα αυτό, ό-
πως άλλωστε σ' όλα τα ζητήματα της
ζωής. Πολύ σύντομα κανονικώς την
πρώτη συστολή και φιλονικία ένσυνει-
δήτα και άπολαυστικά. Μερικοί προ-
τιμούν - τα παλαιά αισθησιακά χείλη
πού φανερώνουν φλογερή έπιστοχρά-
σια, οι ρωμάντικοι προτιμούν άπαλο

μισανοιχτα χείλη και οι «ἀμαρτωλοί»
ἐπιζητοῦν συχνὰ στενά χείλη πού δει-
χνουν σκληρότητα. Φυσικά, σὲ κάθε
περίπτωσι, τὰ χείλη ἀντιδρῶν διαφο-
ρετικά.

Υπάρχει βέβαια μεγάλη διαφορά όταν φιλά κανείς ένα άδωο κι' άβγαλ-
το κορίτσι ή μία ώριμη γυναίκα με
έρωτική πείρα. Ή λεπτή διαίσθηση
καί το τάντ δειχνουν στάν καθένα τώ
δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει, ά-
νάλογα με την περίπτωση, καί που
μπορεί νά τον οδηγήσει στών παρά-
δεισο ή στήν κόλασι. Χρειαζεται ακό-
μη ή λεπτή διαίσθησις γιά νά διαλέ-
ξη κανείς την κατάλληλη στιγμή γιά τώ
ζήτημα: πώς μαντεύουμε αν μία κοπέλλα
ή όχι:

Πρώτα - πρώτα πρέπει να υπάρχουν οι συν-
 ραφίες που αιγματοβιτίζουν την αγαπημένη γ

Γιατί φιλιούνται οἱ ἄνθρωποι;

τικὰ τοὺς δίκτυα προτοῦ δοθῇ τὸ φιλί.
Τὸ καλύτερο σημεῖο γιὰ νὰ καταλάβετε
ὅτι ἔπτασε ἡ καταλληλὴ στιγμή εἶνε ὅταν
διακρίνετε στὰ μάτια τῆς μιά τρυφερῆς
λαμψί που τὸ κάνει νὰ φαίνονται ὕγρα —
κάποτε μάλιστα θολὰ — ἡ γονιευτικὴ
κλίσις τῆς κεφαλῆς τῆς ἐλαφροῦ πρὸς τὰ
πίσω, τὰ μισανόητα χεῖλη ποὺ τραβοῦν
αἰσθὸν σὰν μαγνητὸς τὸν ἄντρα.

Το σύγχρονο σέξ απήλλ άπαιτεί άπό τη γυναίκα να ζωηρεύη τό κόκκινο χρώμα των χειλιών της με ρούζ. Μὲ τό κραγιόν μπορεί άκόμη ν' αλλάξει τό σχήμα του στόματος — τονίζοντας τά πλεονεκτήματά του, κρύβοντας τά ελαττώματα — ώστε να γίνεται προκλητικότερο και ώραιότερο.

Χαριτωμένα είνε κάτι «μανητλάκια του
φιλιού» που τα πουλούν στο Παρίσι και
στη Νέα Υόρκη. Στη μέση έχουν ένα με-
γάλο κόκκινο κυκλό για να σκουπίζονται
τα χείλη, ενώ μονάχα οι κατάλευκες ά-
γουν από την τρεπούλα του ταγιέρ ή του

Φυσικά τὸ ροῦζ ἀποτελεῖ κι' αὐτὸ ἓνα πρόβλημα στὴν τέ-
χνη τοῦ φιλιού. Ὑπάρχουν ἄντρες ποὺ τὸ ἀντιπαθῶν, ὅταν
σκεφτάνται ὅτι σὲ λίγο θὰ βγαῖν στο
δρόμο μὲ κόκκινα σημάδια στὸ πρό-
σωπο. Γενικά ὅμως μπορεῖ νὰ λεχθῇ
ὅτι καθεὶς ἄντρας δὲν ἀρνεῖται ἓνα φι-
λί ποὺ τοῦ προσφέρεται. Ἔστω κι' ἂν
τοῦ ἀφήσει σημάδια.

Ὡς γνωστὸν δὲν φιλά κανεῖς μόνον
στὸ στόμα, ἀλλὰ καὶ εὖ πολλὰ ἄλλα
σημεῖα τοῦ προσώπου ἢ τοῦ σώματος,
πρὸ πάντων τὸ χερί, τὰ μάτια, τὸ λαι-
μό, τὸ στήθος, τοὺς ὤμους. Ἀπόστο-
λοι τῆς ἡθίκης κατασφέβηκαν πολλές
φορὲς ἐναντίον τοῦ φιλήου, ἀλλὰ δὲν
ἐπέτυχαν, οὔτε θὰ ἐπιτύχουν. ὥπως
φαίνεται, τίποτα.

Και γεννάται το έρώτημα: Γιατί, αλήθεια, ειλιούνται οι άνθρωποι; Άλλω μάλιστα το ώραιότερο στο φίλι δεν είναι ότι έρχεται αυθόρμητα, άσυνελητα, χωρίς δικαιολογία; Μήπως τα ύψωλότερα και ώραιότερα αισθήματα σ' αυτόν τον κόσμο, ή άγάπη, ή ηθική σποργή, ή τρυφερότην, ό οίκτος, ή ταπεινοφροσύνη, δεν έχουν όλα ως

καλύτερη έκδηλωσί τους τὸ φιλή;

Υπάρχει στον κόσμο μία τεράστια φιλολογία για το φιλό και οι αιώνες, από τότε που εμφανίσθηκε η ζωή στον πλανήτη μας, δεν ασχολούνται παρά γι' αυτή την πρώτη βαθμίδα της ανάπτυξης και του πάθους. Γιατί όμως τα χείλη κυρίες δίνουν αυτό τον αίσθησμάς, αυτή την ερωτική ανατριχίλα και όχι π.χ. το μάγουλο, το μετωπίο, το χέρι; Είπε η λεπτή επιδερμίδα, είνε το υγρό των χειλιών, είνε η σπασσι έκκεντρο που κάνουν οι δυο άνωστραμμένες περιστροφές; Ή πως

νά: ὅτι πὰ χεῖλη δίδουν τὴ μεγαλύτερη ἀπόλαυσι στὸ φίλημα τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ μέσου τῶν χειλῶν ἐκδηλώνονται οἱ πρῶ-
τοι πόθοι, τὰ πρῶτα σκιρτήματα μιᾶς ἐσωτερικῆς φλόγας παύ-
σιγόνας ὡς τότε γιὰ ν' ἀνάψῃ καὶ νὰ τυλίξῃ ὁλόκληρη τὴν
ὑπαρξὶ διὰ ἀτόμων ἀντίθετου φύλου.

«Ποιος κατέχει την Άλσκα, είναι σε θέση να ελέγχει τις ενέσφιες γραμμές όλου του κόσμου, είτε πριν από λίγο καιρό ο περίφημος πρωτοπόρος της αεροπορίας στρατηγός Βίλλυ Μίτσελ.

Πραγματικά, ο Βόρειος Πόλος είναι σήμερα το κέντρο του κόσμου, γιατί τη θέση του αυτή την οφείλει αποκλειστικά στην καταπληκτική ανάπτυξη που έζησε η αεροπορία στην εποχή μας.

Αν ανοίξουμε ένα γεωγραφικό χάρτη, θα δούμε τότε ότι οι απόστασεις που χωρίζουν το Βόρειο Πόλο από τις μεγάλες πόλεις των μεγάλων κρατών είναι περίπου οι ίδιες. Από τον Πόλο ως τη Νέα Υόρκη π. χ., η απόσταση είναι 5400 χιλιόμετρα, ως το Παρίσι 5700, ως το Τόκιο 6200, ως το Πεκίνο 6600. Ως τη Μόσχα, η απόσταση είναι πολύ μικρότερη: μόνον 3800 χιλιόμετρα.

Στον πόλεμο και πάλι πολύ στον πόλεμο της εποχής μας, εκείνο που έχει σημασία είναι να πληγεί ο αντίπαλος στην καρδιά με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα. Μόνον, λοιπόν, οι πολιτικές περιοχές επιτρέπουν να επιτύχουμε αυτό το σκοπό. Γιατί είναι το σταυροδρόμι, από όπου μπορεί να φτάσει ταχύτατα στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα του κόσμου. Ένα βομβαρδιστικό π. χ. που θαφύγει από τη Γροιλανδία θα είχε να διατρέξει μόνον 4300 χιλιόμετρα για να φτάσει στην περιοχή όπου βρίσκονται οι μεγάλες βιομηχανίες των Ηνωμένων Πολιτειών, 3000 χιλιόμετρα για να πληήσει τα βιομηχανικά κέντρα της Αγγλίας, 3400 για να ρίξει τις βόμβες του στην περιοχή των γαλλικών βιομηχανιών, 3800 για να χτυπήσει τη Μόσχα, κ. ό. κ. Όλες αυτές τις απόστασεις είναι σύγχρονα αεροπλάνα μπορεί να τις διατρέξουν σε ελάχιστες ώρες.

Οι τρεις εποχές για τη Γροιλανδία, ισχύει επίσης για την Ισλανδία, για το αρχιπέλαγος της Σπιτσεργκεν, για τη Γη του Φραγκίσκου. Ίσως και γενικά για όλο το συγκρότημα των νήσων, που περιβάλλουν σαν ένα μεγάλο στεφάνι το Βόρειο Πόλο.

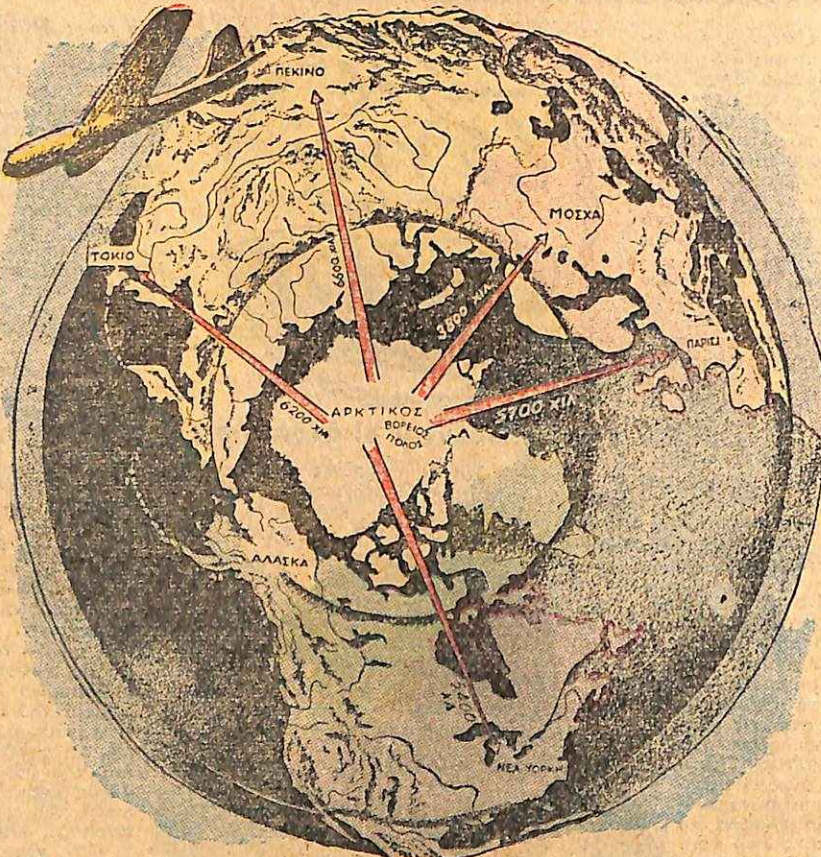
Η στρατηγική σημασία του Β. Πόλου

Ας υποθέσουμε τώρα ότι ένα βομβαρδιστικό ξεκινάει από το Γουινγκινγκ, της ανατολικής Σιβηρίας, για να βομβαρδίσει τη Νέα Υόρκη. Ακολουθώντας τη συνηθισμένη πορεία, που περνάει πάνω από ηπείρους και ωκεανούς, θα χρειαστεί να διατρέξει 21000 χιλιόμετρα, για να φτάσει στο σκοπό του. Ένώ, περνώντας πάνω από το Βόρειο Πόλο, θα διατρέξει μόνον 12600 χιλιόμετρα. Θα έχει δηλαδή μια οικονομία 8400 χιλιομέτρων.

Ένα αεροδρόμιο, που θα βρισκόταν στην περιοχή του Βόρειου Πόλου, θα περιελάμβανε μέσα στην ακτίνα της δράσεώς του τη Νέα Υόρκη (απόσταση 5400 χιλιόμετρα), τον Άγιο Φραγκίσκο (5000 χιλμ.), το Νηπρούϊτ (4590 χιλμ.), το Βερολίνο (3570 χιλμ.), και το Λονδίνο (3700 χιλμ.).

Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν το εξαιρετικό ενδιαφέρον που παρουσιάζει ο Βόρειος Πόλος για την έναρξη επικοινωνίας μεταξύ των ηπείρων και φανερώνουν επίσης την απαραιτήτως στρατηγική θέση του σε περίπτωση συρράξεως με τα νέα μέσα που διαθέτει η εποχή μας.

Και τώρα ας ξαναρίξουμε μια ματιά στο χάρτη. Θα ιδούμε τότε ότι η Αμερική και η Ρωσία, που δεν έχουν πουθενά άλλο σημείο επαφής, συνορεύουν στην περιοχή του Βόρειου Πόλου. Στο σημείο αυτό χωρίζονται από ένα στενό θαλάσσιο διάδρομο, που είναι γνωστός με το όνομα του Βεργίγιου πορθμού. Από το ένα μέρος του βρίσκεται η Άλσκα και από το άλλο η χερσόνησος Τσουκτσίν, στο ακρότατο σημείο της Σιβηρίας.

Στο χάρτη αυτό βλέπουμε ότι οι απόστασεις που χωρίζουν το Βόρειο Πόλο από τις πρωτεύουσες των μεγάλων κρατών είναι περίπου οι ίδιες.

Ο πόλεμος στο Βόρειο Πόλο

Βόρειος μαγνητικός πόλος αποτελείται ουσιαστικά από τρεις ξεχωριστούς πόλους, που σχηματίζουν ένα μοναδικό μαγνητικό πεδίο στην περιοχή της νήσου του πρίγκιπος της Ουαλλίας. Χάρη στις παρατηρήσεις και στους υπολογισμούς των, ένα αεροπλάνο μπορεί σήμερα να πετάξει σε οποιαδήποτε περιοχή του Βόρειου Πόλου, με πιθανή παρέκκλιση από την κανονική πορεία του όχι μεγαλύτερη από ενός μιλλίου, που και αυτή, όμως, μπορεί να διορθωθεί χωρίς σε ειδικά όργανα.

Οι στρατιώτες των πολικών περιοχών

Η παραμονή όμως στρατιών, καθώς και οι κινήσεις των στην άρκτική περιοχή δημιουργούν παντός είδους προβλήματα. Για τη λύση των οι Αμερικανοί ίδρυσαν ένα πειραματικό εργαστήριο. Εκεί μέσα το κρύο παράγεται τεχνητά και έτσι μελετώνται οι διάφορες αντιδράσεις του ανθρώπινου οργανισμού.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες, που κάνουν πολλές φορές πειράματα στον ίδιο τον έαυτό τους, κατάρθωσαν, έπειτα από πολλές προσπάθειες, να κατασκευάσουν ένα ειδικό ένδυμα για τους στρατιώτες των πολικών περιοχών, που το δυνάμει σε κείνους που το φορεί να παραμείνει επί πολλές ώρες μέσα σε έναν παγωμένο ποταμό ή μια λίμνη, χωρίς τον κίνδυνο να πάθει τίποτε. Στο έσωτερικό, είναι ντυμένο με γούνες, ΑΛΛ' η προστασία αυτή δεν αρκεί. Γι' αυτό είναι εφωδιασμένο με ηλεκτρική συσκευή που σκορπίζει μια ευχάριστη θερμότητα στο σώμα. Στα πόδια, ο στρατιώτης του Πόλου θα φορή δυο πεπλατυσμένους σάκκους από καουτσούκ, που θα κάνουν τα πόδια του να μοιάζουν με τις χήνες.

Οι ειδικοί Αμερικανοί επιστήμονες αντιμετώπισαν επίσης το πρόβλημα του εισπνεόμενου αέρα. Είναι αυτόνοδο το ό

Σε περίπτωση νέου πολέμου, η Άλσκα θα είναι, λοιπόν, το θέατρο σκληρών συγκρούσεων μεταξύ των αντιμαχόμενων, για την εξασφάλιση βάσεων πάνω σ' αυτή ή την εξουδετέρωσή των βάσεων του αντιπάλου.

Οι Αμερικανοί διαθέτουν σήμερα τρεις μεγάλες βάσεις στην περιοχή της Άλσας. Η μία απ' αυτές βρίσκεται στο Λάντ Φέλντ, κοντά στο Φαίρμπανκ. Εκεί έδρευε μια μονάδα πειραματισμού για την εξακρίβωση των καλύτερων συνθηκών διαδίσωσης του έμφυχου υλικού και συντηρήσεως του άψυχου υλικού, στις πολιτικές θερμοκρασίες. Στη δεύτερη βάση, που βρίσκεται στο «9220 μιλ» από τον Πόλο, έδρευουν μονάδες καταδιωκτικών αεροπλάνων, έτοιμες να υποδεχτούν και να προστατεύσουν τα βαρέα βομβαρδιστικά αεροπλάνα. Η τρίτη, τέλος, βάση που βρίσκεται ανατολικότερα, στο Έλμεντορας Φέλντ, κοντά στο Άνχοραϊτζ, συμπληρώνεται και επεκτείνεται διαρκώς, για να χρησιμοποιηθεί ως βάση πυραύλων.

Το μυστήριο του μαγνητικού πόλου

Για πρώτη φορά στην Ιστορία, δηλαδή η περιοχή του Βόρειου Πόλου χαρτογραφήθηκε με κάθε δυνατή λεπτομέρεια, πράγμα που αποτελεί σοβαρότατο πλεονέκτημα για τη διεξαγωγή επιχειρήσεων σ' αυτόν τον τομέα. Ένα άλλο σημαντικό «άτυπο» στα χέρια των Αμερικανών είναι ότι κατάρθωσαν, έπειτα από επίμονες προσπάθειες, να λύσουν το μυστήριο του Βόρειου μαγνητικού πόλου, που καθιστούσε αδύνατη την αεροπλοΐα σ' αυτές τις περιοχές, γιατί έπληθε με μηχανήματα πολύ περίεργα τα μηχανήματα πτήσεως του αεροπλάνου και δεν επέτρεπε στον πιλότο να προσανατολισθεί. Οι Αμερικανοί εξακρίβωσαν ότι ο καλούμενος

άρας των πολικών περιοχών, που η θερμοκρασία του κατέρχεται πολλές φορές στους 45 βαθμούς υπό το μηδέν, μπορεί να προκαλέσει εσωτερικές ψύξεις, ακόμη και θάνατο. Γι' αυτό, ελήφθη πρόνοια να θερμαίνεται με μια ειδική αυτόματη συσκευή, που θα ρυθμίζει τη θερμοκρασία του, σύμφωνα με τις ενδείξεις του θερμομέτρου. Η έρευνας θα γίνεται κατά την είσοδο του αέρος στο έσωτερικό της σφαιρικής περικεφαλίας που οι στρατιώτες των Πόλων θα φορούν στο κεφάλι τους και που θα καλύπτει όλο το πρόσωπό τους ως το λαιμό. Η περικεφαλία αυτή θα τους προστατεύει επίσης από τις θανατηφόρες ακτίνες «γάμμα», σε περίπτωση έκρηξης ατομικών βλημάτων στην περιοχή του Πόλου.

Είναι γνωστό, έξ' άλλου, ότι η αντανάκλαση των πάγων μπορεί να επιδράσει καταστρεπτικά στην όραση και να επιφέρει τελεία τύφλωση. Γι' αυτό, οι σφαιρικές περικεφαλίες των στρατιωτών των πολικών περιοχών είναι εφωδιασμένες με σκούρα γυαλιά. Ειδική αυτόματη συσκευή λυώνει τον πάγο που σχηματίζεται στην εξωτερική επιφάνεια των, ενώ μια δεύτερη συσκευή με θερμό αέρα προκαλεί την εξάτμιση του νερού.

Γιγαντιαία πάλη εναντίον της Φύσεως

Δεν είναι λιγώτερο πολύπλοκα τα προβλήματα που παρουσιάζει η συντήρηση και η κίνηση των διαφόρων πολεμικών μέσων, αρμάτων μάχης, αεροπλάνων, αυτοκινήτων, κλπ. που θα χρησιμοποιηθούν στις πολιτικές περιοχές. Όχι μόνον οι μηχανές, αλλά και τα απλούστερα όπλα έχουν ανάγκη από θέρμανση για να μπορέσουν να λειτουργήσουν. Κι είναι εύκολο να φαντασθεί κανείς πόσα προβλήματα χρειάστηκε να λύσουν οι τεχνικοί, για να καταστήσουν δυνατή την ά-πρόσκοπτη χρησιμοποίηση όλων αυτών των ό-πλων σ' οποιαδήποτε στιγμή.

Στην περιοχή των μαγνητικών πόλων που αναφέραμε, οι πυξίδες «τρελλανιούνται» και δεν σταματούν πουθενά, τα ραδιόφωνα δεν λειτουργούν και οι ηλεκτρονικές συσκευές συμπεριφέρονται σαν μεθυσμένες. Για ν' αντιμετωπισθούν όλα αυτά τα δυσάρεστα ενδεχόμενα και να βρεθεί ο τρόπος της διορθώσεως των χρειάστηκε να γίνουν χιλιάδες πτήσεις με αεροπλάνα παντός τύπου, που, για πολλόν καιρό, ξεκινούσαν κατευθυνόμενα από άνωστα, με κίνδυνο να μην ξαναγυρίσουν ποτέ. Κατά το ίδιο

Γυμνάσια αμερικανικού στρατού στις πολιτικές περιοχές της Αλάσκας.

διάστημα, αναρίθμητα συνεργεία από επιστήμονες όλων των κατηγοριών, φυσικούς, μαθηματικούς, χημικούς, μηχανολόγους, κλπ., εργάζονταν ακατάπαυστα για να ελέγξουν τις παρατηρήσεις των αεροπόρων και τις ενδείξεις των διαφόρων οργάνων, να τις συγκρίνουν μεταξύ τους και να βγάλουν τα κατάλληλα συμπεράσματα.

Επρόκειτο, δηλαδή, για μια γιγαντιαία πάλη εναντίον της φύσεως, που έπρεπε να ξεαναγκασθεί με παντός είδους μέσα για να φανερώσει τα μυστικά της. ΑΛΛ' όλες αυτές οι προσπάθειες να φέρουν τα αποτελέσματά τους, ο Βόρειος Πόλος δεν έχει πια μυστικά για την αμερικανική αεροπορία.

Ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα που είχαν ν' αντιμετωπίσουν οι τεχνικοί ήταν της μεταδόσεως του ήχου, που, ως γνωστόν, εξαπλούται με εξαιρετική ένταση στις πολιτικές περιοχές λόγω του ψύχους.

Οι Αμερικανοί τεχνικοί επενόησαν σήμερα διάφορα μέσα για τη συγκάλυψη του ήχου. Χάρη σ' αυτά, οι πολιτικές περιοχές δεν διαφεύγουν στο κεφάλαιο της ακουστικής από τα εύκρατα ή τα τροπικά κλίματα.

Ένα ακόμα θαύμα της επιστήμης των τελευταίων χρόνων,

Αερομοχίες και άγυνες πυραύλων

Αλλά τί είδους πόλεμος θα διεξαχθεί στους Πόλους; Οι επιχειρήσεις στις πολιτικές περιοχές θα είναι πολλών ειδών. Θα αποβλέπουν πρώτα - πρώτα στην κατάληψη θέσεων ή στην καταστροφή βάσεων του εχθρού. Είναι πιθανόν ότι το εδαφος της Άλσας θα διεκδικηθεί σπρίθακι προς σπρίθακι. Στη φάση αυτή του πολέμου οι αλεξιπτήσιμα και οι κομάντος θα παίξουν τον κυριώτερο ρόλο.

Κατά δεύτερο λόγο, από τις πολιτικές περιοχές θα ξεκινήσουν οι μεγάλες ενέσεις εναντίον των εχθρικών στρατηγικών θέσεων και των βιομηχανικών κέντρων. Οι επιθέσεις αυτές θα διεξαχθούν είτε με αεροπλάνα, είτε με πυραύλους του τύπου V-2, είτε με ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα.

Όπως εξηγήσαμε και παραπάνω, ο συντομότερος δρόμος για παρόμοιες επιθέσεις είναι εκείνος που περνάει πάνω από το Βόρειο Πόλο. Στην περιοχή του θα διεξαχθούν, λοιπόν, οι σκληρότερες αερομοχίες της μελλούσης συρράξεως και οι έφιαλτικοί αγώνες πυραύλων, που κι' η πιο γόνιμη φαντασία αδυνατεί να συλλάβει.

Ο Βόρειος Πόλος, τέλος, αποτελεί την προφυλακή των δυο αντιπάλων και το προπύργιο της άμυνας των. Στο σημείο αυτό θα είναι εγκατεστημένες οι ισχυρότερες συσκευές ραντάρ και οι τελειότερες και ταχύτερες ηλεκτρονικές αριθμομηχανές, που θα λύουν

σε κλάσμα δευτερολέπτου τα πιο πολύπλοκα αριθμητικά προβλήματα. Η αποτελεσματική άμυνα στην περιοχή των πόλων, λύνει αυτόματα και το πρόβλημα της συνολικής άμυνας των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά. Και το ίδιο ισχύει, καίτοι σε μικρότερο βαθμό, για τη Σοβιετική Ρωσία. Λόγω της θέσεως της μπορεί να προσληφθεί και από πολλά άλλα σημεία π. χ. την Ιαπωνία, την Κίνα, την Ινδία, την Αφρική, από διάφορες ευρωπαϊκές βάσεις, κλπ. Οι στρατιωτικοί τεχνικοί παρομοιάζουν τη θέση της με της Γερμανίας κατά τον περασμένο πόλεμο. Η θέση αυτή της εξασφαλίζει, από το ένα μέρος, μεγάλη ταχύτητα στην συγκέντρωση και την κινητοποίηση δυνάμεων, αλλ' από τ' άλλο μέρος, την έκθετη στον κίνδυνο αποκλεισμού από όλες τις πλευρές.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες αντίθετα δεν παρουσιάζουν αυτό το μειονέκτημα. Η γεωγραφική θέση των τις κάνει άτρωτες από όλα τα άλλα μέρη εκτός μόνο από την πλευρά της ανατολικής Σιβηρίας και, σε πολύ μικρότερο βαθμό, της Ιαπωνίας, της Κορέας και της Φορμόζας, που, άλλωστε, βρίσκονται στα χέρια τους ή ελέγχονται απ' αυτές. Αλλά μια επίθεση από το μέρος αυτό προϋποθέτει το πέρασμα των δυνάμεων που θα την επιχειρήσουν — αεροπλάνων, πυραύλων κλπ. — από το Βόρειο Πόλο, που, όπως είπαμε, είναι ο συντομότερος δρόμος από οποιονδήποτε άλλον.

Να γιατί οι Αμερικανοί αποδίδουν τόσο εξαιρετική σημασία στο Βόρειο Πόλο και τον θεωρούν σαν το προπύργιο της άμυνας των. Το να καταστή την απόρρητη Ισδοιναμεί για τους Αμερικανούς με μια απόλυτη σχεδόν εγγύηση ότι ο πόλεμος δεν θα πληήσει το εδαφός των και ότι η βιομηχανία των κι' οι πληθυσμοί των μετόπισθεν θα παραμείνουν άτρωτοι. Διάσπασις αυτής της άμυνας είναι ενδεχόμενον να έχει καταστροφικά αποτελέσματα για την αμερικανική πολεμική μηχανή και να προδικάσει την έκβαση του πολέμου.

Αλλά πώς θα εξασφαλισθεί η άμυνα στον Βόρειο Πόλο; Οι Αμερικανοί είχαν για το σκοπό αυτό μιαν εξαιρετική εμπνευσή. Θα μιλήσουμε γι' αυτήν στο προσεχές φύλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Λαστιχένια φουόρια στον Πόλο.

ΣΚΙΖΟΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμα ένσταντανέ

Δέν διακρίνονται μονάχα οι κουρείς για την ευφραδεία τους. Είναι και μερικά γκαρσόνια που, όχι μονάχα συναγωνίζονται τούς κουρείς, αλλά και τούς ξεπερνούν στην πολυλογία.

— Άνθρωπος έπινε τον καφέ του στο πεζοδρόμιο ενός καφενείου με τη λιανικάδα. Ξαφνικά αναπηδά αηδισμένος και φωνάζει:

— Γκαρσόν!

— Έφτασε!

Σπεύδει το γκαρσόνι και τον κутά με προθυμία.

— Τί κατάστασις είναι

αυτή, γκαρσόν; Τί είναι αυτό μέσ' το φλυτζάνι; Τό γκαρσόνι σκύβει στο φλυτζάνι του καφέ κι ύστερα ανασηκώνεται:

— Μιγιά, κύριε.

— Μιγιά! Και τὸ λές!

— Άφου είνε μιγιά; Νά

πῶ ψέμματα ἢ νά ὑποκριθῶ

πῶς δέν γνωρίζω τίς μιγίες;

— Καί τί θέλει μέσα

στο φλυτζάνι;

— Δέν πιστεύω νά θέλῃ

τίποτε, κύριε. Μάλλον θά

ἔπεσε κατὰ λάθος. Διότι

πῶς νά τὸ κάνουνε; Μιγίες

εἶνε, πετοῦν ἐλεύθερες. Ἄν

μέ φωνάξετε γιά παρατήρησι

δέν ἔχετε δίκιο. Μποροῦμε

νὰ πιάσουμε ὅλες τίς μιγίες

πού πετοῦν ἐλεύθερες. Στόν

ἀέρα; Ἡ μόνη λύσις εἶνε νά

σᾶς φέρω ἄλλον καφέ καί νά

λάβετε τὰ μέτρα σας γιά νά μή

πέσῃ ἄλλη μέσα.

Παρά τὴ φλυαρία ὁ πελάτης

ἀναγνώρισε ὅτι τὸ γκαρσόνι

διέθετε ἀκαταμάχητη λογική

καί παράγγειλε τὸ δεύτερο

καφέ λαμβάνοντας ὁ ἴδιος τὰ

προστατευτικά μέτρα.

★

Δραματική σκηνή με φι

νάλε καμικωραγικό συνέβη

σὲ μιὰ πόρτο τοῦ 3ης Σεπτεμβρίου.

Τὸ ἱστορικό τοῦ — ὅπως

μέ πληροφορήσαν — ἔχει ὡς

ἑξῆς:

Δραστήριος καὶ δυναμικός

καὶ τὸν κούταξε μ' ἀνση

χία.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

— Ἡ γυναίκα σου σὲ ἀπα

τάτῃ!...

Ὁ ἔμπορος εἶδε τὸν οὐ

ρανὸ σφοντυλί, ξεροκατάπιε

γιὰ δεύτερη φορά, καὶ με

φωνὴ κομμένη, ρώτησε:

— Πού τὸ ξέρεις;

— Τὸ ξέρω.

— Ἐχεις στοιχεῖα;

— Καὶ στοιχεῖα ἔχω. Πε

σισσότερα δέν μπορῶ νά

σοῦ πῶ. Τοῦτο μόνο σοῦ

λέω, ὅτι ἡ γυναίκα σου βρι

σκαίται τὴ στιγμή αὐτὴ με

τὸ φίλο τοῦ, σὲ τὰ σπύ

τι, τὰδε δρόμος, τὰδε ἀρι

μός.

Γιὰ τρίτη φορά ξεροκα

τάπιε ὁ δυστυχὴς ἔμπορος

καὶ ξαναρώτησε:

— Μὰ εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαίως.

— Καὶ τί πρέπει νά

κάνω;

— Τίποτα. Ἀπλούστατα

θὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία,

θὰ πάρουμε ἕναν ἀστυφύ

λακα καὶ θὰ φτάσουμε ἐπὶ

τόπου. Σύλληψις ἐπ' αὐτο

φῶρα καὶ διαζύγιο. Ἀλλὰ

λύσι δέν χωράει. Νά φε

ρῆς σάν ἀντρας!

Ὁ περ καὶ ἐγένετο. Πη

γαίνουν στὴν ἀστυνομία,

παίρνουν ἕναν ἀστυφύλακα,

μπαίνουν σ' ἕνα ταξί καὶ

φτάνουν ἐξω ἀπ' τὴν πό

ρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Μερικοὶ περαστικοί, εἶ

δαν τὸ αὐτοκίνητο, εἶδαν

τὸν ἀστυφύλακα, εἶδαν τοὺς

δύο ἀνθρώπους πού κατε

θίκαν νευρικοί κι ἐγύρισαν

νά παρακολούθησαν, ὅπως

συνήθως συμβαίνει σ' αὐτές

τίς περιστάσεις.

Χτυποῦν τὸ κουδούνι.

Ψυχὴ. Ξαναχτυποῦν. Μιλιά.

Ἐπεμβαίνει ὁ ἀστυφύλακας

καί, ἐν ὀνόματι τοῦ νομοῦ,

φονάζει ν' ἀνοίξουν. Κάπο

τε, ὕστερα ἀπὸ μεγάλη φα

σαρία, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ

εἰσέρχονται σὲ ἑξωτερικό

τοῦ ἐρωτικοῦ παραδείου οἱ

τρεις ἀνθρωποὶ. Μπροστὰ ὁ

ἀστυφύλακας, πίσω ὁ δικη

γόρος καὶ παραπίσω ὁ ἔμ

πόρος. Ὅποτε... ἀντὶ τοῦ

ἐμπορίου, μένει ἀναυδός ὁ

ἐμπόρου.

★

δικηγόρος καὶ παρὰ πέντε

νά πέσῃ ἀνάσκελα.

— Ἀτιμὴ! ὀρεται. Ἐ

σὺ;

Ἡ κυρία πού βρισκόταν

μέσα σὸν «παραδεισο» με

τὸ φίλο της, δέν ἦταν ἡ σύ

ζυγος τοῦ ἐμπορίου ἀλλὰ

τοῦ δυναμικοῦ καὶ δραστή

ριου δικηγόρου! Φυσικά ἔ

πακολούθησαν καμικωρα

γικές σκηνές, ὁ ἀντίπαλος

τῶν ὁποίων ἔφτασε ὡς αὐ

τὴ τὴ στήλη.

Πῶς ἐγίνε τὸ πᾶν;

★

Ποῖος κακεντρεχὴς φάρσε

τὴν ἔσκαψε τόσο ἀπροσδο

κητὰ τοῦ δικηγόρου; Μυσ

τήριο! Ἐνα εἶνε γεγονός.

Ὅτι ὁ ἔμπορος ἔσπευσε νά

παρηγορήσῃ τὸ φίλο του,

νά τοῦ συστήσῃ νά «φερθῇ

σάν ἀντρας» καὶ νά φρον

τίσῃ νά ἐκδώσῃ μονάχος

τοῦ τὸ διαζύγιο. Ὁ περ,

φυσικά, καὶ ἐγένετο ἡ μα

λὼν πρόκειται νά γίνῃ.

★

Μοῦ ἀφηγοῦνται μιὰ κω

μικοτραγικὴ ἱστορία γάμου

πού συνέβη σ' ἕναν ἀπ' τοὺς

συναρκοίμας τῆς πόλεως.

Ἀπὸ νωρίς ἔφτασαν τ' αὐ

τοκίνητα καὶ ἀποβίβασαν τὸ

γαμπρὸν με τοὺς συγγε

νούς, πού περιμέναν σὲ κε

φαλοσκάλο τῆς ἐκκλησίας.

Σιωπηλοί, ὅμως, ἦσαν ὅλοι

καὶ ἀρκετὰ ἐκνευρισμένοι,

πράγμα πού δέν συμβαίνει

συνήθως σὲ παρόμοιες πε

ριστάσεις. Ὁ γαμπρός,

στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας

κρατοῦσε τὴν κλασσικὴ ἀν

θοδέσμη καὶ πότε κυττοῦσε

σὲ βάθος τοῦ δρόμου, πότε

ἔκανε βόλτες. Ἡ ὥρα ὥσ

τόσο, περνοῦσε καὶ ἡ νύφη

δέν φαινόταν.

Στὸ μεταξύ, κατέπλευσαν

★

καὶ οἱ καλεσμένοι καὶ τὸ

προαύλιο τῆς ἐκκλησίας γέ

μισε ἀπὸ κόσμο καὶ κου

τσομπολιό.

— Μὰ πού εἶνε ἡ νύφη;

— Γιατί ἀργεῖ ἡ νύφη;

— Τί ἔπαθε ἡ νύφη;

Ὁ γαμπρός ἄρχισε νά

χάνῃ τὴν ὑπομονή κι ἔπαι

ζε νευρικά τὴν ἀνθοδέσμη

στὰ χέρια του.

Σιγὰ - σιγὰ, τὰ «φοῦ

ψοῦ» ὑψώθηκαν:

— Δέν τὸν θέλει.

— Τοῦ τὴν ἔσκασε!

— Τὸν ἔσκασε! Μπουκάλα!

Κι ἄρχισαν σὲ πὶ καὶ

φί νά πλάθονται ἱστορίες

περὶ ἀποδράσεως τῆς νύ

φης με κάποιον ἄλλον. Ὁ

πότε σὲ μιὰ στιγμή, φτα

νει ἐπαχθυμένης ταξί ἕνας

ἀπὸ τοὺς ἐξω. Ὑβέντας εἰς

ἀναζητήσιον τῆς νύφης, καὶ

μέ προφανή ταραχή, ψιθυ

ρίζει κατὰ σὺ αὐτὴ τοῦ

γαμπροῦ. Ἐκεῖνος κοκκινί

ζει, κατεβάζει τὸ κεφάλι καὶ

ἀνακινᾷ τὸ μυστικό

στον κουμπάρο πού ἐπίσης

κοκκινίζει, κατεβάζει τὸ κε

φάλι καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς κα

λεσμένους ὅτι ὁ γάμος ἀνα

βάλλεται, γιὰ λόγους ἀνω

τέρας βίας. Τὸ μυστικό,

ὥστόσο, δέν ἔμεινε μυστι

κό. Τὴ νύφη, λέει ἡ ἐπία

σαν πρόωρα... οἱ πόνοι(!)

κι ἄντὶ νά ἔρθῃ στὴν ἐκ

κλησία γιὰ τὸ μυστήριο, ἔ

λαβε τὴν ἀγούσαν σὲ μιὰ

μυστήριο. Καὶ οἱ καλεσμέ

νοι, φυσικά, διασκορπίστη

καν ἡσύχως, ψιθυρίζοντας

μέ κα

κεντρεχίες:

— Πολὺ προκομμένος ὁ

γαμπρός, ὁ ἀφιλότιμος!...

★

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Χιούμορ

Ποιά ἦταν

— Συχωρέστε με... ἡ σύζυγός σας εἶναι αὐτὴ πού καθέται πρὸς τὰ δεξιά ἢ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς τῆς κυρίας πού μοιάζει σάν σκιαχτρο;

— Ἡ γυναίκα μου εἶναι αὐτὴ πού κάθεται στὴ μέση!...

★

Ὁ φίλος λέει σὲ τὸ φουτουριστὴ ζω

γράφο:

— Μὰ γιατί κρατᾷς διαρκῶς στὰ

χέρια σου αὐτὸ τὸ ἔργο σου; Φοβάσαι

μὴ σοῦ φύγῃ;

— Ὁχι. Τὸ κάνω γιὰ νά μὴν ξεχάσω

ποῖο εἶναι τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ καὶ

ποῖο τὸ κάτω!

★

Ὁ γαλατᾶς λέει στὴν πελάτισσά

του:

— Μὰ γιατί μοῦ φεονεῖς δύο κατασ

ρόλες, ἀφοῦ θέλεις μισὴ ὅκα γάλα μόν

νο; Ἡ μιὰ φτάνει καὶ περισσεύει.

— Ναι, ἀλλὰ σούφερα δύο, γιὰ νά

μοῦ βάλῃς χωριστὰ τὸ νερό...

★

Ἡ πλούσια μοναχοκόρη λέει στὸν

ἀρραβωνιαστικό της:

— Μὲ συγχωρεῖς, Νίκο, ἀλλὰ δέν

μπορῶ νά σε παντρεῖται. Καταλαβαί</

Η πολυτάραχη ζωή του «Στρατηγού» Σμάτς

Κανείς ίσως απ' τους πολιτικούς άνδρες δεν συνδέθηκε τόσο στενά με την ιστορία της χώρας του όσο ο στρατάρχης Γιάν Σμάτς, ο τέως Πρόεδρος της Νοτιοαφρικανικής Ένωσεως.

Γεννήθηκε σε μια φέρμα της περιφέρειας του Καϊμπάουν, στις 24 Μαΐου 1870. Έπειτα από λαμπρές σπουδές στα σχολεία της πατρίδας του, υπήρξε ένας από τους πρώτους Νοτιοαφρικανούς που κέρδισε μια υποτροφία στο Πανεπιστήμιο του Καϊμπρίτζ.

Αφού πήρε το δίπλωμά του, το 1894, έγινε δικηγόρος στο Καϊμπάουν. Αλλά η πελατεία του ήταν ελάχιστη. Μια μέρα λοιπόν, έφισε τη βρετανική υπηκοότητα κι, έφυγε για την Πραιτώρια, όπου έγινε σε δυο χρόνια Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας του Τράνσβαλ, που είχε προεδρό της το θρυλικό Πάλ Κρούγκερ. Όταν άρχισε αργότερα ο πόλεμος των Μπόερς, ο Σμάτς γνωμοδοτούσε αν έπρεπε να τουφεκισθεί ή να μείνει φυλακισμένος ένας Άγγλος πολιτικός ανταποκριτής, που είχε συλληφθεί απ' τους Μπόερς. Ήταν δ' ευτύχημα για την ανθρωπότητα το ότι προτίμησε τη δεύτερη λύση. Γιατί ο δημοσιογράφος αυτός λεγόταν... Ούντσων Τσώρτσιλ!

Ο πόλεμος πήρε άσχημη τροπή για τους Μπόερς. Ο Σμάτς έγινε τότε αρχηγός μιας ομάδας «κομάντος». Όταν έπεσαν στην Πραιτώρια οι πρώτες αγγλικές δίδες, ο Σμάτς πήρε τα κρατικά χρήματα και, επικεφαλής των 300 ανδρών του, πέρασε μέσα απ' τις έχθρικές γραμμές κι έφτασε σχεδόν ως το Καϊμπάουν, πολεμώντας αδιάκοπα.

Οι Μπόερς ώνησαν τον ήρωά τους «Στρατηγό». Κι' ο Σμάτς προτιμάει ακόμη αυτήν την επωνυμία απ' τον τίτλο του Στρατάρχη.

Όπως ο Άβραμ Λίνκολν, εργάστηκε κι' αυτός για την ενότητα της χώρας του. Θεωρούσε προδοτή όποιον έδραπε το ιδανικό του.

«Είμαι ο μισητότερος άνθρωπος της Νοτίου Αφρικής» είπε το 1915, όταν βοήθησε στην κατάπνιξη μιας αντιπολεμικής εξέγερσης των Μπόερς. Καθώς έφευγε τότε από μια πολιτική συγκέντρωση του Γιοχάνεσμπουργκ, οι έχθροι του τον πυροβόλησαν, χωρίς να τον πετύχουν.

Άλλοτε πάλι, του πέταξαν πέτρες και κλοβιά αούγά, για να τον εμποδίσουν να μιλήσει στο λαό. Το 1922, τρύπησαν με σφαίρες τα λάστιχα του αυτοκινήτου του, καθώς έμπαινε στο Γιοχάνεσμπουργκ

για την καταστολή μιάς γενικής απεργίας.

— Τι να κάνω; Να προχωρήσω; τόν ρώτησε ο σφάιρ του.

Κι' ο Σμάτς απάντησε, άτάραχος:

— Ξέρετε το καθήκον σας.

Πρό 8 ετών, ματαίωσε εύκολα μια απεργία των χρυσωρύχων κι' εξώρισε 9 πρωτεργάτες της, χωρίς σχετικό νόμο και δίχως την έγκριση της Βουλής. Αυτή τη φορά, οι έχθροι του κόντεψαν να επαναστατήσουν, κι' ώσπου ν' αποκατασταθεί πάλι η τάξις σκοτώθηκαν 50 άστυνομικοί. Στη Βουλή, ο Σμάτς δέχτηκε μια σφοδρή επίθεση.

— Ο Πρωθυπουργός βάφει τα βήματά του με αίμα! βροντοφώνησε ένας αντίπαλός του.

Αν ο Σμάτς έγινε ιδρυτής της Νοτιοαφρικανικής Ένωσεως και ελκρινής φίλος της Αγγλίας, αυτό οφείλεται κατά πολύ σ' έναν άλλο ήγέτη, με χαρακτήρα αλύγιστο σαν το δικό του: τον περίφημο λόρδο Κίτσεπερ.

Οι δυο τους συναντήθηκαν για πρώτη φορά το 1902, στο μικρό χωριό Βερενίγκινγκ. Οι άρχηγοί των Μπόερς θεωρούσαν τότε ότι ο μικρός άγνων τους για την ελευθερία είχε καταλήξει σε μια ταπεινωτική αποτυχία, εφόσον είχαν δεχθεί να καταθέσουν τα όπλα. Αλλά ο Κίτσεπερ, ο άνθρωπος που τους είχε νικήσει, πήρε κατά μέρος το Σμάτς και του είπε εμπιστευτικά:

— Πιστεύω απόλυτα ότι, σε δυο χρόνια, θ' αναλάβει την εξουσία στην Αγγλία μια φιλελεύθερη κυβέρνηση, και θα παραβιβάσει συστηματική ανεξαρτησία στη χώρα σας.

Πραγματικά η κυβέρνηση Κάμπελ - Μπάνερμαν έδωσε στη Νότιο Αφρική την ελευθερία της.

Μόνο οι «Άγγλοι θα μπορούσαν να φερθούν έτσι! είπε τότε ο Σμάτς. Ίσως να κάνουν λάθος κάποτε, είνε όμως ένας μεγάλος λαός.

Δυο απ' τους υπουργούς της φιλελευθέρης αυτής κυβέρνησης ζήτησαν αργότερα τη βοήθεια του Σμάτς, όταν κινδύνεψε η Μεγάλη Βρετανία. Ο Λόυτ Τζώρτζ τόν διαλέξε για υπουργό του, στον πρώτο πόλεμο.

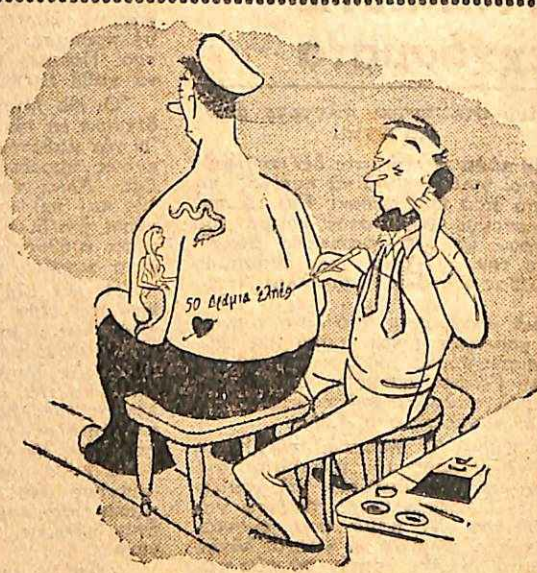
Ο Σμάτς κατώρθωσε τότε να καταστείλει με την πειθώ αρκετές απεργίες στην Ουαλλία, σχεδίασε την έκστρατεια της Μέσης Ανατολής, ώργάνωσε την αντιαεροπορική άμυνα του Λονδίνου κι' επέπαινε στη δημιουργία της Ρ.Α.Φ. Ο Τσώρτσιλ ζήτησε τις συμβουλές του σε πολλές κρίσιμες περιπτώσεις, στο δεύτερο πόλεμο — που θα τον έχαναν οι Άγγλοι, αν δεν είχαν τη βοήθεια της Νοτίου Αφρικής.

Μετά το 1922, είχε μείνει επί 9 χρόνια μακριά απ' την εξουσία. Στο διάστημα αυτό, επισκέφθηκε την Αγγλία και τις Ηνωμ. Πολιτείες, δίνοντας διαλέξεις. Ανάμεσα στα ταξειδιά του, έμενε απομονωμένος στη φέρμα του, στην Πραιτώρια, όπου έγραφε ένα διδύλο περί φιλοσοφίας!

Το σπίτι του Σμάτς είνε απλό, λιτό, φτιαγμένο με ξύλα και σίρερα. Είχε χρησιμεύσει άλλοτε ως λέσχη των Άγγλων στρατιωτών, στον πόλεμο των Μπόερς. Εκεί δέχεται κάπου - κάπου ο στρατάρχης κάποιον επίσημο επισκέπτη — πολύ σπάνια όμως, γιατί δεν είνε καθόλου κοινωνικός τύπος.

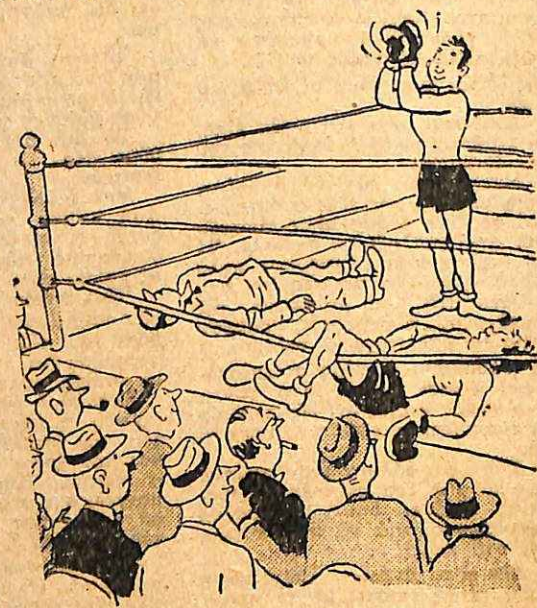
Έχει μανία με τη βοτανική. Δεν μαζεύει όμως λουλούδια, αλλά... γρασιδί διαφόρων ειδών!

Πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι ο γηραιός στρατάρχης είνε από τους πιο ένθερμους φιλελλήνας και βοήθησε ποικιλοτρόπως την Ελλάδα την εποχή του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

Ο ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΤΗΣ

— "Οχι, αγάπη μου... Δεν θα ξεχάσω να τις αγοράσω!"

— "Ετσι δεν θα βρεθί κανείς ν' αμφισβητήσει τη νίκη του!..."

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γεώργιος Καραϊσκάκης (1780 - 1827)

ΤΑ παιδικά χρόνια του Καραϊσκάκη πέρασαν στ' αρματολικά σώματα των Άγρών, που πολεμούσαν, την εποχή εκείνη, τα στρατεύματα του Άλφ πασά.

Σ' αυτή, λοιπόν, την παιδική ηλικία ο περίφημος αέτορ της Ρούμελης πιάστηκε κάποτε αιχμάλωτος και οδηγήθηκε στο Σερράϊ του Άλφ πασά όπου ο τούρκος της Ήπειρου δεν έκρυψε την έκπληξή του για το θάρρος του νεαρού πολεμιστή.

— Έσύ μωρέ, παιδί πράμα, εσήκωσες σβέρκο στο βσιλίειό μου;

— Έχω κι' εγώ σβέρκο πασά μου, τού απάντησε άφοβα και με την παιδική του αφέλεια ο Καραϊσκάκης. Και μια που τον έχω τον εσήκωσα κι' εγώ! Τι να κάνω;

— Έγέλασε τότε, ο Άλφ πασάς και είπε: Βάλε τον στη φυλακή και δώστε του ένα χέρι ξύλο, να βάλλη γνώσι!

Και τότε ο νεαρός Καραϊσκάκης, είπε στους συνοδούς του:

— Δύσκολο πράμα να μπη ή γνώσι, στο κεφάλι το δικό μου, με το ξύλο!

Σιγά - σιγά, έπειτα, ο Καραϊσκάκης έγινε πρωτοπαλλήκαρο του Άλφ πασά στις έκστρατειές του κατά των Σουλτανικών έχθρων του. Και αργότερα κατατάχτηκε στη σωματοφυλακή γιατί άποχτησε την εμπιστοσύνη και το θαυμασμό του δυναστή της Ήπειρου.

Πριν απ' αυτό, ο Άλφ πασάς, που τον έκανε γούστο, τόν ρώτησε:

— Τι θέλεις, μωρέ, να σε κάνω; Τι σ' αρέσει να γίνεις;

Ο Καραϊσκάκης, τότε, με το θυμοσοφικό του πνεύμα που διασκέδαζε τόν Άλφ, τού απάντησε:

— Να σου πω, πασά μου: "Αν με νομίζεις άξιο γι' αφέντη, κάνε με άφέντη. Αν γιά δούλο, κάνε με δούλο. Αν γιά τίποτε, ρίξε με στη λίμνη!"

Όστόσο, ο Καραϊσκάκης στόν Άγωνα του Εικοσιένα, πιστός στη φωνή της Πατρίδος και του Γένους, βρέθηκε πρωταγωνιστής και άρχηγος, ισοτίμος και ισάξιός με τόν Κολοκοτρώνη.

Άρχηγός του Μωρηά ο ένας, άρχηγός της Ρούμελης ο άλλος.

Ένα από τα ωραιότερα ανέκδοτα του Καραϊσκάκη που αξίζει να τ' μάθουν τα νέα παιδιά που σπουδάζουν ήταν το χαριτωμένο διπλό επεισόδιό του, με τόν φιλέλληνα Γάλλο Δερνιού, στόν τελευταίο χρόνο της πολιορκίας της Ακροπόλεως, όποτε και σκοτώθηκε ο Καραϊσκάκης μαχόμενος γιά την ελευθερία των Αθηνών.

Η παράδοσις γιά το λιοντάρι που τρέμει όταν βλέπει μπροστά του ένα μικρό ποντικάκι, δεν είνε και τόσο ξε-

νη με τις δυο φάρσες που σκαρώθηκαν άμοιβαίως από τόν Δερνιού και τόν Καραϊσκάκη.

Ο Δερνιού θέλησε τότε να δοκιμάσει, καθώς έλεγε, την παλληκαριά του αετού της Ρούμελης, με τόν όποιον είχε συνδεθεί με προσωπική φιλία.

Τόν προσκάλεσε στο καράβι του, σε φιλικό γεύμα, και είχε συνεννοηθεί προηγουμένως με τούς αξιωματικούς του, μόλις θα έφτανε ο Έλληνα άρχιστράτηγος και θα κατέβαιναν όλοι μαζί στην τραπεζαρία, να είν' έτοιμοι να ρίξουν τ' κανόνια με μιάς μόλις θα κάθονταν στο τραπέζι, στην κατάλληλη στιγμή.

Ο Γάλλος ναύαρχος με τούς έπιτελείς του, υποδέχτηκε τόν Έλληνα άρχιστράτηγο στη σκάλα του καραβιού του κι' έξαιρετική ευγένεια. Η φρεγάτα ήταν σηματοδοτισμένη έορταστικά, καθώς και τ' άλλα καράδια.

Χειραφίες και λόγια ένθουςιασμού και άμοιβαίας φιλίας ανταλλάχθηκαν. Και σε λίγο τ' γεύμα άρχισε. Μόλις όμως σήκωσαν όλοι χαρούμενοι το πρώτο ποτήρι, και ο Δερνιού ξερόδωσε γιά ν' άρχισή ή πρόποσι, έξαφνα με μιάς άκούστηκαν έκατό κανόνια και χίλιοι βρόντοι έσμιξαν, από τούς ήχους των γύρω βουνών!

Λαφιάστηκε κομμάτι, ο στρατηγός. Συνέφιασαν τ' αφύδια του, φωσφόρισε το μάτι του κι' άβέλητα, άφίκα το ποτήρι και κατέδωσε το χέρι πρὸς τ' λαλή της σπάθας του.

Γελώντας κάτω απ' τ' αμυστάκια του, ο Δερνιού και κάνοντας πώς δεν κατάλαβε, τού είπε ευγενικά:

— Παλὰ συνήθεια, στρατηγέ μου, που δεν μπορεί κανένας να την βγάλη! Φοβηθήκατε;

Ο Καραϊσκάκης κατάλαβε, τότε, τ' χαρωτό. Κι' έσχεδ' άμεσα να τ' ανταποδώσει με την πρώτη ευκαιρία. Και τού απάντησε:

— Τι λές, κυρ - άμυράλη! "Αν φοβήθηκα λεί; Άκόμα τρέμω! Μετά δυο - τρεις μέρες το γεύμα έπρε-

πε ν' άποδοθή. Μεγάλες έτοιμασίες έγιναν στο στρατόπεδο του Κερατινιού και είκοσι άρνιά ψήθηκαν στη σούβλα, καθώς και κοκορέτσι έκλεκτό γιά τούς έπίσημους καλεσμένους.

Έπίσημη ύποδοχή τού Δερνιού στην παραλία. Ο ναύαρχος φορούσε μεγάλη στολή. Είχε ξεχάσει όμως τη φάρα που είχε σκαρώσει και την παρέγραψε, χωρίς και να υποψιάζεται τι τόν περίμενε.

Το γεύμα στην ύπαιθρο της άκρογιαλίας ήταν έγκάσδιο. Τα ψιτά κρέατα κόπηκαν και σερβιρίστηκαν «ά λα παλληκαρ» (με τ' α χέρια) με κριθαρένιο ψωμί κι' άσπρο φρέσκο τυρί.

Πέντε τσότερες κρασί γύριζαν από χέρι σε χέρι κι' από στόμα σε στόμα, χωρίς ποτήρια. Κι' ο ναύαρχος έπτε κι' αυτός με τη σειρά του, μ' έξαιρετική ευχαρίστησι.

Η ευθυμία έλαμπε στα πρόσωπα δλων όταν, έξαφνα, ο Καραϊσκάκης γυρίζει και λέει στο ψυχογυιό του:

— Όρε σύρε να φέρης καφέ κι' έκείνο τ' άλλο που ζέρεις!

Ήταν τ' περίφημο «γιασεμί» — καθώς τώλεγε — ξύλο γιασεμιού. Δίπλα στόν Καραϊσκάκη ήταν ένα βαρέλι άνοιχτό, γεμάτο μπαρούτι κι' όταν ρώτησε ο Δερνιού γι' αυτό, τού απάντησε:

— Τ' κρατούμε κοντά μας, γιά κάθε ένδεχόμενο!

Σε λίγο, ο ψυχογυιός έβανε φωτιά στο μακρύ τσιμπούκι κι' ο Καραϊσκάκης έκάπνιζε απ' την άλλη άκρη, σε δύο μέτρα απόστασι.

Έξαφνα, όμως, ο Δερνιού βλέπει το στρατηγό να σηκώνη άδιάφορος το τσιμπούκι του και να τ' άκουμπά μ' αφέλεια πάνω στ' ό βαρέλι, με τη μπαρούτη, χωρίς να σαλέψη ούτε μιά τρίχα απ' τ' αφύδια του.

Πετάχτηκε, τότε, κατάχλωμος σαν άσπρος κρινός, ο Δερνιού και φώναξε: — Γιά τ' Θεό, στρατηγέ! Θά μάς κάμψης!

Άτάραχος, τότε, ο Καραϊσκάκης άφού φύσηξε τόν καπνό πρὸς τ' άπάντα και τόν κύτταξε στα μάτια χαμογελώντας, τού είπε πληρώνοντας με τ' ίδιο νόμισμα: — Παλὰ συνήθεια, άμυράλη μου! Κιό- τεμας; Δεν είν' τίποτα!

Στις μάχες με τούς Τούρκους, ο Καραϊσκάκης, έδινε πρώτος το παρδειγμα της τόλμης, της παλληκαριάς. Πηδούσε στ' άλογό του και όρμούσε άσυγκράτητος ανάμεσα στους έχθρους.

Αλλοίμονο στους κιοτήδες, στους φοβιστάρηδες! Αυτοί δεν βρίσκανε χάρη μπροστά του. Όταν τελείωνε ή μάχη τούς φώναζε και τούς ντροπιάζε άμειλίκα, μπροστά σ' όλο τ' στρατεύμα. Τους φορούσε — όπως βεβαίουν οι χρονικογράφοι τού περασμένου αιώνα — ένα γυναικείο εσώρουχο, το όποιο φυλάγε είδικά γιά τ' σκοπό αυτό.

Τα άτρήματα όμως παλληκαρία του τ' άτιμούσε με τ' παραπάνω, βιάζοντας και χαρίζοντας τούς τ' αφοροκαπνισμένα, τ' άτίμητα και δοξασιμένα άσμάτα του.

Γενναίος ο ίδιος έκτιμούσε και βράβευε τη γενναϊότητα, τόν ήρωισμό, την αυτοθυσία.

Σ' όλο τ' διάστημα τού άπελευθερωτικού πολέμου τού Εικοσιένα ως τ' Εικοσιεφτά, ο Καραϊσκάκης ήταν ή ψυχή τού άγώνος της Ρούμελης.

Σαν άρχιστράτηγος τών ρουμελιώτικων στρατευμάτων πολέμησε ήρωικά γιά την άπελευθέρωσι των Αθηνών κι' έπεσε τόν Απρίλη τού 1827 στην πολυνηκρη μάχη τού Αγάλατου, κοντά στη Φαληρική παραλία, όπου τ' αϊωνόδιο μνημείο του θυμίζει στους νεότερους ότι έδυσίασε τ' άπάντα γιά να δώση τόν κατακτητή απ' τ' άγια χώματα της φωτεινής αυτής γωνίας της Γης που λεγεται: Έλλάδα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΛΗΨΙΑΣ

Η «μεζαντοϊνή» κάνει θαύματα

Από 8 χρονών παιδί, η κοπέλλα αυτή άρχισε να παθαίνει σφοδρές κρίσεις επιληψίας. Μετά 10 χρόνια, είχε φτάσει σ' ένα μέσον όρο 100 κρίσεων τὸ μήνα. Συχνά μάλιστα, πάθαινε 10 προσβολές την ημέρα. Μη μπορώντας πια να συνεχίσει τις σπουδές της, ζήτησε να βρη μία δουλειά. Η κατάσταση της όμως δεν της επέτρεπε να μείνει σε καμιά θέση για πολύν καιρό. Είχε καταλήξει πια σωστό κουρέλι, σωματικά και ψυχικά. Όλα τα γνωστά φάρμακα δεν της είχαν φέρει καμμία ωφέλεια.

Τέλος, ο γιατρός της την έστειλε στον ειδικό νευρολόγο και ψυχίατρο δόκτορα Χάρρυ Κόζολ, του Νοσοκομείου της Βοστώνης. Κι' αυτός άρχισε να της δίνει ένα νέο φάρμακο, τη «μεζαντοϊνή», σε προσεκτικά υπολογισμένες καθημερινές δόσεις. Τα αποτελέσματα λοιπόν ήταν καταπληκτικά: Στους 4 πρώτους μήνες της θεραπείας, η νέα έπαθε μόνο μία κρίση!

Έχουν περάσει από τότε 2 χρόνια, χωρίς η άρρωστη να παρουσιάσει άλλη προσβολή επιληψίας. Έξακολουθεί να παίρνει καθημερινώς μικρές δόσεις μεζαντοϊνης, έχει βρη μία καλή δουλειά κι' έχει δημιουργήσει μιάν εύτυχισμένη οικογένεια.

Η περίπτωση αυτή είναι μιά απ' τις 200 που θεραπεύσε ως τώρα ο δόκτωρ Κόζολ με μεζαντοϊνή, μόνη ή συνδυασμένη μ' άλλα φάρμακα. Τα αποτελέσματα ανακοινώθηκαν στο ιατρικό περιοδικό «Αρχεία της Νευρολογίας».

Φαίνεται λοιπόν ότι η μεζαντοϊνή, άλλοτε μόνη κι' άλλοτε μαζί με «νάτριον υτλιαντίν», έσωσε τους περισσότερους επιληπτικούς στους οποίους δοκιμάσθηκε. Τα 88% των άρρώστων σημείωσαν εκπληκτική βελτίωση. Στα υπόλοιπα 12% των περιπτώσεων, τὸ νέο φάρμακο δεν έφερε αξιόλογο αποτέλεσμα. Στα 60%, ο αριθμός των κρίσεων περιορίσθηκε στο ένα τέταρτο, ή κι' ακόμη λιγότερο.

Μιά γυναίκα 27 ετών υπέφερε από επιληψία επί 22 χρόνια, με 12 προσβολές κάθε μήνα κατά μέσον όρον. Αφότου παίρνει τη μεζαντοϊνή, έχουν περάσει 33 μήνες χωρίς να πάθῃ οὔτε μία κρίση. Ένας άντρας 29 ετών, επιληπτικός από μικρό παιδί, πάθαινε 4 προσβολές τὸ μήνα, και τώρα σε 33 μήνες δεν έπαθε καμμία.

Άλλη γυναίκα, 34 ετών, είχε τέτοια κατάπνωση απ' την βασιανιστική αρρώστεια της, ώστε σκόπευε ν' αυτοκτονήσει. Η μεζαντοϊνή την έσωσε κυριολεκτικώς. Σε 41 μήνες, δεν παρουσίασε οὔτε μία κρίση.

Τέλος, μιά γυναίκα 45 ετών πάθαινε 100 επιληπτικές προσβολές κάθε μήνα, αφότου, σε ηλικία 26 ετών, ένας τραυματισμός στο κεφάλι της είχε προκαλέσει επιληψία. Ο δόκτωρ Κόζολ άρχισε να της δίνει μεζαντοϊνή, έχει μερικά τοξικά αποτελέσματα, ιδίως δε προκαλεί ζάλες και έλλειψη λευκών αιμοσφαιρίων.

Τόσο ο δόκτωρ Κόζολ, όσο κι' άλλοι ειδικοί, τονίζουν ότι φάρμακα σαν τη μεζαντοϊνή πρέπει να χρησιμοποιούνται μόνο με ιατρική συνταγή και με την επίβλεψη έμπειρου γιατρού, που ξέρει να καθορίσει τις δόσεις ανάλογα με κάθε περίπτωση. Έξ' άλλου, ο άρρωστος που ακολουθεί αυτή τη θεραπεία, πρέπει να ξεετάζεται τακτικά. Μόνο μ' αυτές τις προϋποθέσεις απέδειχθη ωφέλιμη η μεζαντοϊνή.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, ο δόκτωρ Κόζολ διακόπτει τη χορήγηση τού φαρμάκου σε άρρώστους που δεν παρουσίασαν πια καμμία κρίση επί 2 χρόνια ή περισσότερο. Τους παρακολουθεί όμως, ξεετάζοντάς τους κάθε τόσο, για να ξαναρχίσουν να παίρνουν μεζαντοϊνή, ευθύς μόλις παρουσιάσουν τυχόν συμπτώματα νέων επιληπτικών κρίσεων. Πάντως, κανείς δεν θεωρείται οριστικά θεραπευμένος.

Συγχρόνως, για ν' αποφευχθῇ ο άρρωστος υποτροπή της ασθένειας, πρέπει ν' ακολουθήθῇ ώρισμένο τρόπο ζωής, σύμφωνα με τις υποδείξεις ενός καλού γιατρού. Θ' αποφευχθῇ τὸ αλκοόλ. Δεν θα παίρνει ποτέ υπνωτικά χάπια, εκτός αν τὸν τὸ συστήσῃ ο γιατρός του. Η σωματική και πνευματική δράσεις επιτρέπονται, αλλά με τὸν ὅρο ν' αποφεύγονται οί ισχυρές συγκινήσεις κι' η φυσική εξάντληση. Η γυμναστική ωφελεί, όταν δεν φτάνει σε υπερβολή.

Πρέπει να σημειωθῇ ότι οί επιληπτικές γυναίκες παθαίνουν συχνότερα κρίσεις στην έποχή της οριστικής διακοπής τὸν εμμήνων, απ' την υπέρνυσση που έχει τότε ὁλόκληρος ο ὁργανισμός τους.

Z. ΛΑΛ

Οί θεραπευτικές ενδείξεις της μουσικής

Είνε γνωστή η θεραπευτική επίδραση της μουσικής. Οί Αμερικανοί έπιστήμονες έκαναν κατά τα τελευταία χρόνια πολλά πειράματα και νὰ μερικά από τα συμπεράσματά τους σχετικά με τις θεραπευτικές ενδείξεις ώρισμένων κομμάτων μουσικής. Ο «Καλπσμός των Βαλκυρίων» τού Βάγνερ ενδείκνυται στους πα-

σχοντας από καταθλιπτική μελαγχολία. Τὸ «Πρελούδιο τού Καρναβαλιού» τού Μπέρνσας στους πάσχοντας από νευρική άτονία και υπερκόπωση.

Ο «Μολδόβας» τού Σμέτανα στους πάσχοντας από διανοητική υπερκόπωση.

Τὸ «Κονσέρτο για βιολοντέλλο» τού Ντβόρζακ στους νευρασθενικούς.

Ο «Χορός των Προσκυνητών» από τὸν «Ταχόυζερ» τού Βάγνερ στους πάσχοντας από μανία καταδιώξεως.

Οί «Αρχιτραγουδιὰς» τού Βάγνερ εναντίον της νωστής ζηλοτυπίας.

Τὰ βάλς τού Σοπέν κρίνονται ως άριστοπνευματικό φάρμακο εναντίον της άπνειας. Ο Μπαχ ενδείκνυται για τη θεραπεία τού αλκοολισμού, κ.τ.λ.

Η άδειαμίνωσις βλάπτει τὰ μάτια

Η έλλειψη ώρισμένων βιταμινών απ' τη διατροφή μπορεί να προκαλέσει διάφορες όπτικές ανωμαλίες. Όταν π.χ. δεν υπάρχει άρκητή βιταμίνη Α, δεν βλέπει κανείς καλά τη νύχτα. Απ' την έλλειψη «βιταμίνης Β» (βιταμίνης Β) παθαίνουν τὰ αίμοφθορα άγγία του ματιού. Τέλος η ανεπάρκεια «ριμποφλαβίνης» προκαλεί βλάβες τὸν ιστών που βρίσκονται στις γωνίες τὸν ματιών.

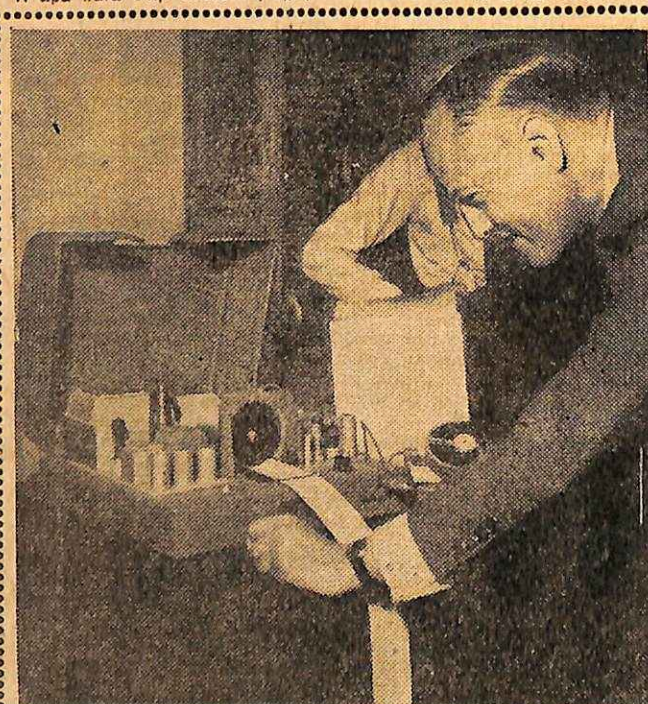
Επίσης η έλλειψη βιταμινών επηρεάζει τις γωνίες τού στόματος κι' άλλες κοιλότητες τού σώματος όπου συνενώνονται λεπτοί βλεννογόνοι με τὸ δέρμα.

Νέες επιτυχίες της χρυσουκνίνης

Οί τελευταίες έρευνες τὸν Ιδιοτήτων της χρυσουκνίνης απέδειξαν ότι τὸ νέο αυτό αντιβιοτικό είναι άνωτερό απ' την πενικιλίνη για τη θεραπεία της νευρικής μορφής της σφιλίδης. Όπως έχουμε κι' άλλοτε γράψει, τὸ φάρμακο αυτό έχει τὸ πλεονέκτημα ότι μπορεί να τὸ πάρη κανείς απ' τὸ στόμα κι' ότι δεν παρουσιάζει κατ'όπιν δυσάρεστες αντιδράσεις. Επί 100 περιπτώσεων, μόνον σε μιά παρατηρήθηκε κάποια αντίδραση, και πάλι δε δεν μπόρεσε να εξακριβωθῇ αν ωφέλιμο στη χρυσουκνίνη.

Η διαφορά της ώρας

Η ώρα πάνω στην ανατολική όχθη

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΡΟΛΟΓΙΩΝ

Στην έκθεση τού γαλλικού ρολογιού που γίνεται τώρα στο Παρίσι εκτός τὸν διαφόρων εκθεμάτων που παρουσιάζει με υπερηφάνεια η γαλλική βιομηχανία ρολογιαν, επιδεικνύεται και τὸ παρόν αυτό μηχανήμα, που επιτρέπει τὸν έλεγχο της ακριβείας ενός ρολογιού με μιά ηλεκτρονική μέθοδο.

ένδς ποταμού, πλάτους 2 μέτρων και που τρέχει από βορρά προς νότον, διαφέρει από την ώρα της δυτικής όχθης κατά 6 περίπου χιλιοστά τὸ δευτερόλεπτον στα ευκράτα κλίματα. Δεν υπάρχει, όμως, καμμία διαφορά χρόνου μεταξύ της βορείας και της νοτίας όχθης ενός ποταμού, που τρέχει εξ ανατολών προς δυσμάς.

Πότε πονάμε περισσότερο

Δυσ' Αμερικανοί έπιστήμονες, έπειτα από παρατηρήσεις και πειράματα, πολλών ετών, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι και οί πόνοι έχουν τις ώρες τους, είναι, δηλαδή, άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο έντονοι. Κατά γενικό κανόνα, υποστηρίζουν, είναι λιγότερο αισθητό μεταξὺ της 5ης και 6ης έσπερης και ὑποδεικνύουν αυτή την ώρα ως την καταλλήλότερη για έγχειρήσεις και παντός είδους δυνάμεις επεμβάσεις, όπως π.χ. είναι η εξαγωγή δοντιών, κ.τ.λ. Οί πόνοι φτάνουν στο μεγαλύτερο βαθμό της οξύτητάς των τὸ μεσημέρι και τὰ μεσάνυχτα.

Οί βαφές για τὰ νύχια προκαλούν άλλεργία

Ο δόκτωρ Ίρβινγκ Κόβαν, τού Πανεπιστημίου Μάρκετ, ανέκρινε ότι οί βαφές που χρησιμοποιούνται για τὰ νύχια περιέχουν μιά ουσία, που δεν γίνεται ανεκτή από πολλές γυναίκες και που προκαλεί άλλεργικά φαινόμενα στο σύνολο τού οργανισμού, αλλά περισσότερο στα ίδια τα νύχια, που γίνονται τότε εύθραστα ή ματώνουν, ή ξεκολλούν από τη βάση τους και πέφτουν.

Κατά τὸ δόκτορα Κόβαν, εκατομμύρια γυναίκες που βαφουν τὰ νύχια τους πάσχουν απ' αυτή την πάθηση. Τὸ κακό είναι, προσθέτει, ότι την αποβίζουν σε παντός είδους αιτίες, χωρίς να υποπτεύονται την πραγματική.

Η προέλευσις τού 13

Κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα, γιατί τὸ 13 θεωρείται γρουσούζικος αριθμός. Πολλοί άναγουν αυτή την πρόληψη στο Μυστικό Δείπνον, όπου ο Ιούδας ήταν ο δέκατος τρίτος απ' τους συνδαιτημένους. Άλλοι πάλι τη συσχετίζουν με την αρχαία θεωρία, ότι η ζωή ρυθμίζεται απ' τὰ δώδεκα ζωδιακά σημεία κι' ότι τὸ 13 σημαίνει τὸ τέλος της ζωής, τὸ θάνατο.

Πώς προλαμβάνονται ΟΙ ΑΠΟΒΟΛΕΣ

Τί πρέπει να γνωρίσῃ η μέλλουσα μητέρα

Κάθε γυναίκα που πρόκειται να γίνει μητέρα, φοβάται τὸν κίνδυνο της αποβολής. Και δεν έχει άδικο, γιατί έχει παρατηρηθῇ, στα τελευταία χρόνια, ότι οί αποβολές έγιναν συχνότερες. Κατά τις στατιστικές, τὸ 1948, απέβαλαν στίς Ηνωμ. Πολιτείες περίπου 1 εκατομμύριο γυναίκες. Αντιστοιχούσε δηλαδή 1 αποβολή σε κάθε 4 τοκετούς!

Σπάνια κινδυνεύει η ζωή της γυναίκας απ' την αποβολή. Ούτε και παθαίνουν συνήθως ανεπανόρθωτες βλάβες τὰ ὄργανα αναπαραγωγής της. Τὸ άτυχήμα όμως αυτό την τσακίζει ψυχικά.

Πρώτα απ' όλα, αν ένα άντρονυνο έπιθυμῇ ν' άποκτήσῃ παιδιά, και δεν έχει μείνει άκόμη έγκυος η γυναίκα μετά 5 - 6 μήνες απ' τὸ γάμο, πρέπει να ξεετασθῇ κι' οί δυο σύζυγοι απ' τὸν γιατρό τους. Γιατί μπορεί ναχῇ ο ένας απ' τους δυο κάποια ανωμαλία, ικανή να προκαλέσει άργότερα αποβολή της γυναίκας.

Μιά συχνή αίτια τὸν άποβολῶν είναι η έλαττωματική διάπλασις τὸν άρσενικών γεννητῶν κυττάρων. Ανακαλύπτεται με τὸ μικροσκόπιο και διορθώνεται σε πολλές περιπτώσεις με τη χορήγηση βιταμίνης Ε.

Άλλά κι' η ύγιεινή κατάσταση της υποψηφίας μητέρας πρέπει να είναι ικανοποιητική, ώστε ν' άνδεξῇ ο ὁργανισμός της στὸς 9 μήνες της έγκυμοσύνης. Ακόμη και παθήσεις όχι σοβαρές, όπως π.χ. η αναιμία, ή χρόνια αμυγδαλίτις ή κάποια τοπική μόλυνση, μπορεί να συντελέσουν σε άποβολή.

Άλλη συχνή αίτια αποβολής στην αρχή της έγκυμοσύνης είναι η έλλειψη ώρισμένων αδενικών εκκρίσεων απ' τὸν ὁργανισμό της μητέρας. Ιδίως όταν δεν υπάρχει άρκητή «προγεστίνη» (μιά ὁρμόνη τὸν ὡοθηκῶν), ή μήτρα δεν μπορεί να διασπῇ τὸ ὡάριον και τὸ αποβάλλει πρόωρα. Σε τέτοια περίπτωση, γίνονται τώρα ένεσεις μ' αυτή την ὁρμόνη.

Αν, παρ' ὅλη την έγκυμοσύνη, υπάρχει ακόμη μιά μικρή έμμηνος ροή, τὸς δυο πρώτους μήνες μετά τη σύλληψη, τὸ σύμπτωμα αυτό προμηνύει πιθανή άποβολή. Χρειάζεται λοιπόν να έπείμῃ άμέσως ο γιατρός, που μπορεί ίσως να προλάβῃ τὸ κακό.

Γενικώς, κάθε μέλλουσα μητέρα πρέπει να πηγαίνει στὸν γιατρό της κάθε μήνα στὸς 5 πρώτους μήνες της έγκυμοσύνης, κάθε 2 - 3 βδομάδες στὸν έκτο και έβδομο μήνα, και κάθε βδομάδα στὸς δυο τελευταίους. Πρέπει να ξεετάζεται κάθε φορά τὸ βάρος της, ή αρτηριακή πίεσις και τὰ ούρα της, καθώς και κάθε μεταβολή που παρουσιάζει.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα της έγκυμοσύνης, χρειάζεται διαίτα πλούσια σε βιταμίνες, πρωτεΐνες, ασβέστιον, φωσφόρο και σίδηρο. Όλ' αυτά τὰ συστατικά είναι απαραίτητα τόσο για τὴν μητέρα όσο και για τὸ έμβρυον. Η έλλειψίς τους μπορεί να προκαλέσει άποβολή. Στὸς τρεις τελευταίους μήνες, η γυ-

ναίκα πρέπει έπιπλέον να πίνη 1 κιλό γάλα την ημέρα, για ν' απαλλάσσεται ο ὁργανισμός της απ' τις τοξίνες.

Δεν υπάρχει όμως κανείς λόγος να τρώη πολύ περισσότερο απ' ὅσο έτρωγε πριν απ' την έγκυμοσύνη. Απεναντίας, επιβάλλεται ν' αποφευχθῇ τὸν παχυσάρκια.

Αν, στην αρχή της έγκυμοσύνης, είχε κανονικό βάρος, μπορεί να τὸ αὔξησῃ κατά 10 κιλά σ' ὅλο τὸ διάστημα ὡς τὸν τοκετό. Η αὔξησις αυτή πρέπει να είναι κάπως μικρότερη για τις ήδη παχύσαρκες γυναίκες, και λίγο μεγαλύτερη απ' τὰ 10 κιλά για τις πολύ αδύνατες. Αυτό κανονίζεται με την κατάλληλη διαίτα.

Μιά πολύ γρήγορη αὔξησις τού βάρους άποτελεῖ συχνά σημείον κινδύνου, μπορεί δε να άφείλεται σε συγκέντρωση ὑγρῶν στο σώμα. Ο γιατρός θα υποδείξῃ τότε στη γυναίκα τί πρέπει να κάμῃ.

Επίσης επικίνδυνο είναι αυτό που κάνουν πολλές γυναίκες, να περιορίζουν δηλαδή τὴ διαίτα τους, δίχως συμβουλή γιατρού, για να μείνῃ μικρόσωμο τὸ παιδί και να γεννηθῇ ευκολότερα.

Η μέλλουσα μητέρα πρέπει να πίνη τὸ λιγότερο 8 ποτήρια νερού ή άλλων ὑγρῶν στὸ διάστημα της ημέρας. Μπορεί να πῇ αἰσθητικῶς, αλλά να μὲτρο. Στὸς τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης, είναι προτιμώτερο νὰ τ' αποφεύγῃ. Τὸ κάπνισμα δεν βλάπτει, όταν δεν γίνεται κατάχρηση.

Η έγκυος πρέπει να τρώη σιγά - σιγά, και μόνο πράγματα που τὴν ευχαριστοῦν. Τὸς πρώτους τρεις μήνες, εἰνε προτιμώτερο νὰ μοιράσῃ τὸ φαγητό της σε πέντε γεύματα στὸ διάστημα της ημέρας.

Χρειάζεται ξε άλλου πολλή άνάπαυσι και ὕπνο με τὰ παράθυρα άνοιχτά, γιατί τὸ έμβρυον έχει ανάγκη από άφθονο ὀξυγόνο. Ο ήλιος είναι απαραίτητος για τὸ σχηματισμὸ βιταμίνης D, που απαιτείται για τὴν κανονική ανάπτυξη τὸν ὀστέων και τὸν δοντιῶν τού παιδιού. Όσο για τὴ γυμναστική, ωφελεί πολύ, αλλά έφθσον δεν γίνεται κατάχρηση.

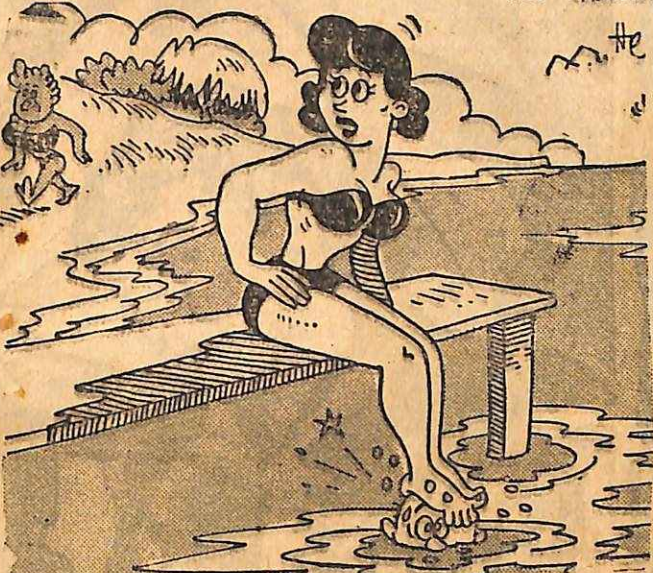
Η πίεσις της μήτρας στὰ έντερα μπορεί να προκαλέσει δυσκολιότητα. Σε τέτοια περίπτωση, δεν επιτρέπονται τὰ καθάρσια ή τὰ κλύσματα χωρίς συμβουλή γιατρού. Συνήθως, η κατάλληλη διαίτα, ή γυμναστική και τὰ άφθονα υγρά άρκουν για ν' άποκαταστήσουν τὴν κανονική λειτουργία τὸν έντερων. Κάθε δυνατός ψυχικός κλονισμός μπορεί να προκαλέσει άποβολή. Όταν λοιπόν υπάρχουν κακές εἰδήσεις, πρέπει να τις μαθαίνῃ η έγκυος σιγά - σιγά και με τρόπο.

Η μέλλουσα μητέρα μπορεί να παίρνῃ καθημερινῶς τὸ υπαινιο της, αποφεύγοντας όμως τὸ πολύ ζεστό ή τὸ πολύ κρύο νερό. Στὸν τελευταίον μήνα της έγκυμοσύνης, πολλοί γιατροί απαγορεύουν τὸ λουτρό, από φόβο μήπως εἰσχωρήσουν μικρόβια τού νερού στὴ διασταλμένη μήτρα. Στὸ διάστημα λοιπόν αυτό, εἰνε προτιμώτερο νὰ περύνῃ η γυναίκα τὸ σώμα της καθημερινῶς με βρεγμένο σφουγγάρι.

Όταν υπάρχει άμεσος κίνδυνος άποβολής, ο γιατρός μπορεί ίσως να τὴν άποτρέψῃ με τὰ κατάλληλα φάρμακα και περιποιήσεις.

Τελιωθεραπεία

(Τού 'Αρχέλαου)

— Μη βγαίνεις, αγάπη μου! Η γυναίκα σου!

— Έλα, καμένη Μαρία, ξάνα θα βρεθῶνε ένα σωρό κορόβια να σε ξελαφρώσουνε στη στάσι.

— Κύττα να δῆς για πότε θα... βουτήξῃ!...

Η Αμαρτωλή

Συγκινητικό διήγημα

Δέν κάνομε τίποτα άλλο από τὸ τὸ νὰ τονίζουμε διαρκῶς πὼς οἱ ἄνθρωποι εἶναι πάντα οἱ ἴδιοι, ἀρχισε ὁ γέρο συμβολαιογράφος Σιρόλαμο Τσερνούτι. Μὰ πέφτομε σὲ μεγάλο λάθος. Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ποτὲ οἱ ἴδιοι. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τοὺς δικούς της. Ἡ δική μας βλέπει διαφορετικὰ τὰ ζητήματα τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς. Δὲν ξέρω ἀν τὸ βλέπη πεισας, τῆς κοινωνικῆς ὑπολήψεως... Δὲν ξέρω ἀν τὸ βλέπη καλύτερα ἢ χειρότερα. Μὰ τὰ βλέπη διαφορετικὰ, ἄλλοτε, καλύτερα ἢ χειρότερα. Μὰ τὰ βλέπη διαφορετικὰ, ἔνθεν αὐτὰ τὰ πράγματα εἶχαν διαφορετικὴ σημασία κι' ἐνέπνεαν ἄλλα αἰσθήματα... Κι' αὐτὰ τὰ αἰσθήματα εἶχαν μιὰ ὁμορφία κι' ἕνα θέλητρο, πὺ δὲν τὸ βρίσκει κανεὶς σήμερα.

» Αὐτὸς ὁ πρόλογος ἦταν ἀπαραίτητος, πρὶν σὰς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς Σιμονέττας καὶ τοῦ γιαιτροῦ Λορέντζο Μούρι. Θὰ ἴδῃτε σ' αὐτὴν μιὰ παραλλαγή τοῦ δράματος τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας.

» Ἡ Σιμονέττα ἦταν κόρη τοῦ προκατόχου μου. Ἄς γυρίσωμε ὅμως μερικὲς δεκατηριδες πίσω, στὴν ἐποχὴ πὺ ἡ Σιμονέττα ἔκλεισε τὰ δεκαοχτὼ της χρονία. Δὲν θὰ σὰς τὴν περιγράψω... Φαντασθῆτε τὴν πολὺ ὁμορφῇ... Λίγο προητέρη ἢ λίγο ἀργότερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἦρθε ἐδῶ ὁ γιαιτρος Λορέντζο. Ὁ Μαρκαντόνιο Μούρι, ὁ πατέρας του, ἦταν κι' αὐτὸς γιαιτρος κι' εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρονία.

» Ὁ Λορέντζο εἶχε σπουδάσει στὴ Ρώμη κι' ὅλοι πίστευαν πὺς θὰ ἐξασκούσε ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του. Μὰ δὲν ξέρω ποιά περίεργη νοσταλγία γιὰ τὸ μέρος ὅπου εἶχε περάσει τὰ παιδικὰ του χρονία τὸν ἔκαμε νὰ ἐναυγυρίσῃ ἐδῶ.

» Ἦταν ἕνας εὐθυμος καὶ ζωηρὸς νέος, πὺ ἔκαμε σ' ὅλους πολὺ καλὴ ἐντύπωση. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἡ χαρὰ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ἐγινε σοβαρὸς καὶ σκυθρωπὸς, ἔτσι πὺ δυσκολευόταν κανεὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Τὸ κάτω - κάτω, ἕνας γιαιτρος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σκορπίζῃ χαμόγελα δεξιά κι' ἀριστερά.

» Αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ἔγινε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ νοίκιασε ἕνα ἄλλο στὴν πλατεία τῆς πόλεως, πλὴν στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ πατέρα τῆς Σιμονέττας.

» Οἱ Μούρι εἶχαν ἕνα μεγάλο σπίτι μὲ κῆπο στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως. Ὁ Λορέντζο προφασίστηκε πὺς τὸ ἄφησε, γιὰτὶ ἦταν λίγο μακριὰ. Αὐτὸ ἦταν, βέβαια, μιὰ δικαιολογία.

» Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς ἐξηγήσω πὺς ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο τῆς Σιμονέττας καὶ τοῦ γιαιτροῦ. Μπορῶ, ὅμως, νὰ σὰς βεβαιώσω πὺς ἡ ἀγάπη τους ἦταν αμοιβαία καὶ πολὺ μεγάλη. Πήγαιναν κι' οἱ δυὸ κάθε μερὰ σχεδὸν περιπατοῦ μετ' ἀλλοῦ τους στὴν ἐξοχὴ. Ἐτσι εὗρισκαν τὴν εὐκαιρία νὰ συναντῶνται. Ὡστόσο ἔκα- ναν πὺς πίστευαν ὅτι οἱ συναντήσεις τους ἦσαν τυ- χαίριες... Ἡ ἐπαρχία σέβεται πάντα τὰ ὁμορφα εἰδυλ- λία, πὺς ξετυλιγόνται μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἡθι- κῆς κι' ἀγνότητος. Εἶναι ἀμελείκητῃ μόνο γιὰ τὴν ζετι- πωσία καὶ τὴν περιφρόνησι τῶν νόμων τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς εὐπρεπειας.

» Ὅλα, λοιπὸν, πήγαιναν καλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέ- βαλλε πὺς οἱ γάμοι τοῦ γιαιτροῦ καὶ τῆς Σιμονέττας θὰ γίνονταν σὲ λίγο.

» Ἀλλὰ, ξαφνικὰ, ἡ νέα ἔκαμε μιὰ περίεργη ἀνακά- λυψι. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς ὁ Λορέντζο νὰ πᾶι στὸ σπίτι του — ἐννοῶ τὸ πατρικὸ του σπίτι. Καὶ, κάθε φορὰ, ἔμενε ὥρες ἐκεῖ.

» Στὸ σπίτι αὐτό, ὡστόσο, δὲν ἔμενε κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα γέρο ἐπιστάτη. Γιὰτὶ, λοιπὸν, ὁ ἀγαπημένος τῆς πήγαινε ἐκεῖ; Καὶ τί ἔκανε τόσες ὥρες;

» Οἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ περίεργες. Κι' ἡ Σιμονέττα δὲν ἦταν λιγώτερο ἀπὸ τίς ἄλλες. Παραμόνευε, λοιπὸν, κι' εἶδε πὺς ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος φωτιζό- νταν κάθε βράδυ. Ὁ ἐπιστάτης δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ με- νῇ ἐκεῖ. Ἀλλὰ τότε;...

» Ἐνα βράδυ, τέλος, ἡ Σιμονέττα ἀνεκάλυψε τὴν ἀλήθεια

ἡ νόμισε πὺς τὴν ἀνακάλυψε. Εἶδε μέσα στὸν κῆπο δυὸ σκιές. Στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀναγνώρισε τὸν ἀγαπημένο της. Ἡ ἄλλη ἦταν ἡ σκιά μιᾶς γυναίκας...

» Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν τῆς ἔμενε καμμιὰ ἀμ- φιβολία. Ὁ Λορέντζο εἶχε φέρεῖ κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ τὴν εἶχε κρύψει στὸ πατρικὸ του σπίτι. Ἐπειτα, πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα ἄλλο, γιὰ νὰ μὴν δώσῃ ὑπόνοιες. Μὰ ἐπισκεπτόταν κάθε μερὰ αὐτὴ τὴν γυναῖκα καὶ περνοῦσε ὁλόκληρες ὥρες μαζί της...

» Ἡ δυστυχισμένη ἡ Σιμονέττα γύρισε τρικλίζου- στας στὸ πατρικὸ της σπίτι. Ἐκεῖ ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸν ἀγαπημένο της, πῆγε μόνη της νὰ τοῦ ταχυδρομῇ- σαι κι' ἔπειτα...

Ὁ γέρο συμβολαιογράφος ξερόβηξε δυὸ-τρεις φο- ρές, σὰν νὰθελε νὰ καθάρισῃ τὴ φωνή του κι' ὕστερα συνέχισε:

Νὰ τί ἔγραφε αὐτὸ τὸ γράμμα: «Ἀγαπημένε μου, ὁ θάνατος μῆτε μέσα στὴν ψυχὴ μου. Ὑποπευόμενος ἀπὸ και- ρὸ πὺς με πρόδιδες, ἀλλ' ἀπὸ χτές τὸ βράδυ δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό. Σὲ εἶδα στὸ πλευρὸ μιᾶς ἄλλης γυναίκας στὸν κῆπο τοῦ πατρικοῦ σου σπιτιοῦ... Δὲν σοῦ κράτω καμμιὰ κακία γι' αὐτό, ἀγαπημένε μου. Ἀλλ' ἡ φτω- χὴ μου καρδιά δὲν ἀντέχει πιά... Πᾶν νὰ βρῶ τὴν σελήνη στὸ βάθος τοῦ πηγάδιου. Θυμάσαι πόσες φορές τὴν κυττάξαμε μαζί, Λορέντζο... Ἀν ἤξερες πόσο ὁμορφα λαμπερὴ ἔποψε!... Θὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θ' ἀποκοιμηθῶ γλυκὰ, ἀπὸ ἕνα ἄνθος...»

Ὁ Λορέντζο, μόλις διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου. Ἡ Σιμονέττα δὲν βρισκόταν στὸ δωμάτιό της. Τὸ πὺ βρισκόταν ὁ γιαιτρος τὸ ἤξερε πολὺ καλά. Καὶ εἶπε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια στὸν πατέρα της...

» Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐβγαλαν τὴν δυστυχισμένη νέα ἀπὸ τὸ πηγάδι. Τὰ μαλλιά της, πὺ εἶχαν ξεχυθῇ πάνω στους ὤμους της, ἔλαιναν τὸ ὁμορφο πρόσωπό της καὶ τὴν ἔκα- ναν νὰ μοιάσῃ σὰν τίς νεράιδες τῶν παραμυθιῶν...

» Τὴν ἴδια μερὰ, ὁ γιαιτρος Λορέντζο τίναξε τὰ μαλλὰ του στὸν αἶρα.

— Κι' ἡ ἀλήθεια ποιά ἦταν; ρώτησε κάποιος.

— Τὴν εἶδαμε στὴν κηδεῖα του, ἀπάντησε ὁ συμβολαιο- γράφος. Καὶ πρέπει νὰ σὰς πῶ πὺς τρίαμε ὅλοι τὰ ματία μας ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Λορέντζο... Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν κατάπληξι μας, πρέπει νὰ προσθέσω πὺς ὅλοι τὴ νομίζαμε γιὰ νεκρὴ. Ὁ γιαιτρος Μούρι, ὁ πατέρας τοῦ Λορέντζο, εἶχε ἀπογγεῖλει πρὶν ἀπὸ χρονία, μὲ τὸν ἐπι- σμημένο τρόπο, τὸ θάνατό της...

» Στὸ σημεῖο αὐτό, πᾶν νὰ σὰς ἀφηγηθῶ μιὰ ἄλλη ἱ- στορία, συνέχισε ὁ συμβολαιογράφος.

» Ἡ Ἀγγέλα Μούρι, ἡ μητέρα τοῦ Λορέντζο, εἶχε φύγει μερικὰ χρονία μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ της μ' ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ... Ἦταν ἕνα μεγάλο σκάνδαλο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη... Δυὸ χρονία ἀργότερα, ὁ γιαιτρος Μούρι ἀνήγ- γειλε ἐπίσημα τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του. Εἶχε πεθάνει, ὡ- πὺς εἶπε, σὲ κάποια πόλι τῆς Ἑλβετίας. Κανεὶς, φυσικὰ, δὲν τοῦ ζήτησε περισσότερες ἐξηγήσεις.

» Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅμως, ἐντελὴς διαφορετικὴ. Ἡ Ἀγγέ- λα δὲν εἶχε πεθάνει. Ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε βρῇ σὲ κάποια πόλι τῆς βορείου Ἰταλίας, μόνη καὶ μετανοιωμένη. Κι' ἐπει- δι τὴν ἀγαποῦσε, ἀκόμα, τὴ συγχώρεσε καὶ τὴν ξαναπῆρε μαζί του. Ἀλλ' ἡ Ἀγγέλα ἔβαλε ἕναν ὄρο γιὰ νὰ δεχτῇ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὅτι ὁ ἄντρας της θὰ διέδιδε πὺς πεθάνε κι' ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μάθαινε τὸ μυστικὸ της... Μπορεῖ νὰ ἦ- ταν μιὰ γυναῖκα πὺς ἐσφαλε. Ἀλλ' ἐννοοῦσε νὰ σεβασθῇ τὴν ὑπόληψι καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ συζύγου της. Κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ πὺς εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ τὴν ξαναπῇ κον- τὰ του. Ὅσο γι' αὐτὴν, θὰ ζοῦσε σὰν φυλακισμένη, χωρὶς νὰ τὸν παραπονεθῇ ποτέ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἴσως κατάφερνε, εἶπε, νὰ ἐξιλεθῇ γιὰ τὸ μεγάλο της σφάλμα...

» Ἡ Ἀγγέλα ἀφοσιώθηκε, λοιπὸν, στὸν ἄντρα της κι' ἔ- λησε τὴ ζωὴ της φυλακισμένης καὶ μετὰ τὸ θάνατό του... Ἐ- πείτα γύρισε ὁ γιαιτρος, πὺς, μαζί μὲ τὸ γέρο ἐπιστάτη, ἦσαν οἱ μόνοι πὺς ἤξεραν τὸ μυστικὸ της.

» Ἡ ἀρχικὴ σκέψις τοῦ Λορέντζο ἦταν νὰ μείνῃ στὸ πα- τρικὸ του σπίτι. Μὰ φοβήθηκε μῆπως μάθῃ κανεὶς τὸ μυστικὸ τῆς μητέρας του καὶ γι' αὐτὸ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ ἄλλου. Τὸ σκυθρωπὸ ὄφρος του κι' ἡ νευρικοτήτα του πὺς ὅλοι προσέ- ξαν, λίγο καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἐδῶ, προσέρχονταν ἀπὸ τὸ φόβο μῆπως μαθευτῇ τὸ μυστικὸ τῆς μητέρας του. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Καὶ, σὰν στοργικὸς γιαιτρος πὺς ἦταν, δὲν ἄφηε οὔτε μιὰ μερὰ νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ πᾶι νὰ τὴν ἰδῇ.

» Πὺς θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὴν στὴ Σιμονέττα; Κανεὶς, οὔτε ἡ ἀγαπημένη του, δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὸ μυστι- κὸ τῆς μητέρας του. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ...

» Ὅτι ἔγινε κατόπιν, ἦταν ἀναπόφευκτη συνέπεια τοῦ παλαιοῦ οἰκογενειακοῦ δράματος...

» Κανεὶς δὲν ξαναεἶδε τὴν Ἀγγέλα Μούρι ἔπειτα ἀπὸ τὴν κηδεῖα τοῦ γιαιτροῦ. Ἐνακλείστηκε στὴ φυλακὴ της καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της, μερικὸι μοναχοὶ τῆς γειτονικῆς μονῆς τῶν Αὐγουστίνων, πῆραν κρυφὰ τὸ φερετρό της καὶ τὸ ἐβάζαν τὰ μερὰ νύχτα στὸν κῆπο τῆς μονῆς...

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

πὸ τὸ ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ φέρῃ στὸ σταυ-
λο τὰ πουλάκια. Ἄν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ
πνιγῇ, θ' ἀντιλαμβάνονταν κάποια μεταβο-
λὴ στὸς τρόπους της. Τίποτα ὅμως τέτοιο
δὲν συνέβη. Βῆκε σχεδὸν γελωστῇ, ἀφοῦ
εἶπε ὅτι θὰ τὴν φώτιζαν οἱ ἀστράπες.

Ἀυτὲς εἶνε οἱ σκέψεις μου, κύριε, καί,
μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου δὲ ἐπιμέ-
νω στὴν ἀποψὶ μου ὅτι πρόκειται περὶ ἐγ-
κλήματος.

Κι' ὅμως, εἶπε ὁ δήμαρχος, εἶνε πα-
σίγνωστο ὅτι ἡ ὑπέρβια αὐτὴ δὲν εἶχε
κανένα ἐχθρό. Γιατί λοιπὸν θὰ τὴν σκοτώ-
νουν καὶ θὰ τὴν ἐρρίχνουν στὸ βάλτο; Ποιὸς
θὰ εἶχε συμφέρον ν' ἀπαλλάγῃ ἀπ' αὐτήν;
Ποιὸν θὰ ὠφελούσε ὁ θάνατός της;

Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶνε τὸ πρόβλημα, ποὺ
πρέπει νὰ λυθῇ. Ἄν μπορούσα ν' ἀπαντή-
σω μὲ βεβαιότητα στὶς παρατηρήσεις σας,
θὰ εἶχα ἀποδείξει τὸ ἐγκλήματος, καί,
κατὰ πάσαν πιθανότητα, δὲν θὰ ἔψαχνα
πολύ γιὰ νὰ βρῶ τὸν ἐνοχο...

Σὲ λίγο, μῆκε μὲσα στὸ δωμάτιο ὁ
ἐπὶ κεφαλῇ τῶν χωροφυλάκων, καὶ ζήτησε
τὴν ἀδεία νὰ μιλήσῃ.

Κύριοι, τοὺς εἶπε, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς
ἀναφέρω κάτι, ποὺ νομίζω ὅτι εἶνε σοδαρό.

Μίλησε, ἀποσπασματάρχα, εἶπε ὁ
εἰσαγγελεὺς.

Κύριοι, ἄρχισε ἐκεῖνος, σύμφωνα μὲ
τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου ἐιρηνοδίκη, οἱ χω-
ροφυλάκες κι' ἐγὼ προσπαθήσαμε νὰ συγ-
κεντρώσουμε μερικὰ στοιχεῖα, γιὰ τὸ δυ-
στύχημα. Ἐπίγια λοιπὸν νὰ ἐξετάσω τὸ
μέρος, ὅπου βρέθηκε τὸ πτώμα, γιατί, ὅ-
πως εἶπε κι' ὁ κύριος ἐιρηνοδίκης, δὲν ἦταν
δυνατὸν νὰ πέσῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα τυχαία
μέσα στὸ βάλτο. Συγχρόνως ἀρχίσαμε νὰ
ρωτᾶμε τοὺς ἐργάτες, ποὺ δουλεύουν στὰ
γύρω κτήματα, μήπως εἶδαν κανέναν ὑπο-
πτο. Καὶ πολλοὶ μᾶς εἶπαν ὅτι εἶδαν ἕνα
ζητιάνο μ' ἕνα χέρι, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν
περιοχὴ, καὶ ποὺ πῆγε μάλιστα ὡς τὸ ἀ-
γρόκτημα Γκρανβάλ, ὅπου τοῦ ἔδωσαν ἐ-
λεημοσύνη. Ἀσφαλῶς, οἱ ζητιάνοι δὲν εἶνε
σπάνιοι στὴν περιοχὴ αὐτῇ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο
ποὺ μὲ βάζει σὲ ὑποψίες εἶνε ὅτι τὸν ζη-
τιάνο αὐτὸν κανένας δὲν τὸν εἶχε ξαναῖδῃ
ποτὲ ὡς τότε. Κατὰ τὸ μεσημέρι, μετὰ τὴν
ἐπίσκεψί του στὸ ἀγρόκτημα, τὸν εἶδαν ν'
ἀνεβαίνει τὸ δρόμο, ποὺ περνάει μέσα ἀπὸ
τὸ ἀμπέλι καὶ βγαίνει πρὸς τὸ δάσος τοῦ
Κουρζί. Λοιπὸν, κύριοι, ἐκεῖνο ποὺ θὰ σὰς
φανεῖ πολύ παράξενο, ὅπως μοὺ φάνηκε κι'
ἐμένα, εἶνε ὅτι ὁ ζητιάνος αὐτὸς μόνον στὴν
περιοχὴ τοῦ Γκρανβάλ φάνηκε. Οὔτε στὸ
Κουρζί τὸν εἶδαν, οὔτε στὴ Νεμβίλ, οὔτε
πουθενά ἄλλου. Ἀπὸ τὴν ὥρα, ποὺ τὸν
ἀντίκρυσαν ν' ἀνεβαίνει τὸ δρόμο πρὸς τὸ
Κουρζί, εἶνε ἀφαντός.

Ποὺ πῆγε; Τί ἀπόγινε; Αὐτὸ σκεπτό-
μουν, ἔδω καὶ μίαν ὥρα, ὅταν συνάντησα
ἕνα γέρο ἀμπελουργὸ στὴ Νεμβίλ.

Ἐργαζόμενος στ' ἀμπέλι σου προ-
χέτεις κατὰ τὸ μεσημέρι; τὸν ρώτησα.

Μάλιστα, μοὺ ἀπάντησε.

Τότε θὰ εἶδες ἕνα ζητιάνο, μ' ἕνα
χέρι.

Τὸν εἶδα. Πέρασε καμμιὰ δεκαριά
μέτρα μακριὰ μου.

Καὶ πρόσθεσε:

Καταλαβαίνω τὶ τρέχει. Πρόκειται
γιὰ τὴν δυστυχισμένη τὴν γριά, ποὺ τὴν βρή-
καν πνιγμένην στὸ βάλτο τοῦ Γκρανβάλ.

Εἶνε μερικοὶ ποὺ λέν ὅτι πρόκειται γιὰ τυ-
χαῖο δυστύχημα, κι' ἄλλοι πάλι ὅτι αὐτοκ-
τόνησε. Σεῖς, ἀποσπασματάρχα μου, ποὺ
ψάχνετε νὰ βρῆτε τὸ ζητιάνο, φαίνεται ὅτι
ὑποπτεύσατε πὺς ἔγινε ἐγκλημα, καί, νὰ
σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ τὴν ἴδια γνώ-
μη ἔχω καὶ θὰ σὰς πῶ ἀμέσως τὸ γιατί.

Προχέτεις, ὁ καιρὸς ἦταν βαρὺς κι' ὁ ἥλιος
ἐκαίει πολύ. Εἶχα τελειώσει τὴ δουλειά
μου καὶ σκεφτόμουν νὰ γυρίσω στὴ Νεμ-
βίλ, ἀλλὰ καταλάβαινα ὅτι τὰ πόδια μου
δὲν βαστούσαν γιὰ δρόμο. Ἐπάλωσα λοι-
πὸν στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, πάνω στὰ χορ-
τάρια, γιὰ ν' ἀναπαύω, καὶ μὲ πῆρε ὁ
ὕπνος. Ὅταν ἐγύπνησα, εἶχε πιά νυχτώσει.

Φυσοῦσε ἀγέρας δυνατός, καί, μακριὰ, ὁ
στραφεύ. Ἀκουσα βήματα ἀπὸ δρόμο κι'
εἶδα σὲ λίγο ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ περὶ ἀπὸ
τὸ μπροστὰ μου. Ἦταν ὁ ζητιάνος, ποὺ
εἶχα ἰδῇ τὸ πρωί. Ἀμέσως ὅμως τὸν ἔχα-
σα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἐπεί αὐτοῦ νὰ
βρῇ καταφύγιο στὸ ἀγρόκτημα ἢ στὴ Νεμ-
βίλ σκέφτικα. Καὶ σηκώθηκα γιὰ νὰ γυ-
ρίσω στὸ σπίτι μου. Ὡστόσο, ὁ ζητιάνος

δὲν πῆρε οὔτε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ἀγρόκτημα,
οὔτε τὸ δρόμο γιὰ τὴ Νεμβίλ. Στὴ λάμψι
μιάς ἀστράτης, τὸν εἶδα μέσα στὰ λειβά-
δια, νὰ τραβᾷ πρὸς τὸ βάλτο τοῦ Γκραν-
βάλ...

Αὐτὰ μοὺ εἶπε ὁ γέρος αὐτός, συνέ-
χισε ὁ ἀποσπασματάρχα. Λέγεται Κάρο-
λος Μουτιέ, καί, μοὺ ἔκαναν μεγάλη ἐντύ-
πωσι τὰ λόγια του. Γι' αὐτὸ θέλησα κα-
θῆκον μου νὰρῶ ἀμέσως νὰ σὰς τὰ ἀνα-
φέρω.

Ὁ ἀνακριτὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ
τοὺς κύτταξε ὅλους μὲ βλέμμα θριαμβευ-
τικό.

Ὁ γέρο - Μουτιέ θὰ γυρίσῃ, σὲ λίγο,
στὸ σπίτι του, πρόσθεσε ὁ ἀνακριτὴς. Ἀργότερα
θα καλέσουμε καὶ τὸ γέρο - ἀμπελουργό.
Θὰ συντάξτε τὴν ἐκθεσί σας καὶ θὰ μᾶς
τὴ δώσετε. Μὴν ξεχάσετε νὰ περιγράψετε
ὅσο μπορεῖτε πιστότερο τὸ ζητιάνο ἐκεῖ-
νον, γιατί ἀσφαλῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦ-
ταν τόσο κουλός, ὅσο εἶμαι κι' ἐγώ. Ποῦ
εἶνε οἱ χωροφυλάκες;

Τὸν ἕνα τὸν ἄρῃσα στὸ Κιρκούρ, δυὸ
ἄλλοι κάνουν ἐρευνες καὶ περικύρῃ, κι' ὁ
τέταρτος εἶν' ἐδῶ.

Νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ. Καὶ σὺ, ἀπο-
σπασματάρχα, νὰ περιμένῃς τίς διαταγές
μας.

Ὁ ἀποσπασματάρχα χαίρετσε καὶ
βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Λοιπὸν, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς στὸν ἐιρη-
νοδίκη καὶ τὸν δήμαρχο δὲν εἶχα δικίον.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀποσπασματάρχα φαί-
νονται νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἀποψὶ σας. Ἀ-
πάντησε ὁ ἐιρηνοδίκης.

Μὴν ἀμφισβάζετε ὅτι πρόκειται περὶ
ἐγκλήματος.

Κι' ἡ ἀφορμὴ;

Ἐδῶ ἀκριβὲς ὑπάρχει τὸ μυστήριον,
ποὺ πρέπει ν' ἀνακαλύψουμε. Ὁ ψευτοζη-
τιάνος, τολμῶ μάλιστα νὰ πῶ ὁ δολοφόνος,
ἤξερε ὅτι ἡ γριά ὑπέρβια θὰ περνοῦσε
ἀπὸ τὸ βάλτο ὀρισμένη ὥρα. Αὐτὸ ἔχει με-
γάλη σημασία καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ φόνος
εἶχε προμελετηθῇ, κι' ὅτι ὁ δράστης τοῦ
ἐγκλήματος εἶχε στὸ ἀγρόκτημα, δὲν τολ-
μῶ νὰ πῶ ἀπὸ τώρα συνένοχος, ἀλλὰ του-
λάχιστον κάποιον ποὺ τοῦ μετέδιδε πλη-
ροφορίες...

Δὲν νομίζετε παράξενο ὅτι ὁ
ζητιάνος αὐτός, ποὺ δὲν πῆγε πουθενά
ἐκτός ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου κρύφτηκε, μόνον
στὸ ἀγρόκτημα παρουσιάστηκε, λίγες ὥ-
ρες πρὶν ἀπὸ τὸ ἐγκλημα;

Πραγματικά, αὐτὸ εἶνε παράξενο.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπὸν πρέπει ν' ἀ-
νακρίνουμε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀγροκτή-
ματος. Κύριε δήμαρχε, ὑπάρχει στὸ δημαρ-
χεῖο κανένα δωμάτιο, ποὺ νὰ μὴν ἦταν νὰ
μᾶς διαβέσετε;

Τὸ γραφεῖο μου εἶνε στὴ διάθεσί σας,
ἀπάντησε ὁ δήμαρχος.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ
γραφείου, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου
καὶ καλέσε τὸν ἀποσπασματάρχα.

Κύριε ἀποσπασματάρχα, τοῦ εἶπε,
σεῖς κι' ὁ χωροφυλάκας, ποὺ ἔχετε μαζί
σας, θὰ πάρετε τ' ἀλογά σας καὶ θὰ πάτε
στὸ ἀγρόκτημα Γκρανβάλ, γιὰ νὰ μοὺ πεί-
σετε ἐδῶ ὅλους ὅσοι μὲνον ἐκεῖ.

Ὁ ἀποσπασματάρχα χαίρετσε, ἔφυγε
καὶ γύρισε μαζί μὲ τὸν χωροφυλάκα, ὅσο
ἀπὸ μίαν ὥρα. Ἀνάφερε ὅτι τὸ ζεύγος Πα-
ριζό, οἱ δυὸ ἐργάτες κι' ἡ Διονυσία Μορέλ
περίμεναν ν' ἀνακριθῶν.

Εἶπα καὶ στὸν βοσκὸ νάρθη, πρόσθε-
σε. Μόλις βάλῃ τὸ κοπάδι στὸ σταυλο, θὰ
ἔρθῃ.

Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ὁ ἀνακριτὴς.
Φέρτε μου τὸν κύριο Παριζό. Καθὼς σὰς
εἶπα καὶ πρὶν, ἐσεῖς θὰ μείνετε μὲ τοὺς
ἄλλους.

Ὁ ἀποσπασματάρχα φώναξε:

Κύριε Παριζό, περάστε πρῶτος.

Ὁ καλλιεργητὴς, κάπως χλωμός, ἀλλὰ
ἡσυχος φαινομενικῶς, μῆκε στὸ δωμάτιο
ποὺ ἦταν ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ ἀνακριτὴς

Κύριε Παριζό, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, θέ-
λουμε νὰ μάθουμε ἀπὸ σας τὶ εἶδους ἄν-
θρώπος ἦταν κάποιος ζητιάνος μ' ἕνα χέρι,
ποὺ παρουσιάστηκε προχέτεις στὸ ἀγρόκτη-
μα καὶ ζήτησε ἐλεημοσύνη.

Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω, κύριοι.

ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε ὅτι
αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν ζητιάνος πραγ-
ματικά, ἀλλ' ὅτι εἶχε μεταμφιεστῇ σὲ ζη-
τιάνο.

Δὲν ξέρω τίποτα...

Τὸν εἶδατε;

Μάλιστα.

Ποῖα ὥρα;

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ὅταν
γυρίζαμε ἀπὸ τὰ χωράφια, μὲ τοὺς ἐργά-
τες μου, γιὰ νὰ γευματίσουμε, τὸν ἀντα-
μώσαμε στὸ δρόμο τῆς Νεμβίλ, καμμιὰ
διακοσάρια μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀγρό-
κτημα.

Παρατηρήσατε τίποτα τὸ παράξενο
στὴ φυσιογνωμία του;

Ὀχι, κύριε. Ἀλλωστε, δὲν τοῦ δώσα-
με μεγάλη προσοχή. Περιπατούσαμε γρή-
γορα, γιατί βιαζόμαστε νὰ γυρίσουμε στὸ
σπίτι γιὰ νὰ φάμε.

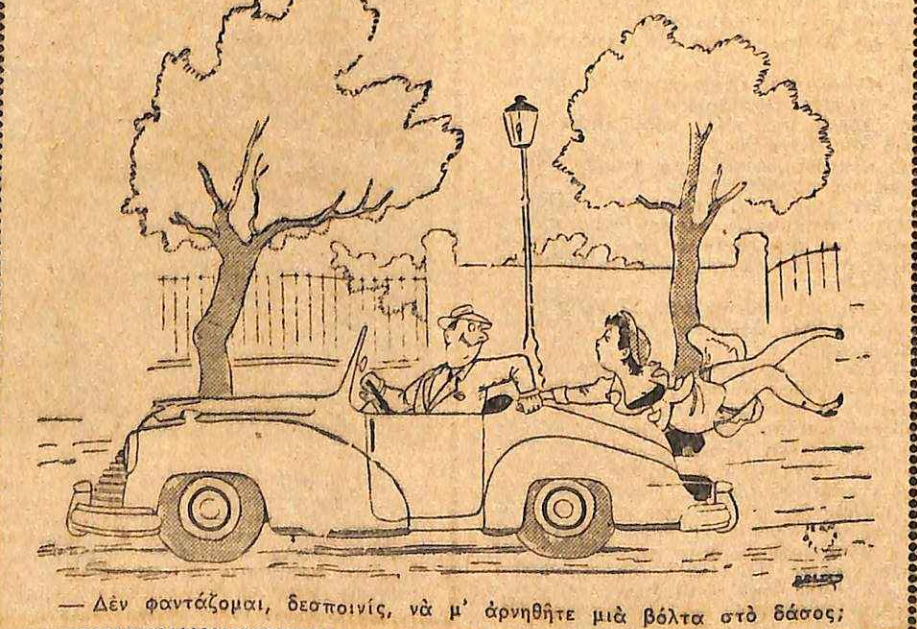
Δὲν προσέξατε ἂν ἄλλαξε καμμιὰ
ματιὰ μὲ κανένα δικό σας;

Ὀχι, κύριε.

Εἶδατε ἄλλους αὐτὸν τὸν ζητιάνο;

Ποτέ. Μάλιστα τὸ εἶπα καὶ στοὺς
ἐργάτες μου: «Πρῶτὴ φορὰ τὸν βλέπω. Ἀ-
σφαλῶς δὲν θάναί ἀπ' τὰ μέρη μας».

Ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα,
μιλήσατε γι' αὐτόν;

Δὲν φαντάζομαι, δεσποίνις, νὰ μ' ἀρνηθῇτε μιὰ βόλτα στὸ δάσος;

Ὀχι, κύριε. Βλέπω συχνὰ ζητιάνους
στὸ Γκρανβάλ, ὥστε δὲν εἶνε κάτι ποὺ νὰ
μοὺ κἀν ἐντύπωση.

Ποιὸς βρισκότανε στὸ ἀγρόκτημα,
ὅταν παρουσιάστηκε αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

Ἡ γυναίκα μου κι' οἱ δυὸ ὑπέρβιας.

Δὲν ξέρω μόνον ἂν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦσαν
κι' οἱ τρεῖς στὸ ἴσογειο.

Ποῖα ὥρα πῆγε ἡ γριά ὑπέρβια νὰ
φέρῃ τὰ πουλάκια;

Θὰ ἦταν ὀκτώμισι τὸ βράδυ.

Τὴν ἴδια ὥρα πάντοτε ἔκανε αὐτὴ τὴ
δουλειά;

Συνήθως, τὰ ζῶα τὰ φέρνουμε μὲ τὸ
βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ,
ὅπως συμβαίνει ὅταν ἔχουμε πολλὰ δου-
λεῖα, καθήσαμε ἀργὰ στὸ τραπέζι γιὰ νὰ
δειπνήσουμε.

Γιατί δὲν φέρατε τὰ ζῶα νωρίτερα;

Ἡμᾶςτε ὅλοι ἀπασχολημένοι.

Ἦταν πολὺ σκοτεινὴ ἡ νύχτα κι' ἡ
ὑπέρβια ἔφυγε χωρὶς φανάρι;

Ναί, κύριε. Εἶπε ὅτι δὲν τὸ χρειαζό-
ταν. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὰ τρία φανάρια τοῦ
σπιτιοῦ, τὸ ἕνα εἶχε σπάσει, καὶ τ' ἄλλα
τὰ δυὸ τὰ χρειαζόμαστε ἐκεῖνο τὸ βράδυ,
γιὰ νὰ φορτώσουμε χόρτο στ' ἀμάξια.

Τί σκεφτήκατε, ὅταν εἶδατε ὅτι ἡ ὑ-
πέρβια σας δὲν ἐπείσθη;

Στὴν ἀρχή, νομίσαμε ὅτι εἶχε κατα-
φύγει κάπου, ὡς πὺ νὰ περάσῃ ἡ θύελλα.

Ἐπειτα, ὅλοι ἀνησυχήσαμε. Ἡ Διονυσία,
ἡ πρὶ νῆα ὑπέρβια μας, μάλιστα, δὲν
μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἦταν πολὺ χλωμὴ
καὶ παραγμένη. Αὐτὴ πρώτη βγήκε μ' ἕνα
φανάρι γιὰ νὰ πᾶν νὰ ψάξῃ γιὰ τὴν γριά.

Σεῖς καὶ οἱ ἐργάτες σας τὴν ἀκολου-
θήσατε καὶ ψάξατε τοῦ κακοῦ ἐπὶ μίαν ὥρα
κοντὰ στὸ βάλτο;

Ναί, κύριε. Νομίσαμε πὺς ἡ ὑπέρ-
βια εἶχε πέσει στὸ βάλτο. Μὰ ἐπειδὴ δὲν
τὴν βρήκαμε, δὲν θέλαμε νὰ παραδεχόμαστε
ὅτι εἶχε πνιγῇ.

Μόνον τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἀφοῦ
εἰδοποιήσατε τὸν δήμαρχο γιὰ τὴν ἐξαφάν-
ισι καὶ κάμιατε καινούργιες ἐρευνες, βρή-
κατε τὸ πτώμα;

Μάλιστα, κύριε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ὑποψιαστήκα-
τε μήπως εἶχαν ρίξει τὴν ὑπέρβια σας
στὸ βάλτο;

Ὀχι, κύριε. Δὲν τὸ πίστευα...

Καλὰ, κύριε Παριζό, μοῖρετε ν' ἀ-
ποσυρθεῖτε.

Ὁ Παριζὸ διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο,
νομίζοντας ὅτι θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ'
ὅπου εἶχε μῆ.

Ὀχι, ὁχι ἀπὸ κεί, τοῦ φώναξε ὁ ἀνα-
κριτὴς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, σὰς παρα-
καλῶ...

Ὅταν ὁ Παριζὸ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο,
ὁ ἀνακριτὴς χτύπησε τὸ κουδούνι, κι' εἶπε
στὸν ἀποσπασματάρχα, ποὺ παρουσιά-
στηκε:

Φέρε τὴν κυρία Παριζό.

Ἡ Ζερδέζ μῆκε κάπως ντροπαλῇ, ἀλ-
λὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ παρατήρησιν, μ' ὅλο ποὺ
ἦταν συγκινημένη. Ἀσφαλῶς, τὸ ζεύγος
Παριζό εἶχε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ
συμφωνήσῃ τὶ ἀπαντήσεις θάδινε στὶς ἐ-
ρωτήσεις ποὺ θὰ τοῦ ἔκαναν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Στοὺς μνηστευθέντας τὴν Κυριακὴν 4
Ἰουνίου Ἀφροδιτοῦλα Εὐστρατιάδου καὶ
Γιῶργος Βάπα εὐχομαί ταχὺ καὶ εὐτυχι-
σμένο τὸν γάμον τους.

Σοῦλα Ζ. Κωστή

Ἡ ἐπίδειξις τῆς Σχολῆς Μοριάνωβ

Στις 7 Ἰανουαρίου, δόθηκε στὸ θέατρο Ἀπάλ-
λας ἡ ἐτήσια ἐπίδειξις ρυθμικῆς καὶ κλασσικῆς
μπαλέτου τῆς Σχολῆς Μοριάνωβ.

Βραδύθι ἐλθόντ' ἐκαταγεφυγνῆ. Μικρὲς καὶ μεγά-
λες μαθήτριες ἔκαναν θαύματα.

Τὸ πρόγραμμα ἦταν πλούσιον καὶ ποικίλον. Κι' ἐν
καὶ κράτησε δύομιση ὥρες, δὲν κούρασε καθόλου,
πράγμα ποὺ δείχνει πόσο καλὰ ἔχει τὴ δουλειά
τοῦ ὁ κ. Μοριάνωβ καὶ πόση πείρα ἔχει.

Στὴν πλατεία, πρωτοφανὲς κοσμοσυρροή. Τὰ εἰ-
σιτήρια ἐξηντηλήσαν ἀπὸ ἐνωρίς. Ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ
κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν παρούσα, πολλὰς ἑξέως προ-
σωπικότητες κι' ἄλλοι φίλοι τῆς Τέχνης.

Ὁ κ. Μοριάνωβ ἀξίζει τὰ πρὶν θερμὰ συγχαρη-
τήρια, καὶ μαζί του οἱ συνεργάτες του Σόνια Μο-
ριάνωβ, Σ. Ἀθηνᾶ καὶ Λεωνίδια Ἐρενίδης (Μορι-
άνωβ), ποὺ ὁπῆρε ἀσθενοῦς καὶ —κατὰ κοινὴν ὁ-
μολογίαν— δὲν μποροῦσε νὰ δοῇ ὅ, ὅποιοδήποτε
ἐκπαιδευτικὸ θέατρο.

Ὁ δούξ Ἑρρίκος τῆς Ὑόρκης.

Ὁ Πρίγκηψ - Καρδινάλιος

Ἡ ζωὴ τοῦ τελευταίου Στιούαρτ

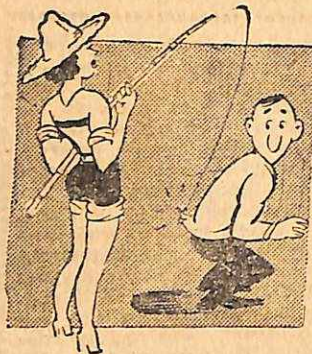
Μ' ὅλο ποὺ ἦταν μόλις 22 χρονῶν, ὁ
δούξ Ἑρρίκος τῆς Ὑόρκης, ὁ μικρότερος
γιὸς τοῦ διεκδικητοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ θρό-
νου Ἰακώβου Γ', χρίσθηκε στὰ 1747 καρ-
δινάλιος ἀπ' τὸν Πάπα.

Συγχρόνως, ὁ καινούργιος καρδινάλιος
ἐπέτυχε διάφορες τιμητικές κι' ἐπικερδεῖς
θέσεις στὸ Βατικανό, τὴ Γαλλία, τὴν Ἰ-
σπανία, τὸ Μεξικό. Ἐτοί, ἐξασφάλισε ἕ-
να ἐτήσιο εἰσόδημα 30.000 λιρῶν — πο-
σὸν τεράστιον γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — κι'
ἐγίνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους κληρι-
κούς τῆς Ἰταλίας. Ζούσε σάν ἀληθινὸς
βασιλικὸς πρίγκηψ. Κατοικοῦσε σ' ἕνα
βασιλεῖο παλάτι, 20 χιλιόμετρα ἔξω ἀπ'
τὴ Ρώμη. Διατηρούσε ἀμέτρητους ὑπέρ-
βιας, ὅλους μ' ἐπιθλητικὸ ἀνάστημα καὶ μὲ
λαμπρὲς στολές, καὶ 60 ἄλογα στοὺς
σταυλοὺς του γιὰ τὰ πολυτελῆ ἀμάξια ποὺ
πῆγαινεφεραν τοὺς ἐκλεκτοὺς φιλοξενου-
μένους του.

Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὸν Πρίγκηπα - Καρ-
δινάλιο γιὰ τὴν καλὴν τὴν του καὶ τὴν
γενναϊοδωρίαν του. Ζόδεσε τὸ μεγαλύτερο
μέρος τοῦ εἰσοδήματός του γιὰ εἰλενθρω-
πικὰ ἔργα, κι' οἱ φτωχοὶ δὲν ἔλειπαν κα-
θημερινὰ ἀπ' τὸν τραπέζι του. Ἰδρυσε
ὁρφανοτροφεία, σχολεῖα, νοσοκομεία...

Τὸ 1762, ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του ἔ-
δωσε τὴν ευκαιρίαν νὰ συναντηθῇ ὁ Ἑρρί-
κος μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸν τοῦ Καρ-
λό, καὶ νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του, ἔπειτα
ἀπὸ μιὰ ψυχρότητα ποὺ εἶχε διαρκέσει 19
ὀλοκληρα χρόνια. Φρόντισε τότε γιὰ τὴν
ἀξιοπρεπὴ ἐγκατάστασί του στὴ Ρώμη καὶ
τοῦ καθώρισε ἐτήσιο ἐπίδομα ἀπὸ 3.000
λίρες.

Δυστυχῶς, ὁ Κάρολος βρισκόταν σὲ συ-
νεχεῖς προστριβές μὲ τὸ Βατικανό, ἐπει-
δὴ ὁ Πάπας δὲν εἶχε θελήσει ποτὲ νὰ ὑ-
ποστηρίξῃ τίς ἀξιώσεις τοῦ πατέρα του
καὶ τῆς δυναστείας τῶν Στιούαρτ στὸν
ἀγγλικὸ θρόνον. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἔφερ-
νε σ' ἀμηχανία τὸν Ἑρρίκο. Ἐνοίωσε λοι-
πὸν ἀνακούφισι, ὅταν ὁ Κάρολος παντρε-
θηκε μὲ τὴν ὡραία καὶ νεωτῆ πρι

Ένας δεκάλογος για τα κορίτσια

Όταν μια κοπέλλα θέλει σήμερα να παντρευτεί — και ποιά δεν το θέλει;... — πρέπει να βάλει τα δυνατά της για να βρει σύζυγο. Άλλοτε, η κοπέλλα δεν είχε καμμία πρωτοβουλία σε αυτό το ζήτημα. Ο άντρας ήταν εκείνος που έκανε όλα τα σχετικά διαβήματα. Έπειδη άλλοτε έθεωρείτο δυστύχημα για μια νέα να μείνει άνυπαντρη, οι γονείς κι οι συγγενείς της φρόντιζαν με κάθε τρόπο να την αποκαταστήσουν, εξυμνώντας παντού τα προσόντα της, προσκαλώντας τους ύποψιφους γαμπρούς, κλπ. Σήμερα όμως, οι συγγενείς δεν δείχνουν πια τόσο ενδιαφέρον. Έχουν κι αυτοί τα δικά τους σοβαρά προβλήματα. Πρέπει λοιπόν να λύσει μόνη της ή κοπέλλα το ζήτημα της παντρείας της.

Να μερικές συμβουλές, που θα την βοηθήσουν σε αυτό. Δεν είναι αλάθητες, έχουν όμως αποδείξει επιτυχίες:

1) Στρέψετε τις βλέψεις σας σε ένα μόνον άντρα. Μερικές κοπέλλες προσπαθούν να γοητεύουν και να μεταχειρισθούν τα όπλα τους σε όποιον άρσενικο συναντήσουν. Το αποτέλεσμα είναι να σπαταλήσουν άσκοπα τα «πολεμοφόδια» τους και να γελοιοποιηθούν. Κι όμως, σταθμίστε τους άντρες που γνωρίζετε, κι όταν βρείτε τον κατάλληλο, τότε μόνο να ασχοληθείτε με την κατάκτησή του. Έτσι, δεν θα μπορέσει κανείς να του πη ειρωνικά για σας ότι «κυνηγούσατε από πολλόν καιρό τους άντρες με το τούφεκι».

2) Να είστε περιποιημένη. Μολονότι διαφέρουν τα αντρικά γούστα, πάντως κάθε άντρας θέλει να βλέ-

Ψαρεύοντας... ΕΥΖΥΓΟ!

πη καλοντυμένη, καθαρή, περιποιημένη και δροσερή την κοπέλλα πούχει μαζί του. Πριν αρχίσετε λοιπόν το κυνήγι σας, βεβαιωθείτε ότι έχετε την κατάλληλη... κυνηγετική στολή! Εύτυχως, σήμερα μια νέα γυναίκα μπορεί να ντυθεί φτηνά, χωρίς πολλά έξοδα. Προτιμάτε σοβαρή γραμμή και σκούρα χρώματα για τα φορέματά σας. Αυτά άρσουν γενικώς περισσότερο στους άντρες. Αν θέλετε και ζωηρά χρώματα, κρατήστε τα για τις μπλούζες και τα καπέλλα σας.

Τα μαλλιά σας πρέπει να είναι καθαρά, απλά, κι όχι πάρα πολύ κασαρά. Οι άντρες προτιμούν σήμερα τα κοντά μαλλιά, γιατί τα βρίσκουν πρακτικά.

Τα τακούνια σας δεν πρέπει να είναι πολύ ψηλά, ούτε τα καπέλλα σας κωμικά. Προτιμάτε μικρά και κομψά καπέλλάκια.

3) Μην είστε επιτηδευμένη και «αδειανή». Πέρασε πια η μόδα των κοριτσιών, που προσπαθούσαν να τραβήξουν τους άντρες με σκέρτσες και καμώματα ανόητα.

4) Να είστε πνευματικά ανεπτυγμένη. Οι κοπέλλες κι οι άμορφωτες δεν έχουν πια πέρασι. Πρέπει να έχετε γνώσεις, αλλά δίχως να τις επιδεικνύετε κάθε στιγμή. Διαβάστε πολλά σοβαρά βιβλία, όσο και μυθιστορήματα. Μην ακούτε μόνο τα μουσικά προγράμματα του ραδιοφώνου, αλλά και τις διαλέξεις, τις ομιλίες κλπ.

5) Πηγαίνετε όπου υπάρχουν άντρες, νέοι βεβαίως. Αν λείπουν οι άντρες στο γραφείο σας ή στη δουλειά σας, ζητήστε μια άλλη θέση. Ρίχτε επίσης μια ματιά στη γειτονία σας, κι όταν βρείτε κάποιον συγγενικό φίλο, φιλανόμο σας, ίσως να βρείτε, κι ζητάτε.

6) Συμμορφωθείτε με τα γούστα του. Έδώ χρειάζεται πραγματική προσπάθεια. Βρείτε τι του άρεσει να διαβάσει, και διαβάστε και σεις τα ίδια. Μάθετε τα σπόρ της προτιμήσεώς του κι εξασκηθείτε σε αυτά. Συμμερισιθήτε τις πολιτικές του αντιλήψεις, τα γούστα

του στον κινηματογράφο, στο θέατρο, στη μουσική... Μην περιμένετε να αλλάξει εκείνος. Έσείς θ' αλλάξετε, για να ταιριάσετε με αυτόν.

7) Δείξτε συμπάθεια στους φίλους και τους συγγενείς του. Αν δεν την έχετε πραγματικά, προσποιήστε την όσο καλλίτερα μπορείτε, και συγχρόνως προσπαθήστε να την αποκτήσετε. Με το να δημιουργήσετε δικό σας σπίτι, δεν έπεται ότι θ' αποξενώσετε τον άντρα σας από το προηγούμενο περιβάλλον του.

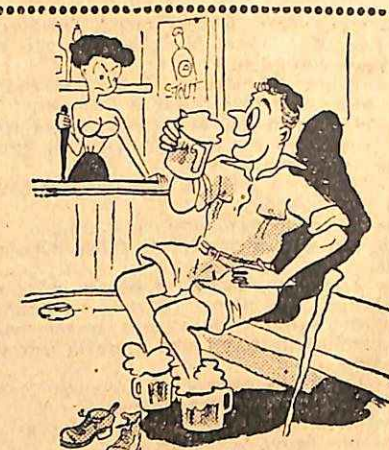
8) Μην είστε κυριαρχική. Μην θέλετε δηλαδή να τον δείξετε ότι είναι δικός σας, κτήμα σας, πριν τον παντρευτείτε. (Το ίδιο ισχύει και μετά το γάμο, έδώ όμως δεν μιλούμε για το πως θα κρατήσετε ένα σύζυγο, αλλά για το πως θα τον βρείτε). Μην τον ρωτάτε ποτέ — όσο κι αν σας φλογίζει η περιέργεια, η ζήλεια — πού ήταν χθες το βράδυ. Μην του κάνετε ερωτήσεις για τα χρηματά του, την οικογένειά του, τη δουλειά του, το περιβάλλον του. Μ' άλλα λόγια, μην τον ρωτάτε τίποτε για τον έαυτό του! Το πιθανότερο είναι ότι θα σας τα πη όλα μόνος του, όταν βελήση.

Μην ακουμπάτε πάνω του τα χέρια σας, στο δρόμο ή στα κέντρα. Μην τον πιάνετε από το μπράτσο. Μην λέτε «μάς». Είναι κάτι που τον στενοχωρεί, όταν δεν έχει ακόμη προετοιμασθεί. Αφίστατε τον να μεταχειρισθεί πρώτος τον πληθυντικό: «Θα πάμε», «θα κάνουμε», «το σπίτι μας», κλπ. Δείχνετε ανεξαρτησία κι αυτόρκεία, αλλά όχι πάρα πολλή.

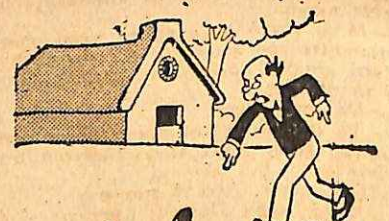
9) Να είστε πάντα χαρούμενη. Ελάχιστοι άντρες θέλουν τις κοπέλλες μελαγχολικές. Οι πιο πολλοί τις προτιμούν χαμογελαστές κι εύτυχισμένες. Εκείνη που μιλάει πάντα για τις σκοτούρες της και τα προβλήματά της, μπορεί να προκαλέσει μια προσωρινή συμπάθεια, αλλά δεν θα κερδίσει ποτέ έναν άντρα.

10) Κολακεύετε τον. Είναι το παλαιότερο κόλπο, κι όμως οι περισσότερες κοπέλλες δεν το μεταχειρίζονται αρκετά. Είναι επίσης ένα κόλπο διπλά χρήσιμο, γιατί βοηθεί τη νέα να κερδίσει έναν άντρα, κι αυτόν να επιτύχει και να αναδειχθεί (αν είναι άξιος). Άλλα ή κολακεία θέλει τέχνη, για να μη φτάσει στην υπερβολή.

Μην πητε ποτέ κακό για τον άντρα που διαλέξατε. Προτιμώτερο μάλιστα να μη λέτε ούτε και καλό. Δηλαδή να μη μιλάτε καθόλου για αυτόν, ως ότου αρραβωνιασθείτε ή παντρευτείτε. «Αν αποτύχετε μ' ένα ύποψιφο, μη χάσετε το θάρρος σας. Επαναλάβετε την προσπάθεια. Δεν υπάρχει λόγος να ντραπήτε για την αποτυχία σας, εφόσον έχετε ακολουθήσει τις παραπάνω συμβουλές και δεν έχετε μιλήσει πολύ για αυτόν. Ρίχτε άλλοι τα δίχτυα σας... κι αυτή τη φορά, με την πείρα πούχετε ήδη αποκτήσει, θα πιάνετε το «ψάρι» σας!

— Τι ανακούφισι αισθάνομαι με τρία ποτήρια μπύρα!

Ο μεζές.
(Από την «Presse»)

Η «βεντετομανία» ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Μια όμαδική παράκρουσις

Μια υπόθεση διαζυγίου, που συζητήθηκε τελευταία στο δικαστήριο του Μισσούρι έφερε επί τάπητος ένα ζήτημα, που αποκτά τεράστιο κοινωνικό ενδιαφέρον, όταν το εξετάσει κανείς από την απλή, την πρακτική του πλευρά. Κάποιος κύριος Κάλσεν, έμπορος αντιπρόσωπος, είχε παντρευτεί μια νέα, γιατί βρήκε πως έμοιαζε της Λάνα Τάρνερ. Άλλω, με την πάροδο του χρόνου, ανακάλυψε πως αυτή η όμοιότης ήταν κάτι λιγότερο από υποτυπώδης. Ανυπαρκτή σχεδόν. Άρχισε τότε να κακομεταχειρίζεται τη γυναίκα του, ώσπου η δυστυχισμένη κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας διαζύγιο.

Ο δικαστής δέχτηκε την αίτησή της, αλλά ταυτόχρονα δημοσίευσε σε μια εφημερίδα ένα βιοάτομο άρθρο εναντίον της επιδράσεως του κινηματογράφου στη ζωή μας.

«Αυτός ο κύριος Κάλσεν, έγραψε, όπως κι' οι όμοιοί του, δεν ήξερε παρά μόνον τη Λάνα Τάρνερ της όθνης, που δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματική. Η ήθοποιος που βλέπομε στην οθόνη είναι ένα ανψυτικό, φανταστικό, παραμύθιο. Ένας Θεός ξέρει πόσα τεχνάσματα χρειάστηκαν για να μās δώσουν την εικόνα που μās συναρπάζει και μās γοητεύει. Αν βγάλουμε αυτά τα τεχνάσματα, τι μένει; Μια Λάνα Τάρνερ γοητευτική σαν πολλές άλλες γυναίκες και τελείως διαφορετική από εκείνη που έζωρε. Ο κύριος Κάλσεν παντρεύτηκε, λοιπόν, τη γυναίκα του γιατί νόμιζε πως έμοιαζε μ' ένα φανταστικό, αν και άρχισε να την κακομεταχειρίζεται όταν ανακάλυψε πως είχε απατηθεί στη σύγκρισή του. Κι' έδώ ακριβώς βρίσκεται όλη η σοβαρότης του ζητήματος. Χιλιάδες Κάλσεν δοκιμάζουν την ίδια επογοήτευσι, γιατί συγκρίνουν τις γυναίκες τους με τα «άνυπαρκτα» πλάσματα που βλέπουν στην οθόνη. Είναι το ίδιο σαν να τις συγκρίνουν με τα πλάσματα της φαντασίας ενός ποιητού. Άλλ' αυτά τα πλάσματα δεν υπάρχουν. Κι' είναι αποκαρδιωτικό να θυσιάζω με προς χάριν τους την ευτυχία μας και να κάνω μαζωτική τη ζωή άλλων ανθρώπων που δεν μās εφταίξαν σε τίποτε. Δεν υποτιμώ την αληθινή Λάνα Τάρνερ. Άλλ' είμαι βέβαιος πως, αν ο κύριος Κάλσεν την έδραπε, θα έπαυε άμέσως να την θεωρεί σαν το ιδανικό πρότυπο της γυναίκας».

Συγγραφείς, δημοσιογράφοι, ψυχίατροι, κοινωνιολόγοι, καλλιτέχνες

αναμίχθηκαν άμέσως στη συζήτηση. Όλοι συμφωνούν ότι τα πρόσωπα των αστέρων είναι άπλες μάσκες. Για την κατασκευή τους έχουν συνεργασθεί αισθητικοί χειρουργοί, μακιγιέρ, κομμωταί, κτλ. Δεν είναι λιγότερο σημαντική ή συνεργασία των τεχνικών του σπουτίου, που, με τον κατάλληλο φωτισμό και τα διάφορα «τρίκ» των κατορθώνουν να μās δώσουν μια φανταστική εικόνα, που δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματικότητα.

Άλλα δεν φταίνε μόνον οι άντρες. Φταίνει κι' οι γυναίκες. Με την ευκαιρία αυτή, μια μεγάλη επιθεώρηση έκανε μια έρευνα μεταξύ των αναγνωστών και των αναγνώστριάων της. Το συμπέρασμα αυτής της έρευνας είναι ότι τα 4)5 των γυναικών νομίζουν ότι μοιάζουν με μια βεντέτα και την μιμούνται σε όλα, ενώ τα 4)5 των αντρών δεν ζητούν γυναίκες με δική τους προσωπικότητα, αλλά γυναίκες που να μοιάζουν μ' αυτή η εκείνη την ήθοποιό.

Όλες οι μεγάλες βεντέτες του Χόλλυγουντ έχουν τις «λέσχες» των θαυμαστών τους. Η πρώτη πράξις άμυνας εναντίον της όμαδικής αυτής παρακρούσεως, παρατηρούν πολλές εφημερίδες, είναι η απαγορευθή ή λειτουργία παρομοίων λεσχών. Έτσι οι 3.626 θαυμαστές της Λίνα Ντάουελ ή οι 11.535 θαυμαστές της Τζέιν Κράουφορντ θ' αναγκαστούν να αναζητήσουν τα πρότυπά τους στη ζωή, αντί να τρέχουν πίσω από σκίες.

Αναρίθμητοι άνθρωποι, που ζούν όμαλη ζωή, παρατηρεί ένας ψυχίατρος, βασανίζονται στον ύπνο τους από το όραμα της Μπέττυ Γκράνιπλ, πράγμα που δεν τολμούν να τ' ομολογήσουν ούτε στον ίδιο τον έαυτό τους. Ο ίδιος επιστήμων υπενθυμίζει ότι, κατά τη διάρκεια του πολέμου, οι στρατιωτικές αρχές υποχρέωσαν τη Βερόνικα Λαίφκιν να αλλάξει χτένισμα, γιατί οι εργάτριες των εργοστασίων, για να την μιμηθούν, σκέπαζαν με τα μαλλιά τους το ένα τους μάτι, πράγμα που τις έξέθετε στον κίνδυνο ατυχημάτων.

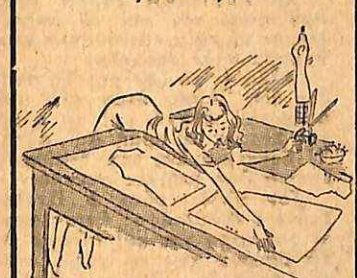
Ένα άλλο χαρακτηριστικό γεγονός είναι το εξής: Πριν από λίγο καιρό, βρέθηκε σε μια πλάτ της Φλωρίδας ένα κομμάτι από ένα σάλι, που άνηκε ή πιστευόταν ότι ανήκε στην Έστερ Ουίλιαμς. Τριάντα άνθρωποι ήρθαν στα χέρια για την κατοχή του. Από αυτόν τον όμηρικό αγώνα βγήκαν όλοι τραυματισμένοι. Κι' οι έξη μετεφέρθησαν στο νοσοκομείο με σοβαρά τραύματα.

Ποιος έχεσε στην πρόσφατη άδελφοκτονία, που αποτέλεσε ένα χαρακτηριστικό δείγμα αυτής της νοσηρής «βεντετομανίας» της εποχής μας; Ένας εργάτης σκότωσε τον αδελφό του γιατί δεν ήθελε να αναγνωρίσει πως η Τζέιν Ράσελ ήταν άνωτερη από την Έδελιν Κάλ.

Πριν από λίγο, η Λορέττα Γιουνγκ έκοψε τα μαλλιά της. Μόλις οι εφημερίδες ανέγραψαν τη σχετική είδηση, ή ήθοποιός έλαβε 7.000 επιστολές από θαυμαστές της, που της ζητούσαν να τους στείλει έστω και μια τρίχα. Οι επιστολογράφοι της ανήκαν στην «Ένωσι των ξετρελλανών με τη Λορέττα Γιουνγκ». Ποιος στ' αλήθεια, μπορεί να αμείβαλλη για την τρέλλα τους;

Θα μπορούσε να αναφερθεί κανείς αναρίθμητα περιστατικά. Κι' οι κοινωνιολόγοι διερωτώνται: Είναι λογικό να ασκούν οι βεντέτες του κινηματογράφου αυτή τη νοσηρή επίδραση στη ζωή μας; Η μήπως θα έπρεπε να υποχρεωθούν οι κινηματογραφικές εταιρίες να προβάλλουν κάθε τόσο μια μικρή ταινία, που να μās τις δείχνει όπως πραγματικά είναι, χωρίς μακιγιάζ και χωρίς κανένα «τρίκ»; Η τέχνη τους δεν θα ζημιωνόταν μ' αυτό τον τρόπο. Άλλα Αι σώζονται πολλοί άνθρωποι.

OPE
1926-1950

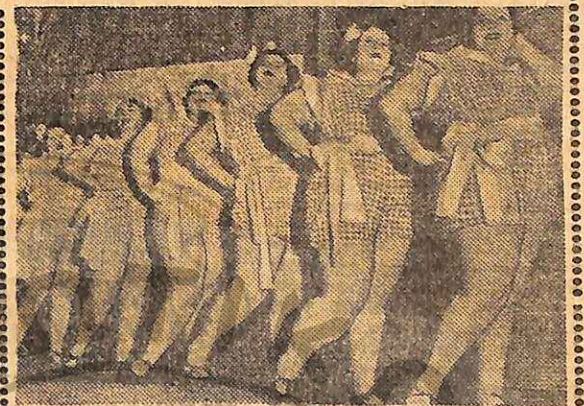

Εννεχθ δετικό αποτέλεσμα
Ο μεγάλος αριθμός των απορριπών μας που διατηρούν σήμερα ορισμένους επιχειρηματίες, είναι ή έγγυος της τελείας εκμεταλλεύσεώς σας. Ζητήστε κανονισμών OPE Φαλάνγκιν ή OPE Περσέας Ζυγισθών 23α και 23β. Έξοδος έτοιμων φορματών OPE Περσέας 44

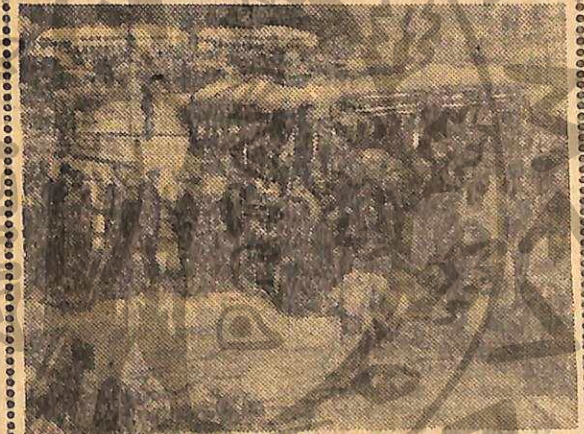
ΑΜΑΞΑΚΙ... ΔΕΛΦΟΡΕΙΟ

Ένα εργοστάσιο παιδικών άμαξών του Λονδίνου έβγαλε από δύσκολη θέση την μητέρα των τετραδύων αυτών. Θέλοντας να κάνει μια πρωτότυπη ρεκλάμα των προϊόντων του, κατασκεύασε και της προσέφερε ένα αμαξάκι τεσσάρων θέσεων, εξαιρετικής άνοχης. Έτσι η πολύτιμη μητέρα δεν δυσκολεύεται να βγάλει περίπατο και τα τέσσερα παιδιά της, που φαίνονται κατενθουσιασμένα από το μικρό... λεωφορείο τους.

ΤΟ «ΜΠΑΛΕΤΤΟ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ»

Ένα κέντρο διασκέδσεως στην Αμερική διαθέτει το πιο πρωτότυπο μπαλέτο του κόσμου. Όλα τα κορίτσια που το αποτελούν ζυγίζουν περισσότερο από 100 κιλά το καθένα! Οι Αμερικανοί το έχουν βαφτίσει «μπαλέτο των... ελεφάντων». Και δεν πέρασε εξώ.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΥΣΤΥΧΗΜΑ

Πρό άμεσών στο Σικάγο, ένα τρέν έπεσε πάνω σε ένα βυτιοφόρο αυτοκίνητο που μετέφερε βενζίνη. Το αποτέλεσμα ήταν πολύ τραγικό. Γερασίες φλόγες ξεπήδησαν από το αυτοκίνητο και απηνθράκωσαν, σε λίγα δευτερόλεπτα, 32 επιβάτες του τρέν. Οι φλόγες μεταδόθηκαν και σε επτά παρακείμενα κτίρια. Σε διάστημα όμως ενός τετάρτου ή παρασέπτικη ύπηρεσία είχε καταστείλει τις πυρκαγιές.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ποφάσισε να της δώσει την ελευθερία της.
— Διάλεξε όποιον θέλεις από τους αλίκους μου και τους αξιωματούχους του Κράτους μου, της είπε. «Οποιοι κι' αν είναι κι' όσο ψηλά κι' αν στέκεται, δά γίνη σύζυγός σου».
— Όχι, απάντησε η Άμρα. Δεν βέλω να διαλέξω κανένα, αφού δεν μπορώ να είμαι δι-

μυστά στους θεατές που κατέκλυαν το μεγάλο αμφιθέατρο, δείχνοντας ο καθένας την τέχνη και τις ικανότητές του. Κι' όπως γίνονται σ' όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις, το αίμα έτρεξε άφθονο στο στίβο. Άνθρωποι και ζώα πλήρωσαν τον άπαιτούμενο φόρο στα άγρια και αιμόδορα ένστικτα του πλήθους.
Το καταπληκτικότερο θέαμα της ημέρας ήταν η εμφάνιση ενός Άφρικανού αιχμαλώτου κι' ένας γιγαντι-

της βασιλικής αντιπροσωπείας κι' έλαμπε από όμορφη.
Ο Άφρικανός προχώρησε μέσα στο στίβο έχοντας για μοναδικό ένδυμα ένα κοκκινό πανί γύρω στη μέση του. Το σώμα του, ήταν αλείμμενο με λάδι. Είχε τυλιγμένο το αριστερό του χέρι μ' ένα δέρμα γίδας και στο δεξί του έλαμπε ένα πλατύ μαχαίρι.
Ένα πανδαιμόνιο από κραυγές και σφυρίγματα υποδέχτηκε την εμφάνισή του λιονταριού, που έωρμεσε άμέσως, αφίνοντας έναν άπαισιο βρυχηθμό, έναντιον του ανθρώπου που βρισκόταν μέσα στο στίβο.
Άλλ' ο Άφρικανός περίμενε φαίνεται αυτή την επίθεσι και, με μία άστραπιαία κίνηση, βύθισε το μαχαίρι του μέσα στον τράχηλο του θηρίου.
Ο βασιλιάς της Σούγκλας άποτραβήχτηκε ντροπισμένος κι' έκανε ένα μεγάλο γύρο μέσα στο στίβο. Σε λίγο, έφτασε μπροστά στην εξέδρα, όπου κάθονταν οι αλικοί με την Άμρα.
Ποιος θα μπορούσε να πη τί ήταν εκείνο που κίνησε τη προ-

Ο Πτολεμαίος δ' Β', είχε άπαισιότητα από τους δυο αδελφούς του, δίνοντας ένολη να τους θανατώσουν. Γι' αυτό το άνοσιούργημα του, οι σύγχρονοι του τον άποκάλεσαν είρωνικά Φιλάδελφο, γιατί τάχα είχε γλυτώσει τους αδελφούς του από τις πίκρες και τα βάσανα της ζωής. Μ' αυτό άλλωστε τ' όνομα πέρασε στην ιστορία. Μά δεν μπόρεσε ν' άντιμετωπίσει τις μηχανορραφίες της αδελφής του Άρσινόης, που, με την έκθαμβωτική όμορφιά της, έκανε όλους υποχείριους της θελήσώς της! Άντί να την έχη έχθρά, προτίμησε να την κάνει φίλη και σύμμαχο. Έτσι ύποταχθηκε στις άπαιτήσεις της. Έδωσε λοιπόν την πρώτη του σύζυγο και παντρεύτηκε την ίδια την αδελφή του, όπως ήταν η συνήθεια τότε στην άρχαία Αίγυπτο.
Άλλ' η Άρσινόη δεν περιορίστηκε στην πρώτη νίκη της. Αξίωσε από τον αδελφό και σύζυγό της να διώξη επίσης την πολυγατημένη του Άμρα, που ήταν η κρυφή φίλη της καρδιάς του. Κι' ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελφος ύποταχθηκε και πάλι.
Η Άμρα καταγόταν από την Υπεριορδανία κι' ήταν κόρη του Άραβος Ταγιούρ, που ο Πτολεμαίος τον είχε φέρει από το Ραμπάο - Άμμον και τον είχε διαμελήσει επιμελητή των σταύλων του.

Το λιοντάρι, μ' ένα τεράστιο πήδημα, χυμήξε πάνω στην Άμρα...
κή σου. Προτίμω να γυρίσω στην πατρίδα μου.
Ο βασιλιάς συγκινήθηκε από τα λόγια της κι' άποφάσισε τότε ν' άνγειριη από τα ερείπια της τη Ραμπάο - Άμμον,

Στά νύχια ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

την παλιά πρωτεύουσα των Άμμωνιτών, που είχε διαδοχικά καταστραφή από το βασιλιά Δαυίδ, από τους Άσσυρίους και τον Άλέξανδρο το Μακεδόνα. Με την ευκαιρία αυτή, τη μετωνόμασε σε Φιλάδελφεια και την στόλισε με ώραίους ναούς κι' άλλα μνημεία. Άνάμεσα σ' αυτά ήταν κι' ένα μεγάλο αμφιθέατρο, που θα μπορούσε να συναγωνιστή τα καλύτερα των Άθηνών και της Ρώμης.
Έπειτα άρισε μία πολυτελή αντιπροσωπεία, για να συνοδεύη την Άμρα στην πατρίδα της. Επί κεφαλής της έβαλε το Φίλιππο τον Κύπριο, που ήταν ο πιο γενναίος και πιο δυνατός απ' τους στρατηγούς του.

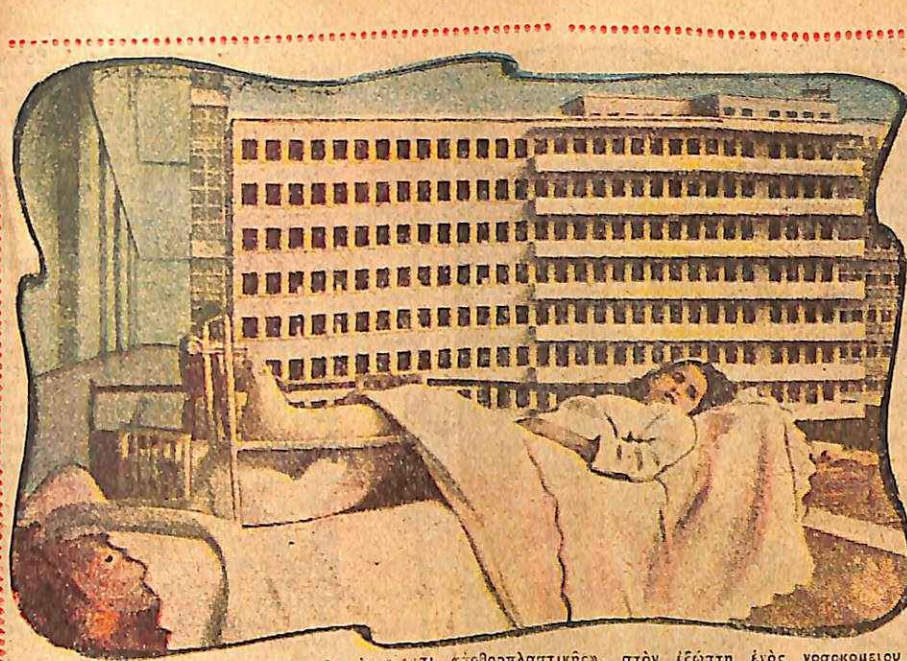
Αποχαιρετώντας την άγαπημένη του, ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελφος της ύποσχεθηκε πως γρήγορα θα την ξανακαλούσε κοντά του. Κι' αυτή η ύποσχεσις ήταν μία παρηγορία για τη δυστυχισμένη την Άμρα.
Με την ευκαιρία της μετονομασίας της Ραμπάο - Άμμον σε Φιλάδελφεια, δόθηκαν εκεί μεγαλοπρεπείς γιορτές, που κράτησαν πολλές μέρες.
Η τελευταία άφιέρωθηκε σε άγώνες: Άθλητές, μονομάχοι, άκροβάτες, γητευτές φιδιών, θηριοδασκαστές, παρήλασσαν

σωμου λιονταριού.
Ο μαύρος είχε συλληφθή επί κεφαλής μιας συμμορίας ληστών στην Άνω Αίγυπτο κι' έπρόκειτο να πεθάνη με μαρτυρικό θάνατο, άλλ' είχε την ευπενυσί να κάνει μία πρότασι στο βασιλιά, που αυτός τη δέχτηκε πρόθυμα.
— Έξισα, του είπε, ανάμεσα στα άγρια θηρία και κανένα από αυτά δεν με τρομάζει, γιατί η φύσις με προίκισε με μεγάλη δύναμι και με καρδιά που δεν ξέρει τί θα πη φόβος. Άν νικήσω το θηρίο θα μου χαρίσης τη ζωή γι' αντάλλαγμα.
Άν, όμως, νικηθώ, δεν θα έχω να χάσης τίποτα, γιατί το θηρίο που θα με νίκηση θα με κατασπαράξη.

Από τότε είχαν περάσει τρία χρόνια. Καί, σ' αυτό το διάστημα, ο Άφρικανός είχε σκοτώσει η είχε πνίξει, σφίγγοντας το λαιμό τους ανάμεσα στα άσταλένια χέρια του, τέσσερα λιοντάρια, μία τίγρι, μία ύαινα και πέντε λύκους.
Ο Πτολεμαίος έστειλε, λοιπόν, στη Φιλάδελφεια αυτό τον άνθρωπο - φαυτόμενο, θέλοντας να τιμήση την άγαπημένη του.
Η Άμρα κάθονταν στην πρώτη σειρά, ανάμεσα στα μέλη

σοχή του πάνω στη νέα. Η άστραπτερή όμορφη της, το άρμονικό στήθος της, που ξεχώριζε κάτω από τον άραχνούφαντο χιτώνα της ή τα μεγάλα μάτια της που ήταν πλημμυρισμένα από τρόμο. Το λιοντάρι στύλωσε πάνω της το άγριο βλέμμα του κι' έπειτα, κάνοντας ένα τεράστιο πήδημα, χυμήξε πάνω στην Άμρα. Τα τρομερά νύχια του χώθηκαν μέσα στις σάρκες της.
Ο Άφρικανός έτρεξε άιέσως πίσω του και το άποτέλειωσε με τρία καινούργια χτυπήματα στον τράχηλο.
Άλλά τί το όφελος; Το στήθος της Άμρα ήταν πια μία άπέραντη πληγή και το αίμα της έτρεχε με όρημ απ' αυτή. Η δυστυχισμένη νέα έψυχνε έπειτα από μερικές στιγμές.
Τον άλλο χρόνο, ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελφος έπισκεφτηκε τον τάφο της και πότισε με τα δάκρυά του το χώμα που την σκεπάζε. Έπειτα, έχτισε πάνω σ' αυτόν ένα μεγαλόπρεπο μνημείο και φύτεψε δάλνυρα πο κόκκινα τριαντάφυλλα της Άλεξανδρείας, γι' άνάμνησι του τραγικού θανάτου της άγαπημένης του.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ

Νεσρά Άμερικανίδα μετά την έγχειρσι «άρθροπλαστικής», στον έξωστη ενός νοσοκομείου του Αγίου Φραγκίσκου.

Όλο τον κόσμο, οι γιατροί άγωνίζονται έναντιον ενός ύπουλου έχθρου: της άρθρίτιδος. Δεν έχουν όμως έπιτύχει ως τώρα αξιόλογα άποτελέσματα. Η νέα μέθοδος θεραπείας αυτής της άρρώστασις με όρμονικά παρασκευάσματα παρέχει πολλές και βάσιμες έλπίδες, αλλά δεν μπορεί να εφαρμοσθή ακόμη σε μεγάλη κλίμακα, γιατί τα φάρμακα αυτά είναι σπάνια και πανάκριβα.
Οι έπιστήμονες των Ηνωμ. Πολιτειών και της Άγγλιας έχουν έπιδοθη, έντατικότερα απ' όλους τους άλλους συναδέλφους τους, στις έρευνες κατά της άρθρίτιδος. Γιατί η άρρώστασια αυτή κάνει θραυσι στις χώρες τους, ίσως έξ αιτίας της μεγάλης ύγρασις. Υπάρχουν πράγματι στη Μεγ. Βρετανία περισσότεροι από 4 εκατομμύρια άρθριτικοί. Οι χαμένες εργάσιμες ώρες τους ύπολογίζονται σε 32 εκατομμύρια το χρόνο. Έπομένως, η άρθρίτις, μαζί με τους ρευματισμούς, κοστίζει στη Μεγ. Βρετανία 40 εκατομμύρια λίρες κάθε χρόνο.
Άκόμη μεγαλύτερους άριθμούς μας δίνουν οι στατιστικές για τις Ηνωμ. Πολιτείες. Το δυστύχημα είναι ότι, παρ' όλες τις μελέτες των μεγαλειτέρων γιατρών όλων των αίωνων, τα αίτια της άρθρίτιδος μένουν ακόμη άνεξασκρίβωτα. Άλλοι την άπέδωσαν σε άδενικές διαταραχές, άλλοι σε χαλασμένα δόντια κι' άλλοι σε χίλιες - δυο διάφορες αίτιες. Συγχρόνως, δοκιμάσθηκαν φάρμακα κάθε είδους, απ' τα έλατα του χρυσού ως το δηλητήριο των φειδιών. Μερικά έφεραν κάποιαν άνακούφισι στους άρθριτικούς, κανένα όμως δεν τους θεράπευσε όριστικά.
Υπάρχουν δυο μορφές άρθρίτιδος: η «ρευματοειδής», δηλαδή οι κοινώς διαμενοί χρόνιοι ρευματισμοί (έντελως διαφορετικοί απ' τους όξεις ρευματισμούς που είναι μολυσματική νόσος, κι' εκείνοι «κι' άλλα τέτοια συμπτώματα»), και η «όστεοαρθρίτις». Η δεύτερη έντοπίζεται ιδίως στις άρθρώσεις των γοφών και των βραχιόνων. Προκαλείται απ' τη βαθμιαία φθορά των όστων, και γι' αυτό προσβάλλει ιδίως τους ηλικιωμένους κι' εκείνους που κάνουν βαρείες χειρωνακτικές δουλειές (άγροτες, άνθρακωρύχους, κλπ.). Σχηματίζει δε έξογκώματα, σαν κόμηνους, στις άκρες των όστων, που καθίστουν δύσκολες και επώδυνες τις κινήσεις τους μέσα στον άρθρικό θύλακο. Τελευταίως λοιπόν, άρχισε να εφαρμά-

Η Έγχειρσις ΤΗΣ ΑΡΘΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

Δημιουργεί καινούργιες άρθρώσεις

Τέλος, ο χειρουργός ράθει την άρθρωσι και το τραύμα κι' άφίνει να έπουλωθούν οι ίσοι.
Άν έχουν προσβλήθη οι άρθρώσεις και των δυο ποδιών, η έγχειρσις γίνεται πρώτα στο ένα πόδι κι' έπειτα από 2 μήνες στο άλλο.

Κατόπιν, επί 6 βδομάδες, ο άρρωστος μένει στο κρεβάτι, με τα πόδια ψηλά και περασμένα σε ειδικά έξαρτήματα, που του έπιτρέπουν να κάνει ειδικές άσκήσεις. Με τις άσκήσεις αυτές γυμνάζονται οι μύς, που έχουν άδυνατίσει απ' την άκνησις, τόσο στο διάστημα των 2 μηνών, όσο και στα προηγούμενα χρόνια που η όστεοαρθρίτις καθιστούσε όδυνηρη ή άδύνατη κάθε κίνηση.
Χρειάζεται αρκετός καιρός και έπιμονή, για να έναποκτήση ο άρθριτικός την ελευθερία των κινήσών του. Άν όμως έκολουθήση πιστά τις οδηγίες του γιατρού και όηλισθή με άνεξάντλητη ύπομονή, θα έκπληγη κι' ο ίδιος απ' τα άποτελέσματα, όταν θα μπορέση και πάλι να περπατήσει ελεύθερα όπως και πρώρα.

Ο έλαστικός χόνδρος που ύπάρχει άνάμεσα στα δυο όστα του γοφού, μετά την έγχειρσι άντικαθίσταται με μία μεταλλική θηκη που έφασμύζεται στη σφαιρική άκρη του όστου του ύπου.

Η σωματίωσις και η σχιζοφρένεια

Οι έπιστήμονες του νοσοκομείου των παλαιών πολεμιστών της Νεας Όρλεάνς διεπίστωσαν ότι οι σωματικοί παθαίνουν μία μεταβολή της προσωπικότητός των που μοιάζει με κίνησι που παρατηρείται στους σχιζοφρενείς.
Η έπιμονή άρνησις ν' άντικρύσουν την πραγματικότητα, η συνεχής σχεδόν, κατάστασις ευφορίας όπου βρίσκονται κι' η αισιοδοξία των σωματιών, έδήλωσε ο διευθυντής του νοσοκομείου δόκτωρ Μπουρκε, όφείλναι σε μία διαταραχή του λογικού των, που έχει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της σχιζοφρενείας. Οι περισσότεροι σωματικοί είναι σχιζοφρενείς.
Ο δόκτωρ Μπουρκε έκφράζει τη γνώμη ότι η σωματίωσις προκαλεί πιθανόν το σχηματισμό μέσα στον όργανισμό ώρισμένων τοξινών, που οδηγούν στη σχιζοφρένεια.

Χιλιάδες σφυριά χτυπούσαν πάνω σε χιλιάδες αμόνια μέσα στο κεφάλι του. Ο σουαλντ Πημπόντ, όταν άνοιξε τα μάτια του. Είδε πως ήταν ντυμένος και πώς βρισκόταν μέσα στο διαμέρισμά του. Άνακαθισε στο κρεβάτι του, προσπαθώντας να θυμηθεί πώς είχε βρεθεί εκεί, και τότε δοκίμασε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του.

Μία νέα ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα. Το ξανθό κεφάλι της ήταν ματωμένο και μία μεγάλη σκούρα κηλίδα είχε σχηματισθεί πλάι στο χαλί.

Με φρίκη, ο "Οσουαλντ" αναγνώρισε τη Γκλόρια Σέτον, τη μόνη νέα της παρέας, με την οποία είχε γλεντήσει την περασμένη νύχτα. Μηχανικά, άπλωσε το χέρι του κι έπιασε το σφυγμό της. Μά ο σφυγμός δεν χτυπούσε. Κι όταν σήκωσε το χέρι του ένοιωσε στην παλάμη

ρισμένη στο τζάκι. Μόλις είδε τον "Οσουαλντ" έχωσε απότομα στην τσέπη του σκακκιού του κάτι χαρτιά που κρατούσε.

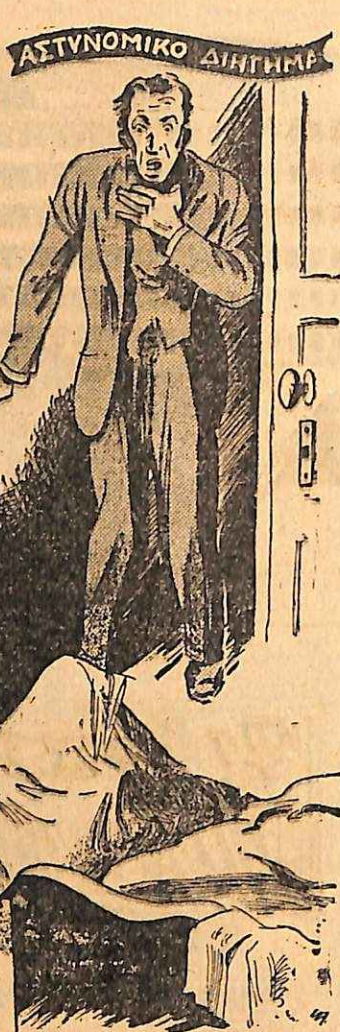
— Γειά σου, "Οσουαλντ"!

— Γειά σου, Χάκετ, απάντησε ο "Οσουαλντ".

Ο Ντέιβ του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα:

— Τι σ' έφερε εδώ, "Οσουαλντ"?

Ο "Οσουαλντ" θα ήθελε πολύ να είχε τη δύναμη να διαβάσει τη σκέψη τους. Ποτέ δεν είχε συμπαθήσει πολύ τον Κίγκσμπουρι. Ήταν πάντα πολύ ψυχρός. "Επειτα, ήταν κι εκείνη η ιστορία με τη Γκλόρια. Αφού είχε κάνει τη νέα να ξετρελλαθεί μαζί του, έτοιμαζόταν τώρα να παντρευτεί την Γκρέις Μάρλοου ή μάλλον την προίκα της!

Το Άρωμα ΤΗΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗΣ

του μία λιπαρή ούσια, που είχε ένα γνωστό του άρωμα που ωστόσο δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Πώς η Γκλόρια βρέθηκε εκεί μέσα μαζί του; Ποιος είχε τη θηριωδία να σκοτώσει ένα τόσο ωραίο και καλόκαρδο κορίτσι; Προσπαθούσε τώρα να θυμηθεί τι ακριβώς είχε συμβεί την περασμένη νύχτα.

Θυμήθηκε ότι είχε συναντήσει τον Τζεφ "Αντριους" και τον Τζέι Χάκετ κι ότι ο Ντέιβ Κίγκσμπουρι και η Γκλόρια Σέτον είχαν έρθει λίγο αργότερα στη συντροφιά τους. Θυμήθηκε ότι είχαν γλεντήσει καλά, ότι είχε πιη πολύ και είχε μεθύσει. Τότε κάποιος του είχε δώσει ένα ακόμα ποτήρι... Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ο "Οσουαλντ".

Ξαφνικά τινάχτηκε ακούγοντας βορραία βήματα στη σκάλα. Έτρεξε στο παράθυρο και κύταξε έξω. Ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας ήταν σταματημένο μπροστά στην πολυκατοικία.

Στο μυαλό του μία μόνο σκέψη υπήρχε τώρα: να ξεφύγει! Κι όταν δυνατά χτυπήματα αντήχησαν στην πόρτα, ώρμησε στην κουζίνα, άνοιξε το παράθυρο και κατέβηκε από τη σκάλα κινδύνου στο δρόμο.

Όταν βρέθηκε μακριά άρχισε να συλλογίζεται. Γιατί η αστυνομία είχαν έρθει στον διαμέρισμά του; Κάποιος τους είχε ειδοποιήσει πως θα εύρισκαν εκεί μία δολοφονημένη νέα, και το δολοφόνο της. Και αυτός ο κάποιος, πρέπει να ήταν ο πραγματικός δολοφόνος.

Ο "Οσουαλντ" αποφάσισε να πάει στο σπίτι του Ντέιβ Κίγκσμπουρι. Ο Ντέιβ ήταν φίλος της Γκλόρια, και θα ήξερε ίσως πώς η νέα βρέθηκε στο διαμέρισμά του...

Του άνοιξε ο ίδιος ο Ντέιβ. Ήταν ένας αθλητικός άντρας, με ξανθά μαλλιά. Τα μάτια του άστραφταν από θυμό όταν αντίκρισε μ' έκπληξη τον "Οσουαλντ". Παραμέρισε ωστόσο κι ο "Οσουαλντ" μπήκε στο δωμάτιο όπου είδε τον Τζέι Χάκετ να στέκεται με την πλάτη του γυ-

Ο "Οσουαλντ" ανατρίχιασε ξαφνικά. Ήταν άραγε άπιθανο να είχε η Γκλόρια μερικά ερωτικά γράμματα του Κίγκσμπουρι και να τον είχε απειληθεί πως θα το έστειλε στην Γκρέις Μάρλοου; Και ήταν άπιθανο επίσης να είχε ο Κίγκσμπουρι δολοφονήσει τη Γκλόρια, για να την έμποδισαν να ματαιώσει τον κερδοσκοπικό γάμο του;

Δεν δίστασε πιά.

— Η Γκλόρια είναι νεκρή, φώναξε απότομα. Τη δολοφόνησαν!

Και κάρφωσε τα μάτια του στα πρόσωπα των δύο φίλων του, προσπαθώντας να μαντέψει τις σκέψεις τους...

Ο Κίγκσμπουρι έμεινε μ' άνοιχτο το στόμα. Τα χείλη του Χάκετ σφίχτηκαν.

— Τι... τι θέλεις να πης; ρώτησε με φωνή που τρεμούλα ο Κίγκσμπουρι.

Ο "Οσουαλντ" τους διηγήθηκε το παράξενο περιστατικό που του είχε συμβεί. Όταν τελείωσε, κύταξε διαπεραστικά τον Κίγκσμπουρι και είπε:

— Ποιος με πήγε σπίτι μου από το μπαρ χτές τη νύχτα;

Ο Κίγκσμπουρι κούνησε το κεφάλι του.

— Όπως θα θυμάσαι, ίσως, έγω έφυγα νωρίς, απάντησε. Ο Χάκετ ανασήκωσε τους ώμους του και είπε:

— Η Γκλόρια ανέλαβε να σε πάει σπίτι κι' ο Τζεφ "Αντριους" προσφέρθηκε νάρθη μα-

Με φρίκη ο "Οσουαλντ" αναγνώρισε τη Γκλόρια Σέτον...

ζί σας. Εγώ έφυγα λίγο αργότερα.

Για πρώτη φορά από τη στιγμή που είχε βρή τη Γκλόρια νεκρή, ο "Οσουαλντ" σκέφτηκε τον Τζεφ "Αντριους". Επειδή ο Τζεφ ήταν τρελλά ερωτευμένος με τη Γκλόρια, δεν τον είχε συμπεριλάβει στον κατάλογο των υπόπτων. Ποιος όμως μπορούσε να ξέρει αν ο Τζεφ δεν είχε σκοτώσει τη Γκλόρια σε μία παραφορά ζήλειας, έπειδή η νέα εξακολουθούσε να βγαίνει έξω με φίλους της;

Ο "Οσουαλντ" είπε τραχεία:

— Ένας από τους τρεις σας πρέπει να είναι ο δολοφόνος: Ο Κίγκσμπουρι, ο Τζεφ ή ο Χάκετ. Εγώ δεν είχα κανένα λόγο να σκοτώσω τη νέα.

— Μπορεί να τη σκότωσε πάνω στο μεθύσι σου, είπε ο Χάκετ.

Ο "Οσουαλντ" τον κύταξε ψυχρά. Ο Χάκετ ήταν ο πιο αντιπαθητικός από την παρέα. Καμάρωνε σαν μπαλαρίνα για την ομορφιά του και «πάστωνε» κάθε μέρα τα μαλλιά του με άβυσση μπριγιαντίνη, που παράγανε ειδικά σ' ένα ινστιτούτο.

Ναι, ξανάπε ο Χάκετ, σκύδοντας κοντά του. Μπορεί να τη σκότωσε πάνω στο μεθύσι σου.

— Αλήθεια; Και τότε ποιος ειδοποίησε την αστυνομία νάρθη στο διαμέρισμά μου;

Ξαφνικά, η αλήθεια άστραψε στο μυαλό του "Οσουαλντ".

— Ξέρω ποιός είναι ο δολοφόνος!, είπε ήρεμα.

— Λέγε λοιπόν! είπε ο Κίγκσμπουρι βραχνά, ποιός είναι;

Ο Χάκετ!

Οι γραβιές του Χάκετ σφίχτηκαν κι' ένα άγριο, σκληρό γέλιο αντήχησε:

— Είναι τρελλός ο καυμένος ο "Οσουαλντ"!

Ο Κίγκσμπουρι γύρισε προς το μέρος του:

— Για στάσου, Χάκετ! φώναξε. Δεν μου φαίνεται και τόσο τρελλός ο "Οσουαλντ". Αρκίζω τώρα να καταλαβαίνω. Αφορμή της δολοφονίας είναι οι ερωτικές επιστολές που έχεις στην τσέπη σου και που ενώ έγραφα στην Γκλόρια! Ξέρω πως η Γκλόρια δεν θα δεχόταν ποτέ να κάνει εκβιασμό. Άλλωστε, χτές το βράδυ μου είπες πως είχε αποφασίσει να παντρευτεί τον Τζεφ "Αντριους" και ευχήθηκε ο ένας στον άλλον κάθε ευτυχία. Της πήρες τις επιστολές για νάρθη σήμερα να μ' εκβιάσει να σου δώσω χρήματα.

Ο Χάκετ γέλασε νευρικά. — Αυτά τα πράγματα πρέπει να αποδειχτούν!, είπε.

— Ω, αυτό είναι εύκολο, επανέλαβε ο "Οσουαλντ". Αρκεί να εξετάσει η αστυνομία τη μπριγιαντίνη που χρησιμοποιείς και κατόπιν τα χέρια της Γκλόριας. Καθώς πάλευε μαζί σου, σ' έπιασε, φαίνεται, από τα μαλλιά και έμεινε αρκετή μπριγιαντίνη στα χέρια της.

Το πρόσωπο του Χάκετ συσπάθηκε από απεριγραπτή λύσσα. Έχωσε το χέρι στην τσέπη του και τράβηξε το πιστόλι του.

Ευχαριστώ για την πληροφορία, "Οσουαλντ", είπε. Δεν είναι δύσκολο ν' αλλάξει μάρκα μπριγιαντίνης, αφού σ' ασκώσω και τους δυο πρώτα!

Υποχώρησε προς την πόρτα, με την κάννη του πιστολιού γυρισμένη επάνω τους. Ο "Οσουαλντ" αγωνιούσε... "Εβλεπε το δαχτυλίδι του δολοφόνου να σφίγγεται επάνω στην σκανδάλη.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε απότομα και καθώς χτύπησε τον ξανό, ο "Οσουαλντ" έπεσε. Ο Χάκετ τον έκανε να χάσει την ισορροπία του και να σωριαστεί κάτω. Αυτός αστυνομικοί ώρμησαν μέσα και ρίχτηκαν πάνω στο δολοφόνο. Σε λίγες στιγμές τον είχαν αποπλίσει και είχαν περάσει χειροπέδες στα χέρια του.

Τ' άκουσαμε όλα πίσω από την πόρτα, είπε ο ένας απ' αυτούς στον "Οσουαλντ", χαμογελώντας. Θα καθίσει στην ηλεκτρική καρέκλα ο φίλος!

Μά... πως βρεθήκατε εδώ; τραύλιζε ο "Οσουαλντ". Πώς...

— Ω, ήταν απλό, απάντησε ο αστυνομικός. Το γεγονός ότι μάς πληροφορήσε πως στην δεινὰ πολυκατοικία και στο τάδε διαμέρισμα υπάρχει ένα πτώμα, μάς έκανε να υποψιαστούμε ότι προσπαθούσε ίσως να ένοχοποιήσει κάποιον άλλον.

Ετσι, όταν σ' είδαμε να φεύγετε από την πίσω σκάλα, προτιμήσαμε να μη σας συλλάβουμε, αλλά να σας παρακολουθήσουμε με την ελπίδα ότι θα μάς οδηγούσατε κοντά στον πραγματικό δολοφόνο. Και δεν πέσαμε έξω. Όπως βλέπετε, οι αστυνομικοί δεν είναι τόσο βλάκες όσο νομίζουν μερικοί...

Και γέλασε σαρκαστικά κυτίζοντας το Χάκετ.

ΡΟΝΑΛΝΤ ΧΕΝΤΕΡ ΣΟΝ

Τα ταξίδια των Ελλήνων της Όμηρικής εποχής είτε γίνονταν για εμπορικούς, είτε για πολεμικούς σκοπούς ούτε σύντομα ήταν, ούτε απάλλαγμένα από κινδύνους. Με τα πανιά και τα κουτιά θαλασσοπορούσαν τα πλοία, που δεν ήταν και τόσο κατάλληλα για υπερπόντιοι ταξίδια. Αφοβα όμως οι Έλληνες διέσχισαν τις θάλασσες και ταξίδευαν προς αλλόγλωσσους ανθρώπους.

Συγκινητικές ήταν οι στιγμές του μισμεμού των ναυτικών απ' την πατρίδα τους. Οι δικοί τους και οι φίλοι μαζεύονταν στο γιάλο και τους εύχονταν όπως και σήμερα, το κατευόδιο. Με πόση όμως ανυπομονησία πρόσμεναν να γυρίσουν οι ποντοπόροι στο λιμάνι της ιδιαίτερης πατρίδας τους, γιατί πάντα απ' την ξενιτειά έφερναν ώριες πραμάτειες στους δικούς τους. Κάτι τι καινούργιο και περίεργο θα είχαν το βράδυ να τους διηγούνται κοντά στο τζάκι για τις περιπέτειες και τους ήρωισμούς τους, αλλά και για τους θυμούς ή την ευνοία των θεών της θαλάσσης.

Τις θαυμάσιες αυτές Όμηρικές εικόνες θα προσπαθούσαμε να διηγηθούμε σήμερα, για να δώσουμε έτσι την ευκαιρία στους φίλους της θάλασσας να ξαναφέρουν στη μνήμη τους αγαπητά θέματα, που διαδραματίζονται τρεις χιλιάδες και πλέον χρόνια από σήμερα.

Ο Τηλέμαχος, λέει στην "Οδυσσεία" ο ποιητής, ανέθηκε στο πλοίο. Οι ναύτες έζωσαν τα παλαμάκια και αφού πήδησαν κι' αυτοί στο πλοίο καθίσαν στις θέσεις τους. Παροτρύνοντας ο Τηλέμαχος τους, συντρίβοντας του τους διέταξε να βάλουν σε τάξη τ' άρμενα. Αυτοί υπάκουσαν στις διαταγές του. Σήκωσαν και έστησαν το έλατινο κατάρτι μέσα στην ειδική τρύπα. Τό στερώνωσαν με τα ξάρτια και ύστερα τέτνωσαν τα λευκά πανιά με τα δερμάτινα σχοινιά.

Ο άνεμος φούσκωνε τα πανιά και το θολό κύμα χτυπούσε με όρμη γύρω στο σκαρί του πλοίου, που έσκιζε περήφανα τα κύματα. Αφού έδεσαν τ' άρμενα του εύκιντου πλοίου, οι Έλληνες στήσαν κρατήρες γεμάτους με κρασί και την αυγή τιμή των αθανάτων θεών. Όλη εκείνη τη νύχτα και την αυγή το πλοίο αρμένιζε. ("Οδ. Β", 416).

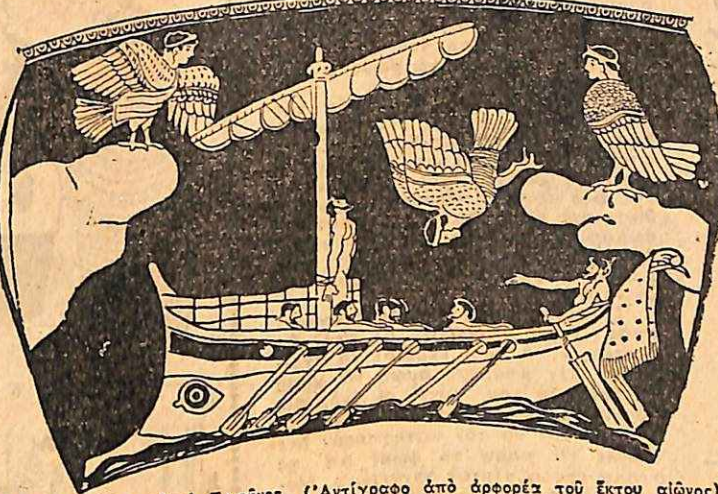
Άλλ' η άριστουργηματική αυτή και γλαφυρά εικόνα ήσυχου πλοίου δεν ήταν συνήθης στις θαλασσοπορίες των Ελλήνων της Όμηρικής εποχής. Αντιμετωπίζαν τα δυσκολότερα θαλασσοπορικά, όπως ατρόμητοι επανειλάμβαναν τα "Οδυσσεία" σινά κατορθώματα τους. Οι ναυτικές περιπέτειες τους και την προκαλούν το θαυμασμό για τη δραματικότητα τους και την ψυχραιμία με τις οποίες τις αντιμετώπιζε.

Εναντίον στα πλοία μας, διηγείται ο ήρωας μας στο βασίλειο της Κέρκυρας, έσηκωσε ο νεφεληγερέτης Ζεύς φοβερή τριφυλία. Και σκέπασε με σύννεφα στερία και θάλασσα. Σκοτάδι σκέπασε τον ουρανό.

Τα πλοία μας αρμένιζαν κλίνοντας προς την πλώρη. Η όρμη τ' ανέμου έσκισε τα πανιά τους σε τρία ή τέσσερα μέρη. Φοβηθήκαμε μη χαθούμε και, κατεβάσαμε αμέσως τα πανιά. Γρήγορα σπρώξαμε τα πλοία μας με τα κουτιά τραβώντας τα προς την ξηρά.

... Άλλ' όταν ημερώσε η τρίτη ημέρα στήσαμε τα κατάρτια, σηκώσαμε τα λευκά πανιά και καθίσαν στις κωπηλάτικες μας θέσεις. Ο άνεμος και οι πηδαλιούχοι διηύθυναν τα πλοία μας. Θάψαμε ίσως σώος και ελπίδα, αλλά τριδός μας, αλλά το κύμα και το ρέμα και ο βορρής ενό κωπηλάτη Μαλέα μ' έσπρωξαν και μ' έριξαν περσά απ' τα Κύθηρα.

Επί έννηα ημέρες οι ενάντιοι άνεμοι μάς έσπρωχναν στο πέλαγος. Στη δέκατη ώρα σήσαμε στη χώρα των Λωτοφάγων. ("Οδ. Ι", 68-84).

Ο "Οδυσσεύς" και οι Σειρήνες. (Αντίγραφο από άφρορέα του Έκτου αιώνα).

Όμηρικής εποχής διέσχισαν τις θάλασσες, που σήμερα θα κινούσαν το φόβο και τον οίκτο. Και όμως ο "Οδυσσεύς" δεν δίστασε με τη μικροσκοπική σχεδία του να περάσει θαλασσοπορώντας επί δεκαεφτά ημέρες των ταραχώδων πόντων, για να φτάσει τη δέκατη όγδοη μπρος στα σκίρα βουνά της γής των Φαιάκων.

Μοναδικό δεν ήταν το κατορθώμα του "Οδυσσέα". Άλλως τε και όλα τα πλοία των Όμηρικων Ελλήνων ήταν σχεδίες. Άλλα είχαν τη χάρη τους και στη ναυπήγηση και στην ομορφιά. Χωρούσαν μάλιστα και 100 - 120 άντρες.

Όσο για την ταχύτητα τους είχε γνωστό πως δεν ύστερούσαν, γιατί οι Φαίακες καυχόνταν για την ελαφρότητα και την ταχύτητα των καραβιών τους, που συγκρινόνταν τα φτερά του πουλιού και του ανθρώπινου νου.

Η ταχύτητα του πλοίου φαίνεται πως ήταν υπολογισμένη σύμφωνα με την ναυπήγηση του, γιατί ο Όμηρος τη χρησιμοποιεί και για μέτρο υπολογισμού των απόστασεων.

Άλλ' η αποκορύφωση του θαυμασμού για την ταχύτητα των πλοίων της Όμηρικής εποχής βρίσκεται σε παραστατική εικόνα της Ν' Ραψωδίας της "Οδυσσείας", όπου ένα πλοίο των Φαιάκων οδηγεί τον "Οδυσσέα" στην πατρίδα του:

«Καθώς στην πεδιάδα τέσσερα άρσενικά έλογα ζεμένα στο ίδιο άρμα και με τη φοβέρα του μασιγίου πηδών ψηλά και όρμηκα διατρέχουν το δρόμο τους, έτσι και το πλοίο ή πρῶμη ανασπικνόνταν, και πίσω του ύψωνε τα σκοτεινά και πολυτάραχα της θάλασσας κύματα. Και αυτό έτρεχε αδιάκοπα και μ' ασφάλεια. Ούτε το γεράκι, το ταχύτερο απ' τα πουλιά δεν μπορούσε να το φτάσει. Τόσο το πλοίο έτρεχε ελαφρότατα διασχίζοντας τα κύματα της θάλασσας. ("Οδ. Ν", 81 - 88).

Ναυτικός λαός οι αρχαίοι Έλληνες είχαν, θαρρείς υποτάξει το υγρό στοιχείο, είχαν συνηθίσει να μη φοβούνται τον επίβουλο πόντο, ήξεραν όλες τις ιδιοτροπίες και τις κακιές του. Η θάλασσα τους τραβούσε ακατανίκητα. Ήταν για τους προγόνους μας η μεγάλη περιπέτεια. Πάλι με τα κύματα, έπαφ και γνώριμα με τους άλλους λαούς, κέρδη απ' το εμπόριο.

Και μετά την Όμηρική εποχή οι ποιητάι ύμνουν το υγρό στοιχείο που τους γοητεύει και τους καλεί στο άγνωστο, στην περιπέτεια. Η θάλασσα ήταν ο καλύτερος δρόμος προς την επιτυχία, τον πλούτο, την επικράτηση.

Με τέτοιες προϋποθέσεις δεν είναι περίεργο πως οι Έλληνες των Όμηρικων χρόνων επιδοθήκανε με τόσον ζήλο στο ναυτικό επάγγελμα και με τόσον ένθουσιασμό ανέπτυξαν το ναυτικό τους δαιμόνιο, που, μετά από μερικούς αιώνες, χάρισε το θαύμα της ναυμαχίας της Σαλαμίνας.

Η θάλασσα στους αρχαίους λαούς, όπως και στον ελληνικό, ήταν, σε σχέση με τους κινδύνους της ξηράς, πιο εύκολος δρόμος και πιο σύντομος.

Ναυμαχία. (Αντίγραφο από άγγείο αρχαϊκής περιόδου).

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Μενέλαος πέρασε και αυτός από δραματικές περιπέτειες στο γυρισμό του απ' την Τροία στην πατρίδα του. Κοντά στο Σούνιο άτύχησε να χάσει τον περίφημο πηδαλιούχο του Φρόντι, το γιού του Όνητορος. Και όμως έφτασε γρήγορα στον κάβο Μαλφή. Εκεί βρήκε φοβερή θάλασσα, οι άνεμοι σύριζαν με μανία και τα θεοράτα κύματα ύψωνονταν σαν πελώρια βουνά.

Τα ταξίδια όμως δεν ήταν πάντοτε περιπετειώδη. Ήχαν και τα θέλγητρα των περιπλανήσεων για την απόκαλυψη του άγνωστου. Πολύς φορές όμως έλκειναι και τη νοσταλγία του γυρισμού στην πατρίδα, ύστερα από μακριά παραμονή στην ξενιτειά. Ατρόμητοι θαλασσοπόροι οι Έλληνες της Όμηρικής εποχής διέσχισαν τις θάλασσες με φόβο και τον οίκτο. Και όμως ο "Οδυσσεύς" δεν δίστασε με τη μικροσκοπική σχεδία του να περάσει θαλασσοπορώντας επί δεκαεφτά ημέρες των ταραχώδων πόντων, για να φτάσει τη δέκατη όγδοη μπρος στα σκίρα βουνά της γής των Φαιάκων.

Μοναδικό δεν ήταν το κατορθώμα του "Οδυσσέα". Άλλως τε και όλα τα πλοία των Όμηρικων Ελλήνων ήταν σχεδίες. Άλλα είχαν τη χάρη τους και στη ναυπήγηση και στην ομορφιά. Χωρούσαν μάλιστα και 100 - 120 άντρες.

Όσο για την ταχύτητα τους είχε γνωστό πως δεν ύστερούσαν, γιατί οι Φαίακες καυχόνταν για την ελαφρότητα και την ταχύτητα των καραβιών τους, που συγκρινόνταν τα φτερά του πουλιού και του ανθρώπινου νου.

Η ταχύτητα του πλοίου φαίνεται πως ήταν υπολογισμένη σύμφωνα με την ναυπήγηση του, γιατί ο Όμηρος τη χρησιμοποιεί και για μέτρο υπολογισμού των απόστασεων.

Άλλ' η αποκορύφωση του θαυμασμού για την ταχύτητα των πλοίων της Όμηρικής εποχής βρίσκεται σε παραστατική εικόνα της Ν' Ραψωδίας της "Οδυσσείας", όπου ένα πλοίο των Φαιάκων οδηγεί τον "Οδυσσέα" στην πατρίδα του:

«Καθώς στην πεδιάδα τέσσερα άρσενικά έλογα ζεμένα στο ίδιο άρμα και με τη φοβέρα του μασιγίου πηδών ψηλά και όρμηκα διατρέχουν το δρόμο τους, έτσι και το πλοίο ή πρῶμη ανασπικνόνταν, και πίσω του ύψωνε τα σκοτεινά και πολυτάραχα της θάλασσας κύματα. Και αυτό έτρεχε αδιάκοπα και μ' ασφάλεια. Ούτε το γεράκι, το ταχύτερο απ' τα πουλιά δεν μπορούσε να το φτάσει. Τόσο το πλοίο έτρεχε ελαφρότατα διασχίζοντας τα κύματα της θάλασσας. ("Οδ. Ν", 81 - 88).

Ναυτικός λαός οι αρχαίοι Έλληνες είχαν, θαρρείς υποτάξει το υγρό στοιχείο, είχαν συνηθίσει να μη φοβούνται τον επίβουλο πόντο, ήξεραν όλες τις ιδιοτροπίες και τις κακιές του. Η θάλασσα τους τραβούσε ακατανίκητα. Ήταν για τους προγόνους μας η μεγάλη περιπέτεια. Πάλι με τα κύματα, έπαφ και γνώριμα με τους άλλους λαούς, κέρδη απ' το εμπόριο.

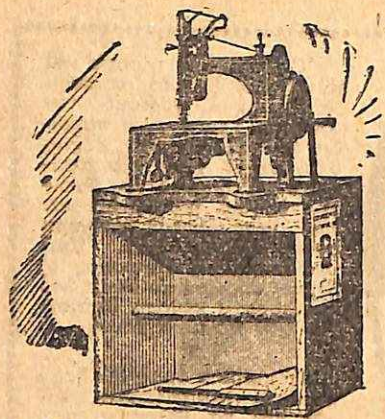
Και μετά την Όμηρική εποχή οι ποιητάι ύμνουν το υγρό στοιχείο που τους γοητεύει και τους καλεί στο άγνωστο, στην περιπέτεια. Η θάλασσα ήταν ο καλύτερος δρόμος προς την επιτυχία, τον πλούτο, την επικράτηση.

Με τέτοιες προϋποθέσεις δεν είναι περίεργο πως οι Έλληνες των Όμηρικων χρόνων επιδοθήκανε με τόσον ζήλο στο ναυτικό επάγγελμα και με τόσον ένθουσιασμό ανέπτυξαν το ναυτικό τους δαιμόνιο, που, μετά από μερικούς αιώνες, χάρισε το θαύμα της ναυμαχίας της Σαλαμίνας.

Η θάλασσα στους αρχαίους λαούς, όπως και στον ελληνικό, ήταν, σε σχέση με τους κινδύνους της ξηράς, πιο εύκολος δρόμος και πιο σύντομος.

Ναυμαχία. (Αντίγραφο από άγγείο αρχαϊκής περιόδου).

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η πρώτη ραπτομηχανή Σίγερ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της ραπτομηχανής

Το τέλος της σκληρής της βελόνας

«Αν ρωτούσε κανείς τις νοικοκυρές ποιο μηχάνημα πρόσφερε κατά τη γνώμη τους τις μεγαλύτερες ευεργεσίες στην ανθρωπότητα κατά τα 50 τελευταία χρόνια, σίγουρα οι περισσότερες θαδίναν την ψήφο τους στη ραπτομηχανή.

Η ραπτομηχανή δεν αποτελεί προϊόν της εφευρετικότητας ενός μονον ανθρώπου. Ωστόσο, η ιστορία της είναι πολυτάραχη, σαν κάθε άλλη ιστορία ανθρωπίνης εφευρέσεως. Αρχισε το 1790, όταν ένας επιπλοποιός του Λονδίνου, ονοματι Τόμας Σαϊντ, έφτιαξε μία μηχανή «για το ράψιμο δερμάτων και την κατασκευή παπουτσιών και άλλων τέτοιων ειδών».

Σαράντα χρόνια αργότερα, ο Γάλλος Μπαρτελεμύ Τιμονιέ επινόησε ένα ξύλινο μηχάνημα με οδοντωτές βελόνες, για να ράβει γαντιά. Αρχισε να εργάζεται μ' αυτό στο Παρίσι, ως προμηθευτής του στρατού. Οι ανταγωνιστές του όμως διέδωσαν ότι η μηχανή του θα δημιουργούσε ανεργία, άχρηστεύοντας τα εργατικά χέρια. Μία μέρα λοιπόν, ο όχλος εισέβαλε στο κατάστημά του, κομμάτι σε ό,τι υπήρχε εκεί μέσα και τον ανάγκασε να φύγει βιαστικά απ' το Παρίσι για να γλυτώσει τη ζωή του.

Το 1834, ο Τιμονιέ κατασκεύασε μία καινούργια και τελειότερη μηχανή ραψίματος. Και την επεδίωκε να σέ πόλεις και χωριά, ως αξιοπερίεργο θέαμα, για να κερδίσει το ψωμί του.

Επειτα από λίγο καιρό, κάποιος πλούσιος Γάλλος κατάλαβε την αξία της εφευρέσεώς του και τον χρηματοδότησε για να μπορέσει να την εκμεταλλευθεί. Ενώ όμως όλα πήγαιναν καλά, ξέσπασε η θύελλα της Επανάστασης. Η επιχείρησή του ναυάγησε, οι δυο συντάξιοι καταστράφηκαν κι' ο Τιμονιέ πέθανε σε λίγα χρόνια στο πτωχοκομείο.

Ο Αμερικανός Έλις Χόου έγινε ο άνθρωπος στον οποίο οφείλεται η πρώτη αληθινά πρακτική ραπτομηχανή, που γάζωνε σαν τις σημερινές.

Γεννήθηκε στη Μασσαχουσέτη, το έτος 1819. Όταν ήταν 22 ετών, επινόησε μία καινούργια «βελονιά» (το «αζίζι» των ραπτομηχανών). Αφού πειραματίστηκε επί 3 χρόνια, με λυγισμένους «τύματα αντι

Κυρίες μου, μάθετε ότι:

Το συμφέρον κάθε γυναίκας που της αρέσει το κομμάκι και φημό ντύσιμο, είναι να ντύνεται με τα έτοιμα γυναικεία φορέματα του Οίκου ORE που πωλούνται με τις ίδιες τιμές της μετρητοίς και με δόσεις. ORE Περιλήψεις 44, Τηλέφ. 26-391.

για βελόνες, κάποιος φίλος του δάνεισε τα κεφάλαια που του χρειαζόνταν, με τη συμφωνία να μοιραστούν τα κέρδη αν πετύχαινε η εφευρέσι του. Έτσι, ο Χόου μπόρεσε να συμπληρώσει την πρώτη ραπτομηχανή του και να ράψει μ' αυτήν ένα κοστούμι δικό του.

Βέβαιος πια για την αξία της μηχανής του, άρχισε τις προσπάθειες για να την επιβάλει. Έβαλε στοίχημα με πέντε απ' τους έμπειρότερους ράφτες ενός εργαστηρίου της Βοστώνης. Καθένας απ' αυτούς θαπαιρνε να ράψει ένα κομμάτι ύφασμα, κι' ο Χόου θ' αναλάμβανε να ράψει 5 κομμάτια ύφασμα πριν ακόμη οι ράφτες τελειώσουν τη δουλειά τους.

Ο πρωτότυπος αυτός διαγωνισμός έγινε μπροστά σε πολλούς θεατές, κι' ο Χόου κέρδισε το στοίχημα. Δεν μπόρεσε όμως να χαρή το θρίαμβό του, γιατί οι ένδιαφερόμενοι άρχισαν άμεσα να τον απειλούν και να τον κατηγορούν ότι «ήθελε να πάρη το ψωμί απ' το στόμα τσώναν τσίμων τεχνιτών». Μόλις πρόλαβε να δραπέτευση ο Χόου, για ν' αποφυγή το λυντσάρισμα απ' τον εξαγριωμένο όχλο. Δεν έλασε ωστόσο, στην κρίσημ εκείνη ώρα, να πάρη μαζί του και την πολύτιμη μηχανή του, για να τη διασώσει απ' την καταστροφή.

Επειτα άρχισε κι' αυτός—όπως άλλοτε ο Τιμονιέ—να γυρνάει εδώ κι' εκεί και να εισαγάγει εις τοίχιο απ' τους περιέργους που ήθελαν να ιδούν τη ραπτομηχανή του.

Στο τέλος, απέλει μένος απ' τον κατατρεγμό των συμπατριωτών του, έπεισε τον αδελφό του να πάη στην Αγγλία και να προσπαθήσει να πουλήσει εκεί την εφευρέσι του. Η ραπτομηχανή άξιζε ολόκληρο θησαυρό. Κι' όμως ο Χόου δέχθηκε πρόθυμα μία προσφορά 250 λίρων για το προνόμιο ευρεσιτεχνίας, εκ μέρους κάποιου Τόμας. Πριν πληρώσει τα χρήματα, ο Τόμας ήθελε ώρισμένες μεταρρυθμίσεις της μηχανής. Πήγε λοιπόν ο ίδιος ο Χόου στην Αγγλία για να τις κάνει. Στο διάστημα αυτής της έρσας, πληρωνόταν 3 λίρες της εβδομάδας. Επειτα όμως από 2 ετών προσπάθειες, δεν είχε καταφέρει ακόμη τις τροποποιήσεις που ήθελε ο Τόμας, κι' έτσι ναυάγησε όλη η δουλειά.

Ο Χόου βρέθηκε απέναντος, κι' αναγκάστηκε ν' αφήσει ως ενέχυρο τη μηχανή του, για να πληρώσει το εισιτήριο της επιστροφής του.

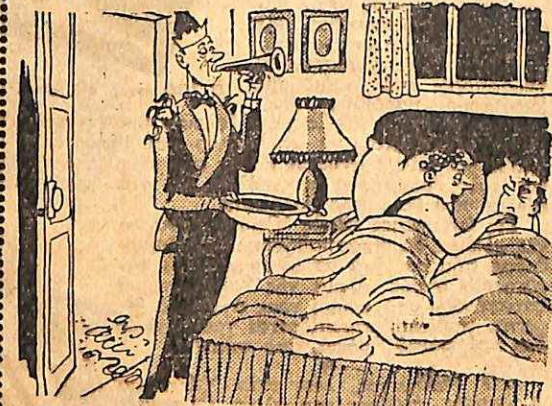
Όταν γύρισε στην Αμερική, βρήκε πολλούς «εφευρέτες» να πειραματίζονται με ραπτομηχανές παρόμοιες με τη δική του. Αφού λοιπόν πήρε πίσω την ενεχυρισμένη ραπτομηχανή του, άρχισε δικαστικό αγώνα έναντιόν εκείνων που είχαν κλέψει την εφευρέσι του. Οι δίκες υπήρξαν μακροχρόνιες και πολυδάπανες, τελικά όμως τις κέρδισε ο Χόου. Έτσι, πριν τελειώσει η προθεσμία του προνομίου του στα 1867, είχε εισπράξει περισσότερα από 2 εκατομμύρια δολάρια ως δικαιώματα ευρεσιτεχνίας.

Μετά το Χόου, διάφοροι άλλοι ασχολήθηκαν με τη ραπτομηχανή, τελικά όμως επικράτησε ο Ισαάκ Σίγερ αρχιεργάτης σ' ένα μηχανουργείο. Μία μέρα του είχαν στείλει μία ραπτομηχανή για επίσκεψη. Αφού λοιπόν εξέτασε το μηχανισμό της, ο Σίγερ έκρινε ότι θα μπορούσε να φτιάσει μία καλύτερη. Αντικατέστησε πράγματι την κυρή βελόνα, των παλαιότερων μοντέλων με ίσια κι' εφηρμοσε διάφορες άλλες τελειοποιήσεις. Επειτα από λίγον καιρό, οι ραπτομηχανές Σίγερ είχαν κατακλύσει την Αμερική και την Ευρώπη.

Όταν πέθανε, το 1875, ο Σίγερ άφισε περιουσία 3 εκατομμυρίων δολλαρίων.

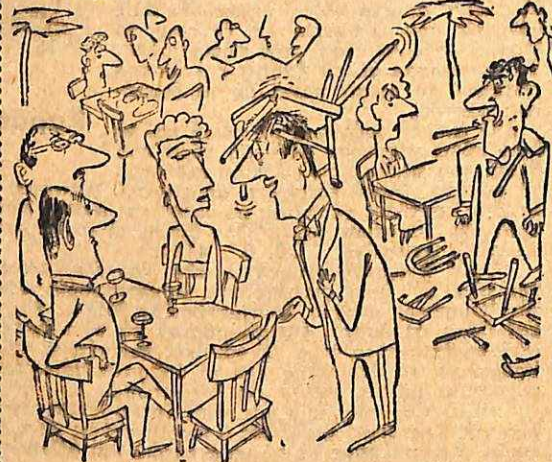

— Δίπλα είναι η μούμια. Αυτή είναι η γυναίκα μου!...

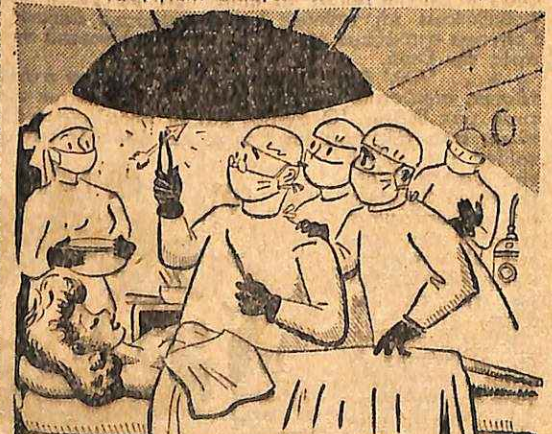
ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΠΑΓΟΥ

— Είναι ο κύριος που δίνει το πάρτυ στο έπαυό πάτωμα... Φαίνεται πως θα του τελειώσει πάλι ο πάγος!...

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΥΡΙΟΣ

— Με συγχωρήτε... Μπορώ να πάρω την καρέκλα;

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ!

Η έρωτική ζωή των ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τα συμπεράσματα του καθηγητή Κίνσεϋ

Τον έρχόμενο μήνα, ο περίφημος Αμερικανός καθηγητής Άλφρεντ Κίνσεϋ πρόκειται να παραδώσει στον εκδοτή του Σάντερ, της Φιλαδέλφειας, τα χειρόγραφα του έργου του «Εκθεσις επί της σεξουαλικής συμπεριφοράς των γυναικών», που συμπληρώνει το προηγούμενο βιβλίο του που αναφερόταν μόνο στον άντρα.

Δυό συνεργάτες του Αμερικανού επιστήμονος, οι καθηγητές Έρνεστ Μόρρις και Ντάβιντ Λούτ, με την ευκαιρία της επίκαιρης εκδόσεως του έργου του Κίνσεϋ, έδωσαν στον τύπο μία περίληψη των συμπερασμάτων που περιέχονται σ' αυτό. Να τα κυριότερα:

1. Πολλές γυναίκες με πανεπιστημιακή μόρφωση βρίσκουν στο γάμο μικρότερη ικανοποίηση από τις άλλες.

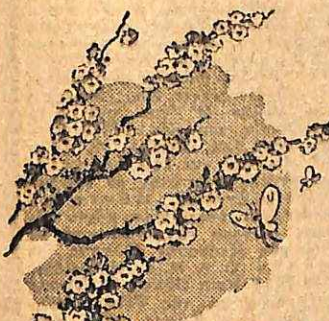
2. Η ανώτερη σεξουαλική δραστηριότητα στη γυναίκα παρατηρείται μεταξύ του 28ου και του 34ου έτους της ηλικίας της. Αντίθετα στον άντρα σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Κίνσεϋ, παρατηρείται πριν από το 20ό.

3. Οι διεγερτικοί παράγοντες στις γυναίκες είναι πολλοί και διαφέρουν από των ανδρών. Οι τελευταίοι υφίστανται εύκολα την επίδραση των φωτογραφιών γυναικών, αγαλμάτων, πινακίων, κτλ.

4. Οι παντρεμένες γυναίκες ρέπουν λιγώτερο από τους άντρες στην «ποικιλία».

5. Πολλές γυναίκες δεν δοκιμάζουν το συναίσθημα της έντρονης για τη γυναικότητα.

ΓΚΡΕΚΑ

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ
ΑΝΟΙΞΙ
σας προσφέρει
Η ΦΥΣΙΚΗ
ΜΕΤΑΣΤΑ

Linnia

ΦΡΟΥΤΑ *ΚΡΕΜΑ *ΚΡΑΓΙΟΝ *ΡΟΥΓΙ

Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΣΤΑ ΣΤΗΝ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

τους. Εκείνο που τις απασχολεί περισσότερο είναι αν φαίνονται ώριμες.

6. Οι γυναίκες είναι πολύ πιο εύκολες στην έκλογή τους από τον άντρα. Σε κάθε άντρα ταιριάζει μία ώριμη γυναίκα. Άλλα φαίνεται πιθανόν ότι ο ίδιος άντρας θα μπορούσε ν' άρεση σε πολλές άλλες γυναίκες.

7. Οι γυναίκες ζουν με έρωτικά όνειρα, που τις εμποδίζουν ν' αντικρύσουν την πραγματικότητα.

Ο καθηγητής Κίνσεϋ δεν διατυπώνει θεωρίες ή κανόνες ηθικής, ούτε προσπαθεί να μάς πει αν η γυναίκα πρέπει να είναι έτσι ή αλλιώς. Μας πληροφορεί μόνο πως είναι η σύγχρονη γυναίκα. Προσπαθεί, δηλαδή, να μάς δώσει μία αυθεντική εικόνα της, βιολογικά και ψυχικά.

Για να καταλήξη στα συμπεράσματά του ο καθηγητής Κίνσεϋ κι' οι συνεργάτες του «άνεκριναν» 15.000 γυναίκες. Στην κάθε μία απ' αυτές απήντησαν 500 έρωτικές σχετικές με τη ζωή της και ειδικότερα τη σεξουαλική.

Οι περισσότερες απ' αυτές τις γυναίκες πήγαν άνω τους να τον βρουν, για να του παρουσιάσουν απογυμνωμένη την ψυχή τους. Κάθε μέρα, από το πρωί ως το βράδυ, ο προθάλαμος του γραφείου του ήταν γεμάτος από παντός είδους γυναίκες, κυρίες και δεσποινίδες της αριστοκρατίας, ηθοποιούς του κινηματογράφου και του θεάτρου, καλλιτέχνιδες, υπαλλήλους, εργάτριες, διευθύντριες επιχειρήσεων, κτλ., που περιμεναν υπομονητικά τη σειρά τους για ν' άνακριθούν.

Η δημοτικότητα του καθηγητού Κίνσεϋ στην Αμερική παραβάλλεται σήμερα με της Ελεονώρας Ρούζβελτ η του αντιπροέδρου Μπάρκλεϋ. Είναι αξιοσημείωτο, ωστόσο, ότι, όταν πρωτάρχισε την έρευνα του, πριν από δέκα χρόνια, συνάντησε συστηματική αντίδραση και λίγο έλειψε να τον διώξουν από το Πανεπιστήμιο της Ίνδιάνας όπου κατείχε την έδρα της ζωολογίας.

Ο καθηγητής Κίνσεϋ είχε σήμερα 56 χρόνια, έγγαμος και πατέρας τριών μικρών αγοριών. Έχει κάνει πολλές εξερευνησεις σε άγριες περιοχές και έχει διατρέξει σχεδόν όλη την αμερικανική ήπειρο, μελετώντας τον κόσμο των εντόμων.

Την αγνότητα των προθέσεων του και το αποκλειστικά επιστημονικό ενδιαφέρον των ερευνών του αποδεικνύει το εξής γεγονός: Τα συγγραφικά δικαιώματα του από την πώληση του πρώτου βιβλίου του σχετικά με τους άντρες ανήλθαν σε μισό εκατομμύριο δολάρια. Απ' αυτά, ο Κίνσεϋ δεν πήρε ούτε ένα! Ο εκδοτής του, σύμφωνα με έντολή του, τα διέβιδωσε όλα στο Ίνστιτούτο σεξουαλικών ερευνών του Πανεπιστημίου της Ίνδιάνας. Το ίδιο θα γίνει και με τα δικαιώματά του από την πώληση του δευτέρου βιβλίου του, που, όπως είπαμε, θα κυκλοφορήσει σε λίγο.

Η μελέτη των σεξουαλικών σχέσεων των δυό φύλων πήρε μεγάλη έκταση τα τελευταία χρόνια. Πολλά ανεξήγητα φαινόμενα των ανθρωπίνων και κοινωνικών σχέσεων εξηγήθηκαν απ' την τέτοια ή τέτοια σεξουαλική διαμόρφωση των ατόμων.

Στην πλάζ

Μόλις άρχισαν οι πιο τολμηροί όπαοι των μπάνιων — παρ' όλινον να γράψω... μπανιστάι! — να βουτάνε στη δροσερή θάλασσα του Ίουνιου, πρώτες και καλύτερες, σαν κάθε χρόνο, έδωσαν το... «παρούσης» η Λιλή και η Φιφή. Ήταν δυο λαχταριστές νέες γεμάτες χτυπητά θέλητρα που τα είχε σμιλέψει με σπατάλη ροδαλού σαρκίνου πηλού ο Δημιουργός.

Η Λιλή μελαχροινή· η Φιφή ξανθή. Ήταν η μόνη εξωτερική διαφορά τους που ως τόσο τις συνταίριαζε σ' ένα παράξενο, αρμονικό κοντράστ.

Όταν τις έβλεπες μαζί, έννοιθες άμέσως τί μεγάλη αντίθεση είναι η φύσις.

Άλλα οι δυο κομψές νέες δεν είχαν μόνο την εξωτερική διαφορά που είπαμε. Είχαν και αντίθετη χαρακτήρων. Η Λιλή, απλή, καταδεχτική, γλυκομίλητη, έννοιωθε την ανάγκη ν' αγαπήσει όλο τον κόσμο. Δεν έννοιωθε με την ερωτική έννοια. Αγαπούσε άοριστα και «μαζικά» το πάν! Έμψυχα κι' άψυχα! Ανθρώπους, σκύλους, γάτες, πουλιά, λουλούδια, βαζάκια, ταμπλώ, μπιμπελώ! Ξεχειλίζει μέσα στην καρδιά της το αίσθημα και δεν ήξερε τί να το κάνει!

Η Φιφή, ήταν ακριβώς ο αντίθετος τύπος. Σκληρή, εγωίστρια, υπερόπτικη και φαντασμένη. Σνομπιστική μ' όλη τη σημασία της λέξεως! Περιφρόνυσε το λαούτζικο, συχαινόταν τη φτώχεια, μισούσε κάθε

τί που δεν ήταν «αριστοκρατικό». Κρυπτοσουσούδιζε άπελπιστικά! Και λέμε «κρυπτοσουσούδιζε» γιατί με τη μόρφωσή που είχε — κολλέγια, έγγλέζικα, γαλλικά, πιάνο — θάταν άδικία η έλλειψις παρατηρητικότητας να την πή κανείς «Σουσου».

Ήταν, λοιπόν, φυσικό, να έχουνε συνεχώς μικρές γκρινιές οι δυο φιλενάδες, που γινόντουσαν πολλές φορές αληθινές «τρικυμίες», μα έσπαγαν άπάνω στον κυματοθραύστη της καλωσύνης που διέθετε η Λιλή. Ωστόσο ένκενυρίζονταν κι' αυτή, λιγάκι.

— Φιφή, στάσου να δώσω έλεημοσύνη σ' αυτό το ζητιάνο.

— Να πάη να δουλέψη! Κι' αν δε μπορεί, να φοφή!

— Φιφή, πάμε αύριο στην καυμένη τη Χριστίνα που είν' άρρωστη;

— Δεν μπορεί να πάω να κάνω επίσκεψις στις κόρες των μπακάληδων! Άν θές, άντε μόνη σου.

— Φιφή! Θα σε πείραζε αν έρθη αύριο μαζί μας κι' ο Χρηστος ο Χρηστακόπουλος;

— Δεν είσαι καλά μου φαίνεται! Παρέα με μικρούπαλληλους θα κάνουμε τώρα;... Δεν μπορεί νάχω καβαλλιέρους με «γνόνα» στο παντελόνι και με ξεφτισμένες μανσέττες στο πουκάμισο!

Αυτή ήταν η Λιλή. Κι' αυτή ήταν η Φιφή. Άλλά η παρέα συνεχιζόταν, μ' όλο που η Φιφή φερόταν της Λιλής σαν σε πλάσμα κατώτερο. Κάποτε είπε πως την «παίρνει» παρέα για τί λυπάται». Άλλη μία μέρα, δήλωσε πως την έχει για «ματριάζελ ντε κομπανί», για «πασσατέμπο».

Έτσι ακριβώς είχε η κατά-

— Και σας παρακαλώ να προσέχετε ιδιαίτερος τις τοιχογραφίες του ταβανιού που αποδίδονται στο Λεονάρδο ντα Βίντσι.

57

Στό φως ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ...

Η κόμηση "Ιλκα Γκζίνκα" δεν είχε πάψει να ενδιαφέρεται για το κυνήγι ούτε μετά το θάνατο του συζύγου της, μ' όλο που ο κόμης Ζάνκο είχε βρή έναν τραγικό θάνατο σ' αυτό.

Το δυστύχημα είχε γίνει πριν από δύο χρόνια στο δάσος του "Αμπου", κοντά στον ποταμό Τεϊς. Ο κόμης Ζάνκο είχε εκεί έναν παλιό πύργο και, κείνο το φθινόπωρο, είχε προσκαλέσει μερικούς φίλους του για να κυνηγήσουν μαζί. "Αλλά, την τρίτη ή την τέταρτη μέρα, τον βρήκαν νεκρό, κοντά στο αλσύλλιο με τις μικρές όξυες. Μια σφαίρα τον είχε χτυπήσει κατάστηθα και τον είχε αφήσει στον τόπο.

Όλοι οι προσκαλεσμένοι του κόμης, όπως κι' οι υπηρέτες, απόδειξαν με τρόπο αναμφισβήτητο ότι βρίσκονταν πολύ μακριά από το αλσύλλιο εκείνη την ημέρα. Κι' ωστόσο, δεν χωρούσε καμμία αμφιβολία ότι η σφαίρα κάποιου απ' αυτούς είχε σκοτώσει τον Ζάνκο Γκζίνκα. "Όλοι όμως ήταν βέβαιοι πως δεν πρόκειτο για έγκλημα, αλλά για κάποια μοιραία σύμπτωση, απ' αυτές που συμβαίνουν στα κυνήγια. Υποστήριζαν μόνο ότι εκείνος που τον είχε σκοτώσει έπρεπε να το πή καθαρά για να μην βαραίνει η υποψία όλους. Φαίνεται, όμως, ότι του έλειπε το θάρος.

Μετά το θάνατο του συζύγου της, η κόμηση "Ιλκα" δεν ξαναεμφανίστηκε στα κοσμικά σαλόνια της Βουδαπέστης. Ζούσε στον πύργο του "Αμπου", όπου δεχόταν πολύ λιγότερους φίλους και φίλες της. Το ερχόμενο φθινόπωρο, ωστόσο, πήγε στο κυνήγι που ο Βαρώνος Μποντίντ οργανώσε στα κτήματα του και, στις αρχές της ανοίξεως, δέχτηκε μια παρόμοια πρόσκληση του πρίγκιπα Γιόζεφ. "Ήταν γνωστό, άλλωστε, πως από κοριτσάκι ακόμη είχε τη μαγία του κυνηγιού. "Έτσι, κανείς δεν βρήκε παράξενο το ότι, το δεύτερο χρόνο από το θάνατο του συζύγου της, ώργανωσε ένα κυνήγι στα κτήματά της.

Τις τελευταίες ημέρες του "Οκτωβρίου", οι προσκαλεσμένοι της άρχισαν να φεύγουν ο ένας έπειτα από τον άλλον. Η κόμηση

Βουδαπέστης. Αυτό, βέβαια, είχε δικαίωμα του. "Όπως και δικαίωμα δικό μου είχε ν' άδιαφορώ για τη ζωή του και να φροντίζω να χαρώ τη δική μου. Δεν βλέπω τι θα είχες να πής γι' αυτό...

— Τίποτα, απάντησε η κόμηση, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Δεν ήθελα να μιλήσω για σένα, αλλά για τον εαυτό μου... "Η αποψινή νύχτα μου ξαναφάνηκε στο μυαλό μια πολύ θλιβερή ανάμνησι...

— Θέλεις να την εμπιστευθής στη φίλη σου; παρακάλεσε με προσποιητό ενδιαφέρον η Βαρώνη.

— Μα αυτό θέλω κι' εγώ, απάντησε η κόμηση "Ιλκα. Θα θυμάσαι, βέβαια, πως, σαν σήμερα, πριν από δυο χρόνια, είχαμε κυνηγήσει αγριοχοίρους προς το μέρος του "Αλφολντ. Ήμουν τσακισμένη από την κόουρα και, μετά το φαγητό, ανέβηκα στο δωμάτιό μου κι' έπεσα στο κρεβάτι μου. "Ο ύπνος με πήρε άμεσως. Ξύπνησα, ξαφνικά, δεν ξέρω έπειτα από πόση ώρα, ακούγοντας ένα δυνατό κρότο στο δωμάτιό μου. Φαίνεται ότι η καμαριέρα μου δεν είχε κλείσει καλά το παράθυρο κι' ο αέρας το είχε ανοίξει... Κατέβηκα άμεσως από το κρεβάτι μου και πήγα να το κλείσω... "Η σελήνη έλαμπε στον ουρανό κι' οι ακτίνες της έπεφταν πάνω στα σκαλοπάτια της μικρής μαρμάρινης σκάλας που φέρνει στην ανατολική πτέρυγα του πύργου... "Όπως έσκυβα για να κλείσω το παράθυρο, διέκρινα δυο σκιές σ' αυτό το μέρος, έναν άντρα και μια γυναίκα... "Ο άντρας έσφιγγε τη γυναίκα στην αγκαλιά του και τη φιλούσε στο πρόσωπο και τα μαλλιά. Τον αναγνώρισα άμεσως. Ήταν ο άντρας μου... "Όσο για τη γυναίκα, ήταν μιά παλιά συμπαθήριά μου στο παρθένα γαίω του βασιλέως Λαντίσλαους, που αργότερα έγινε η καλύτερη φίλη μου...

Η Βαρώνη Τέρκα ανατάρσχηκε πάνω στο κάθισμά της. — Το ήξερες αυτό, "Ιλκα;

που θα ξεσπούσε θα ήταν τρομερό. Κι' αυτό δεν το ήθελα. "Αφησα, λοιπόν, τους δυο έρωτευμένους στην νυχτερινή έκστασή τους και πήγα να κλειστώ στη βιβλιοθήκη, όπου κατέστρωσα με προσοχή το σχέδιό μου... "Όπως θυμάσαι, ο άντρας μου βρέθηκε την άλλη μέρα νεκρός κοντά στο αλσύλλιο με τις μικρές όξυες. Οι αρχές, μ' όλες τις προσπάθειες τους, δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε άλλο συμπέρασμα από το ότι ο κόμης Ζάνκο Γκζίνκα είχε πέσει θύμα κυνηγετικού δυστυχήματος. "Εγώ μόνο ήξερα πως πρόκειτο για έγκλημα...

— Είπες έγκλημα, "Ιλκα;

— Ακριβώς. "Αν σκεφής λίγο θα καταλάβης πως ένας μόνον άνθρωπος είχε λόγους να τον σκοτώση...

— Σύν, "Ιλκα;

— Εγώ, Τέρκα.

— Καί όμως λες ότι έγκλημάτηες;

— Είσαι η πρώτη που το μαθαίνει.

Η Βαρώνη ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της το σώμα, αλλά δεν είπε τίποτα. — Δεν νομίζεις πως ο θάνατος του Ζάνκο ήταν άδικος; τη ρώτησε σε λίγο η "Ιλκα. — "Η Τέρκα την κύτταξε σαστισμένη. Δεν ήξερε τι ν' απαντήσει.

— Θέλω να πώ, συνέχισε η κόμηση, πως ήταν κι' εξακολούθει να είναι άδικος, εφ' όσον δεν συμπληρωθή και με το θάνατο του άλλου συνενόχου του. Ποιά είναι η γνώμη σου, Τέρκα;

Η Βαρώνη είχε γίνει κατακίτρινη. Τα

χείλη της έτρεμαν και σπασμοί ανατάρσχαν το στήθος της.

— Καταλαβαίνω, ξαναείπε η κόμηση, πως η έρωτήσίς μου σε φέρνει σε μεγάλη άμηχανία. "Η δική μου γνώμη, όμως, είναι ξεκαθαρισμένη πάνω σ' αυτό το ζήτημα... Θυμάσαι, Τέρκα, τι ώρα ήταν όταν... βρισκόσουν στην αγκαλιά του Ζάνκο;... "Όχι; Αυτό είναι φυσικό. "Ο χρόνος δεν είχε αξία για σένα εκείνο το βράδυ. Ταξίδευες στην αιωνιότητα... "Εγώ, όμως, την έχω σημειώσει αυτή την ώρα. Δεν θα στην πώ... "Αλλά πρέπει να ξέρης πως αυτή την ώρα θα πεθάνης... Με ποιο τρόπο; Αυτό το ξέρω μονάχα εγώ... "Εκείνο που πρέπει να ξέρης εσύ είναι πως θα πεθάνης... Σου άφηνα, ωστόσο, μιάν έλπιδα να σωθής... Μπορείς να φύγεις... Σε προειδοποιώ, όμως, ότι έχω λύσει το Φέρκο, το μολοσκό που μακαρίτη άντρα μου, που θα γυρίζε απόψε μέσα στο πάρκο... Θυμάσαι που λιποθύμησες μόνο που τον είδες μιά φορά απ' το παράθυρο του υπογείου;... Αυτό το λυκόσκυλο έχει μάτια κατακόκκινα, σαν δυο κηλίδες αίμα... "Ο Ζάνκο τον τάζε με ζωντανά κουνέλια. Το ίδιο εξακολούθησε να κάνει κι' εγώ... Δεν ξέρω αν ο Φέρκο βρή πιο άπαλη και πιο τρυφερή τη δική σου σάρκα... Μπορείς, όμως, να του δώσεις την ευκαιρία να τη δοκιμάσει...

Η κόμηση γέλασε σαρκαστικά, ενώ «... "Ο άντρας έσφιγγε τη γυναίκα στην αγκαλιά του και τη φιλούσε στο πρόσωπο και στα μαλλιά».

σηκώνόταν από το κάθισμά της.

— Είπε άργά, είπε. Πηγαίνω στο δωμάτιό μου... Θα ξαναγυρίσω την ώριμένη ώρα... "Η καλύτερα δεν θα ξαναγυρίσω εγώ. "Εκείνος που θα έρθη θα είναι ο θάνατος...

Ξαναγέλασε.

— "Ας υποθέσουμε πως θα έχη τη μορφή, τα κόκκινα μάτια και τη τρομερά δόντια του Φέρκο, ξαναείπε σε λίγο. "Αν δεν πιάς να τον βρής στο πάρκο, ίσως έρθη μόνος του εδώ...

Η κόμηση γέλασε άλλη μιά φορά κι' έπειτα βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο.

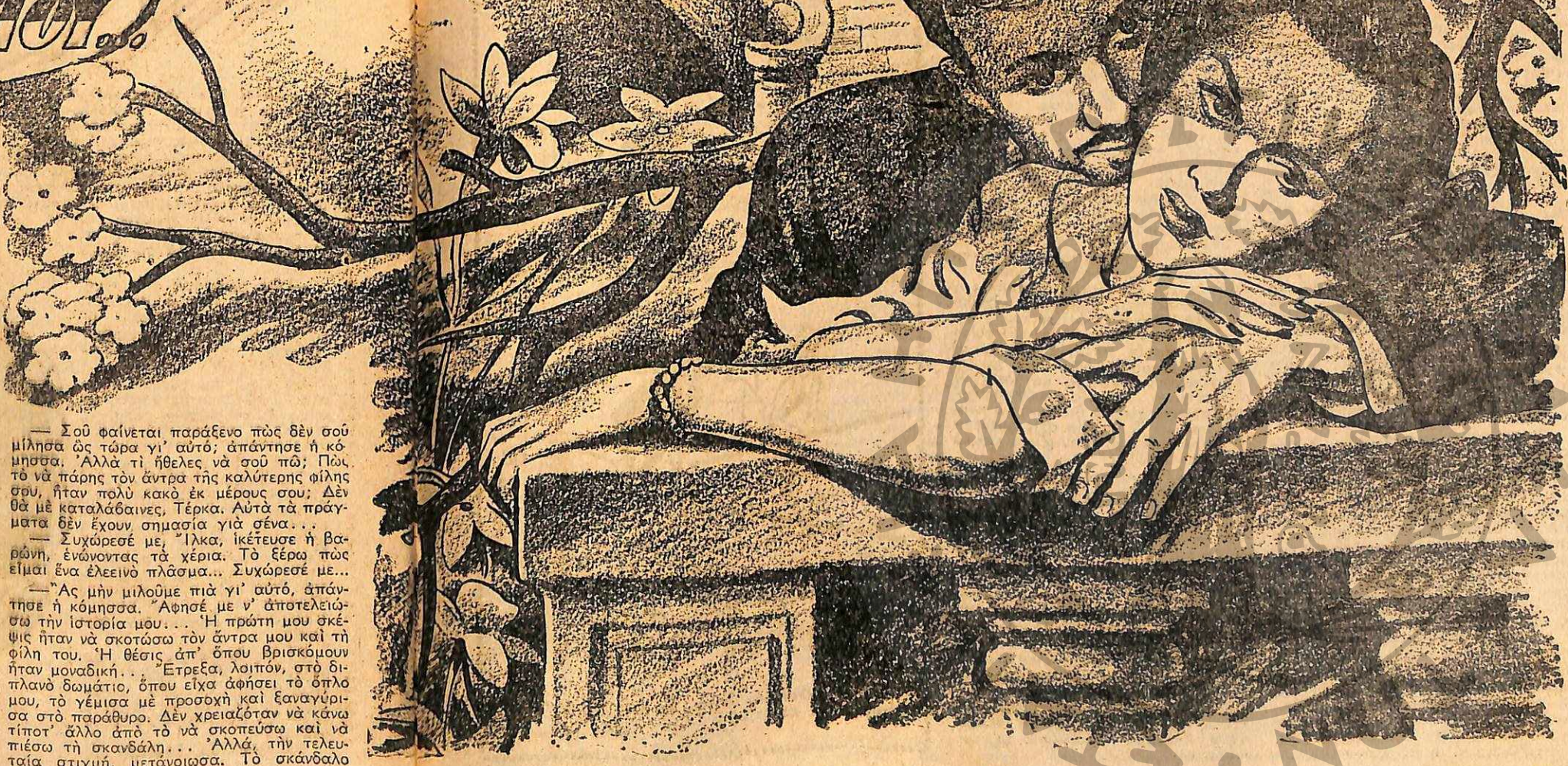
★

Την άλλη μέρα, ένα κλειστό άμαξι μετέφερε τη Βαρώνη Τέρκα Μποντίντ στο μέγαρο της στη Βουδαπέστη.

Ήταν ένα ανθρώπινο ράκος. Τα μαλλιά της είχαν γίνει κατάσπρα, τα μάτια της είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους κι' η μιλία είχε σβυστή στο στόμα της. Πέθανε έπειτα από λίγο καιρό αλσλη και τρελή...

Η αγωνία της νύχτας ήταν η έκδική της κομήσης. Και ήξερε τ' αποτελέσματά αυτής της αγωνίας, γι' αυτό θεώρησε περιττό να στείλη τον Φέρκο. "Ο θάνατος ήθε με άλλη μορφή.

ΦΕΡΕΝΚ ΧΕΡΚΖΕΝΓΚ

Ο' «Ξανδός» «ΧΙΤΛΕΡ»

Αντιγράφει τις μεθόδους του
Φύρερ

Το κρύο εκείνο και συννεφιασμένο φθινόπωρο βράδυ του 1948, η Μπαγιερνστάσε του Μονάχου ήταν σχεδόν έρημη. Ένας άντρας ψιλλός κι' αδύνατος προχωρούσε στο ένα πεζοδρόμιο, κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω του για να βεβαιωθεί, πως δεν τον παρακολουθούσαν.

Κάποια στιγμή, πέρασε δίπλα του ένα ζευγαράκι. Καί, ξαφνικά, οι δυο «έρωτευμένοι» χωρίστηκαν, άρπαξαν τόν ψιλλόν άντρα και του φόρεσαν χειροπέδες.

— Σε πιάσαμε, «Άλφρεντ Λόριτς!» του είπαν θριαμβευτικά, ενώ ζητούσαν ένιςχυσι με μία αστυνομική σφουρίχτρα.

— Συχαρητήρια! είπε ο Λόριτς χαμογελώντας. Σίγουρα, θα προβιβασθώτε για το κατορθώμα σας.

Ο πρωταγωνιστής λοιπόν της σύνοψης αυτής σκηνής είναι μία απ' τις αινιγματικότερες φυσιογνωμίες της σημερινής Γερμανίας, κι' ίσως ο διάδοχος του Χίτλερ.

Γεννήθηκε στο Μόναχο το 1902. Ο πατέρας του ήταν «Επαρχιακός Κυβερνήτης» της «Ανω Βαυαρίας», καθολικός, βασιλόφρων και αντικατολικάς. Είχε πολέμησει τους «εκαταραμένους Πρώσους Ναζήδες» στην άρχη του κινήματός τους.

Όταν ο Χίτλερ πήρε την εξουσία, ο γιος του Λόριτς, ο «Άλφρεντ», ήταν δικηγόρος και μέλος του «Οικονομικού Κόμματος» της δεξιάς. Οι Χίτλερικοί τον κυνήγησαν, όχι όμως πολύ επίμονα, γιατί θεωρούσαν άσημαντο το μικρό εκείνο κόμμα με τους λίγους οπαδούς. Πάντως, έκαναν επανειλημμένως έρευνες στο σπίτι του και... τον περιτομήθηκαν πέντε φορές στα κρατητήρια της Γκεστάπο! Στο τέλος, ο Λόριτς εγκατέλειψε τη δικηγόρική κι' άργαώσε ένα μυστικό κίνημα αντιστάσεως.

Το καλοκαίρι του 1939, η Γκεστάπο συνέλαβε στο Μόναχο μερικούς συνωμότες. Ένας απ' αυτούς λυγισε απ' τα μαρτύρια κι' άμολόγησε ότι ο άρχηγός τους ήταν κάποιος δόκτωρ Λούντβιχ, που τους έφωδίαζε με όπλα και χρήματα.

Τόν Αύγουστο, συνελήφθησαν άλλα τρία μέλη της οργανώσεως: δυο καθολικοί παπάδες κι' ένας κάποιος Λέντερερ. Ο τελευταίος κι' ένας απ' τους παπάδες κατώρθωσαν να δραπέτευσουν. Ο δεύτερος παπάς άντεξε στα βασανιστήρια, ως ότου υπολόγισε ότι οι δυο σύντροφοί του θαχαν πιά περάσει στην «Ελβετία». Ύστερα άποκάλυψε ότι ο Λέντερερ κι' ο δόκτωρ Λούντβιχ ήταν το ίδιο πρόσωπο, δηλαδή ο «Άλφρεντ Λόριτς». Οι Ναζήδες τόν καταδίκασαν έρημην εις θάνατον. Δεν μπόρεσαν όμως ποτέ να τόν ξαναπιάσουν.

Στα χρόνια του πολέμου, ο Λόριτς έπαιξε ρόλο στο δικτύο κατασκοπείας των Συμμάχων. Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, πηγαίνονταν μετάξυ «Ελβετίας και Γερμανίας, περνούσε τις «Άλπεις με χιονοβυέλτες, έστεινε όπλα και χρήματα στις γερμανικές ομάδες αντιστάσεως και συγκέντρωνε στρατιωτικές πληροφορίες για τους Συμμάχους. Το Νοέμβριο του 1939, διαργάνωσε την πρώτη δολοφονική απόπειρα κατά του Χίτλερ.

Μετά την κατάρρευσι της Γερμανίας, έναγγύρισε στο Μόναχο, με αρκετά χρήματα κι' ακόμη περισσότερες φιλοδοξίες. Ίδρυσε ένα νέο κόμμα, την «Ένωσι Οικονομικής Άνασυγκροτήσεως», και συγκέντρωσε γύρω του χιλιάδες άπογοητευμένους. Η δύναμι κι' η έπιρροή του αύξη-

θηκαν άστραπιαία. Η έπιτυχία του όφειλόταν κατά πολύ στο ότι άντέγραφε τις μεθόδους του Χίτλερ.

Άρχισε το κίνημά του το 1945 στο «Τσίρκο Κρόνε», στο ίδιο δηλαδή μέρος όπου, πρό 25 ετών, ένας άγνωστος έλαιοχρωματιστής παρουσίασε το ναζιστικό πρόγραμμα στους φτωχούς κι' άπελπισμένους κατοίκους του Μονάχου. Καυχήρισε όλα τα κόμματα και τους πολιτικούς, χαρακτηρίζοντάς τους ως «χρεωκοπημένους», όπως είχε κάνει κι' ο Χίτλερ. Διακήρυξε ότι ετό σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας δεν μπορεί να έπιτύχη στη Γερμανία και ζήτησε να δοθούν όλες οι δημόσιες θέσεις σε ειδικούς «όχι πολιτικούς». Υποσχόταν σε όλους ότι έπιθυμούσε καθένας.

Για να μοιάση ακόμη περισσότερο στο Χίτλερ, δεν έπινε, δεν κάπνιζε κι' έμεινε άνυπαντρος. Διηύθυνε το κόμμα του με σιδερένια πειθαρχία, στιγματίζοντας ως προδοτικόποιον τολμούσε να διαφωνήσει μαζί του. Ήταν άγέλαστος, κακότροπος, ύστερικός και σκυθρωπός.

Στις εκλογές του 1946, το κόμμα του πήρε 250.000 ψήφους κι' έστειλε 13 αντιπροσώπους στη Βουλή της Μπόν. Του πρόσφεραν τότε τη θέση του Ύπουργού της Άποναζιστικοποιήσεως στην προσωινή Βαυαρική Κυβέρνησι. Οι αντίπαλοί του υπολόγιζαν πονηρά να τόν καταστρέψουν, μ' αυτό το αντιπαθητικό Ύπουργείο που είχε ήδη φείρει άνεπαρόνθωτα τους δυο προκατόχους του. Μα ο Λόριτς τα κατάφερε περίφημα...

Διέταξε πρώτα να συλληφθούν οι γυναίκες κι' οι χήρες τών λίγων άρχηγών του Ναζισμού. Και πήρε θέση προστάτου τών άμέτρητων «μικρών Ναζήδων», που αντιπροσώπευαν εκατομμύρια ψήφους.

Διαργάνωσε μία δική του αστυνομία, για την έπίδλεψι τών στρατοπέδων συγκεντρώσεως, κατά το πρότυπο της Μυστικής Άστυνομίας του Χίμλερ. Με κλοπές δημοσίων έγγραφων και με διαρρήξεις τών γραφείων τών συναδέλφων του ύπουργών, κατόρτισε ένοχοποιητικούς «φακέλους» για όλους τους σημαίνοντας πολιτικούς της Βαυαρίας.

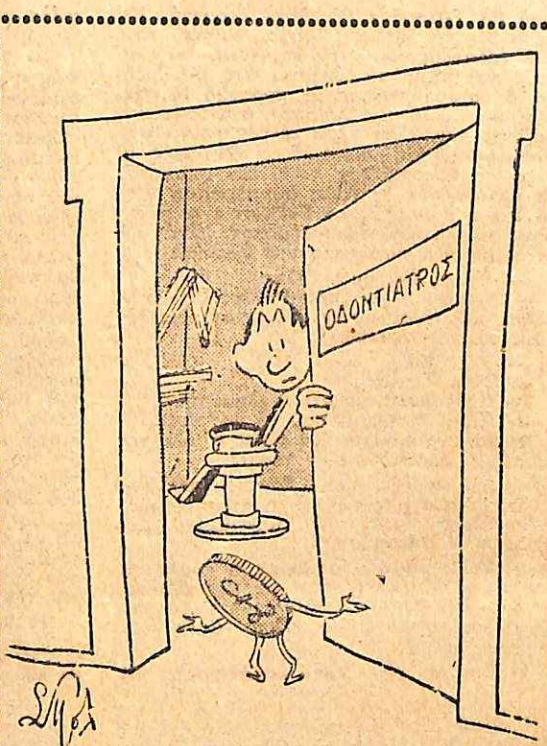
Όταν αισθανθήκε αρκετά δυνατό τόν εαυτό του, τάβαλε με τις άρχες κατοχής, που δεν είχαν δώσει σημασία ως τότε στην ύπουλη κι' έπικίνδυνη δράσι του. Έφτασε στο σημείο ν' άποκαλέση «ψευτή» τόν Άμερικανό στρατηγό Μίλλερ, στρατιωτικό διοικητή της Βαυαρίας!

Τρομαγμένος απ' την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα, ο ύπαρχιστής του Κούρτ Μάισερ, τόν έγκάτελειψε και παρέδωσε στις άρχες ένα όγκωδέστατο φακέλλιο μ' έπίδαρυντικά στοιχεία εναντίον του.

Όταν τόν έπιασαν και τόν φυλάκισαν, κήρυξε άπεργία πείνης, με τόν ίσχυρισμό ότι ήθελε να τόν δηλητηριάσουν. Ύστερα κατάφερε να δραπέτευση. Κι' έξακολούθησε απ' την κρύπτη του να διευθύνει το κόμμα του, να δημοσιεύει στις έφημερίδες γράμματα και μανιφέστα και να δίνει συνεντεύξεις.

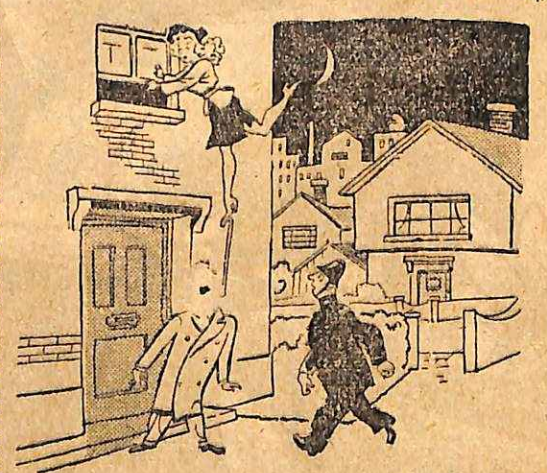
Τέλος, ο Λόριτς ξανασυνελήφθη. Η δική του διάρκεσε 6 μέρες. Κατηγορεύτο για μαύρη άγορά, για άπιστία και για ψευδορκία. Το δικαστήριο όμως τόν άπάλλαξε απ' όλες αυτές τις κατηγορίες. Έτσι, το Δεκέμβριο του 1948, ήταν και πάλι έλεύθερος να συνεχίση τη δράσι του. Οκτώ μήνες άργότερα, στις εκλογές, το κόμμα του πήρε 681.000 ψήφους, άπεδείχθη δηλαδή το τρίτο της Βαυαρίας.

Ποιά δρόμο θ' ακολουθήση ο «Ξανδός Χίτλερ», όπως τόν έχουν άνομάσει οι όπαδοί του; Το μέλλον θα τό δείξη. Πάντως, μπορεί να περιμένει κανείς το κάθε τι από ένα τέτοιο τύπο, δυναμικό άσυνείδητο κι' αινιγματικό...

Η λίρα: Ξέρετε, γιατρέ μου, όλοι στα δόντια με κυττάζουν!... Θα ήθελα, λοιπόν, να μου τα διορθώσετε λιγάκι...

(Τού Σ. Πολενάκη)

Είμαστε άκροβάτες... Ξεχάσαμε το κλειδί του σπιτιού!...

Για τελευταία φορά, θα μου πληρώσης το κοστούμι που σούφτιαξα;

(Από το «Marius»)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Κρίστολντ φέρνεται απ' τη Σκώτλαντ Γυάρντ εινε άνησυχος. Μετανοί γιατί δεν είπε στο Σίλντς ότι έλαβε τελευταία έπειλητικά γράμματα για να μην πάη στην άστυνομία και άναφέρη όσα είδε στο τράινο του μεσονυκτίου. Άγωνιά τάρη. Σταματούσε σε μία γέφυρα του Ταμείσεως. Έκει ένας άγνωστος όρμη έναντιόν του και τόν ρίχνει στο πατάμι. Την άλλη μέρα η έξέφανσις του Κρίστολντ άναστατώνει τους δικούς του και την άστυνομία. Στη Σκώτλαντ Γυάρντ γίνεται μία σύσκεψις τών άρχηγών. Πρέπει να βίλουν στο χέρι τη συμμορία της «Άράχνης». Η περίπτωση εινε μοναδική. Στο Λονδίνο βρίσκειται ο μαχαραγιάς του Μινταράχ και η «Άράχνη» θα έπιχειρήση άναμφιδόλως να κλέψη τα κοσμήματά του.

— Που βρίσκονται τα κοσμήματα;

— Στο χρηματοκιβώτιο της «Γραφείας των Κτήσεων». Θα μείνουν εκεί ως την τελευταία στιγμή.

— Δεν θα ήταν προτιμώτερο ο μαχαραγιάς και τα κοσμήματά του να μη φύγουν ταύταχρονά; Θέλω να πώ να φύγη πρώτα η μαχαραγιάς και κατόπιν να του παραδώσωμε τα κοσμήματά του με δική μας ευθύνη στο άνάκτορο του Μινταράχ;

— Για την ασφάλεια τών κοσμημάτων αυτό θα ήταν το καλύτερο, συμφώνησε ο Μπρίαν. Άλλα, μ' αυτό τόν τρόπο, δεν εξυμνητούνται τα σχέδιά μας. Όπωσδήποτε, θα ήμουν πρόθυμος να τα παραμερίσουμε, αν ο μαχαραγιάς δεχόταν αυτή τη λύσι. Δυστυχώς, δεν μπορεί να γίνει τίποτε γιατί ο Ίνδος ήγειών δεν ένοει ν' άποχωριστή τα κοσμήματά του. Είμαστε ύποχρεωμένοι, λοιπόν, να σεβάστούμε την έπιθυμία του. Πρέπει να προσπαθώσωμε, όμως, να τόν κάνωμε να δεχτή τα σχέδιά μας και να συνεργαστή μαζί μας.

— Νομίζετε πως ύπάρχει κίνδυνος να γίνει άπόπειρα κλοπής τών κοσμημάτων; ρώτησε ο Ντάγκλας.

— Δεν μπορώ να πώ τίποτε πάνω σ' αυτό το ζήτημα, άπάντησε ο Μπρίαν.

— Είμαι περίεργος να μάθω τις λεπτομέρειες τού σχεδίου που έχετε καταστρώσει για να παρασύρετε την «Άράχνη» σε παγίδα, είπε ο Ντάγκλας.

— Θα σας τις άφηνηθώ ένα ρά πηγαίνουμε στο Νότινγκ Χιλ Γκαίτ, άπάντησε ο Μπρίαν, φορώντας το καπέλλο του.

— Επειτα από μία ώρα, ο μαχαραγιάς του Μινταράχ είχε συμφωνήσει σ' όλες τις λεπτομέρειες τού σχεδίου τών δυο άνωτάτων αξιωματούχων της Σκώτλαντ Γυάρντ κι' είχε δεχτή πρόθυμα να συνεργασθή στην έπιτυχία του.

Μία μεταμφίεσις

— Επειτα από κάμποση ώρα, ένας πόλιςμαν, που λεγόταν

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν με τόνο θλιβερής ειρωνείας στη φωνή.

— Όταν μπήκε στο γραφείο του συνταγματάρχη Μπρίαν, είδε έναν άνθρωπο με γυαλιά, που άρχισε να τόν περιεργάζεται με προσοχή, όπως κυττάζει κανείς ένα σπάνιο ζωό ή έναν άνθρωπο που έχει κάτι το ξεχωριστό από τους άλλους.

— Καλώς ήλθες Μπλένκινσον, του είπε ο Μπρίαν, με το συνθιγμένο ψυχρό ύφος του, άπαντώντας στο χαιρετισμό του. Όταν ο κύριος Σμιθέρς τελείωσε το μακιγιάζ του, δεν θα έχης να κάμης τίποτε άλλο από το να καθίσης φρόνιμα και να βουλώσης το στόμα σου ό,τιδήποτε κι' αν συμβή.

Γύρισε κατόπιν προς το μέ-

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν με τόνο θλιβερής ειρωνείας στη φωνή.

— Όταν μπήκε στο γραφείο του συνταγματάρχη Μπρίαν, είδε έναν άνθρωπο με γυαλιά, που άρχισε να τόν περιεργάζεται με προσοχή, όπως κυττάζει κανείς ένα σπάνιο ζωό ή έναν άνθρωπο που έχει κάτι το ξεχωριστό από τους άλλους.

— Καλώς ήλθες Μπλένκινσον, του είπε ο Μπρίαν, με το συνθιγμένο ψυχρό ύφος του, άπαντώντας στο χαιρετισμό του. Όταν ο κύριος Σμιθέρς τελείωσε το μακιγιάζ του, δεν θα έχης να κάμης τίποτε άλλο από το να καθίσης φρόνιμα και να βουλώσης το στόμα σου ό,τιδήποτε κι' αν συμβή.

Γύρισε κατόπιν προς το μέ-

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν με τόνο θλιβερής ειρωνείας στη φωνή.

— Όταν μπήκε στο γραφείο του συνταγματάρχη Μπρίαν, είδε έναν άνθρωπο με γυαλιά, που άρχισε να τόν περιεργάζεται με προσοχή, όπως κυττάζει κανείς ένα σπάνιο ζωό ή έναν άνθρωπο που έχει κάτι το ξεχωριστό από τους άλλους.

— Καλώς ήλθες Μπλένκινσον, του είπε ο Μπρίαν, με το συνθιγμένο ψυχρό ύφος του, άπαντώντας στο χαιρετισμό του. Όταν ο κύριος Σμιθέρς τελείωσε το μακιγιάζ του, δεν θα έχης να κάμης τίποτε άλλο από το να καθίσης φρόνιμα και να βουλώσης το στόμα σου ό,τιδήποτε κι' αν συμβή.

Γύρισε κατόπιν προς το μέ-

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν με τόνο θλιβερής ειρωνείας στη φωνή.

— Όταν μπήκε στο γραφείο του συνταγματάρχη Μπρίαν, είδε έναν άνθρωπο με γυαλιά, που άρχισε να τόν περιεργάζεται με προσοχή, όπως κυττάζει κανείς ένα σπάνιο ζωό ή έναν άνθρωπο που έχει κάτι το ξεχωριστό από τους άλλους.

— Καλώς ήλθες Μπλένκινσον, του είπε ο Μπρίαν, με το συνθιγμένο ψυχρό ύφος του, άπαντώντας στο χαιρετισμό του. Όταν ο κύριος Σμιθέρς τελείωσε το μακιγιάζ του, δεν θα έχης να κάμης τίποτε άλλο από το να καθίσης φρόνιμα και να βουλώσης το στόμα σου ό,τιδήποτε κι' αν συμβή.

Γύρισε κατόπιν προς το μέ-

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν, που λεγόταν

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν με τόνο θλιβερής ειρωνείας στη φωνή.

— Όταν μπήκε στο γραφείο του συνταγματάρχη Μπρίαν, είδε έναν άνθρωπο με γυαλιά, που άρχισε να τόν περιεργάζεται με προσοχή, όπως κυττάζει κανείς ένα σπάνιο ζωό ή έναν άνθρωπο που έχει κάτι το ξεχωριστό από τους άλλους.

— Καλώς ήλθες Μπλένκινσον, του είπε ο Μπρίαν, με το συνθιγμένο ψυχρό ύφος του, άπαντώντας στο χαιρετισμό του. Όταν ο κύριος Σμιθέρς τελείωσε το μακιγιάζ του, δεν θα έχης να κάμης τίποτε άλλο από το να καθίσης φρόνιμα και να βουλώσης το στόμα σου ό,τιδήποτε κι' αν συμβή.

Γύρισε κατόπιν προς το μέ-

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάποια όμοιοτητα με το ύψηλο πρόσωπο, που θ' αντικαταστήσής για ένα διάστημα.

— Χωρίς άμφιβολία, η τιμή εινε μεγάλη για μέν' είπε ο πόλιςμαν με τόνο θλιβερής ειρωνείας στη φωνή.

— Όταν μπήκε στο γραφείο του συνταγματάρχη Μπρίαν, είδε έναν άνθρωπο με γυαλιά, που άρχισε να τόν περιεργάζεται με προσοχή, όπως κυττάζει κανείς ένα σπάνιο ζωό ή έναν άνθρωπο που έχει κάτι το ξεχωριστό από τους άλλους.

— Καλώς ήλθες Μπλένκινσον, του είπε ο Μπρίαν, με το συνθιγμένο ψυχρό ύφος του, άπαντώντας στο χαιρετισμό του. Όταν ο κύριος Σμιθέρς τελείωσε το μακιγιάζ του, δεν θα έχης να κάμης τίποτε άλλο από το να καθίσης φρόνιμα και να βουλώσης το στόμα σου ό,τιδήποτε κι' αν συμβή.

Γύρισε κατόπιν προς το μέ-

Μπλένκινσον και που κέρδιζε

την τήρησι τών άστυνομικών διατάξεων σε κάποια μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, έκλήθη από το διοικητή του, που του έδωσε τη διαταγή να παρουσιάσθη άμέσως στο συνταγματάρχη Μπρίαν, στα κεντρικά γραφεία της Σκώτλαντ Γυάρντ.

Τα όσα του είχε πη ο διοικητής του δεν ήταν και πολύ ένδαρρυντικά. Εινε αλήθεια πως του μίλησε, πρώτα - πρώτα, για προαγωγή. Άλλ' η προϋπόθεσις της ήταν ότι έπρεπε να παραστήση ένα μυστηριώδες πρόσωπο, που κατείχε μία πολύ ύψηλη θέση.

— Μπορεί να κινδυνέψης, πρόσθεσε. Δεν ξέρω αν λίγο ή πολύ. Όπωσδήποτε, αν σου συμβή τίποτε, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι θα σου γίνη κηδεία πρώτης τάξεως, με μουσικές, στεφάνια, λόγους και τα παρόμοια.

Γελούσε γελώντας αυτά κι' ήταν φανερό πως άστειευόταν. — Αλλά, είπε ο Μπρίαν, ρώτησε ο Μπλένκινσον, που ένοιωθε ένα ρίγος να κυλάη στην πλάτη του.

— Δεν σε διάλεξα εγώ, άπάντησε ο διοικητής του. Έκείνοι που σε διάλεξαν βρήκαν πως έχεις κάπο

Δοκιμάστε και εείς
την εξοφλητή ΠΟΥΔΡΑ
ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Mme KETTY
Σε 12 αθέρια χρώματα
να τιν βρείτε στα
καλά φαρμακεία

Δοκιμάσατε το
λευκόν εις φιάλας
και σωληνάρια

ARIZONA
διά τα λευκά υπο-
δήματά σας, τσάν-
τες, ζώνες. Μόνον
ή δοκιμή πείδει.

ARIZONA

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΔΑΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

LA FAMILIA
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ
ΚΥΡΙΑ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ, ΜΟΔΕΣ,
ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΕΙΣ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΚΑΙ ΜΕ ΕΝΑ
ΣΧΕΔΙΟ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΥΦΑΣΜΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΙΑ ΚΕΝΤΗΜΑ

ΔΩΡΕΑΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ
ΞΕΝΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΠΑΡ-
ΧΙΩΝ.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ & ΣΙΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9. ΤΗΛ. 51.216

ΕΠΙΠΛΑ
Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Τηλ. 55-638
Μενάνδρου 75

— Θα μείνεις εδώ ως που
να τελειώσω το μακιγιάρισμά
σου, του είπε. Θα γυρίσω αρ-
γότερα για να σου πω ποιος
είνε ο ρόλος σου.
— Ο Σμίθερς σήκωσε τα μά-
τια του προς το μέρος του συν-
ταγματάρχη.
— Πρέπει να σάς περιμένω;
ρώτησε.
— Όχι, απάντησε ο Μπρίαν.
Θα φύγετε μόλις τελειώσετε τη
δουλειά σας. Και προσοχή!
Ούτε λέξι σε κανένα!
— Ο Μαχαράγας παρακολού-
θησε για λίγη ώρα την εργα-
σία του Σμίθερς. Βγήκε κατό-
πιν από το δωμάτιο, βρίσκον-
τας πώς το θέαμα της μεταμορ-
φώσεως ενός πολιτισμιά σε μα-
χαράγιο δεν παρουσιάζει με-
γάλο ενδιαφέρον.
— Ο Σμίθερς εργαζόταν με
μεγάλο ζήλο. Δεν ήξερε ποιος
ήταν ο λόγος αυτής της μετα-
μορφώσεως, αλλ' από το ένδι-
οσφέρον που έδειχνε ο Μπρίαν
κατάλαβε πως έπρεπε να βάλει
όλα του τα δυνάμεις. Έδωσε
πρώτα σκούρο το πρόσωπο του
πολιτισμιά, χρησιμοποιώντας γι'
αυτό το σκοπό μία ειδική υπο-
γιά και κατόπιν το πλαισίωσε
με μία μαύρη γενειάδα και με-
γάλα μουστάκια. Ύστερα, ύ-
πεδειξε στον Μπλένκινσον πώς
έπρεπε να φορέσει ρούχα μα-
χαράγιο και έσφιξε ο ίδιος το
τουρμπάνι πάνω στο κεφάλι
του.
— Ο πολιτισμιά είχε γίνει αγνώ-
ριστος. Καί, σ' αλήθεια, θα
δυσκολευόταν κανείς πολύ για
να καταλάβει ότι ήταν ένας...
τεχνητός μαχαράγας.
— Ο Μπρίαν γύρισε έπειτα ά-
πό μερικές ώρες. Έρριξε μία
ματιά στον Μπλένκινσον και
φάνηκε ικανοποιημένος από τη
μεταμόρφωσή του. Κατόπιν πή-
ρε μία καρέκλα και πήγε να
καθίσει κοντά του. Το ύψος του
ήταν παγερό. Το παιχίδι που
θα παιζόταν δεν ήταν μία κω-
μωδία. Έπρόκειτο για κάτι το
εξαιρετικά σοβαρό, που μπο-
ρούσε να έχει τραγικές ή τού-
λαχιστον δυσάρεστες συνε-
πειες.
— Μπλένκινσον, είπε, σκέ-
φτηκα πως ήταν καλύτερο να
σου εξηγήσω μόνος μου το ρό-
λο σου. Είπε πιθανόν να πιάσω-
με μερικά γερά φάρια σήμερα
κι' ίσως την ίδια την «Αρά-
χνη». Έχουμε μερικές σοβαρές
πιθανότητες γι' αυτό. Ο Μα-
χαράγας είχε την πρόθεση άρ-
χικά να φύγει σήμερα το από-
γευμα για το Σαούθαμπτον,
μαζί με όλα τα κοσμήματά του.
Τον πείσαμε ν' αλλάξει την ά-
πόφασή του αυτή, επειδή είναι
πιθανόν να γίνει μία απόπειρα
για να του κλέψουν τα κοσμη-
ματά. Ο Μαχαράγας θα φύ-
γει, λοιπόν, για το Σαούθαμ-
πτον με το τραίνο, που ξεκι-
νεί από το σταθμό του Βατερ-
λώ στις 3 και 30'.
— Στο μεταξύ, θα φύγεις για
το Σαούθαμπτον με το αυτοκι-
νητο του Μαχαράγα, παίρνον-
τας μαζί σου ένα κουτί όμοιο
με κείνο όπου ο Ίνδοι ήγεμον
έχει τα κοσμήματά του. Θα έκ-
τελέσεις, δηλαδή, το αρχικό
σχέδιό του... Κατάλαβες, Μπλέν-
κινσον;... Θaumάσια! Ο σω-
φέρ του αυτοκινήτου λέγεται
Μπάτ, είναι Αγγλος και βρι-
σκειται από πολλά χρόνια στην
υπηρεσία του Μαχαράγα. Δεν
ξέρουμε αν μπορούμε να του έ-
χουμε εμπιστοσύνη και γι' αυτό
δεν του είπαμε τίποτα. Το κα-
λύτερο που έχεις να κάνεις
λοιπόν, είναι να μην ανοίξεις το

στόμα σου. Έτσι, είναι πολύ
πιθανόν ότι δεν θα καταλάβει
την αντικατάστασι. Δύο πρό-
σωπα από την ακολουθία του
Μαχαράγα θα βρίσκονται, αλ-
λωστε, στο πλευρό σου, σε τρο-
πό που ούτε ο Μπάτ, ούτε κα-
νείς άλλος θα μπορέσει να ύπο-
ψιασθεί τίποτα.
— Όπως ξέρεις, η «Αρά-
χνη» είναι παμπόνηρη και δεν
μπορούμε να γνωρίζουμε που
και πότε σχεδιάζει να κάνει την
επίθεσή της. Μπορεί να την κά-
μη στην προκυμιά του Σαού-
θαμπτον, ή πάνω στο πλοίο, ή
στο δρόμο μεταξύ Λονδίνου και
Σαούθαμπτον. Όπου κι' όπως
κι' αν γίνει το πράγμα, δεν
πρέπει να μιλήσεις καθόλου στο
σωφέρ.
— Μόλις φύγετε από δω, δυο
αυτοκίνητα της αστυνομίας θα
σας παρακολουθήσουν. Η πα-
ρακολούθησις θα γίνει, φυσικά,
με πολύ διακριτικό τρόπο. Για-
τί η επιθυμία μας είναι να πραγ-
ματοποιηθεί η επίθεσις. Κατά-
λαβες, Μπλένκινσον;
— Κατάλαβα, αρχηγέ, απάν-
τησε ο πολιτισμιά. Με διαλέξα-
τε για να δεχτώ τις σφαίρες ή
ότιδήποτε άλλο στη θέσι του
αληθινού μαχαράγα. Ποιος της
χάρι μου! Τέτοιες ευκαιρίες
σπάνια παρουσιάζονται στη
ζωή ενός αστυνομικού.
— Μη λές ανοησίες, Μπλέν-
κινσον! Είπε ο Μπρίαν. Ο κίν-
δυνος που διατρέχεις είναι πολύ
μικρότερος από ό,τι φαντάζε-
σαι. Μην ξεχνάς, αλλωστε, ότι,
αντί να παίζεις αυτό το ρόλο,
θα μπορούσες να διαταχθείς να
λάβεις μέρος στην ομάδα που
θ' αντιμετώπιση την επίθεσι
της «Αράχνης». Και φοβάμαι
φίλε μου, ότι αυτοί οι συνάδελ-
φοί σου δεν θα καλοπεράσουν.
'Αλλ' οι κίνδυνοι είναι μέσα στο
επάγγελμα του αστυνομικού.
Και τώρα συνεχίζω: Θα ξεχα-
σης ολότελα ότι είσαι αστυνο-
μικός, ό,τι δηποτε κι' αν συμ-
βεί, και δεν θ' ανοίξεις το στό-
μα σου...
— Μ' άλλα λόγια, αρχηγέ,
θα βουλώσω το στόμα μου, θα
σταματώσω τα χέρια μου και θα
περιμένω να με σκοτώσουν;
— Μη δραματοποιείς τα
πράγματα, Μπλένκινσον. Το
μόνο που έχεις να κάνεις είναι
ότι θα σφίξεις στα χέρια σου
το κιβώτιο που είπαμε και θα
περιμένεις να εμφανιστούνε,
πράγμα που δεν θ' άργηση, αλ-
λωστε, να γίνει, γιατί θα σάς
παρακολουθούμε. Χώνεψες κα-
λά το ρόλο σου;
— Ναί, αρχηγέ, απάντησε ο
Μπλένκινσον με σταθερή φωνή.
Τα λόγια του Μπρίαν τον εί-
χαν κάνει να καταλάβει ότι η
υπόθεσις αυτή ήταν περισσό-
τερο σοβαρή απ' ό,τι είχε φαν-
τασθεί στην αρχή. Ούτε πολύ,
ούτε λίγο, έπρόκειτο για την
«Αράχνη». Να γιατί του είχαν
υποσχεθεί προαγωγή, αν η υπό-
θεσις στεφόταν από επιτυχία.
— Δεν έχω να προσθέσω τί-
ποτε άλλο, είπε ο Μπρίαν. Και
τώρα καλή τύχη! Το αυτοκίνη-
το βρίσκεται στην πόρτα. Έ-
πειτα από ένα τέταρτο, θα βγί-
 από την κυρία είσοδο, σαν να
μην ήσουν τίποτε άλλο από μα-
χαράγας σ' όλη σου τη ζωή.
— Ο διευθυντής του τμήματος
εγκληματικών υποθέσεων της
Σκώτλαντ Γουάρντ βγήκε, αντί-
θετα, από την πόρτα της ύπη-
ρεσίας. Σ' ένα γειτονικό δρό-
μο τον περίμενε ένα μικρό αυ-
τοκίνητο από κείνα που χρησι-
μοποιούν διάφορα καταστήμα-
τα για να παραδίδουν τα έμ-

Σημειώθηκε
δύο ώρες πριν, γιάς

Αϊκ. Καραγιάννη
ΔΙΔΑΣΚΑΤΟΥΧΟΣ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRELA VIGNE - ECOLE PIGIER
'Ακαδημίας Κοπτικής ΔΑΙΔΟΥ FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60
ΑΙΤΖ

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ**
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Αριστής Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 41.
1ος όροφος, παραπλευρώς
κινηματογράφου «ΜΟΥΣΙΔΑ»
Τηλ. 25-407

PERMANANT
ΧΟΝΔΡΗ - ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ
με γαλακτώμα Μπιζιού άπι-
κλειστικότης:
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
Διά τας υπαλλήλους
ΜΟΝΟΝ 30.000 Δραχ.
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛ. 54-287

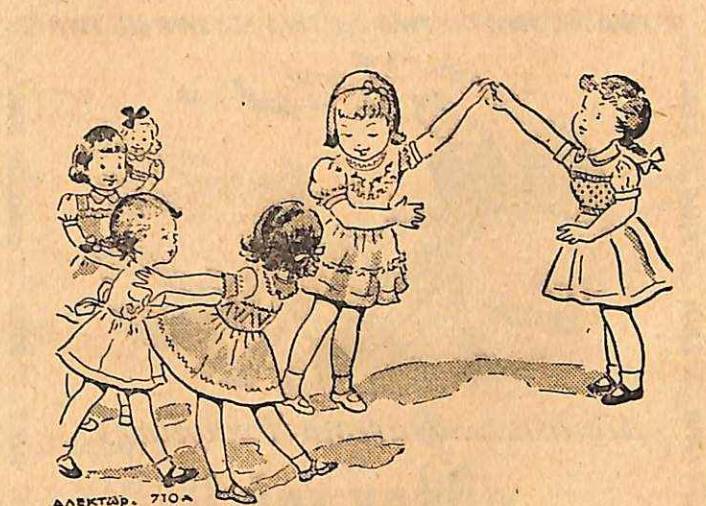

Εξαλείφω την πιτυρίδα
σταματώ την τριχόπτωση
ΣΑΠΟΝΙ ΔΑΦΝΕΛΑΙΟΥ
**DRAGON
Soap**
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Χ. ΚΟΡΔΑΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΙ 22 - ΤΗΛ. 25-127

πορεύματά τους στους πελά-
τες τους. Ο σωφέρ του φορού-
σε μία λιγδιασμένη φόρμα κι'
είχε ένα τσιγάρο σ' αὐτή.
— Έπρόκειτο, ωστόσο, για έ-
να ταχύτατο αυτοκίνητο, με πολ-
λή γερή μηχανή, από κείνα που
χρησιμοποιούσαν οι αστυνομι-
κοί της Σκώτλαντ Γουάρντ, ό-
ταν ήθελαν να περάσουν άπα-
ρατήρητοι.
Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέ-
σως και πέρασε μπροστά από
ένα άλλο μεγαλύτερο, που ήταν
κλειστό από παντού. Μέσα σ'
αυτό βρίσκονταν αρκετοί αστυ-
νομικοί της Σκώτλαντ Γουάρντ.
— Ένας απ' αυτούς είχε δύο ά-
κουστικά ασυρμάτου τηλεφώ-
νου σ' αὐτή του.
— Ο συνταγματάρχης Μπρί-
αν, είπε σε μία στιγμή, δια-
τάσσει να περιμένουμε δέκα λε-
πτά και κατόπιν να ξεκινήσω-
με κι' εμείς.
Την ώριστη ώρα, ο μαχα-
ράγας του Μιντράχ ή, για την
ακρίβεια, ο πολιτισμιά Μπλέν-
κινσον βγήκε από την
κυρία είσοδο του σπιτιού του
Νόττινγκ Χιλ Γκαϊντ, κρατών-
τας στα χέρια του ένα κουτί
σεβαστών διαστάσεων. Όταν
έφτασε μπροστά στο αυτοκί-
νητο που τον περίμενε, έσκυψε το
κεφάλι και χώθηκε μέσα σ' αυ-
τό, χωρίς ο σωφέρ να δείξει
την παραμικρή έκπληξι. Δύο
Ίνδοι μπήκαν στο ίδιο αυτοκί-
νητο κι' έβαλαν τον ήγεμονά
τους στη μέση.
— Ο Μπρίαν είχε κανονίσει
τα πράγματα με θαυμαστή ά-
κρίβεια. Μπροστά προχωρούσε
το μικρό αυτοκίνητο παραδосе-
ως τροφίμων. Δεύτερο έρχονταν
το αυτοκίνητο του μαχαράγα.
Και τη σειρά την έκλεινε το
κλειστό αυτοκίνητο με τους ά-
στυνομικούς.
Τα τρία αυτοκίνητα διέσχί-
σαν με αὐτή την τάξι τους δρό-
μος του Λονδίνου.
— Ένα έρωτευμένο ζευγάρι
— Σου λέω ότι έχω δίκιο,
Τζέι.
— Η νεαρή γυναίκα, κρυμμένη
πίσω από τις κουρτίνες του πα-
ραθύρου, κούταζε στο δρόμο.
— Κούταζε, συνέχισε. Αυτός
ο άνθρωπος που στέκεται στο
άπέναντί πεζοδρόμιο είναι ά-
στυνομικός. Βάζω το χέρι μου
στη φωτιά γι' αυτό. Σε παρα-
καλώ, μην πιάς σήμερα στο
ραντεβού που έχεις με την «Α-
ράχνη». Αυτή η δουλειά δεν θα
σας βγί σε καλό. Θα σάς πιά-
σουν.
— Ο Τζέι Κουίρκ παραμέρισε
το φλυτζάνι του με τον καφέ,
σηκώθηκε και κούταξε κι' αυ-
τός στο δρόμο πάνω από τον
ώμο της νεαρής γυναίκας.
— Μιλάς γι' αυτό τον άν-
θρωπό που στέκεται απέναν-
τι; Είπε. Χωρίς αμφιβολία, πε-
ριμένει το λεωφορείο...
— Η νεαρή γυναίκα γύρισε
προς το μέρος του.
— Το ξέρεις το ίδιο καλά
όσο κι' εγώ ότι είναι αστυνο-
μικός κι' ότι μόλις βγής από
το σπίτι, δεν θα σ' άφηση ού-
τε βήμα, φώναξε με πείσμα.
— Κουταμάρες! απάντησε ο
Άμερικανός. Δεν νομίζω πως
πρέπει ν' απασχολούμαι με κά-
θε άνθρωπο που σεριανίζει στο
πεζοδρόμιο που βρίσκεται απέ-
ναντι από το σπίτι μου.
— Γέλασε όταν σε είδρπεί-
ησα χθες το βράδυ ότι σε πα-
ρακολουθούσαν, είπε η νεαρή
γυναίκα. Κι' όμως ήταν αλη-
θεια. — Αν σάς πιάσουν τώρα,

όλα τα όνειρά μας πάνε χα-
μένα.
Το πρόσωπο του Τζέι Κου-
ίρκ πήρε σοβαρή έκφρασι.
— Άκουσε μικρούλα, είπε.
Θυμάσαι ότι, την ημέρα που
παντρευτήκαμε, σου υποσχεθή-
κα πως θ' άφηνά αὐτή τη ζωή...
— Ε λοιπόν, θα εκπληρώσω την
υπόσχεσί μου. — Αν καθυστερή-
σω, ήταν γιατί έπρεπε να τε-
λειώσω μερικές δουλειές, που

**«Περνᾶ-Περνᾶ ἡ μέ-
λισσα...»**

Αὐτά τὰ χαριτωμένα φορεμάτκια και πολλά ἄλλα
σὲ πρωτότυπα σχέδια και ἀπαλά χρώματα, σὲ
ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ & ΕΙΔΩΝ ΒΕΒΕ
ΤΟΥ

MINION

Η ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΡΑΦΑΗΛ ΠΑΡΙΤΣΗ
ΡΟΜΒΗΣ 9 - ΤΗΛ. 24-455
Πλουτισθείσα με όλα τα είδη ανδρικών και γυναικείων
υφασμάτων, μαλλινών, βαμβάκερών, μεταξωτών, καθώς
και λευκών ειδών, από σήμερα θα πωλή και λιανικώς.
Προς διευκόλυνση δει των φίλων και πελατών της, έφαρ-
μοζει το σύστημα των δόσεων χωρίς καμμία επιδόρυν-
σιν επί των τιμών, λόγω της παρεχόμενης πιστώσεως.
Πιστεύουμε ότι η προσπάθειά μας αυτή θα έκτιμηθί
δεόντως και αναμένουμε την επίσκεψίν σας.
ΡΑΦΑΗΛ ΠΑΡΙΤΣΗΣ

ΚΑΛΜΟΛ
Προϊόν της
FAREL BIOM ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ 44

θα μας εξασφάλιζαν την άνεσι
στο μέλλον.
— Η γυναίκα του έβαλε τα χέ-
ρια της πάνω στους ώμους του.
— Μου έδωσες αὐτή την ύ-
πόσχεσι για να με πείσης να
σ' ακολουθήσω, είπε.
— Η ζωή δεν ήταν καθόλου ευ-
χάριστη για την Άννα, ως τη
στιγμή που συναντήθηκε με τον
Τζέι. Αυτός, όμως, την πήρε
άμέσως υπό την προστασία
του και, σε λίγο, την έκαμε
γυναίκα του. Ήταν από τους
άνθρώπους που έδιναν ό,τι εί-
χαν σ' έναν τυφλό ζητιάνο, αλ-
λά που, από τ' άλλο μέρος,
δεν αισθανόνταν τον παραμικρό
δισταγμό να κλέψουν έναν αν-
θρώπο που είχε πολλά λεφτά.
— Είσαι ένας θησαυρός,
Άννα, είπε σε λίγο ο Τζέι
στη γυναίκα του. Όμολογώ
πως δεν πολυλογαριάζω τους
κοινωνικούς νόμους και πως δεν
σκοτίζομαι για να μάθω αν ο
δρόμος που ακολουθώ είναι ο
ίσιος ή ο στρατός. Τώρα, ό-
μως, ένω έχω ειδικό λόγο για
να βαδίσω στον ίσιο δρόμο.
Κι' αυτός ο λόγος είσαι σύ.
— Η Άννα σφίχτηκε πάνω του.
— Αν σου συμβή τίποτε, ά-
πάντησε, θα πεθάνω από τη λύ-
πη μου.
— Έχω στο μυαλό μου την
τοποθεσία, όπου θα χτίσωμε το
σπιτάκι μας, Άννα, συνέχισε
ο Τζέι. Θα πάμε να έγκατα-
σταθούμε στο Νιού Χαμσάιρ, ό-
που πέρασαν τα παιδικά μου
χρόνια. Να ιδής πως θ' αγα-
πήσης αυτό το μέρος.
Τα εισητήρια του άτμοπλοίου
βρίσκονταν μέσα στην τσάντα
της Άννας. Θάφεναν έπειτα
από δυο μέρες. Τους χόριζαν,
λοιπόν, μόνο σαράντα οχτώ ώ-
ρες από τη στιγμή που θ' άφη-
ναν πίσω τους την Αγγλία.
Κι' ωστόσο, αυτό το σχετικά
μικρό χρονικό διάστημα φαι-
νόταν στη νεαρή γυναίκα σαν
αιωνιότης. Ένα σωρό πράγμα-
τα μπορούσαν να συμβούν από
τη μία στιγμή στην άλλη.
— Μην φύγεις, Τζέι, είπε
στον άντρα της. Έπιασαν
χθες τον Ίκευ Γκλοκστάιν κι'
αὐτή η σύλληψις δείχνει καθα-
ρά πως έχουν ανακαλύψει τα
ίχνη σας. Είμαι βέβαιη πως
είναι παρακολουθήσαν χτες, ό-
ταν πήγατε σ' αυτό το κατα-
ραμένο σπίτι, στο Βάπτινγκ.
Μπορεί να μην είναι απόλυτα
βέβαιη για σένα και γι' αυτό
δεν σ' έπιασαν όπως τον Έ-
βραϊό. Αλλά σε παρακολου-
θούν. Αυτό είναι βέβαιο. Παί-
ζουν το παιχίδι της γάτας με
το ποντίκι. Δεν ζητάνε ίσως
τίποτε άλλο από μία απόδειξι
πως ανήκεις στην συμμορία της
«Αράχνης». — Αν την βρουν, εί-
σαι χαμένος. Και θα ήταν κου-
ταμάρα να τους την δώσης μό-
νος σου.
— Ο Τζέι Κουίρκ έκαμε με-
ρικά βήματα μέσα στο δωμά-
τιο.
— Δεν μπορώ ν' άφήσω τους
συντρόφους μου, απάντησε. Έ-
πειτα απ' αὐτή τη δουλειά, θα
τηρήσω την υπόσχεσί μου και
θα ιδής ότι δεν θαχής στο μέ-
λλον κανένα παράπονο από μέ-
να. — Ο αρχηγός δείχτηκε πάν-
τα καλός απέναντί μου κι' αν
η σημερινή δουλειά χαλούσε λό-
γω της δικής μου απουσίας,
δεν θα το συγχωρούσα ποτέ
στον εαυτό μου. Κι' αυτό το
πράγμα μπορεί να γίνει. Πρέ-
πει να ξέρεις πως η «Αράχνη»
κανονίζει τα πράγματα με τέ-
τοιο τρόπο, που καθέννας μας
έχει έναν ώριμένο ρόλο να εκ-

τελέση. Είμαστε όπως τα ελατήρια μιας μηχανής. Αν όλα τα ελατήρια δεν λειτουργήσουν με τον τρόπο που πρέπει, η μηχανή δεν θα μπορέσει να κινηθεί. Κι' αυτό θα είναι πολύ κακό... Καταλαβαίνεις πως η δουλειά δεν πρέπει να χαλάσει εξ αιτίας μου. Κι' έπειτα, αν εγώ λείπω, οι άλλοι μπορεί να κινδυνεύουν...

— Αν η «Αράχνη» έχει ανάγκη από χρήματα, γιατί δεν πάει μόνη της να κλέψει το θησαυρό του μαχαράγια; είπε η Άννα. Εμείς έχουμε αρκετά ή τουλάχιστον έχουμε τόσα όσα μας χρειάζονται. Γιατί, λοιπόν, να κινδυνεύεις άσκοπα;

— Πρέπει να ξέρεις, απάντησε ο Τζο, ότι ούτε η «Αράχνη» έχει ανάγκη από χρήματα. Αυτός ο άνθρωπος είναι, σ' αλήθεια, πολύ περιεργός. Δεν ενδιαφέρεται για το χρήμα. Γι' αυτόν, οι δουλειές που κάνουμε είναι ένα παιχνίδι ή καλύτερα ένα σπόρ. Όσο για τη δουλειά που σχεδιάζουμε τώρα, είναι πιθανόν ότι θα πετύχει και χωρίς τη δική μου συνδρομή. Άλλ' αν άποτυχη, γιατί εγώ δεν θα βρωσώμαι στη θέση μου;... Όχι, αυτό δεν πρέπει να γίνει.

Η Άννα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές.

— Μουρκίζεσαι ότι θα είναι η τελευταία φορά; ρώτησε σε λίγο.

— Από αύριο, απάντησε ο Τζο, ούτε μ' ένα μυδραλλιοδολο δεν θα μ' έκανε κανείς να ξεφύγω από τον ίδιο δρόμο.

Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, ο Τζο Κούρκ βγήκε από το σπίτι του, στο Κένσινγκτον, χωρίς να κυτάξει ούτε προς τα δεξιά, ούτε προς τα αριστερά, ένας άνθρωπος με σταχτιά ρεμπουτίλια, που έκανε τάχα πως διάβαζε μία εφημερίδα κοντά σ' ένα γραμματοκιβώτιο, άρχισε να προχωρή με προφυλάξεις πίσω από τα βήματά του.

Το βλέμμα μιας νεαρής γυναίκας, με ωχρο πρόσωπο, παρακολουθούσε και τους δύο πίσω από την κουρτίνα ενός παραθύρου. Τη στιγμή αυτή, η Άννα έμοιαζε με τίγρι. Είχε ξεχάσει τα εισιτήρια που βρίσκονταν μέσα στην τσάντα της, όπως και την ίδια την εύτυχία της. Αισθανόταν μόνον μίσος έναντιον αυτού του ανθρώπου που παρακολουθούσε με πολύ κακές διαθέσεις τον άντρα της. Αν μπορούσε, θα τον ξεσπίζε με τα ίδια της τα χέρια.

Σε λίγο, ο Τζο κι' ο άνθρωπος που τον παρακολουθούσε εξαφανίστηκαν στη γωνία του δρόμου. Η Άννα άφησε τότε το παράθυρο και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα. Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της...

Το ρολόγι που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου έδειχνε δέκα. Πότε θα γυρίζε ο Τζο;... Και θα γυρίζε;... Η Άννα νόμιζε πως θα τρελαινόταν. Ο άνθρωπος αυτός με την αθλητική κορμοστασιά και το αποφασιστικό ύψος είχε μπη σαν τον ήλιο μέσα στη ζωή της, φέρνοντας μαζί του το γέλιο, τη χαρά και την εύτυχία. Και τον είχε αγαπήσει

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Κα Λάφνη

Βραβείον Έστριαν Ψυχικών Έρευνών, όδός Κυψέλης 34 β'. Τηλ 4-πισκοπείας 9-6, τηλεφ. 82.529.

μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Η Άννα ήταν κόρη ενός παραχαράκτου, που πέθανε στις φυλακές του Ντάρτμουθ, αφήνοντας για μοναδική κληρονομιά στην κόρη του, που μόλις είχε κλείσει τα δεκαπέντε χρόνια της, τη θλιβερή ανάμνηση των κατορθωμάτων του. Έτσι, η δυστυχισμένη βρέθηκε μόνη, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους,

χωρίς κανένα προστάτη. Κι' η ζωή της ήταν σκληρή και χωρίς χαρά. Έπρεπε να παλεύει ακατάπαυστα με τον ίδιο τον εαυτό της, που την παρακινούσε σ' ένα σωρό κακές πράξεις και με τον κόσμο, που την έδωλε με κακία και χωρίς όικτο. Καί, ξαφνικά, ο Τζο εμφανίστηκε στη ζωή της, με το πρόσχαρο γέλιο του, την αίσιοδοξία του και τη μεγάλη αυτο-

πεποίθησή του. Η νέα έγχειρε τότε μ' επιτυχία τον κεφαλή της στον ώμο του. Και, σιγά-σιγά, έπαψε να τον βλέπει σαν άνθρωπο. Ιον έδωλετε πια σαν Θεο και τον έλάρνευε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Κι' ο Τζο την αγάπησε επίσης. Και την έκαμε γυναίκα του. Από τότε, η Άννα, που ήταν πριν απογοητευμένη κι' αποιασμένη από τη ζωή, άρχισε να την βλέπει με καλό ματι. Η εύτυχια πλημμύριζε την ψυχή της κι' έδινε ένα καινούργιο νόημα σ' όλα τα πράγματα.

Μά, μαζί με την αγάπη, τη χαρά και την εύτυχία, είχε μπη στην ψυχή της κι' ο φόβος. Η Άννα έτρεμε. Όχι για τον εαυτό της. Αλλά για τον Τζο. Και τότε είχε σκεφτεί πως ο μόνος τρόπος για να προστατεύσει την εύτυχία τους ήταν να τον πείσει να φύγουν μαζί. Τα χρήματα δεν τους έλειπαν. Θα μπορούσαν να εγκατασταθούν σ' ένα όμορφο σπίτι, στην Αμερική και ν' αφήσουν τις ημέρες να κυλάνε ήρεμες και γαληνές ή μία έπειτα από την άλλη.

Στην αρχή, ωστόσο, είχε διαστάσει να μιλήσει γι' αυτό το σχέδιό της στον Τζο. Φόβεται μήπως την χαρακτηρίσει σαν ρωμαντική κοπελίτσα. Άλλ' ο «θεός» της την καταλάβε. Και χάρηκε πολύ γι' αυτή τη σκέψη της.

— Θα φύγουμε για την Αμερική κι' άμέσως μάλιστα, της απάντησε. Φρόντισε να κρατήσεις θέσεις στο πρώτο ατμόπλοιο που φεύγει για τη Νέα Υόρκη. Στο μεταξύ, θα κανονίσω μία ή δύο δουλειές που έχω.

Όλα, λοιπόν, πήγαιναν καλά. Άλλ' η τελευταία συνάντησή των μελών της συμμορίας της «Αράχνης» δεν είχε ξετυλίχτη το ίδιο ήρεμα όπως άλλες φορές. Η άστυνομία είχε ανακαλύψει τα ίχνη τους και τώρα ολόκληρος ο μηχανισμός της είχε κινητοποιηθεί εναντίον τους.

Να γιατί η Άννα βρισκόταν σε τόσο μεγάλη αγωνία. Άλλ' ως την άφησαμε στις θλιβερές σκέψεις της, για να παρακολουθήσουμε τον Τζο.

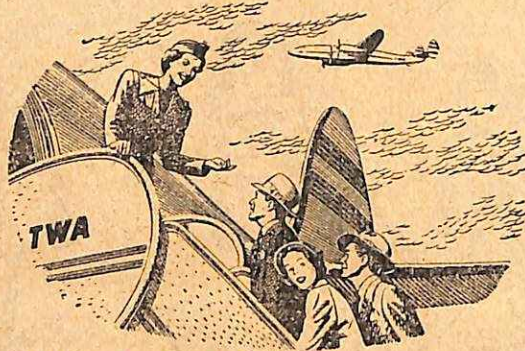
Ο Αμερικανός βάδιζε με το πιδό ήρεμο ύφος του κόσμου και πίσω του, σ' απόστασι μερικών βημάτων, τον παρακολουθούσε σαν τη σκιά του ο λοχίας Κάρολτερς, ντυμένος με πολιτικά.

Ήταν ειδικευμένος στο είδος αυτό των παρακολουθήσεων και η άμεριμνησία του Αμερικανού δεν του έκανε εντύπωση. Γιατί ήξερε πως ένας κακοποιός με πείρα δεν θα φερνόταν διαφορετικά. Μόνον ένας πρωτόπειρος θα έψαχνε δεξιά κι' αριστερά με το βλέμμα του και θα προκαλούσε την προσοχή. Άλλ' ο λοχίας ήταν σίγουρος ότι ο άνθρωπος που προχωρούσε μπροστά του ήταν μέλος της συμμορίας της «Αράχνης», δηλαδή ένας αριστοτέχνης του επαγγέλματος κι' ότι μπορούσε να περιμένει τα πάντα απ' αυτόν. Δεν τον άφησε, λοιπόν, ούτε στιγμή από τα μάτια του. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΣ

Ριζική, ταχεία εξαφάνισις. Ειδική θεραπεία δια ξανάνεισμα προσώπου, παλάδες, τριχόπτωσης, ρυτίδες, αγγειώματα, στίγματα, ουλές κλπ. Αισθητικός Α. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12, τηλ. 33-039. Η πρώτη εξέτασις ΔΩΡΕΑΝ.

TWA TWA TWA TWA TWA TWA

Διά λαχνύητων άνεσιν εξυηρέησιν...
πλέον του 1½
έκατομμυρίου επιβατών
έτησίως προτιμούν την TWA

Όπουδήποτε σκοπεύετε να ταξιδεύσετε, προτιμήσατε το μέσον που προτιμούν οι έμπειροι ταξιδιώτες απ' όλα τα μέρη του κόσμου: το πολυτελές και ασφαλές SKYLINER της TWA. Καθ' όν χρόν: αναπαύεσθε στο άπαλό και ανακλινόμενο κάθισμά σας, το SKYLINER διασχίζει με 300 μίλια την ώρα ήπειρους και ωκεανούς εντός ελαχίστων ωρών. Το SKYLINER ίπταται εις ύψη όπου η ατμόσφαιρα είναι ήρεμη και ο ήλιος διάχυτος.

Τα συχνότατα δρομολόγια της TWA σας παρέχουν εύκολα την έκλογήν δια 73 από τις κυριώτερας πόλεις, εις 16 χώρας ανά τον κόσμο. Κατά την πτήσιν, θα απολαμβάνετε προθύμου εξυηρητήσεως, εύγευστον γευμάτων και άλλων "EXTRA", ειδικώς προσφερομένων υπό της TWA δια να σας ευχαριστήσουν.

ΤΑΞΙΔΕΥΕΤΕ ΜΕ ΤΑ SKYLINER ΤΗΣ TWA ΔΙ':

ΑΜΕΡΙΚΗΝ	... 8 πτήσεις εβδομ. 31 ώραι	\$ 503
ΕΛΒΕΤΙΑΝ	... 8 πτήσεις εβδομ. 6,45 ώραι	\$ 124
ΙΤΑΛΙΑΝ	... 8 πτήσεις εβδομ. 3,15 ώραι	\$ 71

Δι' εξασφάλισιν θέσεων τηλεφωνήσατε 26-125, 20-661 και εις όλα τα Γραφεία Ταξιδιών.

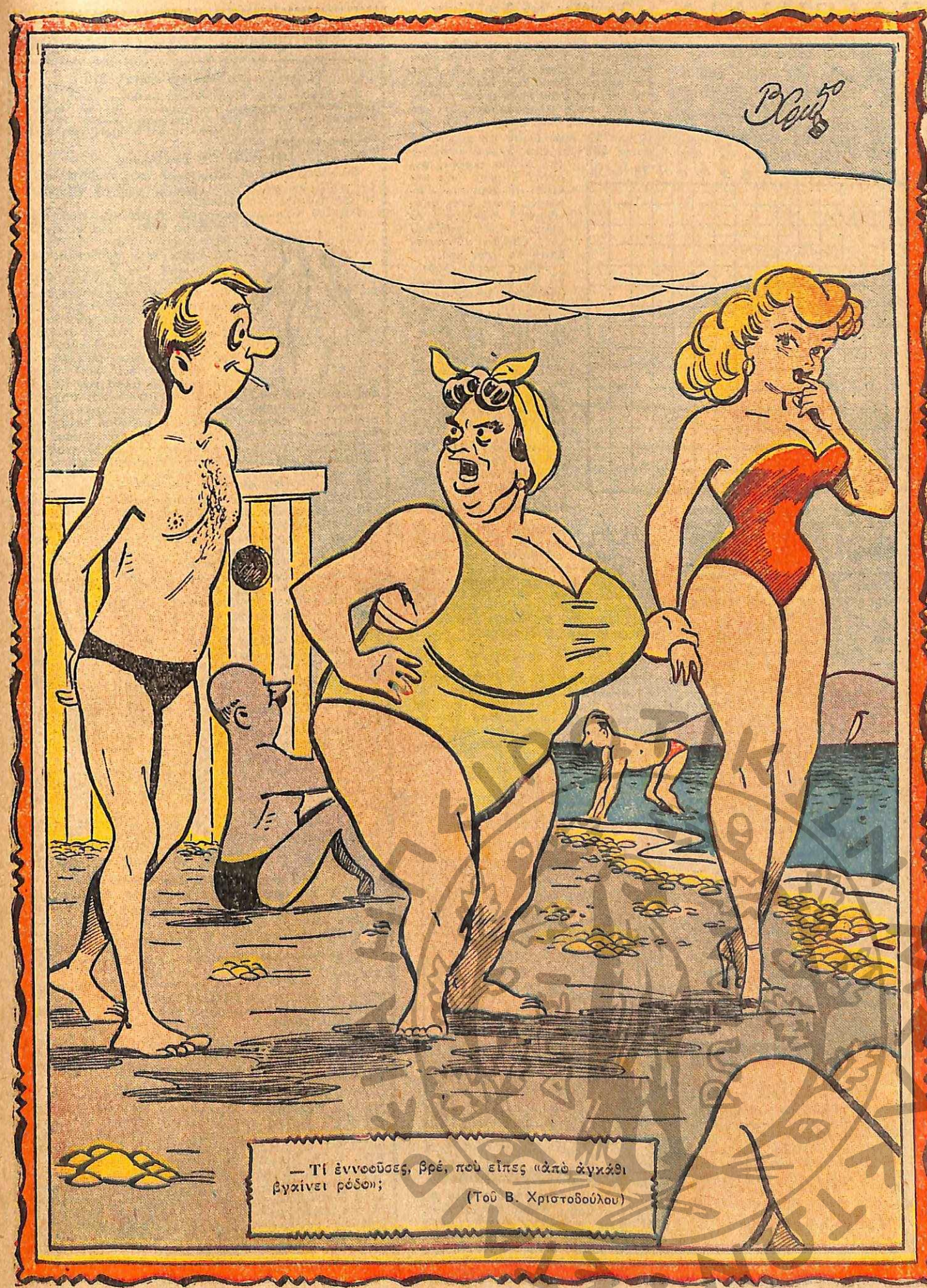
Η TWA ήτο η πρώτη αεροσυγκοινωνία που έφημισε τας καθυστερούμενες πτήσεις δι' έμπορεύματα μεταξύ Αμερικής και Ευρώπης. Άφελος. Άοιας.

Εξέλε έμπιστοσύνην ελίν
TWA
TRANS WORLD AIRLINES
ΑΜΕΡΙΚΗ - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ

TWA TWA TWA TWA TWA TWA

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
Β. ΝΙΚΟΛΕΑ
Ήξιον Μάρκον 18 ΤΗΛ 32.020
το μάγον ξεραστήριον που λειτουργεί
από 20 ετίας με δεικνά έπιτελέματα

— Τί έννοούσες, βρέ, που είπες «από άγκυθι βγαίνει ρόδο»;
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΑ ΡΕΚΟΡ

Ανδρών και γυναικών

Μετά την αναγραφή των επίσημων παγκόσμιων ρεκόρ του κλασσικού αθλητισμού στο «Θησαυρό», φίλοι της Θαλάσσιας Αγωνιστικής, μας έγραψαν ζητώντας να τους γνωρίσουμε και τα παγκόσμια κολυμβητικά ρεκόρ. Θα παραθέσουμε λοιπόν σήμερα ένα πλήρη πίνακα τους, όπως τον πιστοποιεί η Γαλλική Κολυμβητική Ομοσπονδία, για τα ρεκόρ του κόσμου που έχουν αναγνωρισθεί ως επίσημα μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1950.

Κολύμπι ελεύθερο 100 μ. 55'' 4 Άλαν Φόρντ (Αμερ.) στις 26 - 6 - 49 στο Νιού Χάβεν. 200 μ. ελεύθερο 2' 5'' 4 Άλ. Ζανώ (Γαλ.) στις 20 - 9 - 46 στη Μασσαλία. 400 μ. ελεύθερο 4' 33'' 3 Χ. Φουρουχάσι (Ιαπ.) 18 - 8 - 49 στο Λος Άντζελες. 500 μ. ελεύθερο 5' 56'' 5 Ρ. Φλάναγκαν (Αμερ.) στις 3 - 4 - 39 στο Μαϊάμι. 800 μ. ελεύθερο 9' 35'' 5 Χ. Φουρουχάσι (Ιαπ.) 19 - 8 - 49 στο Λος Άντζελες. 1500 μ. ελεύθερο 18' 19'' Χ. Φουρουχάσι (Ιαπ.) στις 16 - 8 - 49 στο Λος Άντζελες. Σκυταλοδρομία 4 X 100 μ. ελεύθερο 3' 48'' 6 (Φόρντ, Χούμπερ, Ντούλεϊ, Τζόνσον) Αμερική στις 29 - 6 - 48 στο Νιού Χάβεν. Σκυταλοδρομία 4 X 200 μ. ελεύθερο 8' 46'' (Ρίς, Βόλφ, Μάκ Λέιν, Σμιθ) Αμερική στις 3 - 8 - 48 στο Λονδίνο.

Κολύμπι πρόσθιο 1' 7'' 2 Μέσκοβ (Ρωσ.) στις 10 - 12 - 49 στη Μόσχα. 200 μ. πρόσθιο 2' 30'' Τζ. Βερντούρ (Αμερ.) 28 - 6 - 48 στο Νιού Χάβεν.

Οι Άγγλιδες πρωταθλήτριες της κολυμβήσεως Έλεντν, Γκίρβεν, Τζίμσον, Λίντον, Κάπλιν, Νίλσον και Τσέρτς.

Κολύμπι ύπτιο 100 μ. 1' 3'' 5 Άλαν Στάκ (Αμερ.) 4 - 2 - 49 στο Νιού Χάβεν. 200 μ. ύπτιο 2' 18'' 5 Άλαν Στάκ (Αμερ.) 4 - 5 - 49 στο Νιού Χάβεν. Σκυταλοδρομία μικτή 3X 100 (ύπτιο, πρόσθιο, ελεύθερο) Γαλλία (Βαλλέρ, Νάκας, Ζανύ) 3' 12'' 3 στις 16 - 9 - 46 στη Μασσαλία.

Γυναικεία ρεκόρ. Κολύμπι 100 μ. ελεύθερο 1' 4'' 6 Βαν ντεν Όουτεν (Ολλανδ.) στις 27 - 2 - 39 στο Άμστερνταμ. 200 μ. ελεύθερο 2' 21'' 7 Ρ. Χέγκερ (Δανία) 11 - 9 - 39 στο Άμστερνταμ. 400 μ. ελεύθερο 5' 00'' 1 Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 15 - 9 - 39 στην Κοπεγχάγη. 500 μ. ελεύθερο 6' 27'' 4 Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 11 - 2 - 40 στην Κοπεγχάγη. 800 μ. ελεύθερο 10' 52'' 5 Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 13 - 8 - 41 στην Κοπεγχάγη. 1500 μ. ελεύθερο 20' 57'' Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 20 - 8 - 41 στην Κοπεγχάγη. Σκυταλοδρομία 4X100 μ. ελεύθερο 4' 27'' 6 (Αρντ, Κράφτ, Πέτερσεν, Χέγκερ) Δανία στις 7 - 8 - 1938 στην Κοπεγχάγη.

Κολύμπι πρόσθιο 100 μ. 1' 18'' 2 Ν. Βαν Βλχτ (Ολλανδ.) στις 28 - 4 - 47 στο Άρνεμ της Ολλανδίας. 200 μ. πρόσθιο 2' 49'' 2 Ν. Βαν Βλχτ (Ολλ.) στις 20 - 7 - 47 στο Χίλντερσχοφ Ολλανδίας. Κολύμπι ύπτιο 100 μ. 1' 10'' 9 Κόρ Κιντ (Ολλανδ.) 22 - 9 - 39 στο Ρότερνταμ. 200 μ. ύπτιο 2' 38'' 8 Κόρ Κιντ (Ολλ.) 6 - 11 - 39 Ρότερνταμ. Σκυταλοδρομία μικτή 3 X 100 μ. (ύπτιο, πρόσθιο, ελεύθερο) 3' 42'' 4 (Βαν Φέγκελεν, Βαν Βλχτ, Τερμούλεν) Ολλανδία στις 28 - 4 - 47 στο Άρνεμ.

Ανδρικά ρεκόρ σε γυάρδες. Κολύμπι ελεύθερο 100 γυάρδων 49'' 7 Α. Φόρντ (Αμερ.) στις 18 - 3 - 44

στο Νιού Χάβεν. 200 γυάρδων 2' 7'' 1 Β. Σμιθ (Αμερ.) 12 - 2 - 44 στο Κολόμπους Αμερικής. 440 γυάρδων 4' 38'' 5 Β. Σμιθ (Αμερ.) 13 - 3 - 41 στη Χονολουλού. 500 γυάρδων 5' 16'' 3 Τζ. Μέντικα (Αμερ.) 6 - 4 - 38 στη Νέα Υόρκη. 880 γυάρδες 9' 54'' 6 Β. Σμιθ (Αμερ.) 8 - 8 - 42 στο Νέον Λονδίνο της Αμερικής. 1 μίλλι ελεύθερο 20' 29'' Κ. Νάκας (Αμερ.) 8 - 8 - 42 στο Νέο Λονδίνο. Σκυταλοδρομία 4 X 100 γυάρδες ελεύθερο 3' 23'' 8 (Φόρντ, Χούμπερ, Ντούλεϊ, Τζόνσον) Αμερική στις 29 - 6 - 48 στο Νιού Χάβεν. 4 X 220 γυάρδες ελεύθερο 7' 55'' 1 (Τζέρντς, Μπλούι, Ρέιντ, Μούου) Αμερική 12 - 2 - 49 στο Νιού Χάβεν.

100 γυάρδες πρόσθια 58'' 5 Κ. Κάρτερ (Αμερ.) στις 5 - 5 - 49 στο Λαφαγιέτ Αμερ. 200 γυάρδες 2' 14'' 7 Τζ. Βερντούρ (Αμερ.) 27 - 3 - 48 στο Άνν Αρμπορ Αμερ. 100 γυάρδες ύπτιο 56'' 8 Α. Κέφφερ (Αμερ.) 26 - 2 - 44 στην Ανωάπολι Αμερ. 150 γυάρδες ύπτιο 1' 29'' 9 Α. Στάκ (Αμερ.) 5 - 5 - 49 στο Νιού Χάβεν. Σκυταλοδρομία 3 X 100 γυάρδες μικτή (ύπτιο, πρόσθιο, ελεύθερο) 2' 49'' 1 (Χολιντ, Σόλ, Βάινμπεργκ) Αμερική στις 21 - 2 - 48 στο Άνν Αρμπορ.

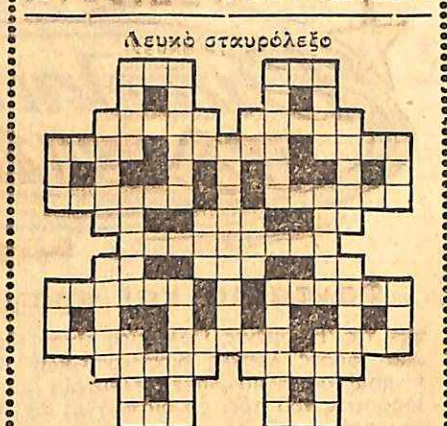
Γυναικεία ρεκόρ σε γυάρδες. 100 γυάρδες ελεύθερα 58'' 2 Τζ. Άντερσεν (Δαν.) στις 24 - 2 - 49 στο Σβεντμποργκ Δανίας. 220 γυάρδες ελεύθερα 2' 22'' 6 Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 23 - 4 - 42 στην Κοπεγχάγη. 440 γυάρδες ελεύθερα 5' 7'' 9 Άνν Κέρτις (Αμερ.) 3 - 5 - 47 στο Σητλ Αμερ. 500 γυάρδες ελεύθερα 5' 53'' Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 19 - 4 - 42 στην Κοπεγχάγη. 880 γυάρδες ελεύθερα 11' 8'' 6 Άνν Κέρτις (Αμερ.) 30 - 7 - 44 στο Σαν Φρανκίσκο. 1 μίλλι ελεύθερο 23' 11'' 5 Ρ. Χέγκερ (Δαν.) 3 - 7 - 38 στο Χέλσινγκερ Δανίας. Σκυταλοδρομία 4 X 100 γυάρδες 4' 5'' 7 (Νάθανσεν, Πέτερσεν Κ., Πέτερσεν Β., Χάρουτ) Δανία στις 11 - 4 - 43 στην Κοπεγχάγη.

Κολύμπι πρόσθιο 100 γυάρδες 1' 9'' 2 Ν. Βαν Βλχτ (Ολλανδ.) 4 - 5 - 47 στο Χίλντερσχοφ Ολλανδίας. 200 γυάρδες πρόσθιο 2' 35'' 6 Ν. Βαν Βλχτ (Ολλ.) στις 24 - 8 - 46 στο Λά Χέυ Ολλανδίας. Κολύμπι ύπτιο 100 γυάρδες 1' 5'' 1 Κόρ Κιντ (Ολλ.) στις 18 - 9 - 39 στο Ρότερνταμ. 150 γυάρδες ύπτιο 1' 42'' 1 Κόρ Κιντ (Ολλ.) στις 29 - 9 - 39 στο Ρότερνταμ.

Σκυταλοδρομία 3 X 100 γυάρδες μικτή (ύπτιο, πρόσθιο, ελεύθερο) 3' 19'' 6 (Ι. Βαν Φέγκελεν, Ν. Βαν Βλχτ, Τερμούλεν) Ολλανδία στις 4 - 5 - 47 στο Χίλντερσχοφ Ολλανδίας. Αυτά λοιπόν ως τον Ιανουάριο του 1950.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Το σχέδιό μας δείχνει ποιά τετραγωνίδια θα μαυριστούν και πού θα τοποθετηθούν οι διάφορες λέξεις.

Ερωτήσεις
1) Η Κορσική, ή Έλβα κι' ή Αγία Ελένη. 2) Περίπου 3 μίλια. 3) Ακρωτήριο Καλής Έλπίδος, Νατάλ, Τρανσβαλ και Έλευθερον Κράτος της Οράγγης.

Οι δυο αριθμοί
"Αν ονομάσουμε χ τον αριθμό του αυτοκινήτου και ψ τον αριθμό του τηλεφώνου, έχουμε:
 $x + \psi = 7254$ και $x - \psi = 1472$
 $x = 1472 + \psi$ $1472 + 2\psi = 7254$
 $2\psi = 2891$ και $\psi = 1445.5$
Ο αριθμός δηλαδή του αυτοκινήτου είναι 4363 και του τηλεφώνου 2891.

Αναγκασματισμός
ΙΑΣΩΝ — ΙΩΝΑΣ
Το κόλπο του Σουλτάνου

Το καπέλλο που ήταν άσπρο. Έκαμε δε τον έξω συλλογισμό: «Βλέπω δυο άσπρα καπέλλα. Αν έδλεπα ένα άσπρο κι' ένα κόκκινο, θάξερα ότι το δικό μου ήταν άσπρο, γιατί αν το καπέλλο μου ήταν κόκκινο, εκείνος που θα φορούσε το μόνο άσπρο δεν θάδλεπε κανένα άσπρο καπέλλο κι' επομένως δεν θα σήκωνε το χέρι του. Κάνοντας την ίδια σκέψη με μένα, καθένας από τους δυο άλλους, αν έδλεπε ένα άσπρο κι' ένα κόκκινο καπέλλο, θάδρισκε εύκολα το χρώμα του δικού του. Εφόσον λοιπόν κι' οι δυο μένουν διστακτικοί, έπεται ότι το καπέλλο μου είναι άσπρο».

Το τρίγωνο
Δοκιμάζοντας με διάφορα τρίγωνα βρισκόμε ότι, αν διαιρέσουμε με το 3 τον αριθμό των αθλητών που σχηματίζουν τις τρεις πλευρές, και προσθέσουμε στο πηλίκο μια μονάδα, βρίσκουμε τον αριθμό των αθλητών της τεσσάρτης πλευράς. Διαιρώντας λοιπόν το 39 με το 3 και προσθέτοντας 1, βρίσκουμε 14. Επομένως, η τελευταία πλευρά είχε 14 αθλητές. Είπε πια εύγλωττα, υπολογίζουμε, προσθέτοντας κολο να υπολογίσουμε, προσθέτοντας τους αθλητές όλων των γραμμών, ότι ο συνολικός αριθμός τους ήταν 105.

Μαγικό τετράγωνο
Το τετράγωνο είναι:
2 2 5 4 2
4 4 1 3 3
1 3 3 4 4
3 5 4 1 2
5 1 2 3 4

Μαγική εικόνα
Κυττάζοντας την εικόνα με βάσι τη δεξιά της πλευρά, θα δήτε ένα σκίσιμο στη κάτω δεξιά γωνία. Κυττάζοντας στην τελείως ανεστραμμένη, θα δήτε ένα λαγό στην επάνω αριστερή γωνία και μια μεγάλη σχηματίζεται ακριβώς πάνω απ' τη χελώνα. Τέλος κυττάζοντας την εικόνα με βάσι την αριστερή της πλευρά, θα δήτε ένα μεγάλο άετο.

Το ματωμένο ΣΚΑΚΙ

Ερωτεύθηκε τη «βασι-
λισσα»

Οι μανιάνειδες σκακιστάι δεν μπορούν βέβαια να φανταστούν ότι το αγαπημένο τους παιχνίδι, το τόσο ησυχό και ειρηνικό, μπορεί να γίνει κάποτε άφορμη αιματοχυσίας... Κι' όμως συνέβη κάποτε κι' αυτό, στην Ισπανία του 16ου αιώνα.

Δυο ευγενείς, ο δόν Φερνάντο ντε Κάστρο, κι' ο δόν Άλβαρο ντε Λάουρα, συνήθιζαν τότε να παίζουν τακτικά σκάκι, όχι με ξύλινα ή φιλντισένια πιόνια, αλλά με ανθρώπους που παριστάσαν το «βασιλέα», τη «βασιλισσα», τους «πύργους», κλπ., και που μετακινούντο πάνω σε μία τεράστια σκακιέρα σύμφωνα με τις υποδείξεις των δυο σκακιστών. Η ομάδα των «άσπρων» απτελείτο από 16 παίκτες κι' η ομάδα των «μαύρων» από νεύρους φεμμεχούς επίτηδες απ' την Αφρική. Καθένας απ' αυτούς ήξερε περίφημα το ρόλο του. Έτσι, οι δυο ευγενείς έπαιζαν συχνά φιλικές παρτίδες, στοιχηματίζοντας κάθε φορά σεδαστά ποσά.

Μία μέρα όμως, έτυχε νάχη πάθει ήλαρά ο νέγρος που παριστάνε τον ένα μαύρο «πύργο». Τον αντικατέστησε λοιπόν προσωρινώς ένας άραπης ακόλουθος της σεναόρας ντα Λαύνα. Αυτός όμως δεν είχε ιδέαν από σκάκι, κι' επιπλέον είχε την κακή συνήθεια να μίν κανη ποτέ ό,τι του έλεγαν... Ο αντίπαλός του είχε αντιπώσθη, άρχισε ή παρτίδα και συνεχίστηκε κανονικά ως το μεσημέρι. Υστερα, οι δυο ευγενείς τη διέκοψαν, γιά να πάνε να φάνε. Τα πιόνια έπρεπε να μείνουν στις θέσεις που είχαν, περιμένοντας τη συνέχεια της παρτίδας.

Αλλά ο καινούργιος «πύργος» βαρέθηκε γρήγορα και νύσταζε. Πέρασε τότε στο διπλανό τετράγωνο, όπου υπήρχε ένας στυλός, ακούμπησε πάνω την πλάτη του κι' άποκοιμήθηκε άνετα. Όταν ξανάρχισε σε λίγο το παιχνίδι, ο δόν Φερνάντο—που είχε μελετήσει ήδη μία καλή κίνηση— έφερε τη «βασιλισσα» δίπλα στο «βασιλέα», χωρίς να προσέξει ότι ο «πύργος» δεν βρισκόταν πια στη θέση του γιά να την προστατεύει! Με το λάθος του αυτό, έχανε πια την παρτίδα.

Όταν το άντελήφθη, έγινε έξω φρενών. Ξεσπάσε τότε ένα φοβερό πανδαμόνιο. Οι δυο ευγενείς τράβηξαν τα σπαθιά τους, έτοιμοι ν' αλληλοσφαγούν. Ο άσπρος «βασιλέας» άρπαξε απ' τ' αυτί το μαύρο «πύργο», τον έριξε γονατιστό κι' άρχισε να τον ξυλοκοπεί άλύπητα. Το ίδιο έκανε κι' ή άσπρη «βασιλισσα» στην άνεύθυνη μαύρη αντίπαλό της.

Mullard Παγκόσμιου ήθους

Τέλος επένεδη ή φρουρά του πύργου κι' άποκατέστησε την τάξη. Ο άρχιεπίσκοπος του Τολέδου ανέλαβε να συμφοιλήσει τους δυο ευγενείς. Κι' όταν ο γνήσιος μαύρος «πύργος» γιαιτρεύτηκε απ' την ήλαρά και τ' άλλα πιόνια απ' τις πληγές τους, άρχισε καινούργια παρτίδα, που τελείωσε άρμονικά.

Στη σύγχρονη εποχή, παίχτηκε κάποτε στο Βερολίνο μία παρτίδα σκάκι με ζωντανά πιόνια αλλά δίχως τέτοια άσχημα άπόρροπα. Σ' αυτή την περίπτωση, τα πιόνια ήσαν ώραιες ήθοιοι, διαλεγμένες από ένα γειτονικό μιούζικ - χάλλ.

Πάνω στο παιχνίδι λοιπόν, ο παίκτης των «άσπρων» γοητεύθηκε απ' τα θέληγτρα της «βασιλισσάς» του κι' άποφάσισε να γνωρίσθι καλύτερα μαζί της, όταν θα τελείωνε ή παρτίδα. Στο μεταξύ, δεν έπαυε να τη χάζει, με καμιά άδέξια κίνηση, γιάτι μπορούσε τότε να φύγει πριν μωρέσει να της μιλήσει. Φρόντιζε λοιπόν να τη διατηρήσει με κάθε τρόπο πάνω στη σκακιέρα, θυσιάζοντας πολλές ευκαιρίες που του παρουσιάζονταν να κερδίσει.

Ο αντίπαλός του είχε αντιληφθί τι συνέβαινε και φρόντιζε να εκμεταλλευθί την άδυναμία του. Άπασχολώντας τον δηλαδή με τη «βασιλισσα» του που κινδύνευε, βρήκε ευκαιρία να κερδίσει την παρτίδα. Το θλιβερότερο δε γιά τον παίκτη των «άσπρων» ήταν ότι δεν άποσπώσθησε γιά τη θυσία του. Όταν πλώσισε έπειτα τη «βασιλισσα» και της πρότεινε να σουπάσουν μαζί, εκείνη άπάντησε πώς ήταν κατακουρασμένη... και τόν άφισε στα κούα του λουτρού!

Τον άγάπησε γιάτι της πήρε το πορτοφόλι

Στο δικαστήριο του Μαϊάμι εμφανίστηκε τελευταία ένας νέος, ο Χάρολντ Άνταμς, κατηγορούμενος ότι έκλεψε 40 δολάρια από την Άίλλυ Μακ Κού. Το δικαστήριο τον άπαλάξε έπειτα από την άκούουση δηλώσι του: «Η Άίλλυ κι' έγω παντρεύηκαμε στο μεταξύ. Αγαπήθηκαμε από τη στιγμή που ή Άέλλυ προσάθηκε να μου ξαναπάρη το πορτοφόλι της που της είχα κλέψει. Το κακό ήταν ότι μιρίστηκε την υπάουσι ενός πόλισην. Διαφορετικά, δεν θα φτάναμε εδώ». Η Άίλλυ, που είχε μία χαριτωμένη νέα, έδήλωσε από τ' άλλο μέρος τα έξης: «Αστρέψω το Χάρολντ. Είμαι βέβαιη πώς δεν ήθελε να μου κάνει κακό. Άλλά κεινη την ήμερα είχε οικονομικές στενοχωρίες. Είμαι εύτυχισμένη γιάτι το καλό μου άστρο μ' έφερε μπροστά του και τόν άνάγκασε να μου κλέψι το πορτοφόλι μου».

Πόσα άνεξήγητα γιά τους Εύρωπαίους συμβαίνουν στην Αμερική!...

Η δηλητηριάστρια

Η δίκη της Μάρθας Γκριφά πλώσισε στο τέλος της. Όλα έδειχναν πώς ή άπόφασι θαταν άδωατική. Ο ίδιος ο άντρας της παρουσιάστηκε στο δικαστήριο, χλωμός, μισοπεθαμένος, και δήλωσε πώς ή γυναίκα του ήταν άσφαλώς άθωα, πώς δεν μπορούσε ποτέ να έπιχειρήσει να τόν δηλητηριάσει, πώς ήταν θύμα τρομερών συμπτώσεων...

Χάρης ιδίως στη συγκινητική αυτή κατάθεσί του, οι έννορκοι κήρυξαν άθωα την κατηγορουμένη. Σχεδόν άμέσως, παρουσίαστηκε στο δικαστήρι ή Μάρθα. Καλησπέρα, Πάλ, είπε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο. Δεν ξερω πώς να σ' ευχαριστήσω! Σού χρωστώ τη σωτηρία μου... Σώπασε λίγο, παραγμένη απ' τόν τρόπο που την κύτταζε. Υστερα ρώτησε: — Πού είναι τα παιδιά;... — Αργότερα θα μιλήσουμε γι' αυτά, είπε ψυχρά ο Γκριφά. Τώρα πρόκειται γιά μās τους δυο...

— Δεν περίμενα τέτοια ύποδοχή! Φαίνεται σάν... — Ο Γκριφά άρπαξε άπτόμα το χέρι της γυναίκας του. — Μάρθα! φώναξε άγρια. Θέλω την αλήθεια! — Μ' άθώωσαν! είπε ξερά. — Ο Πάλ την τράβηξε κοντά του, συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις που του άπόμεναν. — Με δηλητηρίασε! πρόφερε βραχνά. Ομολόγησε το!... — Στο ξαναλέω, μ' άθώωσαν... χωρίς σε σένα! Κι' ή Μάρθα, γυρίζοντας άλλοι το πρόσωπό της, γιά να μην άντικρύξη τα μάτια του, ξέφυγε με μία προσπάθεια απ' το σφίξιμό του κι' άποτραβήχτηκε λίγα βήματα πιδ πέρα. — Φόνισσα!... μωρμούρισε σβυσμένα εκείνος. Δηλητηριάστρια!... Αυτή τόν κύτταζε με κάποια περιφρόνησι. Το σκελετωμένο πρόσωπό του, τα μύτια του...

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ...
— Έτσι είσαι και στις διαγνώσεις σου... Μισή ώρα τώρα έχεις το ακουστικό στον τοίχο κι' ακόμη να μου πής τί λένε οι διπλανοί μας!... (Του Σ. Πολενάκη)

πούλαμπαν σαν γυαλίνα, της έφεραν φρίκη κι' αηδία... Χαμογέλασε ειρωνικά και βγήκε απ' το δωμάτιο, ξαναλέγοντας άλλη μία φορά:

— Μ' άθώσαν!... Ένας άνθρωπος που θ' άντίκριζε φαφικά το μέλλον του γυμνό, δεν θάνοιωθε τον τρόμο που αισθάνθηκε ο Γκριφά μόνοντας ολομοναχός... Κι' τότε, σαν απολιθωμένος την κλειστή πόρτα. Τον βασάνιζε η επίθυμία να μάθω, να βεβαιωθώ... Όπως η σφήνα χώνεται στο ξύλο, έτσι η αγωνία κι' η αμφιβολία εισχώρησαν στα βάθη του μυαλού του...

— Μάρθα!... Φόνισσα!... μουρμούρισε. Πρόφερε μερικές λέξεις ασυνάρτητες, τρελλές. Ύστερα σηκώθηκε όρθιος, με κόπο.

— Δεν άντέχω πιά!... είπε. Θέλω να μάθω!... Πήγε τρεκλίζοντας ως το γραφείο του και πήρε απάντα συρτάρι το ρεβόλβερ του. Ύστερα προχώρησε στο σκοτεινό διάδρομο, προς την κάμαρα της Μάρθας. Το μέτωπό του βρεχόταν από κρύο ιδρώτα. Το στήθος του ανέδοκατέβαινε λαχανιασμένα.

Όσο πλησίαζε στο δωμάτιο της γυναίκας του, άκουγε από μέσα κάτι μουρμουρητά. Στο τέλος, ξεχώρισε μερικές λέξεις: — Σωθήκαμε τώρα!... Ω, άγαπή μου, πόσο σ' άπότησα τόσον καιρό!...

Άκούμπησε στον τοίχο, γιά

να κρατηθώ όρθιος. 'Η κατάσπασί του ήταν πολύ άσχημη. Άγωνία, ταχυπαλμία, ένας πυρετός πήγαιναν να τον ρίξουν νεκρό κάτω.

Με μία άπότ μη κίνησι, ο Πώλ άνοιξε την πόρτα κι' ώρμησε μέσα στην κάμαρα της γυναίκας του. 'Η Μάρθα βρισκόταν μισόγυμνη στην άγκαλιά ενός άντρα, που δεν φαινόταν καθαρά ή φαινογωμία του στο άδύνατο φώς της μικρής λάμπας του κομοδίνου.

— Θεέ μου!... φώναξε, μόλις είδε τον Πώλ.

Πρίν προλάβει να προφέρη άλλη λέξι, άντήχησαν δυο πυροβολισμοί. Και το ένοχο ζευγάρι κυλίστηκε κάτω.

Ο Γκριφά άφησε να πέση το ρεβόλβερ και πλησίασε στα δυο άκίνητα κορμιά.

Η γυναίκα του είχε ξεψυχήσει άμέσως. Το αίμα πουδγαίνε απ' την πληγή του στήθους της, σχημάτιζε μία μικρή λίμνη στο χαλί...

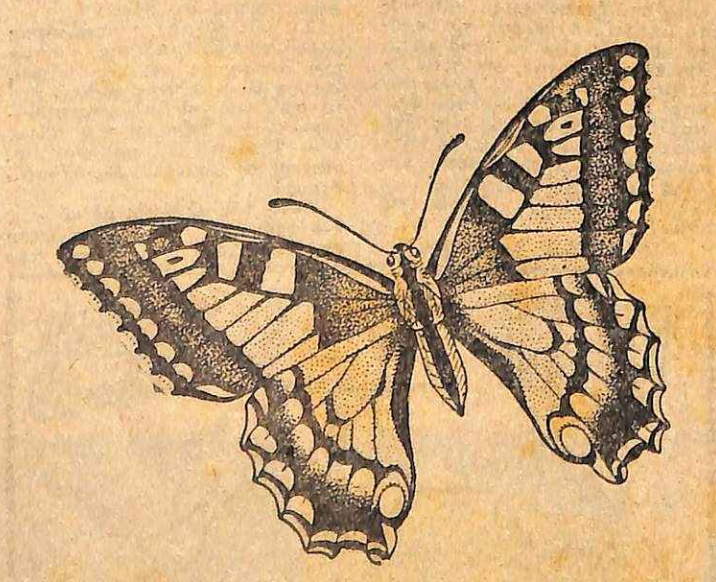
Ο συνένοχός της ψυχομαχούσε άκόμη.

— Αυτός!... Αυτός!... ούρλιασε ο Πώλ, μόλις είδε το πρόσωπό του.

Και πρόσθεσε με φωνή σιγανή, σαν να φοδόναν μήπως ταραχή τη γαλήνη του θανάτου: — 'Ο αδελφός μου!... 'Ο Ρουμπέρ!...

Τ. ΒΩΜΠΡΥ

Επηρεάστη διότι είναι! 'Η άνωτέρα μάρκα με την καλύτεραν τιμήν

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑΙ ΚΛΩΣΤΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ • Λεπτότης • Γυαλάδα • Άντοχή •

«Νά φωνάξω τόν γιατρό;...»

Συμβουλές γιά τίς μητέρες

Πόσες φορές, μία μητέρα διστάζει άν πρέπει ή όχι να φωνάξη τόν γιατρό γιά τόν παιδάκι της... Δεν ζερεί άν προκειται γιά μία περαστική άοιαύεσία ή γιά μία σοβαρή άρρώστεια. 'Η αλήθεια είναι ότι ο γιατρός δεν θα δυσανεστήσει ποτέ έπειδή τον καλέσατε χωρίς σπουδαίο λόγο. Γιατί ξερεί καλά ότι η ύγιεινή κατάσταση των παιδιών, ιδίως κάτω των 7 έτών, παρουσιάζει άπρόοπτες εξέλιξεις. Έκεί δηλαδή που φαίνονται άρρωστα, γίνονται καλά σε λίγες ώρες, ή και τόν αντίθετο.

Μιά άσκοπη όμως πρόσκλησι τού γιατρού κάνει κακό... στην τσέπη σας! Δεν είναι λοιπόν άνώφελο να ξερετε μερικά πραγματά, ώστε ν' αναγνωρίζετε τίς κοινότερες παθήσεις των παιδιών σας.

Μην άνησυχήτε πολύ, όταν τόν μωρό σας βγάλη μία φωνή δυνατή και διαπεραστική, αλλά όχι συνεχή. 'Ισως να τόν πονεσε κάποιο δοντάκι, ή να τόν τσίμπησε απλάς μία παραμάνα. Με λίγα χάδια, θα μπορέσετε κατά πάσαν πιθανότητα να τόν ησυχάσετε.

Πολύ σοβαρώτερο όμως είναι ένα συνεχές και σιγανό μάλλον κλάμιο — πρό πάντων — άπό συνοδευεται κι' άπό άλλα συμπτώματα, π. χ. βήχα ή πυρετό. Μη διστάσετε, σ' αυτή την περίπτωση, να είδοποιήσετε τόν γιατρό.

Ένας περαστικός πυρετός δεν πρέπει να σας άνησυχή, γιατί σε πολλά παιδιά ανεβαίνει άρκετά ή θερμοκρασία τους όταν κουρασθούν, ή όταν έχουν έξαψι ή δυσκολιότητα. Άν όμως έπιμένει, ή άν συνοδευεται κι' άπό άλλα συμπτώματα, συμβουλευθήτε τόν γιατρό.

Άνορεξία, μύτη που τρέχει και μάτια προσημένα δείχνουν ίσως άρχή συναχίου. Άλλά και πολλές μολυσματικές άσθενείες άρχίζουν κατά τόν ίδιο τρόπο. Για καλού - κακού λοιπόν, κρατάτε τόν παιδί σε ζεστασία, όχι στο κρεβάτι, εφόσον δεν φαίνεται άρρωστο, αλλά μέσα σ' ένα δωμάτιο, καλά αερισμένο και μ' όσο τόν δυνατόν σταθερή θερμοκρασία. Άπομώστε τόν προληπτικά άπ' τή άλλα παιδιά και προσέχετε άν θα έμφανισθή έξάνθημα, πονόλαιμος ή άλλα συγκεκριμένα συμπτώματα.

Τό χαρακτηριστικό έξάνθημα της ίλαρας έμφανίζεται συνήθως την τρίτη ή τετάρτη μέρα, σαν σκούρα κόκκινα σημάδια, όμοια με μύτη καρφίτσας, πίσω άπ' τή αυτιά, στο πρόσωπο, στα μπράτσα κι' ύστερα σ' υπόλοιπο σώμα.

Όμοιο μ' αυτό, αλλά μάλλον ρόζ, είναι τόν έξάνθημα της έρυθρας. Έμφανίζεται δε την δεύτερη μέρα. Τα μικρά, κόκκινα και φουσκάλα σπειράκια της άνεμεσβλογιάς παρουσιάζονται την πρώτη μέρα στο πρόσωπο, στο κεφάλι και στην κοιλιά. Ύστερα μεταβάλλονται σε φυσαλλίδες με υγρό.

Η όστρακιά δεν προκαλεί έξάνθημα στο πρόσωπο, αλλά ομάδες άπό μικρές ζωηρά κόκκινες κοκκίδες στο λαιμό, στην πλάτη και στο στήθος.

Φυσικά, σ' όλες τίς περιπτώσεις, τόν παιδί χρειάζεται ιατρική περιποίησι. Προκειμένου περί όστρακιάς, πρέπει να μεταφερθή σε νοσοκομείο.

Μιά έλαφρύ άιόρροια, που δεν φαίνεται να έπηρεάζη πολύ τόν παιδί, ύποχωρεί συνήθως με μία διαίτα έπί 24 ώρες με γάλα και νερό. Άν όμως συνεχισθή κι' άν τόν παιδί άρχιση να φαίνεται έξαντλημένο, καλέσατε τόν γιατρό. Προκειμένου γιά βρέφος κάτω τού έτους, πρέπει να είδοποιήται ο γιατρός, άν ή διαόροια διαρκέση περισσότερο άπό λίγες ώρες.

Άν τόν μωρό κάνη έμετό τόν φαγητό του με πολλή όρμη, ή άν έχη κωλικόπονους και πολλή άιόρροια, ή άν έχη κήλη και φαφικά παρουσιάζη πόνους στο μέρος έκείνο και έμετους, είδοποιήστε άμέσως τόν γιατρό.

Ός έπί τόν πλείστον, τή μικρά παιδιά δεν χτυπάνε, όταν πέφτουν άπό ψηλά. Άν ώστόσο άντιληφθήτε ότι τόν παιδί σας έπεσε με τόν κεφάλι, παρακολουθήστε τόν έπί ένα χρονικό διάστημα, αφήστε τόν σ' ένα δωμάτιο ήσυχο και ζεστό (και μισόσκοτεινο, άν είναι δυνατόν), κι' άν σας φανή πολύ άρρωστο ή άνήσυχο ή υσταλέο, καλέσατε τόν γιατρό, γιατί μπορεί ναχρηπάσει διάσεισι. Τό ίδιο θα κάνετε όταν, ύστερα άπό ένα πέσιμο, τόν παιδί παρπονείται γιά πόνους που δεν δικαιολογούνται άπό καμμία έξωτερική βλάβη, ή άν μία άρθρωσι του είναι πολύ προσημένη, ή άν ένα χέρι ή πόδι του έχη σχήμα που χώμόνον ο γιατρός μπορεί να βγάλη ένα ξένο σώμα που χώθηκε στο μάτι, στη μύτη ή στ' αυτί τού παιδιού. Ποτέ μην αφήνετε να περάση όλόκληρη νύχτα πριν τόν καλέσετε.

Άν τόν παιδί κατάπιε ένα άντικείμενο μικρό και στοργυλό, χωρίς κοφτερές άκρες, π. χ. ένα βώλο ή ένα νόμισμα, είναι σχεδόν βέβαιον ότι θα τόν βγάλη άπ' τόν φυσικό δρόμο μέσα σε άλίγες μέρες. Πρέπει ώστόσο να βεβαιωθήτε γι' αυτό, και σ' άντίθετη περίπτωση να τόν υποβάλετε σε άκτινοσκόπησι, γιά να εξακριβώσετε πού έχει σκαλώσει τόν ξένο σώμα.

Όταν όμως τόν άντικείμενο εινε κοφτερό ή μυτερό, όπως π.χ. μία καρφίτσα ή ένα μέταλλινο παιγνίδι, επιβάλλεται ή έπέμβασις γιατρού τόν ταχύτερο.

Βαθειές τομές, που προκαλούν άιόρροαγία ή πού μενουν πολύ άνοιχτά τή χείλη τους, μπορεί να χρειάζονται ράψιμο άπ' τόν γιατρό γιά να κλείσουν.

Τή έγκαίματα άπαιτούν κι' αυτά ιατρικές περιποιήσεις, όσο κι' άν εινε μικρά. Βάζετε πρώτα πάνω ένα έπίδεσμο μουσκεμένο σε διάλυσι μιάς μικρής κουταλιάς σόδας τού φαγητού σε 150 δράμια ζεστό νερό. Άφίνετε τόν παιδί ήσυχο, σε ζέστη, δίνοντάς του ζεστά ποτά με πολύ ζάχαρη, και είδοποιείτε τόν γιατρό.

Δραματικό διήγημα

Ύστιασα τόν πάν γι' αυτό τόν άνθραπο! Την οικογενειακή μου εύτυχία, την ύποληψι μου... Κανείς ως σήμερα δεν μπορούσε να έκφραση την παραμικρή αμφιβολία γιά την τιμιότητα της όνας Ζουάνας Ντεσπέγκο. Μά τώρα δεν συμβαίνει πιά αυτό... 'Ωστόσο, μ' άνταμείνει γιά ό,τι έχασα ή χαρά τού έρωτος. Άγαπώ και μ' αγαπούν!

Ο καθένας έχει τίς ιδέες του, άπάντησε ή Κάμεν, ή φίλη της Ζουάνας. Έγώ σκέπτομαι διαφορετικά... Μά εσύ δικαιολογείσαι κάπως γιά τή παντρευτική έναν άνθρωπο που δεν αγαπούσε, και δεν άπόχτησε παιδιά...

Πρέπει ν' αναγνωρίσης ώστόσο ότι έκανα μεγάλες θυσιές γιά τόν αγαπημένο μου Ζοζέ...

Ναί... Άς έλπίσωμε πώς τίς άξίζει... Μά πρόσθεσε! 'Ο Ζοζέ Καμπλάντο εινε ένας καλλιτέχνης, κι' έπομένως έχει όλα τή χαρίσματα και τή έλαττώματα τής τάξεώς του... Εινε νέος, ώραιος, με περίφημη φωνή... Θα γίνη μεγάλος τενορός. Μά εινε έρωτοπαθής κι' έκτεθειμένος διαρκώς σε πειρασμούς.

Θέλεις μία ελκρινή συμβουλή; Μην ένοθυσιάζεσαι πολύ εύκολα! Τέτοιου είδους δεσμοί δημιουργούνται γρήγορα, αλλά πολλές φορές διαλύονται άκόμη γρηγορώτερα...

Η όνα Ζουάνα τινάχτηκε πάνω κατάχλωμη.

Τούδωσα ό,τι πολυτιμώτερο είχα... είπε ψυχρά στη φίλη της. Και τού τόν πρόσφερε μ' ένοθυσιασμό, μ' όλη

τόν έαυτό της ταπεινωμένο, πληγωμένο σκληρά. Καί, μέσα στην φλογερή ψυχή της, γεννήθηκε ο πόθος της έκδικήσεως!

Τό άνωμένο γράμμα την πληροφορούσε λεπτομερώς:

«'Ο Ζοζέ δεν ξερεί τί θα πηπίστις. Σ' όλες τίς πόλεις που περνάει, σημειώνει έρωτικούς θριάμβους. Έξω όμως άπ' τόν θέατρο πάντα, γιά να μην έκτιδεταί... Θέλετε να διαπιστώσετε την προδοσία του; Πηγαίνετε κρυφά στην Κονσερσιόν, όπου βρίσκεται τώρα, κι' εξακριβώστε γιά τή συγχάξει σ' ένα σπίτι τή δόου Κρουζ Ρόζα».

Όταν ή Ζουάνα βε-

Η όνα Ζουάνα μέσα στο θεωρείο της έσφιγγε τή χείρα της κατάχλωμη...

γυοδούσε άπόψε καλλίτερα άπό κάθε άλλη φορά. Όταν έφτασε τόν έκτελεστικό άπόσπασμα που θα τόν τουφέκιζε, στάθηκε άντίκρυ του, γαλήνιος κι' άνυπόπτως. Τή στιγμή εκείνη ή Ζουάνα ένοιωσε μία στιγμιαία άδυναμία.

«Εμπόδιζε την τραγωδία, όσο εινε άκόμη καιρός!» της είπε μία κρυφή φωνή.

Μά ο έγωισμός της, ο πληγωμένος έρωσ της, ή ήδονη της έκδικήσεως έπικράτησαν.

Όχι, πρέπει να πεθάνη! μουρμούρισε με σφιγμένα δόντια.

Είχε φτάσει πιά ή κρίσιμη στιγμή! Οι στρατιώτες σημάδεψαν τόν Καβαρντόσι...

Η όνα Ζουάνα, μέσα στο θεωρείο της, έσφιγγε τή χείρα της κατάχλωμη.

Πύρ!... φώναξε ο άξωματικός, πάνω στη σκηνή.

Άκούστηκε μία όμοβροντία, κι' ο Καβαρντόσι έπεσε, όπως πάντα.

Η όνα Ζουάνα έκρυψε τόν πρόσωπό της στα χείρα της, ενώ κατέβαινε ή αυλαία και τόν άκροατήριο ξεσπάζε σ' άκράτητα χειροκροτήματα...

Όταν ή αυλαία ξανάνοιξε, ή Ζουάνα σήκωσε τή μάτια και κύτταξε προς τή σκηνή.

Ό Ζοζέ βρισκόταν εκεί, όρθιος, χαμογελαστός!

Τί είχε συμβή λοιπόν;...

Κάποιο μυστηριώδες χέρι είχε δώσει πρό όλίγων λεπτών στο διευθυντή της σκηνής ένα σημείωμα που έγραφε:

«Φροντίστε ν' άδειάσετε τή όπλα! Είνε γεμάτα μ' αληθινές σφαίρες, γιά τή κάποια γυναίκα θέλει να έκδικήη τόν Ζοζέ».

Κι' ο διευθυντής της σκηνής είχε πάρει άμέσως τή μέτρα του.

Είχε φανή άτυχη ή όνα Ζουάνα στην έκλογη τού συνεόχου της! Είχε διαλέξει ένα φιλόμουσο, που συγκινήθηκε άπ' την ύπεροχη φωνή τού Ζοζέ, μετάνιωσε έγκαίρως κι' έσπευσε να σώση τόν τενορό.

P. ΤΟΜΠΣΟΝ

τή θερμή της καρδιάς μου... Άλλοίμονό του, άν μ' άπατήση ποτέ!

Η Κάμεν την άγκαλιάσε και την έσφισε τρυφερά.

Καλή μου Ζουάνα! άπάντησε. Εύχομαι να θυγών ψεύτικες οι προβλέψεις μου και να ζήσης πάντα εύτυχισμένη!

Οι δυο φίλενάδες χωρίστηκαν. Η όνα Ζουάνα έπεσε τότε σε μία πολυθρόνα κι' έκλαψε πικρά.

Μου δηλητηρίασε την ψυχή, αυτή ή γυναίκα, με τή ζήλεια και την αμφιβολία! μουρμούρισε. Κι' άν έπαληθίσουν τή λόγια της;...

Όστόσο, ο Ζοζέ Καμπλάντο φαίνόταν τόσο έρωτευμένος μαζί της, ώστε πρότίμησε να πείση πάλι τόν έαυτό της πως δεν κινδύνευε ή εύτυχία της.

Εκφνικά σε κάμποσο καιρό, ένα άνωμένο γράμμα της φανέρωσε τή σκληρή αλήθεια: 'Ο ώραιος τενορός την πρόδιδε! Κάποια άλλη γυναίκα είχε μπη στη ζωή του!

Επρόκειτο άραγε γιά ένα καινούργιο, δυνατότερο έρωτα, ή γιά ένα περαστικό καπρίτσιο; Μά δεν είχε καμμία σημασία γιά τή όνα Ζουάνα. Ένοιωσε πάντως

Ό Ζοζέ Καμπλάντο γύρισε στη Μεντόζα, όπου έμενε ή Ζουάνα. Θάπαιζε σε μερικές μέρες τήν «Τόσκα».

Τό έρωτικό ζευγάρι ξανάσμιξε και προσποιηθήκαν κι' οι δυο στην έντελεια. Κανείς δεν μπορούσε ν' άντιληφθή ότι είχε σβύσει πιά τόν βαθύ αίσθημά τους.

Την ήμερα της τελευταίας πρόβας της «Τόσκας», ή Ζουάνα δέχτηκε την έπίσκεψη ενός μυστηριώδους άτόμου, που φρόντιζε να μην τόν ιδή ξένο μάτι.

Λοιπόν, είν' όλα έτοιμα; τόν ρώτησε με ταραχή.

Μάλιστα, σενόρα! Τά όπλα, τή γεμισμένα μόνο με μπαρούτι, άντικαταστάθηκαν με άλλα, που περιέχουν σφαίρες πραγματικές. Ο άνθρωπος που μισείτε, θα πέση όπως ο Καβαρντόσι, ο αγαπημένος της Τόσκας, αλλά σκοτωμένος σ' αλήθεια!

Κανείς δεν ύποπτευθηκε τίποτε. Στείλαμε τή όπλα στο θέατρο, με την πρόφασι πως χάλασαν τ' άλλα και χρειάζονται έπίσκεψη. Ο φύλακας τή πήρε και παρέδωσε τή παλινά.

Η όνα Ζουάνα έδωσε στο μυστηριώδη έπίσκεπτη τή άμοιβή που τού είχε

ΑΓΝΩΣΤΕΣ χώρες της Γης

Οι λευκοί 'Ινδιάνοι κι' οι χρω-
σοί μινάρες της ζούγκλας

«Αν έχετε την εντύπωση ότι δεν υπάρχει σήμερα πεδίο δράσεως για έναν εξερευνητή, για ένα καινούργιο Στάινλεϊ, Λίβινγκστον ή Κούκ, κάνετε μεγάλο λάθος. Γιατί, σύμφωνα μ' ένα πρόχειρο υπολογισμό, το ένα τέταρτο περίπου της επιφανείας της Γης είναι ακόμη άγνωστο στην πολιτισμένη ανθρωπότητα και περιμένει τους τολμηρούς που θ' αποκαλύψουν τα μυστικά του. Σε μερικές περιπτώσεις, είναι γνωστά μόνο τα όρια μιας απέραντης έκτασεως κι' η κατεύθυνση των ποταμών της. Τίποτε περισσότερο.

Η Κίνα π. χ. δεν είναι γνωστή ολόκληρη, ούτε καν στους ίδιους τους Κινέζους, παρ' όλους τους ατελείωτους πολέμους που την αναστατώνουν στα 20 τελευταία χρόνια. «Οχι μόνον υπάρχουν μεγάλες περιοχές όπου οι Ιθαγενείς δεν έχουν ίση ποτέ ένα λευκό, αλλά και μια έκτασι 259.000 τετραγωνικών μιλίων δεν έχει πατηθεί από πόδι ζωντανού ανθρώπου επί 600 χρόνια. Είναι η έρημος Τάκλα Μακάν. Όσοι επεξεύρησαν να τη διασχίσουν, χάθηκαν για πάντα...

Ωστόσο, οι έπιστοίμονες βεβαιώνουν ότι είναι ένα από τα πλουσιότερα μέρη της Γης, με απέραντα κοιτάσματα μεταλλευμάτων. Μυθώδη πλούτη περιμένουν εκείνον που θα κατορθώσει να την εξερευνηθεί.

Εξ άλλου, ο γυιός του γνωστού εξερευνητή του Πόλου Σκότ, βρήκε πρό ολίγου καιρού, δυο νησιά, κοντά στις καναδικές ακτές, που άγνωστε τελείως την ύπαρξί τους ως κι' η Κυβέρνησις του Καναδά. Ακόμη βορειότερα, ένας άερος πορς πέταξε πέρσι πάνω από δυο νησιά που δεν τα άνεφερε κανείς χάρτης. Δεν προσγειώθηκε όμως, κι' έτσι, τα δυο αυτά άγνωστα κομμάτια γης περιμένουν τον εξερευνητή που θα πατήσει πρώτος το πόδι του στο έδαφός τους.

Το μεγαλύτερο, άλλωστε, μέρος του Αρκτικού είναι ανεξερευνητό. Οι Έσκιμώοι, μιλούν για κάποια κρυφή χώρα με πλούσια βλάστησι και με ζεστά ποτάμια. Κανείς όμως δεν την έχει δει ποτέ. Πρέπει να έρουν για απλό θρόλο των Ιθαγενών; Κι' όμως, σ' άλλες περιπτώσεις απέδειχθη ότι τέτοιοι θρόλοι μπορεί να περιέχουν μια κάποια αλήθεια.

Οι 'Ινδιάνοι της Αμερικής π. χ. αναφέρουν πάντα στις άρηγες τους μια φυλή λευκών ομοφύλων τους, χωρίς όμως να καθορίζουν ποτέ που βρίσκεται. Διάφορες εξερευνητικές αποστολές επεχείρησαν να την ανακαλύψουν, αλλά γύρισαν άπρακτες ή χάθηκαν. Ωστόσο, η παράδοση αυτή διατηρείται, τόσο στη Βόρειο όσο και στη Νότιο Αμερική.

Στο διάστημα λοιπόν του τελευταίου πολέμου, αποδείχθηκε αληθινή. Βρέθηκε δηλαδή μια λευκή 'Ινδιάνια, σε κατάσταση τελείας εξαντλήσεως. Δεν καταλάβαινε κανείς τη γλώσσα της. Πριν όμως πεθάνει, κατόρθωσε να εξηγήσει με νοήματα ότι είχε ταξιδέψει «πολλές ελλήνες» μέσα στα δάση φεύγοντας μακριά απ' τη φυλή της που ήθελε να τη θυσίαση στους θεούς της! Διαπιστώθηκε έτσι ότι υπάρχουν πραγματικά οι λευκοί 'Ινδιάνοι, κανείς όμως δεν ξέρει ακόμη που ζουν!

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικόλογος - Μαϊευτήρ. Δέχεται
— 12 και 4 — 6 ώρ. και επί συνεντευ-
κί. Χαρ. Τρικούπη 113, Τηλέφ. 63-885

Μια απέραντη περιοχή της Βρα-
ζιλίας, με έκτασι σαν τη μεγάλη
Βρετανία, είναι ακόμη τελείως ά-
γνωστη. Ο συνταγματάρχης Φούρ-
σετ, ο μόνος εξερευνητής που προ-
χώρησε βαθειά μέσα σ' αυτήν, δεν
ξαναγύρισε ποτέ. Οι θρόλοι για τις
«χρυσές πόλεις» και τα μυθώδη
πλούτη των 'Ινκας, που κρύβονται
σ' αυτή την περιοχή, δεν έχουν
ακόμη αποδειχθεί, γιατί τα παρθένα
δάση, οι πυρετοί, τα θηρία κι' οι
άγριοι Ιθαγενείς τη διατηρούν απα-
ραδίαστη.

Ακόμη κι' οι πηγές του μεγάλου
ποταμού 'Ορενόκου δεν έχουν βρεθεί
ως σήμερα. Τα πρωτόγονα όπλα
και τα δηλητηριασμένα βέλη των
'Ινδιάνων εξακολουθούν να κρατούν
σε απόσταση τους εξερευνητές —
πράγμα άπιστευτο για την εποχή
του αεροπλάνου και της ατομικής
βόμβας... Οι Ιθαγενείς αυτοί πι-
στεύουν ότι ο έρχομος των λευκών
— σύμφωνα με μια παλιά παρά-
δοση — θα τους φέρη το θάνατο
και την καταστροφή. Έχουν λοιπόν
κατορθώσει ως τώρα να τους απο-
μακρύνουν.

Πρό έτών, είχε γίνει ένας πόλε-
μος μεταξύ Βολιβίας και Παραγου-
άης, για μια έκτασι 300 τετραγω-
νικών μιλίων που βρίσκεται στα
σύνορά τους. Πρόκειται για μια
χώρα παρθένο, όπου δεν έχει πατη-
σει το πόδι του λευκού απ' το 17ο
αίωνα. Κανείς δεν ξέρει τί υπάρχει
σ' αυτήν — ούτε κι' οι κάτοικοι της
Βολιβίας και της Παραγουάης που
αλληλοεξοντώνονταν για την κατοχή
της. Πιθανόν να κρύβεται στα άπρη-
σιτα δάση της το μυστικό της κα-
ταγωγής της φυλής των Μάγια, δη-
λαδή ένα απ' τα μεγαλύτερα μυστή-
ρια της Ιστορίας.

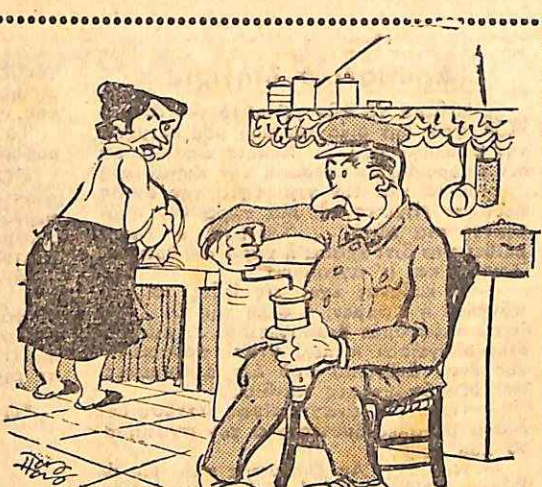
Στην Αφρική, υπάρχουν απέρα-
ντες έκτασεις ανεξερευνητες. Επί-
σης στη Μαδαγασκάρη, ένα απ' τα
μεγαλύτερα και μυστηριώδεστερα
νησιά του κόσμου, υπάρχουν μέρη
άγνωστα στους λευκούς, όπου οι Ι-
θαγενείς διατηρούν αλλόκοτες θρη-
σκευτικές τελετές και έθιμα που θε-
ωρούνται λείψανα του χαμένου πα-
λιτισμού της θρυλικής ηπείρου Λε-
μουρίας.

Στον τελευταίο πόλεμο, ένας πι-
λότος, που πέρασε με τ' αεροπλάνο
του πάνω απ' την Κεϋλάνη, διηγή-
θηκε κατόπιν ότι είχε ιδη τους χρυ-
σούς «μινάρες» μιας άγνωστης
πόλεως στην καρδιά της ζούγκλας.
«Όλοι των περιέλασαν στην αρχή,
ως όπου επιβεβαιώσαν την αφήγη-
σή του κι' άλλοι συναδέλφοι του. Οι
έρευνες που έγιναν τότε, δεν έ-
δωσαν αποτέλεσμα. «Αν οι Ιθαγε-
νείς έξερουν κάτι, το κρατούν μυστι-
κό. Δεν έχει δε εισχωρήσει κανείς
στη ζούγκλα για να εξακριβώσει την
αλήθεια.

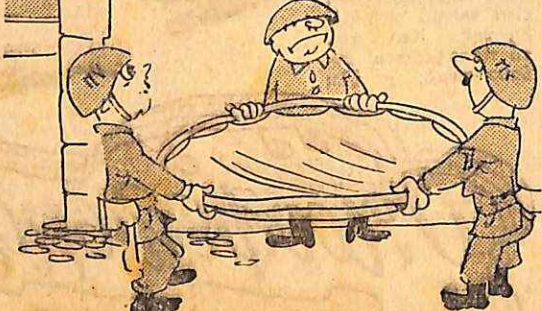
Μεταξύ Κίνας και Βιρμανίας, ύ-
πάρχουν δάση απέραντα, άπατητα
από λευκούς. Στις παρυφές τους έ-
χουν ανακαλυφθή έρειπωμένες πό-
λεις, πνιγμένες απ' την τροπική
βλάστησι, δείγματα ενός πανάρχαιου
πολιτισμού.

Η ανατολική Νέα Γουινέα, είναι
κι' αυτή άγνωστη στους λευκούς.
Κανείς δεν ξέρει ποιές φυλές την
κατοικούν και σε ποιο σημείο πο-
λιτισμού έχουν φτάσει. Οι Λίγιοι έ-
ξερευνητοί που επεχείρησαν να πρό-
χωρήσουν ως εκεί, δεν ξαναγύρισαν.

«Αν σας ρωτήσουν ποιο είναι το
ψηλότερο βουνό του κόσμου, θ' α-
παντήσετε ασφαλώς: το «Έβερεστ
των 'Ιμαλαίων. Κι' όμως, τον τε-
λευταίο πόλεμο, ένας πιλότος που
πετούσε πάνω απ' τα 'Ιμαλάια, σε
ύψος 10.000 μέτρων (το Έβερεστ
έχει ύψος 8.840 μέτρων), βρέθηκε
ξαφνικά μπροστά σε μια κορυφή
πολύ ψηλότερη! Δεν μπόρεσε ωστό-
σο να προσδιορίσει ακριβώς τη γε-
ωγραφική θέση της, κι' έτσι το ψη-
λότερο βουνό του κόσμου εξακολου-
θεί να είναι άγνωστο.

Η γυναίκα του τραμβαγιέρη: Καλέ
τί σ' έπιασε και φρενάρεις και δεν μου κόβεις τον
καφέ;... (Του Π. Παυλίδη)

Τ' ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ
Ο άρχιπυροσβεστής: «Αν δεν μου πήξ
το «ναί», Γαλάτεια, θα πέσω να σκοτωθώ!
(Του Άρχελαου)

Ο μπεκρής: Ποιος «κόβαν δεν κτυπά» ά-
δερφέ μου; Αυτός χτυπάει και... (Του Μ. Αναστοπούλου)

Η ζηλζια

— Δεν θά παντρευτώ ποτέ! Έλε-
γε στους φίλους του ο Σίμος Λεμ-
πέσης κάθε φορά που τωφένε ή
κουσεντα. Δεν να παντρευτώ γιατί
έχω χάσει την εμπιστοσύνη μου στις
γυναίκες. Μια φορά αγαπήσα και
δοκίμασα το φαρμάκι του γλυκού
ποτού, ωστόσο, κρασιού που ε-
πιτίει ο πρώτος έρωτας.

Και όμως, ο Σίμος, στα πενήντα
του χρόνια, δεν είχε τη δύναμη να
κρατήσει την υπόσχεσή που είχε δώ-
σει στον εαυτό του. Παντρεύτηκε
μια κοπέλλα είκοσιόχτώ χρονών,
φτωχή, αλλά ώμορφη, σοβάρη κι' α-
πό καλή οικογένεια.

— Βρήκα τη γυναίκα των όνει-
ρων μου! Έλεγε στους φίλους του,
όταν παραξενευμένοι τον ρωτούσαν
πώς τ' απέφασισε να παντρευτεί και
μάλιστα μια γυναίκα κατά πολυ νε-
ώτερή του.

— Την αγαπά και μ' αγαπά, ά-
παντούσε, θα φροντίσω να της δώσω
κάθε ευτυχία. «Αλλωστε τη γνώριζα
από μικρό κοριτσάκι... Όσο για
την ηλικία; Η Νίτσα με λατρεύει
για τα κγκρία μου μαλλιά και την
πιστεύω, γιατί ξέρω πως ποτέ δεν
φλερτάρσε με νεαρούς της ηλικίας
της.

Η Νίτσα που είχε πολύ γούστο,
είχε μετατρέψει το ήσυχο διαμέρι-
σμα του έργένη σ' ένα χαρούμενο
σπιτικό και τ' αντράγγυνο ζούσε ευ-
τυχισμένο. Και την ευτυχία του ηρ-
θε να κάνει πιο γλυκεία ένα κοριτσά-
κι που γεννήθηκε, η Μπούλη τους.

— Τώρα καταλαβαίνω τ' αγαθά
του γάμου, Νίτσα! της έλεγε ο Σί-
μος, φιλώντας την τριφερά.

Ωστόσο, τρία χρόνια κράτησε η
οικογενειακή γαλήνη στο σπίτι του
Λεμπέση. Γιατί έξαφνα, τα σαράκι
της ζηλζιας φώλιασε στην καρδιά
του Σίμου. Και την άφορμή την έ-
δωσε ο υπαινιγμός που του έκανε
μια μέρα ο καλλίτερός του φίλος.

— Σίμο, του είπε, σ' αγαπά κι'
αισθάνομαι ότι υποχρεώσι να σου
πώ, πως ανάμεσα στους πολλούς
που φλερτάρουν τη νέα και όραία
γυναίκα σου, το παρακάνει εκείνος
ο κομψευόμενος που μου σύστησε
για παιδικό της φίλο, ο Τάκης. Πρό-
σεξ! Στην ηλικία μας, δεν πρέπει
να έχουμε εμπιστοσύνη στους παι-
δικούς φίλους και μάλιστα όταν εί-
νε νέοι.

Ο Σίμος άρχισε να παρακολουθώ
τις κινήσεις της γυναίκας του.
— Νίτσα, της είπε μια μέρα, δεν
θέλω πολλές φίλιες με τον Τάκη.
Χθές πάλι σας είδα μαζί.

— Μα τ' είπ' αυτά, που λες, Σί-
μο; Τι κακό βάζεις στο νου σου, ά-
γάπη μου; Με τον Τάκη μεγαλώσα-
με μαζί, είμαστε σαν αδελφία...
— Αυτό που σου λέω, την έκωψε
άποτομα.

Έτσι άρχισε μια μαρτυρική ζωή

και για τους δυό. Μέρα δεν περνού-
σε χωρίς σκηνές ζηλοτυπίας.

— Αν δεν μου έχες πιά εμπι-
στοσύνη, Σίμο, καλλίτερα να χωρί-
σουμε, του έλεγε εκείνη κλαίγοντας.

— Αυτό σκέπτομαι κι' εγώ, της
απαντούσε ο Σίμος.

Αλλά δεν τ' αποφάσιζε και υπό-
φερε φρικτά γιατί αγαπούσε τη γυ-
ναίκα του. Προτιμούσε εξ άλλου την
αυτοκτονία παρά το σκάνδαλο του
χωρισμού. Τον συγκρατούσε, ωστό-
σο, το αδωο και χαρούμενο γέλιο
της Μπούλης, που σ' αυτήν είχε
συγκεντρώσει τώρα όλη του την α-
γάπη. Και μερικές νύχτες, ύστερα
από φοδερές σκηνές με τη Νίτσα,
έφευγε από την καμαρά του και
πηγαινε στην καμαρούλα της κορού-
λας του να βρή τη γαλήνη.

«Ενα βράδυ άρνησε να γυρίσει η
Νίτσα. Όπως του είχε πη θά πη-
γαίνε στη μητέρα της. Ωστόσο, ο
Σίμος, το βράδυ εκείνο, της έκλει-
σε την πόρτα, παρ' όλα τα παρα-
κάλια της να την αφήσει να μπει.

Με τη σκέψη θολή, μπήκε κατό-
πιν, όπως πάντα στο δωμάτιο της
μικρούλας του για να συνέλθω. Ξα-
φνικά, μια τρομερή σκέψη τον πά-
γωσε. «Μήπως η Μπούλη δεν ήταν
οικο του παιδιού;»

Η αμφιβολία μπήκε τώρα, απ'
όλες τις ανοικτές πληγές, στην καρ-
διά του. Το άγγελικό χαμόγελο της
κόρης του του φάνηκε πώς θυμίζε
το χαμόγελο του Τάκη. Έδωλε ένα
άγριο μουγκρητό, που έδινε την
μικρή.

— Μπαμπάκα, ξεφώνισε κι' ά-
πλωσε τα χεράκια της να τον άγκα-
λιάσει.

Εκείνος όμως τραβήχτηκε και
βγήκε από το δωμάτιο σαν τρελ-
λός. Η μικρή άρχισε να κλάμματα.
Ζήτησε τη μαμά της. Μα ο Σίμος
έμενε άσυγκίνητος.

Τώρα ο Σίμος, άκουμπώντας το
κεφάλι στα χέρια του, συλλογίζεται
τον πρώτο ευτυχισμένο καιρό, το
γάμο του με τη Νίτσα και την τω-
ρινή του δυστυχία.

«Αν η Νίτσα είναι άθώα κι' εγώ
θύμα της τρελλής φαντασίας μου»,
σκέφτεται κι' η καρδιά του σφίγγε-
ται.

Ξαφνικά, χτύπησε το τηλέφω-
νο. Με τρεμάμενο χέρι σήκωσε το
ακουστικό και περίμενε. Δεν μιλού-
σε, δεν ρωτούσε. Από την άλλη με-
ριά του συρματος, άκουσε μια άγα-
ναχτισμένη, θυμωμένη φωνή. «Ήταν
η φωνή του Τάκη που του μιλούσε:

— Είσαι ένας δολοφόνος!... Σκό-
τώσεις τη γυναίκα σου!... Ποτέ δεν
την αγαπήσες! Κρίμα στην καμμένη
τη Νίτσα που σ' αγαπούσε τόσο
πολύ, κρίμα στην άμοιρη γυναίκα
που βρίσκεται τώρα ετοιμοθάνατη,
στον «Ευαγγελισμό», με μια σφαίρα
στο στήθος, εξ αιτίας σου!

Άφησε το ακουστικό να πέσει ά-
πό τα χέρια του ο Σίμος. «Ετρεμε
ολόκληρος. Η τρελλή ζηλζια του
είχε φέρει το ολέθριο αποτέλεσμα
της.

Λίγα λεπτά αργότερα, όταν βρέ-
θηκε στον «Ευαγγελισμό», φώναζε
σαν τρελλός:

— Σώστε τη γυναίκα μου!...
Φέρτε όλους τους γιατρούς... Δίνα
όλη μου την περιουσία για να την
σωστείτε!...

Οι γιατροί, έβγαλαν το σφαίρα
από το πονεμένο στήθος της Νί-
τσας, που θέλησε να βάλει τέρμα
στη μαρτυρική της ζωή. Και η βό-
ηθεια του Θεού την έσωσε.

Γονατιστός ο Σίμος, μπροστά
στο κρεβάτι της γυναίκας του, της
ζητάει με κλάμματα να τον συχα-
ρέσει. Εκείνη του χαμόγελα θλίβε-
ρα και τα χείλη της ψιθυρίζουν:

— Σ' αγαπά, Σίμο!... Πηγαινε
σπίτι!... Η Μπούλη θάκη έμπνησει...
Πηγαινε να την φιλήσης εκ μέρους
μου...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΠΩΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ οί 'Αμερικανίδες

«Αλλάζουν τουαλέττες σχεδόν κάθε μέρα

Σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης, άντρες και γυναί-
κες ντύνονται «επί μέτρω». Αντίθετα, στην Αμερική,
όλοι, πλούσιοι και φτωχοί, ντύνονται στα καταστά-
ματα έτοιμων ένδυμάτων. «Εκείνοι που ντύνονται
κατά το ευρωπαϊκό σύστημα, δηλαδή «επί μέτρω»,
άποτελούν μοναδικές εξαιρέσεις.

Μη νομίζετε ότι λογοι οικονομίας μόνο έπιβάλλουν
αυτή την προτίμησι των Αμερικανών στα έτοιμα έν-
δυματα. Υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος πολύ σημα-
ντικώτερος. Οι Αμερικανίδες ίδιες βιάζονται ν' ακο-
λουθήσουν την καινούργια μόδα, που στις Ηνωμένες
Πολιτείες είναι κάτι το φευγαλέο, το σχεδόν άπιστο.
«Αν δεν περνά από τη μια μέρα στην άλλη, δεν κρα-
τάει ώστόσο περισσότερο από μια - δυο βδομάδες.
Τα μεγάλα καταστήματα της Πέμπτης Λεωφόρου
λανθάρουν διαρκώς καινούργιες μπλούζες, φούστες,
μαντήλια για το λαϊμό ή τα μαλλιά, ζώνες, τσάντες,
κτλ. Κάθε Αμερικανίδα θεωρεί υποχρέωσή της να τα
φορέσει, για να τα πετάξει όριστικά από πάνω της
επειτα από μερικές μερες ή βδομάδες.

«Αλλά, για να μπορούν ν' αγοράσουν όλ' αυτά
τα πράγματα, πρέπει να είναι φτηνά. Και, για να είναι
φτηνά, δεν πρέπει να είναι φτιαγμένα με ακριβά ύλε-
κά, αφού προσρίζονται μόνο για να ικανοποιήσουν
ένα στιγμιαίο καπρίτσιο της μόδας.

Μια Ευρωπαία έχει τις τουαλέττες της. Μια Αμε-
ρικανίδα, αντίθετα, έχει το πολύ ένα - δυο φορέμα-
τα. Αλλ' αν ανοίγατε τη ντουλάπα της πριν από μια
βδομάδα, δεν θα τα βλέπατε εκεί. Και δεν θα τα έα-
ναδητε, αν την άνοιξε έπειτα από μια βδομάδα.
Θα έχουν αντικατασταθή με άλλα.

Υπάρχουν Αμερικανίδες, μεταξύ εκείνων που έρ-
γάζονται σε γραφεία, που δεν φορούν ποτέ το ίδιο
φορέμα περισσότερο από μια βδομάδα και την ίδια
μπλουζά ή το ίδιο σάλι ή την ίδια τσάντα περισσό-
τερο από μια - δυο μέρες. Κι' ωστόσο, δεν ζοδεύουν
περισσότερα από όσα μια Ευρωπαία που φτιάνει
δυο φορέματα, ένα καλό κι' ένα δεύτερο, για να πε-
ράσουν μια ολόκληρη σεζόν.

Μια Άγγλιδα παραμυθώνει τα Αμερικανικά φορέ-
ματα με τις χάρτινες πετσέτες. Κάνουν μόνο για μια
φορά. Αλλ' έχουν την όμορφη του καινούργιου.

«Αν έχετε μια Αμερικανίδα φίλη, θα την δείτε ν'
αλλάζει μέσα σ' ένα μήνα 20 τουλάχιστον φορέμα-
τα, ισάριθμα ζευγάρια παπούτσια κι' ένας Θεός, έξω
πόσες τσάντες, ζώνες, μαντήλια, πόρτες, κοσμήματα
(ψεύτικα, έννοείται). Πηγαίνετε στο σπίτι της. Δεν
θα βρήτε κανένα απ' όλ' αυτά τα πράγματα.

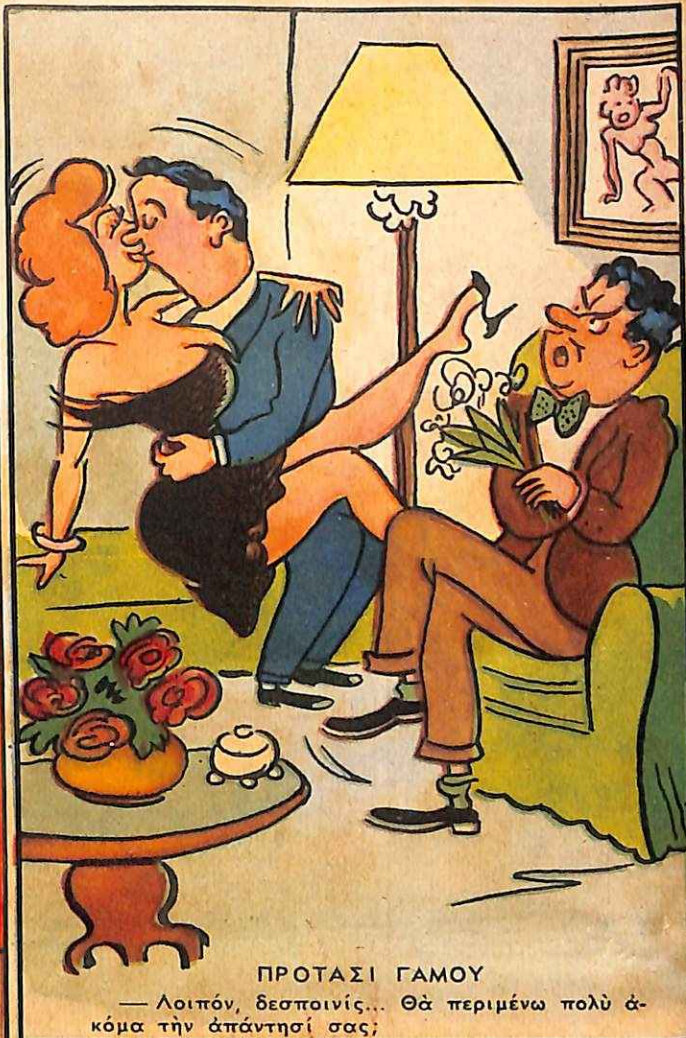
«Αλλά τί τα κάνει; Τα πετάει ή τα χαρίζει; Ούτε
το ένα, ούτε το άλλο. Τα πουλάει με ελαχίστη δια-
φορά σε ειδικά καταστήματα που θα τα μεταπουλή-
σουν σε άλλες γυναίκες, με μικρότερη οικονομική δυ-
ναμικότητα. Αυτές πάλι θα τα φορέσουν 3, 5 ή το
πολύ 10 φορές και θα τα ξαναπουλήσουν, για να
περάσουν στα χέρια γυναικών που διαδέχονται ακόμα
λιγότερα οικονομικά μέσα.

Έτσι, όλες οι γυναίκες της Αμερικής ακολου-
θούν την καινούργια μόδα και αλλάζουν ακατάπαυ-
στα τις τουαλέττες τους, χωρίς να ζοδεύουν περισ-
σότερα από μια Ευρωπαία.

«Ενα πρωτότυπο σύστημα πωλήσεως ή, αν προτι-
μάτε, ένοικιάσεως φορεμάτων είναι των καταστημάτων
Κλαίν. Δεν υπάρχουν πωλήτριες εκεί μέσα. Τα φο-
ρέματα εκτίθενται κατά μεγέθη, χρωματισμούς, κτλ.
Μπορείτε να πάρετε όσα θελέτε. Είναι, άλλωστε, πο-
λύ φτηνά. Ένα καλοκαιρινό γυναικείο φορέμα π. χ.
στοιχίζει μόνον 5 δολάρια. Βγαίνοντας πληρώνετε
το αντίτιμο. Σε πέντε ημέρες, μπορείτε να γυρίσετε,
αυτά που πήρατε και να αγοράσετε άλλα, πληρώ-
νοντας μια μικρή διαφορά.

Μια άλλη πρωτότυπη των Αμερικανικών καταστη-
μάτων είναι ότι έχουν εγκαταστήσει ειδικά τμήματα
για ζανθέα, μελαχροίνες, καστανές, για γυναίκες με
γαλαζία ματία, για κοντές, ψηλές, κτλ. Έτσι, μια
γυναίκα πηγαινει κατ' ευθείαν στο ειδικό τμήμα και
βρίσκει εκεί κάθε τι που ταιριάζει στον τύπο της:
φορέματα, παπούτσια, εσώρουχα, τσάντες, κοσμή-
ματα, κτλ.

Μη νομίζετε, όμως, ότι λείπουν από τις Ηνωμένες
Πολιτείες και τα μεγάλα καταστήματα μόδας. Ένα
απ' αυτά, του Μπέρκντορφ Γκούντμαν, πούλησε
πριν από λίγο καιρό ένα νυχτικό με δικαίωμα απο-
κλειστικότητας για τις Ηνωμένες Πολιτείες στην τιμή
των 1000 δολαρίων και μια προίκα στην τιμή των
118.000 δολαρίων. Αλλά οι γυναίκες που φωνίζουν
απ' αυτά τα καταστήματα μετριούνται στα δάχτυλα.

— Είναι ο συγγραφέας του «Οδηγού καλής συμπεριφοράς»!

Έξυπνες μπαλαρίνες.